CĂRȚI ROMANTICE

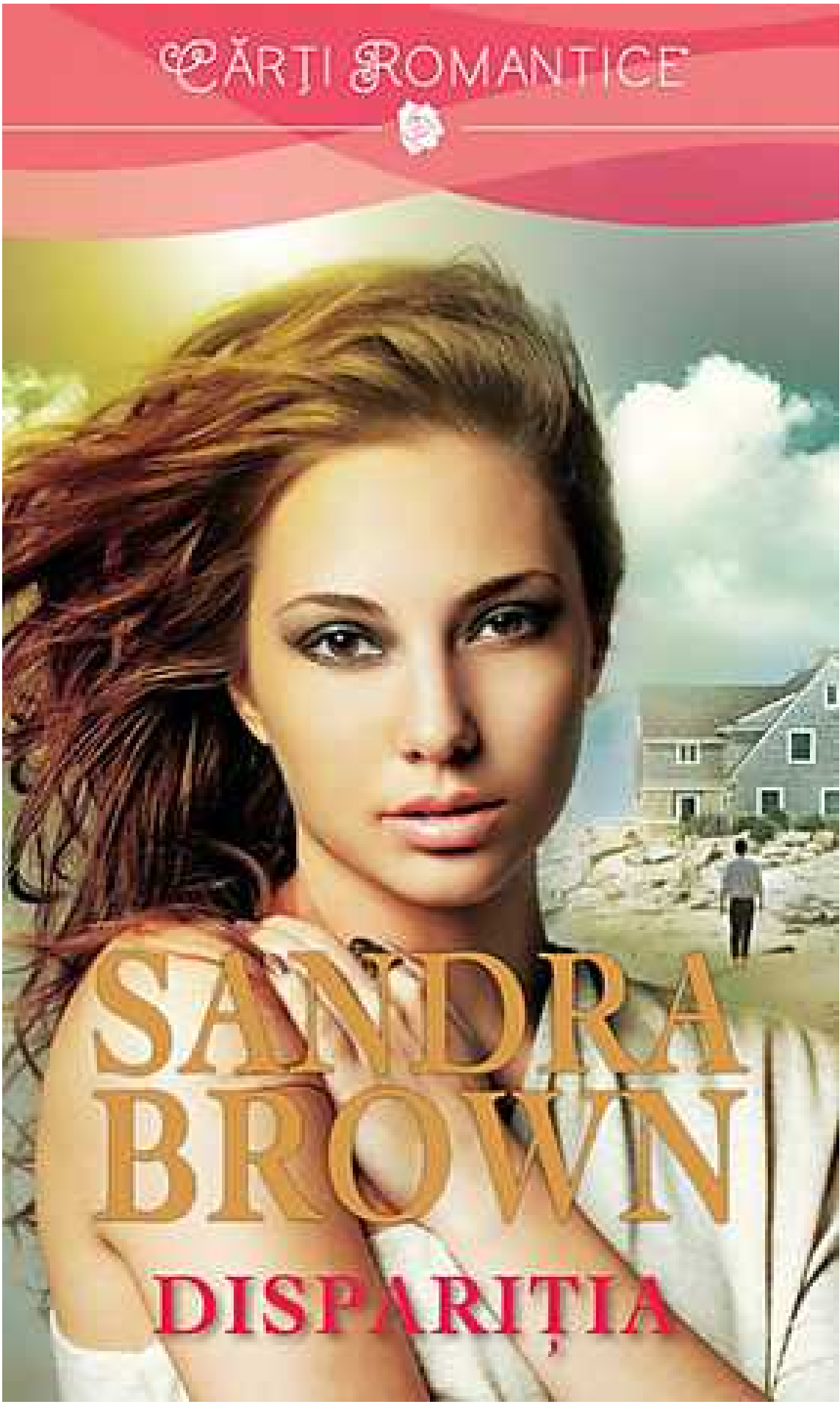

SANDRA BROWN

DISPARIȚIA

SANDRA BROWN

Dispariția

Deadline
Sandra Brown
Copyright © 2013 Sandra Brown Management, Ltd.

Lira şi *Cărţi romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteţi vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Dispariţia
Sandra Brown

Copyright © 2015 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Diana Calangea
Corector: Tudoriţa Şoldănescu
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BROWN, SANDRA
Dispariţia / Sandra Brown; trad.: Oana Adriana Duţă.
– Bucureşti: Litera, 2015

ISBN 978-606-741-626-8

I. Duţă, Oana Adriana (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

SANDRA BROWN

Dispariția

Traducere din limba engleză
Oana Adriana Duță

prolog

Golden Branch, Oregon, 1976

La puțin timp după ce răsări soarele, la șase și cincizeci și șapte de minute, din casă se trase prima rafală de gloanțe.

Focul izbucnise ca răspuns la cererea de capitulare solicitată de o echipă de polițiști.

Era o dimineață mohorâtă. Cerul era acoperit de nori, iar ceața era deasă. În pofida vizibilității limitate, unul dintre fugarii din casă avu noroc și nimeri un ajutor de șerif căruia toți îi spuneau Turk.

Gary Headly îl cunoscuse pe șerif doar cu o zi în urmă, la puțin timp după ce echipa formată din agenți ai ATF[1], FBI, șerifi și șerifi adjuncți se întâlnise pentru prima dată pentru a discuta operațiunea. Se strânseseră în jurul unei hărți a zonei cunoscute sub numele de Golden Branch[2], analizând obstacolele pe care le-ar fi putut întâmpina. Headly își aminti că un alt șerif spusese:

– Hei, Turk, adu-mi și mie o Cola dacă tot ești acolo!

Headly nu avea să afle numele adevărat al lui Turk decât mai târziu, mult mai târziu, când avea să se facă curățenie. Glonțul pătrunse cam la un centimetru mai sus de vesta antiglonț, sfâșiindu-i gâtul aproape complet. Bărbatul se prăbuși fără să scoată un sunet și muri înainte să ajungă pe mormanul de frunze ude ce i se așternea la picioare. Headly nu putu face altceva decât să spună în gând o rugăciune scurtă și să rămână ascuns. Dacă s-ar fi mișcat, ar fi murit sau ar fi fost rănit fiindcă,

---

[1] Abreviere pentru Biroul pentru Alcool, Tutun, Arme de Foc și Substanțe Explozibile, instituție publică din cadrul Departamentului de Justiție al Statelor Unite ale Americii (n.tr.)

[2] Creanga de Aur

odată pornit focul de arme, prin ferestrele deschise ale casei țâșneau fără încetare gloanțele.

Haiducii Dreptății aveau un arsenal inepuizabil. Sau cel puțin așa părea în dimineața aceea umedă și cumplită. A doua victimă fu un ajutor de șerif cu părul roșcat, de 24 de ani. Respirația caldă în aerul rece îi dădu de gol poziția. Fură trase șase focuri. Cinci găsiră ținta. Trei dintre ele l-ar fi omorât oricum.

Echipa intenționase să ia grupul prin surprindere, să le prezinte mandatele de arestare pentru o listă lungă de fărădelegi și să îi rețină pe toți. Nu voiau să se implice în focuri de arme dacă nu era cazul. Însă vehemența cu care se trăgea asupra lor arăta că tâlharii țineau să lupte până la moarte.

La urma urmei, nu aveau de pierdut decât propriile vieți. Dacă ar fi fost prinși, toți cei șapte membri ai grupării teroriste ar fi fost închiși pe viață sau pedepsiți cu moartea. Împreună, cei șase bărbați și o femeie comiseseră douăsprezece crime și distruseseră bunuri în valoare de milioane de dolari, multe dintre acestea fiind clădiri guvernamentale sau instalații militare. În pofida tonului religios ostentativ al denumirii pe care o adoptaseră, nu erau fanatici ai vreunei credințe, ci mai degrabă nu aveau deloc conștiință sau rețineri. În perioada destul de scurtă de doi ani, deveniseră cunoscuți și ajunseseră să fie o pacoste pentru toate organele legii.

Și alte grupuri de acest gen îi imitau pe Haiduci, dar nici unul nu era la fel de eficient. În comunitatea infractorilor, erau respectați pentru îndrăzneală și violența fără seamăn. Pentru mulți dintre cei care detestau guvernul, ei deveniseră eroi populari. Erau adăpostiți și li se furnizau arme și muniție, dar și informații secrete, confidențiale. Acest sprijin din umbră le permisese să lovească rapid, cu putere, iar apoi să dispară și să rămână bine ascunși în timp ce planificau următorul atac. În comunicatele trimise ziarelor și posturilor de televiziune juraseră că niciodată nu aveau să fie prinși vii.

Poliția reușise să îi prindă în Golden Branch doar printr-un mare noroc.

Unul dintre furnizorii lor de arme, al cărui istoric infracțional autoritățile îl cunoșteau bine, fusese pus sub supraveghere, fiind bănuit pentru o tranzacție care nu avea legătură cu Haiducii Dreptății. Acesta făcuse trei drumuri la casa abandonată din Golden Branch pe parcursul mai multor săptămâni. O cameră de supraveghere îl surprinsese vorbind cu un bărbat ulterior identificat drept Carl Wingert, liderul Haiducilor.

Când informația fusese raportată către FBI, ATF și Serviciul Șerifilor din Statele Unite, agențiile trimiseseră imediat personal care să îl monitorizeze în continuare pe traficantul ideal de arme. La întoarcerea dintr-o vizită la Golden Branch, fusese arestat.

Munca de convingere durase trei zile, însă fusese sfătuit de avocatul lui să ajungă la un acord cu autoritățile și spusese tot ce știa despre oamenii din casa părăsită. Se întâlnise doar cu Carl Wingert. Nu putea – sau nu voia – să spună cine altcineva mai era sechestrat împreună cu Wingert sau cât aveau de gând să se adăpostească acolo.

Temându-se că dacă nu se mișcau repede aveau să rateze șansa de a-l prinde pe unul dintre oamenii cei mai vânați de FBI, agenții federali solicitaseră ajutorul autorităților locale, care aveau deja emise mandate de arestare pe numele membrilor grupului. Echipa fusese formată și se planificase operațiunea.

Însă fiecare membru al echipei înțelese imediat că oamenii lui Wingert vorbise serios atunci când declarase că mai bine mureau decât să fie prinși. Nu aveau să predea armele, nu aveau să ridice mâinile în semn de capitulare.

Oamenii legii erau ascunși pe sub copaci sau mașini și toți erau vulnerabili. Chiar și cea mai mică mișcare atrăgea o rafală de gloanțe, iar Haiducii se dovediseră a fi țintași de seamă.

Agentul care conducea operațiunea, Emerson, transmisese un mesaj prin radio către postul de operațiuni, cerând să li se trimită în ajutor un elicopter, însă ideea fusese respinsă din cauza vremii proaste.

Fuseseră mobilizate echipele de operaţiuni speciale ale agenţiilor locale, statale şi federale, însă acestea veneau cu maşina la Golden Branch şi drumurile nu erau ideale nici măcar pe vreme bună. Echipei i se spusese să aştepte şi să tragă doar ca să se apere, în timp ce şefii, în birourile lor sigure şi călduroase, dezbăteau modificarea reglementărilor astfel încât să poată folosi forţa.

– Tărăgănează atât fiindcă unul dintre ei e o femeie, îi şopti Emerson lui Headly. Şi Doamne fereşte să violăm drepturile civile ale criminalilor ăstora. Pe noi nu ne admiră şi nu ne respectă nimeni, să ştii.

Headly, novicele echipei, se abţinu cu înţelepciune.

– Suntem agenţi federali şi chiar dinainte de Watergate cuvântul *guvern* devenise unul nu prea agreat. Toată ţara se duce dracului cât ai zice peşte, iar noi îngheţăm aici, aşteptând ca vreun birocrat să ne spună că e-n regulă să-i nimicim pe nenorociţii ăştia.

Emerson avea pregătire militară şi un punct de vedere foarte ferm, însă nimeni, cu atât mai puţin el, nu voia un măcel în dimineaţa aceea.

Nimeni nu primi ceea ce îşi dorea.

Când întăririle erau încă pe drum, Haiducii îşi intensificară focurile. Un agent ATF primi un glonţ în coapsă şi, după cum sângera, artera femurală era în pericol. Nu se ştia încă în ce măsură, însă, în orice caz, rana putea fi fatală.

Emerson înregistră situaţia cu un noian de înjurături fiindcă aveau să fie exterminaţi unul câte unul dacă nu...

I se aprobă pornirea focului. Cu puştile de atac şi cu o mitralieră – manevrată de agentul ATF rănit – preluară ofensiva. Barajul dură şapte minute. Gloanţele din casă se împuţinară, apoi deveniră sporadice. Emerson ordonă încetarea focului. Aşteptară.

Dintr-odată, cu sângele şiroind din mai multe răni, inclusiv dintr-una la cap, un bărbat se năpusti pe uşa din faţă, aruncând invective şi descărcându-şi în continuu mitraliera. Era o mişcare sinucigaşă, iar el ştia asta. Motivul avea să iasă în curând la iveală.

Când agenții nu mai traseră, iar țiuitul din urechi le dispăru, își dădură seama că, în mod bizar, din casă nu se mai auzea nimic, decât zgomotul pe care îl făcea un oblon care se lovea de un perete exterior atunci când se nimerea în bătaia vântului.

După un minut de tensiune, Emerson spuse:

– Intru.

Se ridică într-o secundă, înlocuindu-și încărcătorul cu unul nou. Headly procedă la fel.

– Vin și eu.

Alți membri ai echipei rămaseră pe loc. După ce se asigură că pistoalele erau încărcate, Emerson ieși din ascunziș și începu să alerge către casă. Headly, cu inima în gât, îl urmă.

Trecură pe lângă corpul prăbușit pe pământul umed, urcară pe verandă, apoi se postară de o parte și de alta a ușii larg deschise, cu armele ridicate. Așteptară și ascultară. Neauzind nimic, Emerson făcu un semn din cap, iar Headly intră.

Trupuri. Sânge peste tot și o duhoare insuportabilă. Nimic nu se mișca.

– Liber, strigă el și trecu peste un trup ca să intre în camera alăturată, un dormitor pe a cărui podea nu se afla decât o saltea zdrențuită. Centrul saltelei încă era umed din cauza unei pete urâte.

În mai puțin de un minut de când Headly intrase pe ușă, constatară că cinci oameni erau morți. Patru trupuri fură găsite în casă. Al cincilea era omul care murise în curte. Îi identificară drept membri cunoscuți ai Haiducilor Dreptății.

În mod vizibil, de la numărătoare lipseau Carl Wingert și iubita lui, Flora Stimel, singura femeie din grup. Nici o urmă de cei doi, cu excepția unei dâre de sânge care mergea din spatele casei până spre adâncul pădurii, unde descoperiră urme de cauciucuri. Reușiseră să scape, probabil fiindcă tovarășul lor rănit mortal se sacrificase, declanșând focul în fața casei, în timp ce ei se furișau prin spate.

Mai multe ambulanţe şi maşini oficiale se adunară la locul faptei. Odată cu ele veniră şi maşinile posturilor de televiziune, care fură oprite la mai mult de un kilometru de ieşirea din drumul principal. Casa şi zona adiacentă fură închise, astfel încât să se poată colecta dovezi, să se poată face fotografii şi măsurători, să se poată desena diagrame înainte să fie luate cadavrele.

Cei implicaţi îşi dădură seama că avea să urmeze o investigaţie riguroasă a incidentului. Fiecare lucru pe care îl făcuseră avea să trebuiască explicat şi justificat, nu numai superiorilor, ci şi unui public cinic şi critic.

În curând, casa pustie se umplu de oameni care îşi vedea fiecare de treaba lui. Headly ajunse din nou în dormitor, lângă medicul legist care adulmeca pata de pe salteaua murdară. Lui Headly i se părea că cineva făcuse pipi în timpul unei sângerări abundente.

– Urină?

Medicul dădu din cap.

– Cred că e lichid amniotic.

Headly crezu că nu aude bine.

– Lichid amniotic. Vreţi să spuneţi că Flora Stimel...

– A născut.

capitolul 1

Zilele noastre

– Ce ţi-ai făcut la păr?

– Aşa se întâmpină un om care se întoarce de la război? Şi eu mă bucur să te văd, Harriet.

Dawson Scott detesta faptul că îl convocase – nici un alt cuvânt nu se potrivea mai bine – şi îşi manifestă vădit neplăcerea în timp ce se aşează. Apoi se instală comod, îşi sprijini o gleznă pe genunchiul opus, îşi încrucişă mâinile pe stomacul concav şi căscă, ştiind foarte bine că atitudinea aceasta avea să o scoată din sărite.

Chiar aşa se întâmplă. Femeia îşi dădu jos ochelarii de citit şi îi puse pe birou. Suprafaţa lustruită a acestuia simboliza noul ei statut de „şefă". Şefa lui.

– Am mai văzut soldaţi tocmai întorşi din Afghanistan. Nici unul nu arăta a vomă de pisică.

Îl măsură din cap până în picioare, examinându-i barba nerasă şi părul lung care, de când plecase din ţară, îi ajunsese până la umeri. Dawson îşi puse mâna pe inimă.

– Au. Şi eu care voiam să-ţi spun cât de bine arăţi. Cele cinci kilograme în plus îţi stau minunat.

Ea se crispă, dar nu spuse nimic. Trosnindu-şi degetele la propriu, el cercetă îndelung biroul din colţ, oprindu-se să admire panorama ce se putea observa prin ferestrele mari. Se aplecă puţin şi văzu steagul Statelor Unite arborat în vârful domului Capitolului. Se întoarse către ea şi remarcă:

– Drăguţ birou.

– Mulţumesc.

– Cu cine te-ai culcat?

Îl înjură în şoaptă. O auzise spunând cuvintele acelea şi cu voce tare. O auzise strigându-le la masa de conferinţe în timpul întâlnirilor editoriale, când cineva nu era

de acord cu ea. Aparent, odată cu noua funcție căpătase și o anumită stăpânire, pe care își propuse imediat să o zdruncine.

– Pur și simplu nu suporți, nu-i așa? spuse ea cu un zâmbet atotputernic. Învață-te cu ideea, Dawson. Acum sunt deasupra ta.

El se cutremură.

– Nici măcar nu pot să-mi închipui asta.

Privirea ei era tăioasă, dar își pregătise cu siguranță discursul și nici măcar insultele lui nu aveau să-i răpească plăcerea de a-l recita.

– Acum am control editorial. Control editorial complet. Ceea ce înseamnă că pot aproba, modifica sau respinge orice idei de articole pe care le prezinți. Pot și să îți repartizez articole dacă nu ai idei proprii. Ceea ce n-ai avut. Nu în ultimele două săptămâni de când te-ai întors în State.

– Am folosit din zilele de concediu pe care le acumulasem. Mi-a fost aprobată vacanța.

– De către predecesorul meu.

– Înainte să-i iei locul.

– N-am *luat* nimic, spuse ea încordată. Am câștigat funcția asta.

Dawson ridică din numeri.

– Cum spui tu, Harriet.

Însă indiferența lui era prefăcută. Noile schimbări de la nivelul companiei îi afectau semnificativ viitorul profesional. Primise un e-mail de la un coleg înainte ca înștiințarea oficială să fie transmisă tuturor angajaților *NewsFront* și nici măcar distanța dintre Washington și Kabul nu fusese suficientă încât să estompeze vestea proastă. Un nemernic din conducere, nepotul cuiva, care habar n-avea de presa de informare și nici măcar de știri în general, o numise redactor-șef pe Harriet Plummer.

Alegerea era dezastruoasă, în primul rând fiindcă Harriet era mai degrabă om de afaceri, nu jurnalistă. În orice situație delicată, prioritatea ei principală avea să fie protejarea revistei împotriva posibilelor procese. Articolele pe teme controversate aveau să fie diluate sau

eliminate întru totul. În opinia lui Dawson, asta însemna o castrare editorială.

În al doilea rând, Harriet îi călca pe toți în picioare și n-avea nici pe departe stofă de lider. Arbora un dezgust disprețuitor față de oameni în general, o antipatie chiar mai puternică față de bărbați, iar pe Dawson Scott îl ura de-a dreptul. Fără falsă modestie, el recunoștea că animozitatea ei se datora în mare parte faptului că îl invidia pentru talentul lui, pentru respectul pe care acesta i-l câștigase în rândul colegilor de la *NewsFront* și din afară de-a lungul timpului.

Însă în ziua în care fusese numită redactor-șef, sursa ostilității ei încetase să mai conteze. Sentimentul era acolo, era solid, era de durată, iar ea era șefa. Lucrurile nu puteau sta mai rău.

Sau cel puțin așa crezuse el.

– Te trimit în Idaho, spuse ea.

– Pentru ce?

– Orbi în baloane.

– Poftim?

Harriet împinse către el un dosar de pe birou.

– Cercetătorii noștri au făcut munca grea în locul tău. Poți să te familiarizezi cu programul pe drum.

– Dă-mi un indiciu.

– Un grup de binefăcători ia oameni orbi în baloane cu aer cald și le arată tot ce au nevoie să vadă. E un fel de-a spune.

Completarea malițioasă nu îl făcu pe Dawson să zâmbească. Bărbatul rămase impasibil și lăsă dosarul acolo unde era.

– Și asta e o știre importantă?

Ea zâmbi cu dulceață. Sau cel puțin încerca. Timiditatea nu dădea deloc bine pe chipul ei.

– Pentru oamenii orbi din baloane, este.

Ar fi vrut să sară peste birou și să o strângă de gât. În schimb, numără în gând până la zece și se uită în altă parte, către fereastră. La patru etaje mai jos, bulevardele largi ale Washingtonului se coceau în soarele după-amiezii.

– În pofida felului nu foarte măgulitor în care ai descris programul, spuse el, sunt sigur că merită popularizat la nivel național.

– Totuși, simt o mare lipsă de entuziasm din partea ta.

– Nu e genul meu de articol.

– Nu te simți în tare?

O mănușă invizibilă aterizează pe biroul ei lângă dosarul neatins.

– Eu îmi propun propriile articole, Harriet. Știi asta.

– Atunci propune unul, răspunse ea încrucișându-și brațele peste pieptul lat. Vreau să-ți văd bine cunoscutul geniu la treabă. Vreau să-l văd în acțiune pe scriitorul pe care toți îl cunosc și îl iubesc, pe care toți îl laudă că are mereu o abordare nouă, care scrie cu o pricepere rară, care dezvăluie cititorilor lui sufletul tuturor poveștilor. Ei bine? întrebă ea după o scurtă pauză.

Cu toată stăpânirea de care putea da dovadă, el își descleștă dinții și răspunse:

– Încă mai am zile de concediu. Cel puțin încă o săptămână.

– Ai avut deja două săptămâni de pauză.

– Nu a fost destul.

– De ce?

– Tocmai m-am întors dintr-o zonă de război.

– Nimeni nu te-a obligat să stai acolo. Te-ai fi putut întoarce oricând.

– Erau prea multe subiecte interesante.

– Pe cine crezi că minți? pufni ea. Ai vrut să te joci de-a soldatul și ai făcut-o. Timp de nouă luni. Pe banii revistei. Dacă nu te-ai fi întors acasă din proprie inițiativă atunci când ai făcut-o, te-aș fi adus înapoi, chiar eu, noul redactor-șef.

– Ai grijă, Harriet. Nu ți se văd numai rădăcinile brunete, ci și invidia.

– Invidia?

– Nu țin minte ca vreun articol de-al tău să fi fost luat în considerare pentru premiul Pulitzer.

– Dar nici tu nu ai fost nominalizat la premiul ăsta, deci n-ai avut cum să-l primești, așa că mă doare-n cot

de zvonurile astea pe care probabil le-ai lansat chiar tu. Acum, am alte lucruri mult mai importante de făcut, spuse ea ridicând din sprâncene. Desigur, doar dacă nu vrei să-mi predai chiar acum cheia de la toaleta bărbaților, caz în care voi fi mai mult decât fericită să sun la Personal și să îți cer lichidarea.

Făcu o pauză scurtă și văzând că el nu schiță nici un gest, continuă:

– Nu? Atunci mâine-dimineață ești în avionul către Boise, pe locul 18 A. Cursă regională, adăugă trântind un bilet de avion peste dosar.

Dawson trase pe dreapta în fața casei cochete din Georgetown și opri mașina. Ridică din șolduri și scoroci după un flacon cu pastile în buzunarul pantalonilor, scoase o tabletă și o înghiți cu o gură din sticla de apă din suportul pentru pahar. După ce închise flaconul și îl puse la loc în buzunar, coborî parasolarul și se privi în oglindă.

Chiar arăta a vomă de pisică. De pisică foarte bolnavă. Dar nu avea ce face în privința asta. Examinase toată corespondența care i se strânsese pe birou când primise mesajul de la Headly: *Vino. Acum.* Headly nu era așa de poruncitor decât dacă se întâmpla ceva.

Dawson nu mai deschisese restul scrisorilor și venise în fugă. Ieși brusc și porni pe aleea de cărămidă, mărginită de flori. Eva Headly îi deschise ușa.

– Bună, frumoaso, spuse el întinzându-se peste prag și îmbrățișând-o.

Fostă Miss Carolina, Eva Headly îmbătrânise admirabil. Tocmai ce împlinise 60 de ani și își păstrase nu numai frumusețea și silueta, ci și agerimea și farmecul natural. Îl îmbrățișă și ea, apoi se îndepărtă și îl lovi destul de tare pe umăr.

– Nici un „frumoaso", spuse ea rotunjind vocalele. Sunt supărată pe tine. Te-ai întors de două săptămâni. De ce vii abia acum să ne vezi? Pe chipul ei se citea preocuparea, în timp ce îl măsura din cap până în picioare. Ești mai slab ca o scândură. Nu ți-au dat de mâncare?

– Nimic nu se compară cu tocănițele tale. Iar de budincă de banane n-auziseră niciodată.

Îl invită în hol, spunând:

– De asta mi-a fost cel mai dor cât ai fost plecat.

– De ce anume? întrebă el.

– De toată vrăjeala ta.

El râse, îi luă chipul în mâini și o sărută pe frunte.

– Și mie mi-a fost foarte dor de tine. Apoi îi dădu drumul și își înclină capul în direcția biroului. A început să se obișnuiască cu ideea? întrebă Dawson cu voce joasă.

– Nici pe departe, spuse ea la fel de încet. A fost...

– Să știți că vă aud că șoptiți. Nu sunt surd, mormăi cineva din birou.

– Ai grijă, mai spuse Eva.

Dawson îi făcu cu ochiul, apoi se îndreptă către biroul unde îl aștepta Gary Headly. Când Dawson intră în camera pe care o cunoștea de multă vreme, simți un val de nostalgie. Aici se născuseră nenumărate amintiri. Se jucase cu mașinuțele pe parchet, în timp ce mama lui îl avertiza să nu le lase împrăștiate, ca să nu se împiedice cineva. Tatăl lui și Headly îl învățaseră cu răbdare să joace șah pe masa din colț. Eva stătuse lângă el pe canapea și îi arătase cum să câștige atenția fetei de care îi plăcea în clasa a șasea. Pentru prima dată de când plecase din Afghanistan, simțise că ajunsese acasă.

Soții Headly erau nașii lui, iar legătura dintre ei devenise foarte puternică în ziua în care îl botezaseră. Juraseră să aibă grijă de fiul celor mai buni prieteni ai lor, în cazul în care avea să fie vreodată necesar acest lucru. Atunci când mama și tatăl lui muriseră într-un accident de mașină, pe când el era la facultate, chiar dacă din punct de vedere legal era adult, relația cu familia Headly devenise și mai importantă.

Headly îl analiză pe Dawson și îl privi cu o dezaprobare părintească. Era mult mai scund decât Dawson, care se apropia de doi metri, însă emana încredere și autoritate. Nu chelise și abia dacă încărunțise puțin. Cei cinci kilometri pe care îi alerga zilnic și alimentația

atent supravegheată de Eva îl ajutaseră să se mențină în formă. Mulți alți bărbați de 65 de ani i-ar fi invidiat silueta.

– După cum arăți, războiul a fost greu, spuse el.

– Se poate spune și așa, răspunse Dawson. Tocmai am avut o înfruntare cu Harriet și de-abia am supraviețuit.

– Mă referam la Afghanistan, spuse Headly în timp ce Dawson se așeză pe scaunul care i se oferise.

– Mda, a fost greu, dar pe lângă Harriet talibanii sunt o glumă.

– Vrei ceva de băut?

Dawson își mască ușoara ezitare consultându-și ceasul.

– E cam devreme.

– În altă parte e cinci după-masa. Oricum, e o ocazie specială. S-a întors risipitorul.

Dawson înțelese dojana.

– Îmi pare rău că n-am venit mai devreme. A trebuit să mă pun la curent cu multe. Încă mai trebuie. Dar mesajul tău părea urgent.

– Serios?

Headly turnă bourbon în două pahare. Îi întinse unul lui Dawson, apoi se așeză în fața lui. Ridică paharul ușor înainte de a sorbi din el.

– Beau mai mult în ultima vreme.

– Face bine.

– Ca să reducă stresul?

– Așa se zice.

– Poate, bombăni Headly. Cel puțin am la ce să sper în fiecare zi.

– Poți să speri la multe lucruri.

– Da. La bătrânețe și la moarte.

– Ar fi bine ca Eva să nu te audă spunând asta.

Headly mormăi în barbă ceva neinteligibil și mai luă o gură.

– Nu fi atât de negativist, spuse Dawson. O să îți ia ceva timp să te obișnuiești. N-a trecut nici măcar o lună.

– Douăzeci și cinci de zile.

– Ce exact le numeri, spuse Dawson sorbind din pahar, dar de fapt dorindu-și să-l dea peste cap.

– E greu să te oprești după o viață de muncă la Birou.

Dawson dădu din cap cu simpatie și simți căldura bourbonului răspândindu-i-se în stomac, calmându-i nervii, ceea ce pastila încă nu avusese timp să facă.

– Oficial ieși la pensie abia peste... cât timp?

– Încă patru săptămâni.

– Atât de multe zile de concediu îți rămăseseră?

– Da. Și aș fi renunțat la ele de tot și aș fi rămas la serviciu cât mai mult posibil.

– Folosește timpul ăsta ca pe o perioadă de adaptare între o carieră solicitantă și o viață de relaxare.

– Relaxare, spuse el posomorât. Eva a rezervat o croazieră de două săptămâni în care vom merge de îndată ce ies oficial la pensie. În Alaska.

– Sună bine.

– Aș prefera să-mi smulgă cineva unghiile cu un clește.

– N-o să fie chiar atât de rău.

– Ție ți-e ușor să spui asta. Eva a comandat și o cutie de Viagra pentru ocazia asta.

– Hmm. Vrea să te revanșezi pentru toate nopțile în care n-ai putut veni acasă?

– Cam așa ceva.

– Și ce e rău în asta? Mergi înainte, spuse Dawson ridicând paharul.

Headly ridică și el paharul, iar după o clipă întrebă:

– Și cum a mers cu zmeoaica?

Dawson îi povesti despre întâlnire și despre subiectul pe care i-l dăduse Harriet.

– Oameni orbi în baloane?

Dawson ridică din umeri. Headly se rezemă de pernuța de pe scaun și îl studie îndelung. Iritat de această examinare, Dawson spuse:

– Ce? Nici ție nu-ți convine părul meu?

– Mă îngrijorează mai mult ceea ce se întâmplă în capul tău decât ce crește pe el. Ce ai pățit?

– Nimic.

Headly se mulțumi doar să îl privească. Dawson se ridică de pe scaun și se îndreptă către fereastră, deschizând obloanele și privind gazonul tuns cu grijă.

– Am vorbit cu Sarah când am trecut prin Londra.

Fiica soților Headly era mai mare ca el, însă cele două familii petrecuseră atât de mult timp împreună încât se aveau ca frații și țineau sincer unul la celălalt. Ea și soțul ei locuiau în Anglia, unde lucrau pentru o bancă internațională.

– Ne-a spus că ai „trecut" fără să te duci să îi vezi.

– Programul de zbor nu mi-a permis.

Headly pufni ca și cum aceea n-ar fi fost o scuză plauzibilă pentru a renunța la o vizită. Și nu era.

– Begoniilor le merge foarte bine.

– Acela e sporul casei.

– Oh. Ce face...

– Ți-am pus o întrebare, făcu Headly enervat. Care-i problema? Și să nu-mi răspunzi că nimic.

– Sunt bine.

– Pe naiba. Am văzut aseară un film cu zombie. Te-ai potrivi de minune.

Dawson oftă, văzând că nașul lui nu renunța. Nu se întoarse, dar se sprijini de cadrul ferestrei.

– Sunt obosit, atâta tot. Am petrecut nouă luni în Afghanistan. Crede-mă, oricine ar fi terminat. Teren ostil. Temperaturi extreme. Gângănii care mușcă. Fără băutură. Fără femei, cu excepția celor din armată și să te cuplezi cu una din ele e o mare problemă. Ambii parteneri intră-n bucluc. Nu merită efortul.

– De când te-ai întors aveai timp să găsești o femeie.

– Ah, asta-i o mare problemă, spuse el închizând obloanele, întorcându-se și zâmbind. Ultima fată ca lumea ai luat-o tu.

Gluma nu își atinse scopul. Headly rămase încruntat. Renunțând la pretexte, Dawson se așeză din nou pe scaun, își depărtă picioarele și privi în jos.

– Dormi? întrebă Headly.

– E mai bine.

– Deci nu.

Dawson ridică capul și spuse cu încăpățânare:

– E mai bine. Nu e ușor să te întorci în miezul lucrurilor, la un program normal.

– Bine. Am să cred asta. Altceva?

Dawson dădu scaunul în spate.

– Chestia asta cu Harriet. O să-mi nenorocească viața.

– Numai dacă o lași.

– Pe naiba, mă trimite în Idaho.

– Ai vreo problemă cu Idaho?

– Nici o problemă. N-am nici o problemă cu nevăzătorii. Nici cu cine manevrează baloane. Dar nu e un subiect pentru mine. Nu e nici măcar *genul* meu de subiect. Așa că iartă-mă dacă mi-e cam greu să mă entuziasmez în legătură cu asta.

– Crezi că te-ai putea entuziasma pentru un subiect mai bun?

Headly nu adresase întrebarea la întâmplare. În spatele cuvintelor se afla ceva mai mult. Așa că, în pofida nepăsării sale, Dawson se simți curios. Fiindcă Headly nu îi fusese numai naș și prieten de-o viață, ci și o sursă neprețuită, nenumită, în interiorul Biroului Federal de Investigații.

Interpretându-i tăcerea drept un semn de interes, Headly continuă:

– Savannah, Georgia și împrejurimile. Căpitanul de marină Jeremy Wesson, veteran de război decorat, o dată în Irak, de două ori în Afghanistan. După ce s-a întors din ultima misiune, s-a retras din marină și a luat-o razna. Acum vreo cincisprezece luni s-a încurcat cu o femeie măritată, o anume Darlene Strong. Soțul ei, Willard, i-a prins și nu s-a terminat cu bine pentru amanți. Willard Strong e judecat pentru crimă poimâine. Tribunalul din Chatham. Ar trebui să fii acolo și să scrii despre proces.

Dawson dădea deja din cap.

– De ce nu? întrebă Headly.

– Vara în Savannah.

– Verifică-ți calendarul. De azi, suntem în septembrie.

– Totuși, nu, mulțumesc. E prea cald acolo. Umezeală. Mai bine mă duc în Idaho. În plus, crimele nu-s specialitatea mea. Și, sincer, m-am săturat de armată pentru o vreme. Nu vreau să scriu despre moartea unui căpitan. N-am făcut decât asta în ultimele nouă luni. De fapt, poate că tema pe care mi-a dat-o Harriet e o binecuvântare. Poate că un asemenea subiect e chiar tonicul de care am nevoie. O speranță. Ceva pozitiv. Înălțător. Fără membre rupte, valuri de sânge sau sicrie acoperite cu steaguri.

– Nu ți-am spus partea cea mai interesantă.

– Care-i partea interesantă? întrebă Dawson cu amărăciune.

– Poliția a prelevat sperma lui Wesson de pe hainele lui Darlene. Desigur, ca să sprijine cazul procurorului împotriva soțului înșelat, Willard.

– Așa.

– Responsabilul de secție din Savannah e un coleg de-al meu din Birou, a fost și la New York, este mare amator de baseball. Îl cheamă Cecil Knutz.

– Așa.

– În fine, Knutz a văzut raportul din sistemul de evidență a DNA. S-a găsit o corespondență pentru DNA-ul lui Wesson.

– Era deja în sistem?

– Era. De fapt era de ceva vreme.

Headly făcu o pauză ca să mai soarbă din băutură. Înțelegând că era o tactică pentru creșterea suspansului, Dawson spuse:

– Stau ca pe ace.

Bătrânul puse paharul jos și se aplecă spre Dawson.

– DNA-ul căpitanului Jeremy Wesson se potrivește cu cel prelevat de pe o păturică de copil pe care am găsit-o în casa din Golden Branch.

Nu era numai o informație interesantă. Era ca un pumnal care îl străpunse adânc pe Dawson. Îl privi pe Headly înmărmurit.

– Înainte să-mi pui tu întrebarea, îți voi spune că nu există vreo posibilitate de greșeală. E o corespondență

în proporție de 99,99 la sută. Cu alte cuvinte, mostra obținută recent și cea din 1976 provin de la aceeași persoană. În ziua aceea am prelevat și ADN-ul Florei. Știm că ea era mama copilului al cărui DNA l-am găsit pe păturică. Iar vârsta lui Jeremy Wesson se potrivește. Fără doar și poate, el era copilul lui Carl și al Florei.

Dawson se ridică, făcu câțiva pași, apoi se întoarse către Headly. Ca și cum ar fi citit noianul de întrebări ce îi treceau prin cap, acesta spuse:

– Judecând după chipul tău, îmi dau seama că nu e nevoie să-ți spun ce înseamnă asta.

Deși Gary Headly avusese o carieră remarcabilă, din punctul lui de vedere toate realizările păleau în fața a ceea ce el considera a fi fost singurul său eșec: să-i aducă pe Carl Wingert și pe Flora Stimel în fața justiției. Acest eșec îi pătase cariera, iar acum îi nenorocea și pensionarea.

Nașul lui nu merita o asemenea cruzime, iar Dawson se înfurie.

– Și de ce ți-a spus Knutz asta?

– Știe cât de mult mă interesează. A lucrat cu mine când le-am investigat o afacere din Tennessee la sfârșitul anilor 1980. Știe că urmează să mă pensionez și mi-a anunțat din colegialitate. A avut grijă să nu spună prea multe, dar mi-a zis că s-a interesat de trecutul lui Jeremy Wesson, căutând o legătură cu Carl și cu Flora.

Dawson ridică din sprâncene, adresând o întrebare nerostită.

– Nimic. Certificatul de naștere al lui Jeremy Wesson – cel pe care l-a folosit ca să se înroleze – e din Ohio. A fost născut și crescut de domnul și doamna Cutare și Cutare Wesson. A terminat liceul în orașul în care a crescut. Facultatea la Texas Tech. S-a înscris în marină. Pare să fi avut o viață normală înainte să calce strâmb și să se încurce cu nevasta unui țărănoi.

– Nici o înclinație către terorism?

– Aparent nimic.

– Ce părere are Knutz?

– Mi-a recomandat s-o las baltă. Biroul are de prins niște rechini mai mari. Nimănui nu-i mai pasă de Carl și de Flora. Se crede că sunt morți. Jaful de la magazinul de arme din New Mexico a fost ultima crimă de care sunt considerați vinovați. Asta s-a întâmplat în 1996.

– Acum șaptesprezece ani. Se pot întâmpla multe în atâta timp.

– Asta nu înseamnă că sunt morți.

– Dar dacă nu sunt semne că ar fi vii, este logic să se presupună asta.

– Mă doare undeva de logică și de presupuneri. Eu vreau să știu, tu nu vrei?

– După atât de mult timp, ce mai contează?

– Pentru mine contează!

Dawson dădu din mâini.

– Bine. Înțeleg asta. Dar soldatul acesta decorat, care ar fi putut fi copilul lor...

– A fost. Știu asta.

– Nu, nu știi sigur.

– ADN-ul spune că a fost.

– Asta nu e o dovadă certă.

– E ca și cum ar fi.

– Bine, chiar dacă ar fi copilul lor...

– Nu ești curios să știi ce i s-a întâmplat după Golden Branch, unde a fost în tot timpul ăsta?

– Nici pe departe.

– Nu cred asta.

– Te rog să crezi. Ce rost ar avea să săpăm...

– Am crezut că ai vrea.

– Nu vreau.

– Atunci fă-o pentru mine.

– De ce? E *mort*. Punct.

– Ar putea fi cel mai important moment din cariera ta.

– E cu siguranță cel mai important din a ta!

Își dădură seama în același timp că țipau. Headly privi către ușă, ca și cum s-ar fi așteptat s-o vadă acolo pe soția sa, întrebând ce se întâmplă. Dawson coborî vocea.

– Dacă vrei să afli și restul poveștii, de ce nu te duci tu la procesul din Savannah?

– Fiindcă Eva ar da divorț, bombăni el. În plus, după cum ți-am spus, sunt ca și ieșit la pensie. Dacă mi-aș băga nasul pe acolo, aș fi demn de milă. Ca un moșneag care nu știe când i-a sunat ceasul.

Dawson își trecu degetele prin păr și oftă. Îl iubea pe Headly. Știa cât de mult își dorea nașul lui să se lămurească incidentul care îi definea cariera. Însă îi cerea prea multe. Dawson era epuizat și descurajat după experiența de peste mări și țări. Chiar și în zilele bune, se simțea agitat și expus. Ultimul lucru de care avea nevoie era o neliniște în plus, răscolirea acestei povești neterminate. Ce rost ar fi avut? Chiar dacă Jeremy Wesson era copilul lui Carl și al Florei, chiar dacă nu era, lucrurile nu puteau fi schimbate.

– Îmi pare rău, spuse el încet. Chiar dacă n-ar exista în viața mea o Harriet care să mă trimită altundeva pentru alt articol, tot n-aș merge în Savannah. Prietenul tău Knutz are dreptate. Unele lucruri trebuie lăsate în pace.

Headly îl privi atent, apoi ridică din umeri, înțelegând că Dawson luase o hotărâre. Își termină băutura și nu mai deschise subiectul. La puțin timp, Eva îl invită pe Dawson să rămână la masă. El refuză, pretextând că trebuia să își facă bagajele pentru călătoria în Idaho. Evitând cât mai mult contactul vizual cu cei doi, se retrase în grabă.

Când ajunse în mașină își dădu seama că transpira. La primul semafor mai luă o pastilă, cu apa călduță ce-i rămăsese în sticlă. Traficul de la ora de vârf nu îl ajută să-și îmbunătățească starea de spirit, iar când intră în apartamentul din Alexandria era din cale-afară de nervos.

Își scotea cizmele când auzi soneria telefonului. Primise un mesaj de la Headly: „Mai e ceva".

Știa că i se întindea o momeală, dar curiozitatea îl învinse. Răspunse: „Ce mai e?"

Răspunsul sosi repede: „Doar se presupune că J. Wesson e mort. Trupul nu a fost găsit".

capitolul 2

– Domnule Jackson, sunteți pregătit să chemați următorul martor?

Procurorul asistent se ridică în picioare.

– Da, doamnă judecător. O chem pe Amelia Nolan.

La fel ca ceilalți spectatori, Dawson se întoarse atunci când un aprod deschise ușile duble ale sălii de judecată și o invită înăuntru pe fosta doamnă Jeremy Wesson.

Era a treia zi a procesului. În dimineața respectivă, primul martor fusese un veterinar, un doctor Nu-știu-cum – Dawson își notase numele, în caz că avea să aibă nevoie de el – care vorbise la nesfârșit despre procesul digestiv al câinilor, în special al celor din rasa pitbull.

Procurorului îi luase aproape două ore să dribleze toată poliloghia științifică și să ajungă la punctul important: bucăți din corpul lui Darlene Strong fuseseră găsite în căile digestive ale câinilor de lupte deținuți de Willard Strong. Aceștia fuseseră uciși pentru a se putea căuta dovezi.

A doua persoană care depusese mărturie, medicul legist, confirmase că bucățile respective corespundeau cu cele care lipseau din ce mai rămăsese din cadavrul victimei, pe care poliția îl descoperise în padocul câinilor. Darlene nu fusese omorâtă de câini, însă statul solicita pedeapsa cu moartea, așa că Lemuel Jackson, un procuror abil și meticulos, care condamnase zeci de oameni, dorise să arate juriului cât de sângeroasă fusese crima. Voise să se consemneze că trupul ei fusese aruncat la câini și din moment ce animalele erau înfometate, ca să poată concura mai bine în lupte...

Concluzia le făcuse greață mai multor jurați.

Mostrele de sânge prelevate de pe pământul din padoc, precum și o bucată de scalp cu păr găsită în intestinele unuia dintre câini sugerau că și Jeremy Wesson avusese aceeași soartă.

Avocatul apărării, Mike Gleason, se străduia să îl interogheze și el pe medicul legist, însă fără prea mari șanse de succes. Se făcuse deja ora douăsprezece. Judecătoarea

declarase pauză de prânz până la unu și jumătate, deși Dawson se îndoia că vreo persoană din sala de judecată ar fi avut poftă de mâncare. Cu siguranță nu într-atât încât să îi ia o oră și jumătate să o domolească.

Dar acum se întorseseră la lucru și în sala de judecată fusese chemat al treilea martor din ziua respectivă.

Ca să se informeze, Dawson citise despre crimă în ziare. Probabil dăduse de fotografiile fostei doamne Wesson prin câteva articole, dar nu le acordase prea mare atenție. Acum, dintr-odată, era atent.

Femeia care se îndrepta către boxa martorilor nu era cum și-o închipuise. Văzuse afișele cu Flora Stimel de pe vremea când era căutată de poliție și își imaginase că fosta soție a lui Jeremy Wesson era genul mamei lui. Se așteptase la o femeie rigidă, dură, aspră.

De la structura delicată a oaselor până la mâna palidă pe care o ridică să depună jurământul, femeia aceasta era cu totul altfel. Îi surclasa pe toți cei din sala de judecată, inclusiv pe Dawson. Mai ales pe Dawson.

Era îmbrăcată cu o fustă mulată de culoarea fildeșului, cu o bluză de aceeași culoare, dar dintr-un material mai moale și o jachetă albastră. Părul roșcat-închis era strâns lejer într-o coadă la baza gâtului, iar câteva șuvițe îi încadrau chipul. Singurele bijuterii vizibile erau o pereche de cercei cu diamante și un ceas. Era îmbrăcată perfect pentru o sală de judecată, nici prea feminină și cochetă, nici prea severă și crispată.

Ca jurnalist, ar fi fost interesat de fosta soție a lui Jeremy Wesson orice s-ar fi întâmplat. Voia să îi adreseze o mie de întrebări, dacă nu ca să-și astâmpere propria curiozitate, cu siguranță ca să îl lămurească pe Headly.

Însă femeia care se pregătea să depună mărturie îi stârnea un soi diferit de curiozitate și nu îi plăcea acest lucru, fiindcă n-avea nevoie de o complicație suplimentară. Cel mai rău ar fi fost să-și piardă obiectivismul profesional, cu care se mândrea.

Îl afurisi din nou pe Headly fiindcă îl implicase în asta. Nu voise să vină, dar știa că trebuia să o facă. După ce primise mesajul atâtător de la Headly, își făcuse

bagajul. A doua zi, în loc să folosească biletul de Idaho pe care îl primise, se urcase într-un avion către Savannah. În timp ce aștepta să închirieze o mașină, o sunase pe Harriet.

– Ai ajuns în Boise?

– Am făcut un ocol.

Și-o închipuise stând în spatele biroului, scoțând fum pe nări.

– Ți-am dat de scris un articol, Dawson.

– Am unul mai bun.

– Despre ce e vorba?

– E un secret deocamdată.

– *Unde* e?

– Urmăresc firul poveștii.

– La naiba, Dawson!

– Ținem legătura.

Și închisese înainte ca cei din jur să audă invectivele obscene cu care era gratulat prin telefon.

Deocamdată, trebuia să-și acopere propriile cheltuieli, așa că închiriase o cameră într-un hotel de categorie mijlocie. Făcuse un duș rece, dăduse iama în minibar, pornise televizorul pe ESPN și se așezase în pat cu un cheeseburger de la room-service și cu laptopul.

Căutase pe site-urile care conțineau materiale referitoare la crima pentru care era judecat Willard Strong. Era un caz delicat din toate punctele de vedere, iar când Dawson își terminase cercetările simțea un nod în gât pe care ar fi vrut să-l poată atribui sosului tabasco cu care își asezonase cheeseburgerul. Dar știa că nu aceasta era cauza senzației de rău.

Se întrebase pentru a mia oară de ce îl lăsase pe Headly să-l atragă în această investigație. Însă după ce exclusese toate explicațiile plauzibile pentru o eventuală capitulare, adevărul era unul singur și nu avea nici o legătură cu Headly, ci cu el însuși.

Practic, el însuși se obligase să vină aici, ca un fel de terapie.

De când se întorsese din Afghanistan, nu putuse scăpa de efectele perioadei de aproape un an pe care

o petrecuse într-o zonă de război. Era prins ca într-o pânză de păianjen extrem de fină, aproape invizibilă, însă puternică precum oțelul și din care îi era imposibil să scape. Desigur că nu era nici pe departe la fel de afectat cum fusese Jeremy Wesson. Căpitanul suferise fără îndoială de sindromul de stres post-traumatic. Acesta îi luase familia și, într-un final, și viața, transformându-l în subiectul ideal pentru un articol relevant și oportun, unul care ar fi putut provoca emoții puternice în rândul cititorilor. Însă era și subiectul pe care Dawson își dorea cel mai mult să-l evite. Era prea aproape de casă.

Apoi, mai era și celălalt element care îl implica personal în această poveste. Jeremy Wesson fusese fiul lui Carl Wingert și al Florei Stimel? Aceștia erau morți sau nu? Lui Dawson nu-i păsa. Însă lui Headly îi păsa, și se simțea obligat față de nașul lui să facă măcar un pas înainte în această anchetă.

Așa că venise. Privind problema strict din punct de vedere jurnalistic, viața lui Jeremy Wesson era o adevărată comoară. Cum ar fi putut rata șansa de a scrie un articol despre un om care sosise pe lumea aceasta drept vlăstarul unor criminali, avusese parte de o copilărie și o adolescență normale în vest, își servise cu onoare țara, se întorsese acasă distrus emoțional și psihologic după război și apoi fusese ucis cu violență? Era versiunea americană a unei tragedii grecești.

Cu aceste idei în minte, închisese laptopul în prima seară pe care avea să o petreacă în Savannah, luase un somnifer cu o gură de Pepto-Bismol ca să neutralizeze efectele sosului tabasco și se culcase. Peste cinci minute, se trezise și luase încă o pastilă, înghițind-o cu o sticluță de Jack Daniel's de la minibar.

Oricum avusese coșmarul. De două ori.

Prin urmare, în prima zi a procesului lui Willard Strong fusese nervos și prost dispus. Ajunsese devreme la tribunal, nu ca să se așeze în primul rând, ci ca să prindă un loc pe ultimul rând, lângă ieșire, ca să poată ieși repede și fără să deranjeze pe nimeni dacă avea să aibă nevoie.

De îndată ce se încheiase prima zi de proces, se îndreptase direct către River Street, unde își petrecuse restul serii hoinărind prin baruri. Erau disponibile destule femei, iar sexul l-ar fi ajutat să alunge măcar temporar gândurile morbide care îl bântuiau, dar nu acceptase nici una dintre invitațiile, mai subtile sau mai fățișe, pe care le primise.

Își făcuse prieteni preț de un pahar sau două, purtase conversații fără subiect personal și trăsese de timp până ce barurile se închiseseră și nu mai avea altă soluție decât să se întoarcă în camera de hotel, la perna tare, neiertătoare, unde îl așteptau coșmaruri și transpirații nocturne. Până la momentul respectiv, procesul îl plictisise și încerca să găsească o metodă ingenioasă de a se dezice de el. Apariția fostei soții a lui Wesson schimbă totul.

Amelia puse mâna stângă pe Biblia pe care jura să spună adevărul și numai adevărul. Apoi păși în boxa martorilor și se așeză. Jackson se apropie de ea.

– Doamnă Nolan, vă mulțumesc foarte mult pentru că v-ați prezentat astăzi. Puteți să ne spuneți numele dumneavoastră?

– Amelia Nolan.

– Acesta este numele dumneavoastră dinainte de căsătorie.

– Da. După ce am divorțat de Jeremy, mi-am reluat numele de domnișoară.

El zâmbi.

– Nolan este un nume onorabil în acest stat.

– Vă mulțumesc.

Procurorul privi peste umăr către masa apărării.

– Doamnă Nolan, îl recunoașteți pe inculpat?

Pentru prima dată de când intrase în sala de judecată, privi către Willard Strong. Bărbatul avea umerii încovoiați și o privea de sub o pereche de sprâncene groase. Avea părul pieptănat îngrijit și era îmbrăcat într-un costum ce părea cu două numere mai mic. Dacă

ar fi trebuit să îl descrie într-un singur cuvânt, acela ar fi fost *grosolan*.

Ea aprobă.

– Jeremy ne-a făcut cunoștință.

– Când a avut loc această primă întâlnire?

– Pe 22 februarie 2011.

– Vă aduceți aminte data exactă?

– Era cea de-a patra aniversare a fiului meu cel mare, Hunter.

– Puteți să descrieți pentru instanță circumstanțele acestei întâlniri?

– Jeremy și cu mine eram despărțiți. Aveam custodia temporară a celor doi copii până se pronunța divorțul, dar fusesem de acord ca Jeremy să participe la petrecerea lui Jeremy. Când a venit, era însoțit de Willard și de Darlene Strong.

– Nu îi mai întâlniserăți până atunci?

– Nu, dar le știam numele. Jeremy vorbise despre ei.

– Cum i-ați descrie în dimineața aceea?

– Vă referiți la...

– Starea celor trei când au ajuns la dumneavoastră.

– Erau beți.

Avocatul apărării se ridică.

– Obiectez.

– Am să reformulez, spuse Jackson înainte ca judecătoarea să se poată pronunța. Doamnă Nolan, ați avut impresia că cei trei băuseră prea mult?

Gleason se pregătea să obiecteze din nou, dar judecătoarea ridică mâna.

– Doamna Nolan poate răspunde.

Jackson îi făcu semn să continue.

– Îl mai văzusem beat pe Jeremy, spuse ea. De multe ori. Nu era un bețiv plăcut și vesel. Dimpotrivă. Așa că am început să fiu atentă la semne. Când a venit la petrecere am văzut din prima că avea ochii injectați. Zâmbetul era mai degrabă un rânjet. Avea o atitudine agresivă. Toți trei râdeau...

Făcu o pauză, însă nu se putu gândi la alte cuvinte cu care să îi descrie corect.

– Râdeau necuviincios, erau beți.

– La ce oră din zi se întâmpla acest lucru?

– Petrecerea începea la prânz. Ei au venit cu puțin timp înainte.

– L-ați întrebat pe domnul Wesson de ce băuse atât de mult?

– Da.

– V-a oferit o explicație?

– A spus că veniseră direct de la o petrecere de-a lor, că sărbătoriseră toată noaptea.

– Ei? El, domnul Strong și soția domnului Strong?

– Obiectez. Martorului i se sugerează răspunsul.

Judecătoarea se pronunță în favoarea obiecției lui Gleason, dar ideea lui Jackson fusese percepută de juriu. La petrecerea respectivă participaseră doar cei trei.

Cu colțul ochiului, Amelia îl văzu pe Willard Strong șoptindu-i ceva avocatului. Gleason dădu ferm din cap, ca și cum îl sfătuia să tacă. Se cutremură gândindu-se ce i-ar fi putut spune, fiindcă era sigură că nu era ceva prea plăcut la adresa ei.

Jackson continuă:

– Cred că juriul este de acord că am stabilit că inculpatul, soția lui și fostul dumneavoastră soț au venit beți la ziua de naștere a fiului dumneavoastră. Puteți să ne descrieți ce s-a întâmplat după aceea?

Amelia încercă să rememoreze scena și văzu din nou în fața ochilor rânjetul insolent al lui Jeremy.

– I-am cerut lui Jeremy să plece. Veniseră deja alți oaspeți, erau în curte. Mi-era jenă pentru Jeremy, pentru mine însămi.

– Cum a reacționat când i-ați cerut să plece?

– A devenit agresiv. A spus că avea dreptul să-și vadă fiul de ziua lui de naștere și că n-aveam să-l opresc să facă acest lucru.

Gleason se ridică.

– Onorată instanță, obiectez. De ce este relevantă această mărturie pentru acest proces?

– Ajung și la relevanță, răspunse calm Jackson.

– Se respinge, spuse judecătoarea, dar îi ceru lui Jackson să se grăbească.

Acesta dădu din cap şi se întoarse către Amelia.

– Ca să nu consumăm timpul şi răbdarea avocatului apărării, ne puteţi spune cum s-a rezolvat această confruntare?

– I-am spus lui Jeremy că nu era într-o stare potrivită pentru a se afla în jurul copiilor. Sau al oricărei alte persoane. I-am cerut să plece. A refuzat. Aşa că am ameninţat că voi chema poliţia. L-am ameninţat şi că voi obţine un ordin de restricţie, care să-l împiedice să se mai apropie de copiii noştri.

– Cum a reacţionat la această ameninţare?

– M-a înjurat. M-a făcut în toate felurile. Mi-a spus că băieţii erau sânge din sângele lui şi că nimic nu avea să-l împiedice să fie cu ei. A făcut o scenă cumplită.

Prietenii lui Hunter de la grădiniţă, părinţii lor, Hunter însuşi auziseră urletele jignitoare ale lui Jeremy şi intraseră să vadă despre ce era vorba. Nu avea să uite niciodată frica pe care o citise în ochii fiului ei atunci când îşi privise tatăl dezlănţuit. Grant, cel mic, avea doar un an şi jumătate. Începuse să plângă.

Amelia îşi privi mâinile reci, umede, pe care şi le încleştase inconştient în poală. Se obligă să se relaxeze, amintindu-şi că fiilor ei nu avea de ce să le mai fie vreodată teamă de Jeremy.

– Doamnă Nolan?

Ea ridică privirea şi îşi îndreptă umerii.

– Doamnă Nolan, repetă Jackson, ce făceau Willard şi Darlene Strong în acest timp?

Ea aruncă o privire către banca apărării şi simţi animozitatea vădită a lui Strong.

– Domnul Strong îl aţâţa pe Jeremy.

– Puteţi fi mai clară?

– Spunea lucruri de genul „N-aş lăsa-o niciodată pe Darlene să-mi vorbească aşa".

– A spus că ar suferi fizic dacă...

– Obiectez, onorată instanţă, protestă Gleason. Procuratura sugerează din nou răspunsul.

– Se aprobă.

Jackson își ceru scuze, destul de nesincer în opinia Ameliei. Apoi se întoarse către ea.

– Vă amintiți de o amenințare clară formulată de domnul Strong la adresa soției sale?

Ea închise ochii o clipă, dar când îi deschise privi direct către boxa juriului.

– Jeremy mă apucase de braț. Aici, adăugă ea așezându-și mâna aproape de umăr. Mă zguduia. Domnul Strong a spus: „O lași să scape prea ușor. Dacă Darlene m-ar amenința în halul ăsta, ar fi ultimul lucru pe care l-ar face vreodată".

Afirmația cutremură sala de judecată. Dură ceva timp până ce spectatorii începură să respire din nou. Se auziră picioare foindu-se, haine foșnind în timp ce oamenii se așezau mai bine pe scaun, cineva tuși.

Dawson observă că și jurații fuseseră la fel de impresionați. Păruseră transfigurați de Amelia Nolan sau cel puțin de povestea ei. Lem Jackson nu era naiv. Prelungi tensiunea privindu-i pe fiecare în ochi, după care se întoarse la masă și luă în mână un dosar, răsfoindu-l ca și cum căuta o notiță. Dawson se îndoia că ar fi avut nevoie de vreo hârtie. Era doar o manieră plauzibilă de a trage de timp înainte ca afirmația pertinentă a martorei sale să își facă pe deplin efectul asupra juraților.

Înainte ca el să poată adresa o altă întrebare, Amelia Nolan ceru un pahar cu apă. În timpul acestei scurte pauze, judecătoarea îi invită pe toți să se ridice și să se dezmorțească. Dawson profită de timp ca să trimită două mesaje. Primul îi era adresat lui Headly.

Fosta lui Wesson depune mărturie. De mare efect. Ai folosit Viagra? Vreau detalii picante.

Al doilea mesaj fu trimis unei experte în cercetări care lucra la *NewsFront* de când fusese publicat primul număr al revistei, în urmă cu treizeci de ani. Era deșirată, slăbănoagă și întotdeauna mirosea a țigări, deși susținea că se lăsase de fumat, însă Dawson avea încredere în viteza ei, în precizia ei și, mai ales, în discreția ei.

În fiecare an de Crăciun o corupea cu o cutie de șapte kilograme de cireșe trase în ciocolată și cu o sticlă de vin la fel de dulce.

Glenda, scumpo: Amelia Nolan din Georgia? De ce „onorabil"? Urgent nevoie de informații, te rog.

Folosi o aplicație ca să adauge inimioare și flori la sfârșitul mesajului.

Abia apucase să apese pe butonul de trimitere, că judecătoarea lovi în masă cu ciocănelul și le indică tuturor celor care se ridicaseră să se așeze la loc. Când totul fu în ordine, îl invită pe Jackson să continue interogarea martorei.

Procurorul era pregătit. Puse dosarul la loc pe masă și se apropie de boxa martorilor. Când i se adresă, avea un ton sobru.

– Doamnă Nolan, cum s-a încheiat scena pe care ați descris-o?

– Unul dintre părinți a sunat la 911.

– Și a intervenit poliția?

– Au venit doi polițiști în câteva minute. Dar Jeremy și soții Strong plecaseră înainte ca ei să ajungă acolo.

– Au plecat fără vreun alt incident?

– Grant plângea. Hunter se lipise de unul dintre tații de acolo. Cred că spaima lor l-a deranjat pe Jeremy. Și și-a dat seama că văzuseră toți cum mă apucase de braț, cum mă scuturase. Cred că i-a fost rușine. Cred. Nu știu. În orice caz, mi-a dat drumul. Când domnul Strong i-a spus că trebuia să facă ceva cu mine și cu „gura mea mare" – am citat – Jeremy i-a spus să tacă și să-și vadă de treaba lui. Cu o înjurătură. Apoi a deschis ușa din față și l-a împins pe domnul Strong pe verandă. Domnul Strong l-a înjurat și cred că ar fi ripostat dacă...

– Obiectez.

– Se aprobă.

Jackson întrebă repede:

– Domnul Strong a ripostat când domnul Wesson l-a împins?

– Nu. Abia se ținea pe picioare. A coborât scările clătinându-se și aproape că a căzut. Jeremy a luat-o pe doamna Strong de mână și a tras-o după el. Jeremy și domnul Strong s-au împins și s-au lovit cu furie în timp ce se îndreptau către mașina lui Jeremy, care era parcată la colț. Am închis ușa și n-am văzut mai multe. Când a venit poliția, plecaseră.

Jackson se întoarse din nou la masă ca să-și consulte notițele, probabil fără să fie nevoie. O lăsa pe martoră să respire și îi dădea juriului timp să-și închipuie scena și antagonismul evident dintre cei doi așa-ziși prieteni.

Doamna Nolan sorbi din paharul cu apă. Chiar dacă Dawson stătea în spatele sălii, putea vedea că îi tremura mâna.

Jackson se apropie de ea, încruntându-se și băgându-și mâinile în buzunarele pantalonilor. Părea ierat, ca și cum regreta direcția pe care avea să o ia interogatoriul.

– Doamnă Nolan, v-ați mai întâlnit o dată cu Willard Strong, așa este?

– Da.

– Când s-a întâmplat acest lucru?

– Anul trecut, pe 3 mai.

– Din nou țineți minte data exactă.

– Da.

Ea plecă privirea, iar o șuviță rebelă îi alunecă pe obraz. Absentă, ridică mâna și o așeză după ureche. Dawson se întrebă dacă era un gest nervos, specific circumstanțelor, sau dacă era mai degrabă un obicei inconștient. Miza pe a doua variantă.

– Doamnă Nolan, de ce vă amintiți atât de clar această dată?

Când ea ridică privirea ca să răspundă la întrebare, Dawson își dădu seama că și el, la fel ca aproape toți oamenii din sala de judecată, inclusiv inculpatul, se aplecase în față, în așteptarea răspunsului.

Femeia își drese delicat vocea.

– Știu că în ziua aceea au dispărut doamna Strong și Jeremy.

capitolul 3

Jackson o rugă să descrie ziua respectivă.

– Începuse ca orice altă zi din timpul săptămânii. Am lăsat băieţii la grădiniţă, la Episcopia Saint Thomas, şi am plecat la serviciu.

– Lucraţi la Muzeul de Război Collier?

– Sunt custode. Sunt specializată în Războiul Civil.

– Lucraţi cu normă întreagă?

– Da, dar muzeul îmi acordă multă flexibilitate, care e foarte bine-venită, având în vedere că îmi cresc copiii singură.

– Pe 3 mai s-a întâmplat ceva neobişnuit, care să vă atragă atenţia?

– Nimic. Nimic înainte să primesc telefonul de la grădiniţă. S-a întâmplat puţin după ora unu. Eram cu directorului muzeului, George Metcalf, în biroul lui.

*

– George, e o tinichea.

– Fă-i pe plac, Amelia. Fă-mi mie pe plac.

– N-are nici o valoare. Nici pe piaţa liberă, nici pentru muzeu.

– Poate că aşa e.

– Nu poate. Aşa e.

– Bine. E puţin mai mult decât o tinichea. Armata Confederată a înmânat sute...

– Mii.

– Mii de astfel de medalii. Dar ea e valoroasă pentru Patterson Knox. E o moştenire de la un stră-stră-stră-stră ceva, iar el a fost botezat după acest strămoş. Nu trebuie să-ţi reamintesc că...

– Dar o vei face.

– Că Patterson Knox ne-a sponsorizat cu peste o sută de mii de dolari anul trecut. Doamna Knox este...

– Membră în Consiliul de Administraţie. Nu sunt proastă, George. Înţeleg. Numai că abordăm problema din două

puncte de vedere diferite. În calitate de custode, am misiunea de a proteja integritatea muzeului.

– Asta e o prioritate și pentru mine.

– Da, dar ca director trebuie să ai și grijă de oamenii care ne susțin. Mi-e silă că trebuie să expunem ciurucuri numai ca să ne asigurăm că un sponsor important donează în continuare.

– Înțeleg. Dar...

– Nu contează. Știu să recunosc o situație fără ieșire. Nu mă declar învinsă, dar recunosc că e inutil să mai discutăm. Cred că ai câștigat disputa chiar dinainte ca ea să înceapă. Totuși, eram datoare să încerc.

– Nu mă așteptam la altceva de la tine. Pune medalia domnului Knox undeva într-un colț.

– Cu o placă metalică frumos luminată, în care să lăudăm generozitatea lui și a doamnei Knox?

– Nu trebuie să fie prea mare.

*

Amelia continuă:

– Tocmai ne încheiaserăm întâlnirea când mi-a sunat telefonul. Am recunoscut numărul grădiniței și am răspuns imediat. Era doamna Abernathy, directoarea. Era foarte supărată.

– De ce?

– Un bărbat venise la grădiniță, dăduse năvală în biroul dumneaei...

– Obiectez. Se declară din auzite.

Lem Jackson combătu. Judecătoarea îi dădu dreptate, iar Amelia fu invitată să continue.

– Bărbatul voia să știe dacă Jeremy fusese la grădiniță în ziua aceea. Nu fusese, dar doamnei Abernathy îi fusese greu să îl convingă. Într-un sfârșit plecase, dar numai după ce ea îl amenințase că va chema poliția.

Jackson reaminti juriului că și doamna Abernathy depusese mărturie în acest sens și că îl identificase pe bărbatul înfuriat în persoana lui Willard Strong. Apoi o întrebă pe Amelia dacă fostul ei soț obișnuia să-i viziteze pe Hunter și pe Grant la grădiniță.

– Nu. Din câte știu eu, n-a fost niciodată acolo, nici măcar în zilele de vizită. Divorțul nostru se pronunțase. Având în vedere incidentul de la ziua de naștere, vizitele lui la băieți erau supravegheate. Nu îi convenea acest lucru și spera ca restricția să fie revocată. Dar, între timp, o respecta.

– Telefonul pe care l-ați primit de la directoarea grădiniței v-a îngrijorat, doamnă Nolan?

– E puțin spus. Când mi l-a descris pe bărbatul respectiv, l-am recunoscut pe Willard Strong. Voiam să mă duc imediat la grădiniță. Dar doamna Abernathy m-a asigurat că Hunter și Grant erau în biroul dumneaei, că erau în siguranță și că nu știau nimic despre incident. Cu toate acestea, am vrut să mă asigur că sunt bine. Doamna Abernathy s-a oferit să mi-i aducă personal acasă. Am plecat imediat de la muzeu.

– Ați vorbit cu cineva?

– Am încercat să dau de Jeremy. Voiam să știu ce se întâmpla. L-am sunat de mai multe ori pe mobil, dar îmi intra direct mesageria vocală. L-am sunat și la serviciu. Mi s-a spus că sunase în dimineața aceea și spusese că e bolnav. Nimeni de la firma de construcții nu îl văzuse și nu știa nimic de el din ziua precedentă.

– V-ați dus acasă?

– Da.

*

Muzeul nu era prea departe de casa Ameliei, însă i se părea că dura o eternitate să parcurgă distanța. Străzile îi erau cunoscute, deci putea conduce fără să trebuiască să se concentreze. Însă asta însemna că tot felul de gânduri negre îi dădeau târcoale. Relația lui Jeremy cu Willard și Darlene Strong era fără îndoială șubredă, iar posibilitatea ca acest lucru să îi pună copiii în pericol în orice fel era cumplită.

Oare până la urmă trebuia să obțină un ordin de restricție? Trebuia să ceară instanței să i se refuze lui Jeremy toate drepturile de vizitare până ce avea să-și rezolve problemele? Poate că o măsură așa de drastică avea să-i aranje

de autodistrugător devenise comportamentul lui. Poate că dacă i se interzicea să-și mai vadă copiii avea să se trateze, avea să apeleze la un specialist înainte să-și distrugă viața.

Acestea erau gândurile care i se învălmășeau în minte în timp ce se îndrepta către Jones Street, care părea absurd de liniștită. Trotuarele erau umbrite de stejari enormi.

După ce se mutase din casa în care ea și băieții trecuseră prin atâtea momente nefericite, închiriase această casă în oraș. Curtea cu gard înalt era un loc în care băieții se puteau juca în siguranță. Vecinii aveau grijă unul de altul. Până ce avea să se hotărască unde se stabilea, era un popas confortabil și comod.

Spre dezamăgirea ei, doamna Abernathy nu ajunsese încă. O luă către aleea îngustă și merse pe lângă clădire, spre locul de parcare din spate. Coborî repede, urcă scările și descuie ușa din spate, care dădea direct în bucătărie. Alarma începu să sune. Era neobișnuit de zgomotoasă și abia la a treia încercare reuși să introducă secvența corectă de numere pentru a o decupla.

Alarma se opri, dar urechile îi țiuiau în continuare. Era singurul sunet care se auzea mai tare decât acea tăcere nesfârșită care îi spărgea timpanele. Toate simțurile ei erau exacerbate la o capacitate de o mie de ori mai mare decât cea normală. Fiindcă nu percepea nici o mișcare și nici un sunet, absența stimulilor era cumplit de deranjantă. O făcea să-și dea seama cât de goală ar fi fost viața ei fără copii.

Tânjea acum după agitația celor doi copii mici, care uneori o scotea din sărite. Voia să le audă râsetele, să le simtă mirosul de copil mic, să îi ia în brațe, să simtă pe obraji pupicii lor lipicioși.

Se îndreptă către chiuvetă, dădu drumul la robinet și luă un pahar de pe etajeră. Îl umplu cu apă și bău cu sete. Gândindu-se că directoarea avusese cu siguranță timp să ajungă la ea, se uită la ceasul de pe sobă, apoi, părându-i-se că auzea o mașină pe stradă, se întoarse.

Când paharul îi alunecă din mână, se sparse pe podea, lovindu-i picioarele cu bucăți de sticlă.

Willard Strong se afla la mai puţin de un metru de ea. Ţinea în braţe o carabină cu ţeavă dublă. Cu o mână sprijinea mânerul, cu cealaltă cartuşele.

– Dacă ţipi, te omor.

Uşa din spate era întredeschisă. Bărbatul întinse calm mâna în spate şi o închise.

*

Amelia îşi muşcă buzele şi respiră adânc. Îşi ţinu suflarea câteva secunde, apoi expiră încet.

Jackson o privi îngrijorat.

– Aveţi nevoie de o clipă, doamnă Nolan?

Ea dădu din cap, apoi murmură:

– Nu, sunt bine.

Nu se simţea bine, dar asta nu mai conta. Nu voia să tragă de timp. Voia să depăşească situaţia, să termine cu totul, ca să îşi poată continua viaţa. Nici nu-şi mai amintea cum era să aibă control complet asupra propriei vieţi, să poată lua decizii fără să îl implice pe Jeremy în vreun fel sau altul. Dispăruse din viaţa ei de mai bine de un an, dar tot îi domina gândurile şi îi dicta felul în care îşi petrecea zilele. Însă după ce totul avea să se termine...

– Domnul Strong a folosit chiar aceste cuvinte? întrebă Jackson. „Dacă ţipi, te omor"?

Amelia se concentră din nou şi încuviinţă.

– V-aţi simţit în pericol?

– Da. Ameninţarea părea reală. Mă privea fix şi respira greu. Îşi încleşta şi îşi descleşta degetele în jurul mânerului puştii. Părea agitat. Furios. M-am temut pentru viaţa mea.

Jackson lăsă ca vorbele ei să îşi facă efectul şi se îndreptă către masa unde erau expuse dovezile care fuseseră deja prezentate.

– Aceasta e puşca cu care a venit la dumneavoastră? întrebă el apropiind arma de boxa martorilor, ca ea so poată observa.

– Aşa se pare. Ţin minte modelul sculptat pe mâner.

Procurorul ceru să se consemneze că identificase proba A, carabina cu care fusese împușcată în inimă Darlene Strong.

– Inculpatul v-a mai spus și altceva? întrebă el în timp ce punea pușca la loc pe masă.

– M-a întrebat dacă soțul meu era acolo. I-am spus că nu și i-am reamintit că Jeremy nu mai era soțul meu. El a spus: „Dar ea încă e nevasta mea și el – se uită repede spre jurați, apoi încheie – el se culcă cu ea". I-am spus că nu știam nimic despre asta, că nu era treaba mea și că indiferent ce s-ar fi întâmplat între ei, Jeremy nu avea să vină la mine.

– Și ce a răspuns la asta?

– A râs. Disprețuitor. L-a făcut laș pe Jeremy și a spus: „Poate că vine, acum că știe că sunt pe urmele lor. Să vedem". Amelia făcu o pauză ca să-și șteargă palmele umede de poala fustei. M-a luat de braț.

Descrise în continuare cât de brutal o obligase să străbată toată casa, să îl caute pe Jeremy prin camerele de la ambele etaje, nedând importanță faptului că ea îi tot repeta că Jeremy nu s-ar fi refugiat la ea în casă.

– Când ne-am întors la parter, era și mai supărat și nervos ca înainte. Transpira mult și înjura în permanență.

Făcu o pauză, așteptând o obiecție din partea avocatului lui Strong, care rămăsese nemișcat și o privea fix, ca și cum s-ar fi gândit la contraatac. Strong o privea cu răutate. Se uită repede din nou la Jackson.

– Vă ținea în continuare de mână?

– Da. Am crezut că în momentul acela avea să mă omoare. Dar atunci... continuă ea înghițind în sec, amintindu-și teama care o cuprinsese. Am auzit o mașină parcând în față. Uși de mașină trântite. Băieții mei râzând și strigând entuziasmați, strigându-mă pe nume în timp ce alergau către casă. Am auzit-o pe doamna Abernathy spunându-le să aibă grijă la trepte.

– Ce a făcut domnul Strong când i-a auzit?

– A pornit spre ușa din față.

– Era încuiată?

– Da, dar mi-era teamă că avea să o deschidă şi avea să se afle faţă în faţă cu copiii mei. Sau mă gândeam că putea să tragă prin uşă.

– Şi ce aţi făcut?

– M-am proptit bine pe picioare şi am încercat să-i opresc înaintarea.

– V-aţi aşezat între el şi uşa din faţă.

Ea aprobă.

– Nu m-am gândit la asta şi n-am planificat nimic, doar am reacţionat.

– Aţi reacţionat la ceea ce aţi considerat că e un pericol mortal pentru copiii dumneavoastră.

Înghiţi din nou în sec.

– Da. L-am implorat să nu le facă nimic. Eram aproape isterică. Disperată. L-am întrebat ce avea să facă. M-a împins cu suficientă putere încât să mă trântească la podea. Eram îngrozită că avea să doboare uşa din faţă. Dar n-a făcut-o, spuse ea încet uitându-se către acuzatul care o privea încruntat.

Spera că, deşi Willard Strong era un bărbat feroce şi o privea duşmănos, ştia cât de recunoscătoare îi era că îi cruţase pe copii.

– Ce a făcut, doamnă Nolan?

– A trecut pe lângă mine, răspunse ea privindu-l din nou pe Jackson. A trecut prin bucătărie şi a ieşit pe uşa din spate, pe unde şi intrase.

– Când l-aţi întrebat disperată ce are de gând să facă, v-a răspuns?

Amelia îşi umezi buzele uscate şi se uită către cei doisprezece oameni care aveau să hotărască vinovăţia sau nevinovăţia lui Willard Strong.

– A spus: „Îi voi găsi şi când o să-i găsesc, o să-i omor".

Lemuel Jackson avea suficientă experienţă încât să ştie să se oprească în glorie. Îi spuse judecătoarei că nu mai avea întrebări pentru doamna Nolan.

Judecătoarea îi consultă pe ambii avocaţi. Interogatoriul apărării avea să dureze cu siguranţă ceva timp.

Având în vedere că era târziu și că se apropia un sfârșit de săptămână prelungit, fură de acord că discuția se putea amâna până după Ziua Muncii. Judecătoarea îi spuse doamnei Nolan că se putea retrage. Un arod o conduse pe o ușă laterală.

– Avocatul apărării o va interoga pe doamna Nolan începând cu ora nouă, marți dimineață, atunci când se va relua procesul. Vacanță plăcută.

Se auzi zgomotul ciocănelului, iar Dawson fu primul care ieși din sală. Peste câteva minute, telefonul lui vibră, semnalând primirea unui mesaj. Se duse într-un loc destul de retras și deschise mesajul. Era de la Glenda, cercetătoarea, care îi cerea să o sune. Formă repede numărul, vrând să profite de ajutorul ei cât timp se simțea generoasă. De îndată ce îi răspunse, o întrebă:

– Te-ai hotărât, în sfârșit, să te măriți cu mine? Te rog spune-mi că ești gata să-mi accepți propunerile.

– Să mă pupi în fund, Dawson, răspunse ea sec.

– Zi când și unde.

Ea pufni, însă el își dădu seama că de fapt beneficia de unul dintre rarele ei zâmbete.

– Ești pregătit?

– Uimește-mă.

– Amelia Wesson, născută Nolan, este fiica lui Beekman Davis Nolan – cunoscut ca Davis, fost membru al Congresului SUA, actualmente decedat, care și-a reprezentat districtul timp de treizeci și doi de ani.

– Aha.

– Dacă ai fi fost atent, ai fi auzit de el. A fost membru într-o grămadă de comitete și consilii, a prezidat o audiere pentru congres în 1994 și alta în 1998. O lege privind siguranța publică, deja adoptată, îi poartă numele fiindcă el a scris-o și a introdus-o. Era agreat și admirat de ambele orientări politice.

– De ce parte era?

– Provenea dintr-un stat care de regulă votează cu conservatorii, dar nu se ținea întotdeauna de linia partidului. Era un mare patriot, însă întotdeauna se manifesta

împotriva conservatorilor înrăiți, în special atunci când era vorba de probleme de libertate personală. Avort. Căsătorii homosexuale. Lucruri de gen.

– Avea dușmani?

– Avea critici. Dar viziunea mai liberală i-a câștigat și admiratori de partea cealaltă a baricadei. Era o pasăre rară, aproape pe cale de dispariție în politică: un om integru. Chiar și cei care nu erau de acord cu el îl admirau. Nu a putut fi influențat de lobbyiști și niciodată nu s-a dezis de credințele sale. Eroul lui era Jefferson și cita deseori din el. Apropo, vrei ca gloaba de Harriet să știe despre toate astea?

– Încă nu.

– Așa mă gândeam și eu. Te tot afurisește.

– Probabil pentru că m-am luat de cele cinci kilograme în plus.

Glenda chicoti.

– Ai grijă. Am auzit că se ocupă de voodoo. Știi ce a făcut azi? Mai ții minte portretul predecesorului ei, care era atârnat în hol? A pus să-l dea jos. A zis că el nu mai e și că a început un nou regim. De parcă aveam nevoie să ne reamintească. Nenorocita!

Dawson îi împărtășea sentimentele, dar cu cât vorbea mai puțin despre Harriet, cu atât era mai bine pentru starea lui de spirit. Readuse conversația la subiectul lui Nolan.

– Și viața personală a politicianului?

– Curată ca lacrima. A rămas văduv la jumătatea anilor 1990. Erau căsătoriți de când lumea și nu s-a mai recăsătorit. Fără scandaluri. Fără fete dezbrăcate ieșind din biroul lui, fără băieței la duș. Bea ocazional în societate, nu fuma. Pe hârtie, era un sfânt.

– Ai găsit ceva despre fiică?

– Amelia. Al doilea prenume, Ware. Numele astea din sud mă termină, mormăi ca pentru ea. Născută în mai 1981, deci are...

– Exact 32 de ani.

– Știu să fac o scădere, îl repezi ea. A mers la Vanderbilt. Activează în mai multe organizații școlare.

A lansat singură o acțiune de strângere de alimente și haine pentru victimele uraganului din Alabama și a mers personal să se asigure că produsele ajung unde trebuie. A ajuns la știri la televiziunea națională. Bla, bla. A absolvit *summa cum laude* cu o specializare în istorie. Și-a făcut masteratul în timp ce lucra la un muzeu în Boston. Apoi a mai lucrat încă doi ani la un muzeu în Baltimore. Dar când tatăl ei s-a retras din viața publică...

– Știi de ce s-a retras?

– Nu a precizat vreun motiv anume. A anunțat că nu are de gând să mai candideze. Nimic ieșit din comun sau suspicios. Era doar obosit, presupun. Se apropia de 70 de ani.

– Bine.

– Oricum... Unde eram?

– Când s-a retras tatăl ei...

– Da. S-a întors în Savannah și a devenit asistenta lui. I-a fost însoțitoare, secretară, om bun la toate. Împreună au sponsorizat strângeri de fonduri pentru numeroase acțiuni caritabile.

– În timpul ăsta a fost și măritată cu Jeremy Wesson?

– Să vedem... da, pentru câțiva ani, da. Politicianul a murit la începutul lui 2010. Acum doamna Wesson lucrează...

– Folosește numele Nolan.

– ... drept custode la...

– Muzeul de Război Collier. E specializată în...

– Auzi, dacă ești așa de deștept, de ce m-ai pus să caut toate prostiile astea? *Pe care*, dacă e să despicăm firul în patru, le-ai fi putut găsi și singur.

– Dar eu nu mă pricep și tu ești expertă.

– Expertă pe naiba. Nu vrei să-ți pierzi timpul.

– Nu vreau să-mi pierd timpul, recunoscu el.

– Timpul tău e mai valoros decât al meu?

– Nu, tu ești neprețuită și nu m-aș putea descurca fără tine. Știi asta.

– Da, da, bombăni ea. Am găsit poze cu doamna Nolan. Merită cel puțin nota opt.

– Mai degrabă un nouă. Și cincizeci de sutimi.

– Pe Dumnezeu, Dawson, sper că nu m-ai pus să muncesc atât doar fiindcă ți s-au aprins călcâiele după o femeie. Nu am de gând să fiu matroana nimănui.

– Îți jur, sunt informații vitale pentru un articol.

– Unul despre care nu vrei să afle Harriet.

– Încă nu, răspunse el privind în jur și dându-și seama că aproape nu mai era nimeni pe coridor.

Trebuia să se grăbească, însă mai avea câteva întrebări pentru Glenda și îi era teamă că dacă nu le adresa cât încă era destul de agreabilă, nu avea să le rezolve.

– Știi unde locuiește acum?

– Ultima adresă pe care am găsit-o a fost strada Jones din Savannah.

După tot ceea ce se întâmplase, se îndoia că încă mai locuia acolo.

– Unde locuia politicianul?

Glenda îi spuse.

– Am găsit poze pe un site. Stejari cu mușchi spaniol. Coloane albe. O verandă mare. O Tara[1] tipică.

– Mai locuiește cineva acolo acum?

– Nu știu.

– Vezi dacă poți afla. Și găsește-i și adresa actuală.

– Știi că începe minivacanța.

– Dar mă iubești. Știi că mă iubești.

– În visele tale.

Surâzând, Dawson se îndreptă către lift.

– Orice altceva mai poți găsi, ți-aș fi foarte recunoscător. Sună-mă, te rog, scrie-mi, trimite-mi un e-mail. La orice oră.

– Și eu am o viață, să știi. Nu contează că nu e mare lucru de capul ei.

– Încă ceva. Cum a murit bătrânul Nolan?

– În sfârșit! De-abia așteptam să întrebi.

– De ce?

– Fiindcă am lăsat ce e mai bun pentru la sfârșit.

---

[1] Numele moșiei unde locuiește protagonista celebrului roman *Pe aripile vântului* (n.tr.)

Jurnalul Florei Stimel – 23 ianuarie 1978

Ziua de azi a fost cumplită, fiindcă s-a supărat Carl pe mine.

Ar fi trebuit să nu fiu atât de proastă încât să-l contrazic. Nu a prea fost în apele lui în ultima vreme și știu că e din cauza armelor pe care ar fi trebuit să punem mâna, dar n-am făcut-o. Niște distribuitori de droguri din Cuba au pompat bani (cred că au o grămadă, fiindcă toată lumea din Miami pare să se drogheze cu ceva!), iar tipul care trebuia să ne vândă armele le-a vândut în schimb cubanezilor. Asta l-a scos din sărite pe Carl și de trei zile e într-o stare groaznică.

Voia să se ducă după cubanezi, să îi omoare și să ia armele, dar Quirty (încă nu-i știu numele adevărat) l-a convins să n-o facă. I-a zis că ar fi fost nebun să se lege la cap cu cubanezii, că ăia îți taie gâtul de cum te văd. Carl a spus că dacă îi împușți, n-au nici o șansă să-ți taie gâtul. Era în sevraj.

Dar Quirty a făcut rost de niște marfă bună (probabil a cumpărat-o chiar de la cubanezi) și l-a mai liniștit un pic pe Carl. Cel puțin Quirty și cu mine l-am făcut să înțeleagă că n-are sens să se răzbune.

Nu voiam să intrăm în război cu cubanezii sau cu oricine altcineva. Întotdeauna mă tem pentru Jeremy. Oricând îi spun asta lui Carl, râde și îmi zice că nimeni n-ar îndrăzni să ridice mâna asupra copilului lui. Dar nu cred că cubanezilor le-ar fi teamă de Carl și probabil și Carl știe asta, fiindcă n-a împușcat pe nimeni.

S-ar putea să fie nervos și din cauza asta. E plictisit, atâta tot. De la afacerea cu banca din Louisiana, când a fost împușcat Jim, ne-am dat la fund. La știri au spus că hoțul a murit pe loc, împușcat de poliție. Dar Carl n-are încredere că ziariștii spun adevărul. Zice că sunt niște marionete care doar repetă ceea ce polițiștii și politicienii vor să ajungă la publicul prost.

Carl spune că dacă Jim a trăit chiar și puțin timp după ce a fost împușcat ar fi putut să vorbească, ar fi putut să le spună ceva despre noi. Așa că ne-am ascuns într-o parcare de rulote din Mississippi, la un tip pe care Jim nu-l știa. Așa, chiar dacă ne-ar fi dat de gol, nu aveau cum să ne prindă.

M-am bucurat că am rămas pe loc, fiindcă şi Jeremy, şi eu am răcit. Tusea lui a fost mai rea ca a mea. Bunica mea îi zicea tuse măgărească. Nici nu s-a pus problema să-l ducem la medic. Nici măcar nu l-am întrebat pe Carl dacă puteam, că am ştiut ce ar răspunde.

Omul care ne-a găzduit în casa lui mobilă, Randy, îl idolatrizează pe Carl. Carl e eroul lui. A fost drăguţ cu noi chiar dacă tusea lui Jeremy trebuie să-l fi ţinut treaz toată noaptea, cum ne-a ţinut pe Carl şi pe mine. Poate că de asta, nu din bunătate, i-a cumpărat Randy o sticlă de sirop de tuse lui Jeremy, fără ca eu să-i fi cerut.

După câteva zile, Jeremy a fost mai bine. N-a mai fost atât de plângăcios şi a început să mănânce. Asta a fost bine fiindcă, zisese Carl, era timpul să mergem. Am condus până în Florida şi nu ne-am oprit până n-am ajuns acolo. Al şaselea simţ al lui Carl spunea că ce era mai greu trecuse şi că era în regulă să rămânem pe loc o vreme.

Miami e în regulă, cred, dar nu-mi place casa asta. Şoarecii îşi bat joc de mine că am tupeul să le pun capcane. Le aud cum se închid toată noaptea. Urăsc sunetul ăsta! Când vine dimineaţa o să trebuiască să golesc capcanele de cadavrele minuscule. Oricât i-aş urî cum mişună prin întuneric, urăsc şi să-i văd morţi. Însă oricâţi aş prinde, vin alţi zece care le iau locul. Iar gândacii sunt cam la fel de mari ca şoarecii.

Nu-mi place nici de prietena lui Quirty. E perfidă şi vicleană. Îmi aminteşte de o pisică pe care am avut-o când eram mică. Rămăsese fără un ochi şi deja eram speriată din cauza asta. Însă sărea pe mine fără să-mi dau seama şi muream de frică. M-am bucurat în ziua când s-a ghemuit sub casă şi a murit.

Oricum, prietena asta a lui Quirty se tot fâţâie şi se expune, mai ales în faţa lui Carl. Cel mai rău lucru s-a întâmplat ieri, când Jeremy s-a împiedicat de o sticlă de ojă roşie, când ea îşi făcea pedichiura. Nici n-apucase să cadă vreo picătură pe podea, că am ridicat-o imediat. Dar l-a ciupit de mână pe Jeremy, i-a răsucit pielea şi l-a durut chiar rău. M-am aruncat asupra ei şi a trebuit să ne despartă bărbaţii. Cred că aş fi omorât-o dacă nu m-ar fi oprit Carl.

Ciupitura i-a lăsat lui Jeremy o vânătaie pe mână și l-a enervat și asta pe Carl. Starea lui de spirit s-a înrăutățit, așa că azi, când m-a văzut cu aparatul, a izbucnit.

La un moment dat, când puneam o capcană pentru șoareci, am găsit un Polaroid vechi într-un dulap. Quirty a zis că-l pot folosi ca să-i fac câteva poze lui Jeremy. Carl nu m-a lăsat niciodată să fac poze, dar voiam cel puțin o poză cu Jeremy mic.

Cred că mirosul m-a dat de gol. Chimicalele din aparat miros ca naiba atunci când scoți pozele și n-au apucat să se usuce. Carl a venit glonț și m-a prins în flagrant. A luat aparatul și l-a izbit de marginea mesei din bucătărie de mai multe ori, până ce l-a distrus complet.

Jeremy s-a speriat de toată harababura și a început să plângă. Carl a rupt poza pe care o făcusem și mi-a zis să nu mai fac vreo poză vreodată. După scandal, Quirty a zis că poate ne-a expirat timpul.

Am stabilit că o să plecăm mâine. Nu-mi va părea rău să părăsesc casa asta plină de șoareci și pe târfa aia nenorocită. Cel puțin aici în sudul Floridei vremea e bună. Toată iarna trecut-o am petrecut-o în Minnesota și aproape că am înghețat. Dar n-o să mă plâng oriunde am merge, atât timp cât Carl ne ține împreună.

Mi-e frică să mă întreb ce o să se întâmple când Jeremy va crește suficient încât să înțeleagă că suntem proscriși și că nu trăim ca alți oameni. Visez la ziua când vom avea o viață normală și vom fi ca alte familii. Dar asta nu se va întâmpla niciodată, așa că aș face bine să nu mai visez.

Carl tot spune chestii care mă sperie, cum că stilul nostru de viață e greu pentru un copil, cum că Jeremy va trebui să meargă la școală peste câțiva ani. Când Carl începe să vorbească despre viitor – și știu cum e când îi intră ceva în cap – mi-e groază că îl va lăsa pe Jeremy baltă undeva.

Mă gândesc din nou la Golden Branch. La ziua aceea cumplită. Cea mai rea zi din viața mea de până acum. Travaliul a fost greu. Credeam că o să mor. Apoi toate împușcăturile! Doamne, ce teamă mi-era!

Când Carl s-a aplecat deasupra mea și mi-a spus că ceilalți erau morți și că trebuia să plece în secunda aceea, n-am

putut să-mi cred urechilor. Sângeram. Mă durea în ultimul hal. Dar era foarte serios. Mi-a zis că dacă rămânea, avea să fie ucis sau prins. Voiam asta?

Tot restul vieții mele a fost hotărât în clipa aceea. Fiindcă, să spun drept, nici eu nu voiam să fiu ucisă sau prinsă. Cred că asta mă transformă într-o lașă de ultimă speță, într-un om de ultimă speță.

Era frig și ploaie. Îmi amintesc că fugeam prin pădurea umedă în care ascunsese Carl mașina. Îl țineam pe Jeremy lipit de mine, mi-era teamă că o să mă împiedic și o să cad cu el sau că o să plângă și o să ne dea de gol. Încă mi-era oarecum teamă că Carl o va lua înainte și ne va lăsa dacă nu țineam pasul cu el. Ar trebui să-i fiu recunoscătoare cerului că ne-a luat.

Chiar și după ce am plecat, tot am plâns din cauza asta. Chiar și azi, și oricând mă gândesc la dimineața aceea, plâng de nu mai știu de mine.

capitolul 4

– Te rog, mami?

– Poți să intri din nou după ce mănânci ceva.

– Încă cinci minute?

– După ce mănânci.

– Încă un minut?

Proptindu-și mâinile în șold, Amelia îl privi pe Hunter, băiețelul de șase ani. Primi drept răspuns un „Bine" foarte posomorât, în timp ce copilul venea spre mal.

– Tocmai începeam să ne jucăm.

Îi înfășură umerii cu un prosop de plajă și cu un colț al acestuia îi șterse apa sărată de pe față.

– Este interesant că întotdeauna vă cer să vă opriți chiar când începeți să vă jucați. Care ajunge primul la umbrelă?

Porni în direcția locului de popas de pe plajă, unde Grant deja scotocea prin coșul de picnic. Încetini ca să îl lase pe Hunter s-o depășească și zâmbi văzând cum alergau piciorușele puternice.

Nisipul cald îi ardea tălpile, însă briza era extrem de plăcută. Inspiră profund aerul sărat și surâse, fericită să se afle acolo, pe insula de pe mare, locul ei preferat din univers. Sala de judecată și mărturia din ziua precedentă păreau foarte îndepărtate. Dumnezeu s-o binecuvânteze pe judecătoare fiindcă îi lăsase cinci zile la dispoziție până la interogatoriul apărării. Se hotărâse să nu se mai gândească la proces sau la amintirile neplăcute pe care i le stârnea acesta și, în schimb, să se bucure de ultimele zile oficiale de vară împreună cu copiii.

Care, la momentul respectiv, se ciondăneau pentru un sendviș cu unt de arahide și jeleu.

– Eu îl vreau pe ăsta.

Grant, care tocmai împlinise patru ani, strânse la piept sendvișul învelit în folie, încercând să-și împiedice fratele să îl apuce. Dându-și jos pălăria de paie cu boruri largi, Amelia se ghemui sub umbrela de plajă și se așeză pe pătură.

– Hunter, lasă-i lui Grant sendvișul și alege altul. Sunt toate la fel.

– Exact la fel, spuse Stephanie DeMarco alăturându-li-se și așezând o mică ladă frigorifică între băieți, ca să îi mai potolească. Cine vrea un Capri Sun?

Amelia o angajase pe fata de douăzeci de ani ca să fie bona copiilor ei pe timpul verii respective, iar decizia fusese ideală pentru toată lumea. Stef, așa cum prefera să i se spună, era studentă și specializarea ei era pedagogia preșcolară. Crescuse în Kansas, pe uscat, iar cele trei luni petrecute pe o plajă la Oceanul Atlantic reprezentau pentru ea un rai. Avea recomandări impecabile.

Fiindcă Stef locuia cu ei și era disponibilă aproape non-stop, Amelia putuse locui toată vara în casa de vacanță de pe insula Sfânta Nelda, în loc să tot facă naveta între uscat și insulă în timpul săptămânii. Stef îi ținea pe băieți ocupați în timp ce Amelia lucra la biroul de la etaj timp de câteva ore în fiecare zi. Dacă era necesară prezența ei la muzeu, avea cine să aibă grijă de copii în timp ce ea se ducea și se întorcea de la Savannah cu feribotul.

Mulţumindu-i lui Stef pentru băuturi, Amelia se gândi din nou că avuseseră mare noroc cu acea tânără. Băieţii o adorau, însă, fără să fie prea severă, impusese reguli stricte privind baia, ora de culcare şi comportamentul. În timpul zilei îi ţinea ocupaţi şi îi distra cu proiecte educaţionale şi cu multă, multă joacă.

Între cele două femei se născuse o relaţie agreabilă, mai degrabă de amiciţie decât între angajator şi angajat. În timp ce îi întinse Ameliei o sticlă de ceai cu gheaţă, Stef dădu din cap cu amuzament.

– N-o să înţeleg niciodată de ce mai vii la plajă, dacă tot te acoperi din cap până-n picioare. Arăţi ca Lawrence al Arabiei.

Amelia nu se supără, ci râse compătimindu-se, în timp ce aranja tivul umed al rochiei largi.

– Mă bronzam şi eu când eram mai tânără.

– Ştiu că nu-ţi face bine. Însă mie îmi place bronzul la nebunie.

Amelia evaluă formele voluptuoase ale lui Stef, cu greu acoperite de cele două piese ale costumului de baie.

– Bronzul te prinde de minune, spuse ea, iar Stef râse.

După prânz şi după ce Amelia îi dădu din nou pe băieţi cu loţiune de plajă, aceştia îşi luară găletuşele şi lopăţelele şi se îndreptară spre apă.

– Să nu intraţi în apă înainte să vin şi eu, strigă ea.

– Vrei să îi preiau eu? întrebă Stef.

– Mulţumesc, dar nu prea au stat cu mine în ultimele zile. Stau eu cu ei dacă te duci tu la magazin.

– Sigur. Am văzut lista pe blatul din bucătărie. Am adăugat folie de plastic. Te-ai mai gândit la ceva?

– Becuri. Becul de pe terasa din spate s-a ars. Şi nu te grăbi. Am fost plecată mult săptămâna asta. Tu meriţi ceva timp pentru tine, iar eu am nevoie de timp de calitate cu băieţii.

– Mulţumesc, şefa.

O salută pe Amelia în timp ce se îndrepta către dunele care despărţeau casa de plajă. Amelia li se alătură lui Hunter şi lui Grant şi intrară în apă împreună.

– Mi s-a părut că mingea asta e spartă, observă ea în timp ce o arunca spre Hunter.

Ultima dată când văzuse mingea cu dungi colorate, era aruncată dezumflată într-un colț al terasei.

– S-a reparat.

– I-ai mulțumit lui Stef fiindcă a făcut asta?

– N-a făcut-o ea. Pur și simplu s-a reparat, spuse el. Apoi adăugă: Ia uite mami!

Execută o scufundare, pe care o imită și Grant, însă ieși din apă tușind. Se jucară în apă până ce li se zbârci pielea, apoi se întoarseră pe mal, unde Amelia supraveghea construcția unui castel de nisip, cu turnuri și cu un șanț de împrejmuire, pe care ea îl umplu cu apă din mare.

– Șanțurile se foloseau ca să apere castelele de inamici.

– Și de dragoni, spuse Grant.

Hunter își dădu ochii peste cap.

– Nu există dragoni, prostule.

– Ba da!

– Hunter, nu-ți face fratele prost, spuse Amelia. Niciodată. Ai înțeles?

– Da, doamnă. Dar spune-i că dragonii nu sunt adevărați.

– Ei bine, adevărați sau nu, spuse ea, șanțul ăsta îi ține la distanță.

Mai târziu se așezară pe pătură la umbra umbrelei, în timp ce ea le citi din două cărți de povești. Înainte s-o termine pe a doua, Grant adormise cu capul în poala ei. Hunter se întoarse pe burtă și își așeză capul pe mâinile împreunate. Și el adormi în câteva clipe.

Amelia lăsă cărțile și se uită la cele două iubiri ale vieții ei. Părul lui Hunter era negru și creștea în cârlionți dezordonați, la fel ca părul tatălui lui. Părul lui Grant era mai drept și mai deschis la culoare, ba chiar împrumutase ceva din tenta ei de roșcat.

Amândoi aveau ochii albaștri, un dar genetic. Se bucura că nu trebuia să-i privească în ochi și să-l vadă pe Jeremy. Deși, odinioară, găsise ochii aceia negri extrem de atrăgători. Parcă în altă viață o privise cu dragoste

și adorație. Chiar *fusese* în altă viață. Ultima dată când se uitase la ea, ochii lui erau plini de ură și furie.

Îndepărtând gândurile nedorite, se întinse pe spate și adormi cu o mână pe fiecare copil, ca să le simtă respirație dulce.

La cină aveau spaghete. În timp ce mâncau, Amelia îi spuse lui Stef despre mingea de plajă.

– Ce bizar, spuse tânăra în timp ce îl ajuta pe Grant să răsucească pastele pe furculiță. O aruncasem, dar ieri a apărut reparată și umflată.

– Cum s-a întâmplat asta? Nu s-a vindecat de la sine.

– Poate Bernie, spuse Stef ridicând din umeri, mai interesată de mizeria pe care o făcea Grant decât de misterul mingii de plajă.

Când terminară, Stef începu să strângă masa.

– Dacă speli tu vasele, le fac eu baie băieților, îi spuse Amelia.

– Ești sigură? Față de baie, spălatul vaselor e un fleac.

Amelia zâmbi.

– Așa e. Dar mi-a fost dor de ei săptămâna asta. Chiar și când eram cu ei, am fost cu mintea în altă parte.

Stef se întoarse de la chiuvetă și spuse șovăind:

– Pe prima pagină a ziarului local e un articol despre proces. Vorbește despre mărturia ta. Ți l-am adus în caz că vrei să-l citești.

– Nu, mulțumesc. Am și închis televizorul în timpul știrilor. Știu tot ce trebuie sau ce vreau să știu despre asta.

Îi îndemnă pe băieți să urce la etaj. Aceștia protestară, dar în curând îi convinse să se dezbrace și să intre în cadă. Îngenunche ca să supravegheze procesul de săpunire, care ieșea de sub control de cele mai multe ori.

Chiar înainte să bage mâinile în apă, întinse mașinal mâna ca să își dea jos ceasul.

Nu îl avea la mână.

Deși nu era un model scump, bătut cu diamante, era ultimul cadou pe care i-l dăduse tatăl ei înainte să moară și îl prețuia numai din acel motiv. Privindu-și

încheietura goală, încercă să-și amintească unde îl dăduse jos. Când pregătea cina? Îl pusese în geanta de plajă înainte să intre în apă cu băieții? Nu-și amintea să fi făcut așa ceva.

Gândurile îi fură întrerupte de un jet de săpun albastru care ajunse pe cămașa ei.

- Hei! Destul.

După ce terminară baia, era aproape la fel de udă ca ei. Îi puse să se spele pe dinți, îi îmbrăcă în pijamale și le ascultă rugăciunile. Când stinse lumina, era deja epuizată.

Stef o aștepta în bucătărie cu un pahar rece de vin alb. Amelia îl acceptă recunoscătoare.

- Nu-mi găsesc ceasul de mână. L-ai văzut?

- Nu, dar o să mă uit după el.

- Sunt sigură că va apărea, spuse Amelia sorbind vinul și oftând de plăcere. Cred că vrei o mărire.

Stef râse.

- Salariul e bun, dar mi-ar plăcea să ies câteva ore în seara asta, dacă e în regulă.

- Sigur. Poți să iei mașina mea.

- Mulțumesc! Apreciez asta. Mi-e cam teamă să merg cu bicicleta pe întuneric.

- Unde te duci?

- După cum bine știi, opțiunile sunt limitate.

Singurul sat de pe insulă avea doar câteva construcții înghesuite lângă puntea pentru feribot: un magazin general, un ghișeu de închiriat bărci care avea și două pompe de benzină și un rezervor de momeală vie, o agenție imobiliară care era deschisă doar la sfârșitul săptămânii, când insula primea vizitatori de pe uscat, o cafenea și barul Mickey's.

După ce la cafenea se servea cina, barul rămânea deschis, iar asta era singura tentativă de viață de noapte de pe insulă.

- La Mickey's? întrebă Amelia.

Stef aprobă.

- Te întâlnești cu cineva?

Stef râse și spuse ironic:

– Poate.
– Cu același tip?
– Poate.
Amelia râse.
– Are vreun nume?
– Dirk.
– Cu ce se ocupă?
– Lucrează pe bărci. Nu știu mai multe.
– E locuitor permanent? Poate îi știu familia.
Stef dădu din cap.
– E prima vară pe care o petrece aici.
– Când o să-l cunosc și eu?
– Să vedem cum merg lucrurile. O să fii în regulă dacă rămâi singură? întrebă ea schimbând subiectul.
– Sigur. Am rămas singură aici de când aveam 18 ani și în sfârșit l-am convins pe tata să mă lase.
– Da, dar ai avut o săptămână grea.
– Sunt bine. Poate că o să fac o baie lungă. Asta o să mă ajute să mă relaxez. Mulțumesc, adăugă ea ridicând paharul de vin.
– M-am gândit că-ți va prinde bine.
Stef își luă poșeta și se îndreptă spre ușa din spate, neuitând să ia inelul de chei al Ameliei din cuier.
Amelia o urmă ca să încuie ușa. Observând becul aprins pe terasă, ea spuse:
– Mulțumesc pentru că ai schimbat becul.
Stef se opri pe drumul către mașină. Se uită la Amelia, apoi la bec, apoi iar la Amelia.
– Nu l-am schimbat eu. Poate că becul doar nu era bine fixat și și-a revenit de la sine.
După ce Stef plecă, Amelia rămase în prag, cu o mână pe clanță și cealaltă pe piept, fiindcă inima începuse să îi bată repede și cu putere. Becul n-avea cum să nu fie bine fixat. Nu își revenise de la sine. Fiindcă atunci când observase că se arsese, chiar ea îl dăduse jos.

De parcă problemele cu becul și cu mingea de plajă n-ar fi fost de ajuns să-i pună nervii la încercare, era supărată și din cauză că nu-și găsea ceasul. Răsturnă

conținutul genții de plajă în spălătorie și luă la rând fiecare obiect. Verifică pervazul de deasupra chiuvetei de la bucătărie, unde îl punea uneori înainte să spele vasele. Bagă mâna și în gunoi.

La etaj, căută bine prin baie, în dormitor și în coșul cu rufe murdare. Coșul o răsplăti cu o bucată de Lego, cu cu nimic altceva ce nu-și avea locul acolo.

Se așeză pe marginea patului și reconstrui dimineața acelei zile. Își aducea aminte că își luase costumul de baie, își trăsese rochia pe cap, apoi își prinsese ceasul la încheietură în timp ce își lua în picioare papucii. Trebuia să-i fi căzut undeva pe plajă.

Îi verifică pe băieți, care dormeau duși, apoi coborî din nou, luă o lanternă și o aprinse în timp ce cobora treptele din față.

Puntea de lemn care lega casa de plajă era puțin mai lată de jumătate de metru. Scândurile erau vechi și uzate. Nu îi lăsa pe băieți să meargă pe ele cu picioarele goale, de teamă să nu se zgârie, deși tălpile propriilor ei picioare fuseseră tăbăcite pe aceleași scânduri în fiecare vară de care-și aducea aminte. Pe vremea când mama ei era în bucătărie, fredonând vreun cântec, în timp ce decojea piersici proaspete pentru prăjitură. Pe vremea când tatăl ei o avertiza, de pe balansoarul de pe verandă, să aibă grijă la meduze.

Stuful de pe plajă foșnea în bătaia brizei. Luna încă urca, dar chiar dacă ar fi fost sus pe cer nu ar fi luminat foarte tare. Era o semilună foarte firavă, ceea ce tatăl ei numea „cornul lunii".

Valul de nostalgie și de dor care o cuprinse era mult mai puternic decât mareea blândă. Spuma dantelată care rămânea pe nisip când valurile moi se îndepărtau sticlea în lumina lanternei. Străbătu întinderea de nisip, căutând o sclipire de aur, acea legătură prețioasă, tangibilă cu tatăl ei.

Folosind casa ca punct de plecare, se întoarse și porni în direcția opusă, urcând puțin mai mult pe plajă, unde nisipul era mai uscat. Repetă traseul lent, în zig-zag, îndepărtându-se din ce în ce mai mult de mal de fiecare

dată. Într-un final se văzu nevoită să recunoască inutilitatea căutării. Dacă pierduse ceasul pe plajă, probabil fusese luat deja de valuri.

Totuşi, căută cu atenţie în zona unde îşi stabiliseră cartierul general în ziua respectivă, îngenunche acolo unde avuseseră umbrela. Scormoni cu degetele în nisip.

În final se ridică în picioare şi-şi frecă tristă încheietura goală. Dintre toate lucrurile pe care le putea pierde, de ce tocmai acela? Mama ei spunea întotdeauna că lacrimile nu ar trebui irosite pe obiecte neînsufleţite. Totuşi, ceasul avea o enormă valoare sentimentală pentru ea şi, deşi putea cumpăra altul, acela era de neînlocuit.

Oftând cu părere de rău, privi către întinderea de apă, apoi din nou către lună. Îi era dor de mama ei, însă aceea era o durere familiară, fiindcă se dusese de multă vreme. Pierderea tatălui ei, însă, rămânea o rană deschisă.

În clipa aceea se simţi foarte însingurată.

Dar nu singură.

Cuprinsă de o teamă subită şi inexplicabilă, se întoarse repede şi privi în urma ei. Locuitorii sezonieri şi turiştii plecau de regulă înainte de Ziua Muncii, aşa că toate celelalte case de pe plajă, inclusiv cea a vecinului ei, Bernie, nu aveau luminile aprinse. Nu se vedeau focuri de tabără. Era o barcă ancorată la mal, dar la ceva distanţă şi nu avea aprinse decât luminile de siguranţă. Briza nu aducea cu ea zgomote de la vreo petrecere.

Totuşi, avea senzaţia că nu e singură. Şi acest sentiment, nu vântul uşor ce se stârni dintr-odată, fu cel care îi făcu pielea de găină. Recunoscătoare că avea lanterna, se ridică şi o luă pe punte, mişcându-se repede, astfel că atunci când ajunse la treptele terasei practic fugea şi gâfâia. Închise bine uşa din faţă şi puse zăvorul. Apoi străbătu fiecare cameră de la parter, verificând-o. Nu ştia însă să spună de ce.

Simţindu-se cam prostuţă pentru panica nejustificată, îşi impuse să-şi revină în fire. Chiar şi aşa, îşi turnă încă un pahar de vin şi îl luă cu ea atunci când urcă. Băieţii erau cum îi lăsase. Îşi termină vinul în dormitor, în timp ce se pregătea de culcare.

Însă nu adormi. Abia mai târziu, când o auzi pe Stephanie intrând și închizând încet ușa dormitorului ei, se relaxă suficient și închise ochii.

– Cioc, cioc!

Fără să mai aștepte răspuns, ușa din spate se deschise, iar în prag apăru un cap cu păr alb.

– E cineva acasă?

– Bernie!

– Bernie!

Amândoi băieții săriră de pe scaun și se grăbiră să-și salute vecinul. Fură imediat intrigați de sacul cel mare pe care îl transporta. Cu lăcomie fățișă, Hunter întrebă:

– Ne-ai adus ceva?

– Poartă-te frumos, tinere, îl mustră Amelia.

Bernie râse.

– Nu-i nimic. De fapt, chiar le-am adus ceva. Dar mai întâi trebuie să-și termine micul dejun.

Amelia îl privi recunoscătoare în timp ce băieții se întoarseră la masă și atacară castroanele cu cereale.

– Cafea?

– Mulțumesc, dar rămâi acolo. Îmi pun eu.

Avea o problemă la un șold, iar la celălalt deja fusese operat. În timp ce bărbatul se îndrepta către dulap ca să-și ia o cană, Amelia observă că șchiopăta mai puternic decât de obicei. Își turnă cafea și apoi se așeză la masă alături de ei.

– Mi-ai rănit sentimentele, îi spuse ea.

El suflă în cafea.

– De ce?

– Am crezut că poate ai plecat acasă cât timp am fost eu în Savannah.

Bernie locuia în nordul statului Michigan.

– Fără să-mi iau la revedere? Niciodată.

– Azi-noapte nu era aprinsă lumina.

– Ieri am împachetat și am făcut curățenie toată ziua. M-a terminat. M-am culcat devreme.

– Compania care se ocupă de închirieri are oameni care fac foarte bine curățenie după ce pleci. Nu trebuia să faci tu singur.

– Știu, dar am și eu fixurile mele. Nu-mi place ca oamenii să-mi vadă mizeria.

– Ar fi trebuit să ne spui mie și lui Stef, ca să te ajutăm.

– Mi s-a părut că vă distrați de minune pe plajă. Nu v-aș fi întrerupt jocul.

– Grant, șterge-te la gură, te rog.

Amelia dădu ochii peste cap când băiatul folosi mâneca tricoului pe post de șervețel. Bernie chicoti. Îl întrebă când intenționa să plece.

– Într-o zi, două. Trebuie să mă întorc și să mă pregătesc pentru iarna lungă.

– Ai putea să mai rămâi. Și mai bine, te-ai putea muta permanent aici.

– Casa mea e acolo, spuse el melancolic. Știi cum e.

El și soția pe care o avusese timp de multă vreme, despre care vorbea frecvent, locuiseră în casa respectivă din ziua în care se căsătoriseră. Ea murise în urmă cu mai mulți ani, însă lui continua să-i fie dor de ea și refuza să se mute din orașul în care era îngropată și în care într-o zi el avea să fie înhumat alături de ea.

– Ei bine, mă bucur că n-ai plecat înainte să ne luăm la revedere, spuse ea întinzându-se peste masă și mângâindu-i mâna.

– Hei, Bernie, făcu Stef în timp ce trecea prin bucătărie cu un maldăr de rufe de spălat. Arăți fantastic în dimineața asta! Îmi place cămașa.

Rozul aprins al cămășii se asorta cu o dungă de pe bermudele în culori la fel de țipătoare.

– Mulțumesc. E nouă.

Amelia își ascunse zâmbetul în ceașca de cafea. Flirturile lui Stef îl făceau întotdeauna pe bătrân să se fâstâcească. După ce duse rufele la spălătorie, fata se întoarse în bucătărie și arătă către sacul cel mare pe care îl lăsase pe blat.

– Ce e asta?

– Un cadou de rămas-bun pentru băieți.

– Putem să-l primim acum? întrebă Hunter împingând castronul gol către Amelia, ca să-l poată verifica. Am terminat micul dejun.

– Da, mami, te rugăm, interveni și Grant.

– Da, cred că se poate.

Bernie părea la fel de nerăbdător ca ei să deschidă sacul și să le dezvăluie surpriza. Băgă mândru mâna în sac și scoase o cutie. Pe aceasta se afla o imagine a unui zmeu sub forma unei nave de pirați. Era un obiect complicat, cu mai multe pânze.

– Oh, Dumnezeule! exclamă Amelia. Chiar zboară?

– Putem să îl facem acum, Bernie?

El privi către Amelia.

– Le dai voie?

– Desigur, spuse ea râzând. Dar luați-vă sandalele, strigă ea după băieții care o zbughiseră afară pe ușa din spate.

– Am eu grijă, spuse Stef urmându-i afară.

Bernie se opri și se uită din nou la Amelia.

– Poate ar fi trebuit să te întreb mai întâi. Dar l-am văzut într-un magazin pe Tybee și m-am gândit imediat la ei. Sper că nu te superi.

– E foarte drăguț din partea ta. Mulțumesc. Și mulțumesc pentru că le-ai reparat mingea.

El o privi întrebător.

– Nu ai lipit-o tu?

– Nu. Cred că a fost Stef.

Amelia zâmbi forțat.

– Fugi la distracție.

Râzând ca un adolescent, bărbatul ieși și el.

Încercă, dar nu reuși să se convingă că și pentru minge, și pentru becul de pe terasă exista o explicație logică. Își impuse să nu se mai gândească, așa că strânse masa și puse vasele în mașina de spălat. Apoi luă ultima ceașcă de cafea, ieși pe terasă și se așeză într-un balansoar.

Zmeul fusese deja ridicat. Stef alerga în locul lui Bernie, care făcea gesturi ample și dădea instrucțiuni. Băieții fugeau pe lângă Stef și se uitau la zmeu atât

de încântați încât se împiedicară unii de alții și căzură toți trei pe nisip. Nava piraților se prăbuși în apă. Se ridicară râzând. Bernie trase zmeul spre el și în curând era din nou în aer.

Amelia simți un nod în gât din cauza emoțiilor amestecate: era bucuroasă că își vedea băieții jucându-se așa de fericiți, dar era tristă fiindcă alături de ei erau o bonă și un vecin în vârstă, nu tatăl lor. Într-o zi, poate mai curând decât și-ar fi dorit, aveau s-o întrebe despre el. Știau că murise, dar, desigur, erau prea mici ca să cunoască circumstanțele. La un moment dat, aveau să vrea să știe.

Păstra o poză cu Jeremy pe noptiera dintre paturile lor, dar se îndoia că o *vedeau* vreodată. Făcea parte din mobila camerei și atât. Vorbeau despre el din ce în ce mai rar, mai ales Grant care era atât de mic încât aproape că nu și-l amintea. Majoritatea amintirilor se refereau la tipete, uși trântite, respirație mirosind a alcool.

În poza din camera lor purta uniforma de marină și afișa o expresie rigidă, însă nobilă. Prima dată când o văzuse, îl necăjise pe Jeremy în legătură cu ea.

– Pari foarte, foarte hotărât.

– Sunt, spusese el cu gravitate exagerată. Foarte, foarte hotărât să mă culc cu tine și să fii femeia mea.

– Dacă așa se pune problema, am să capitulez fără luptă.

Râseseră, se sărutaseră și făcuseră dragoste. Viața era frumoasă. Viitorul părea promițător.

Avea să le povestească băieților despre acest aspect al personalității tatălui lor, despre capacitatea lui de a face glume și de a râde. Avea să le vorbească despre lunile dinaintea nunții lor, când o curtase cu drăgălășenie, cu o dorință autentică de a fi plăcut.

Fusese intimidat de conacul în care crescuse ea, fusese uimit de numărul de politicieni și demnitari care erau prieteni cu ea și cu tatăl ei. Eforturile lui de a se încadra în această lume o câștigaseră cu totul.

Prietenii și colegii ei fuseseră impresionați de munca lui în Irak. Când era cazul, dădea dovadă de o politețe

care îi fermeca și pe oamenii cu cele mai multe prejudecăți. Când ajunseseră la altar, era deja acceptat cu tot sufletul în lumea lor.

Când avea să le vorbească băieților despre el, avea să pună accentul pe aceste vremuri bune. Desigur, la un moment dat trebuia să le spună și despre lucrurile rele. Avea să aștepte să mai crească, astfel încât să înțeleagă, dar nu atât de mult încât ei să afle totul dintr-o sursă mult mai crudă.

Aceste gânduri îi aduseră lacrimi în ochi. Clipi ca să-și limpezească privirea și observă, cu coada ochiului, o sclipire. Întoarse capul ca să vadă ce era și pentru câteva clipe privi fără să înțeleagă. Apoi se sprijini de speteaza balansoarului, se dădu încet jos și străbătu veranda, până ce ajunse la colțul balustradei.

Acolo se afla ceasul ei, cu catarama desfăcută, cu brățara întinsă de-a lungul balustradei de lemn, ca și cum cineva l-ar fi așezat acolo cu mare grijă. Știa foarte clar că nu ea îl pusese acolo.

Se sperie atunci când Stef ajunse pe terasă.

– Băieților le e sete. Se distrează de minune, deși mi-e teamă pentru șoldul lui Bernie. Vii și tu? Făcu o pauză și întrebă: S-a întâmplat ceva?

Amelia luă ceasul și se întoarse către ea.

– Mi-am găsit ceasul.

– Super! Unde era?

Nu acesta era răspunsul pe care îl aștepta Amelia. Dacă Stef întreba unde îl găsise, atunci nici ea nu îl pusese pe balustradă.

Dawson se uită la ecranul telefonului care suna. Headly. Răspunse fără chef.

– Hei.

– Cum merge treaba?

– De ce mă întrebi pe mine? Tu iei Viagra.

Headly pufni.

– N-am nevoie.

– Dacă așa spui tu.

– Unde ești?

– În camera mea.
– Și ce faci?
– Frec menta.
– Lucrezi la articol?
– Încă n-am un articol.
– Ai auzit mărturia Ameliei Nolan.
– Iar marți o să aud interogatoriul apărării. Până atunci nu prea am ce face, nu-i așa?
– O ciornă?
– M-am convins să nu fac asta. Nu vreau să scriu ceva doar ca să șterg totul și s-o iau de la capăt dacă avocatul apărării îi demontează mărturia.
– Ceea ce e improbabil.
– Totuși.
– Deci doar freci menta.
– Mă uit cum crește iarba.
– Vreun indiciu cu privire la adresa actuală?
– Ultima de care a putut afla Glenda era casa de pe Jones Street. După cum bănuiam, nu mai locuiește acolo.
– Poate s-a mutat în conacul tatălui ei.
– Nu. Glenda a aflat că l-a donat statului. Acum e închis, dar e posibil să se deschidă primăvara viitoare, ca muzeu. Societatea istorică analizează problema.
– Ei bine, trebuie să locuiască undeva, spuse Headly nerăbdător.
– Oriunde ar locui, e un mare secret. Un aprod a condus-o afară din sala de judecată. Presupun că același o va aduce și marți dimineața la nouă. Pe perioada mini-vacanței doamna vrea să nu fie deranjată și cine ar putea-o învinui?
– La naiba! Speram că ai vorbit deja cu ea.
– De parcă ea ar vorbi cu mine.
– De unde știi că n-ar face-o?
– Fiindcă nu vorbește cu presa.
– Toate canalele de știri sunt pline de articole despre proces. Am urmărit totul pe internet.
– Atunci ar fi trebuit să observi că nu e nici o declarație de-a ei, în afara afirmațiilor făcute în timpul mărturiei. Procurorul...

– Lemuel Jackson. Înțeleg că e foarte apreciat.

– A ținut o scurtă conferință de presă în fața tribunalului, imediat după ce s-a suspendat ședința de miercuri. Am ascultat de la distanță. Nu a spus nimic despre doamna Nolan, decât că mărturia ei a fost foarte relevantă. Nu s-a mai întâmplat nimic de atunci. Mare plictiseală. Uite, ăsta e raportul la zi. Dar treaba ta? Ceva de la Knutz?

– Despre Wessonii din Ohio? Nu încă. Vacanța asta nenorocită.

– Hmm. Anunță-mă când afli ceva. Acum trebuie să plec.

– Dacă nu faci altceva decât să freci menta, care-i graba?

– Trebuie să fac pipi.

Dawson închise, aruncă telefonul pe masa aglomerată și se duse în baie. Cel puțin nu-l minți pe Headly că trebuia să plece. După ce termină, zăbovi o clipă în fața chiuvetei, uitându-se la bărbatul nepieptănat din oglindă, cu ochi întunecați și încercănați. Se propti cu putere de marginea chiuvetei și se întrebă în gând ce naiba făcea aici, de ce se omora cu asta, de ce trebuia să-i pese vreun pic de Jeremy Wesson.

Nu ajunse la nici o concluzie satisfăcătoare, așa că porni robinetul cu apă rece și se stropi de mai multe ori pe față, apoi se șterse și își ridică fermoarul în timp ce se întorcea în cameră.

Acolo scoase o exclamație de uimire și tresări.

Amelia Nolan se afla la câțiva metri de el, cu un spray cu piper îndreptat direct către fața lui.

– Spune-mi acum cine ești. Fiindcă după ce dau cu ăsta n-o să mai poți vorbi ceva vreme.

capitolul 5

Bărbatul ridică mâinile, cu palmele îndreptate spre ea.

– Jur că nu sunt periculos.

– Pe naiba nu ești.

Cu mâna liberă, Amelia făcu semn către masa din spatele ei, unde erau expuse toate dovezile incriminatoare.

La dracu'!

Pe masă erau împrăștiate zeci de fotografii cu ea și băieții ei jucându-se pe plajă. Făcuse pozele cu telefonul mobil, le mărise pe laptop și le imprimase. Pe pervaz se afla binoclul prin care îi urmărise.

Mai ales pozele pe care i le făcuse ei singură îl făceau să fie vinovat. În unele părea gânditoare și puțin tristă. În altele, râdea de năzdrăvăniile copiilor, iar părul desfăcut părea o aură în bătaia soarelui care îi mângâia pe plajă.

Surprinsese și un moment mai intim, când ea stătea pe marginea apei în costumul de baie, ținându-și pe cap cu o mână pălăria de paie. Soarele bătea din spate, iar costumul era absorbit de silueta închisă la culoare, iar formele din profil se conturau foarte clar.

Acum era îmbrăcată mult mai lejer, în rochia de plajă, iar pe dedesubt avea un costum de baie din două piese. Picioarele goale erau pline de nisip, deci trebuia să fi venit direct de pe plajă. Nu-și mai luase pălăria atunci când hotărâse să dea buzna în casa de alături, cea pe care o închiriase el în urmă cu două zile.

Se simțea ca un voyeur și n-o putea învinovăți fiindcă se supărase. Însă supărarea era amestecată cu furie. Mâna care ținea spray-ul cu piper nu era foarte fermă.

– Cine ești?

– Mă numesc Dawson Scott. Al doilea prenume este Andrew. Verifică și singură. Am portofelul chiar acolo, spuse el arătând către masă.

Nu-și luă ochii de la el, însă luă portofelul și îl deschise. Înăuntru găsi permisul de conducere de Virginia. Și nenorocita de legitimație de presă pentru armată.

Mâna ei căzu într-o parte, ca și cum portofelul era dintr-odată mult prea greu.

– Ești un reporter jalnic.

El zâmbi vag.

– De fapt, sunt destul de bun.

Ea aruncă portofelul la loc pe masă, apoi își șterse mâna pe rochia de plajă, ca și cum ar fi atins ceva murdar. Spray-ul încă era îndreptat către el.

Dawson făcu semn către spray.

– O să îl folosești?

– Încă nu m-am hotărât.

Probabil că el credea că nu are curaj. Avea. Era jurnalist, însă asta nu era cu mult mai bine decât dacă ar fi fost un pervers care le făcea poze potențialelor sale victime. De asemenea, o opțiune nu o excludea pe alta.

– Pentru cine lucrezi? Sau ești un golan independent care vinde poze cui oferă mai mult?

– O să las mâinile jos, bine? spuse el în timp ce proceda în acest mod. Cred că se vede că nu sunt înarmat.

Neînarmat și derutant, îmbrăcat doar într-o pereche de pantaloni scurți, al căror șliț era închis doar pe jumătate. Cu talia periculos de joasă. El era pe jumătate dezbrăcat, deci de ce se simțea *ea* atât de expusă? Amelia apucă mai bine spray-ul și își așeză degetul mare pe buton.

– Răspunde la întrebare.

– Am uitat-o.

– Pentru cine lucrezi?

– Sunt reporter la *NewsFront*.

Se simți ușurată și destul de impresionată. Și-l închipuise lucrând la o publicație de o speță mult mai joasă, eventual la un tabloid, nu la o revistă serioasă, cu știri adevărate. Îl examină din cap până în picioare, de la părul blond lung până la tălpile goale și ajunse la o concluzie nu foarte flatantă.

– Nu arăți într-atât de respectabil.

– Nici tu nu arăți ca un custode de muzeu, râse el. Nu că m-aș plânge.

Era gata să riposteze și să-i spună „Nu face pe șmecherul", dar nu voia să se răspundă flirtului lui nici măcar într-o măsură atât de mică. Încă era din cale-afară de furioasă și la fel de înspăimântată ca atunci când își găsise ceasul și își dăduse seama că trebuia să o fi spionat cineva.

După ce descoperise ceasul, coborâse pe plajă și ajutase la manevrarea zmeului până ce Bernie anunțase că nu mai putea și se întorsese la el acasă să se odihnească. Le promisese că va veni la cină în seara aceea. Apoi ea și băieții se jucaseră în apă în timp ce Stef termina treburile prin casă.

La prânz, Stef adusese coșul de picnic pe plajă, la fel ca în ziua anterioară. După ce mâncaseră și se întinseseră pe pătură, relaxându-se, Amelia avusese din nou aceeași senzație, că era urmărită. Își pusese palma deasupra ochilor, ca să n-o orbească soarele și scrutase orizontul înspre răsărit. Aceeași barcă era încă ancorată la mal, dar era prea departe ca să reprezinte vreun pericol. Se uitase din nou spre casă, apoi spre casa lui Bernie, apoi la șirul de case din direcția satului. Nu îi sărise nimic în ochi.

Apoi se întorsese către casa de lângă ea, dar din cealaltă parte, ultima din șir. Chiriașii pe termen lung plecaseră în duminica precedentă. Dar dacă se uita mai bine...

Vorbind cât de calm putea, îi spusese lui Stef că avea ceva de făcut înăuntru și o lăsase cu băieții sub umbrela de plajă. Intrase în casă doar cât să poată lua spray-ul cu piper din sertarul noptierei. Ieșise prin spate și intrase în casa învecinată printr-o ușă de geam glisantă, care nu era încuiată. Sperase să-l prindă în flagrant pe voyeur - nu găsise un cuvânt mai bun. Dacă nu ar fi trebuit să se ducă la baie, era sigură că l-ar fi găsit la fereastră.

Când el ieșise din baie, trebuise să se abțină să nu tresară. Nu era sigură la ce se așteptase, dar nu la asta. Nu la *el*. Nu arăta ca un bărbat care avea nevoie de perversiuni pentru a-și satisface dorințele sexuale. Nici nu corespundea imaginii unui scriitor, fiindcă scriitorii erau oameni distrați, cu mâini delicate, cu un soi de paloare. Oameni mult mai blânzi, mult mai firavi.

– Documentele de identitate ar putea fi false, spuse ea.

– Nu sunt.

– O să te caut pe Google.

– Chiar te rog. Poți să folosești laptopul meu.

Observă laptopul și imprimanta de pe masă, în mod evident instrumente de lucru, dar ignoră oferta pe care o primise.

– Cum m-ai urmărit aici?

– Două lucruri nu dezvălui niciodată. Unul e o sursă care dorește să rămână anonimă. Al doilea, felul în care urmăresc... Bine, bine, spuse el repede când ea se pregătea să apese pe spray. E o cercetătoare la revistă. O cheamă Glenda. De fiecare Crăciun îi dăruiesc o tonă de bomboane și vin. Ea mă ajută.

– Casa mea a fost cumpărată acum mai bine de douăzeci de ani.

– În iunie 1985.

– Printr-o firmă...

– WareHouse, LLC. Vrei să știi și prețul de cumpărare? Văzându-i expresia uluită, spuse: Glenda ar putea găsi și un ac în carul cu fân. În zeci de care cu fân.

Ultima replică fu spusă cu un soi de zâmbet care nu făcu altceva decât s-o enerveze.

– Ai închiriat casa asta?

– Ce altceva aș fi putut să fac? Să intru prin efracție?

– Nu m-ar surprinde nimic.

– Saint Nelda's Island Rentals. Am vorbit cu o doamnă drăguță. Casa era liberă. Am carte de credit.

– De cât timp ești aici?

– De când s-a suspendat procesul pentru minivacanță.

– Numai de miercuri?

– Am venit după ce s-a întunecat.

– Hmm.

– Ce?

– Nimic. Credeam că ești aici de mai mult timp.

– De ce?

– Nu contează, spuse ea făcând un gest vag. Nu contează de cât timp ești aici, te-ai chinuit și ai cheltuit bani degeaba. Nu dau interviuri. Niciodată.

– N-a fost degeaba, spuse el arătând spre încheietura ei. Ți-ai găsit ceasul.

Ea privi către ceasul de la mână.

– Ție trebuie să-ți mulțumesc?

– Ieri vă priveam prin binoclu, în timp ce construiaţi castelul de nisip. După ce tu şi copiii aţi intrat înăuntru, am văzut ceva sclipind în nisip. Mai târziu am coborât să văd ce e şi ţi-am găsit ceasul.

– Şi de ce n-ai bătut la uşă şi nu mi l-ai înapoiat aşa cum ar face orice om normal? Orice om care nu e un reporter ce spionează din umbră.

– Fiindcă nu eram pregătit să afli că sunt aici.

– Şi când intenţionai să-ţi faci cunoscută prezenţa?

– Nu sunt sigur, făcu el gânditor. Dar mă bucur că ştii.

– Sunt sigur că te bucuri. Diseară ai putea să aprinzi luminile, în loc să orbecăi prin întuneric.

El simţi ironia, dar nu comentă.

– M-ai văzut azi-noapte căutând pe plajă? Înainte ca el să poată răspunde, ea continuă: Sigur că m-ai văzut. Şi becul?

– Am observat că e stins. Era întuneric în spatele casei. M-am gândit...

– Îţi mulţumesc pentru grijă.

– Cu plăcere.

– Şi pentru ceas, spuse ea, deşi nu-i convenea că trebuia să-i mulţumească. Înseamnă mult pentru mine.

– De ce?

Nu era pregătită să răspundă la o întrebare atât de personală.

Părând să-i citească gândurile, el spuse:

– Bine, dacă întrebarea asta e prea grea, atunci alta. Cum m-ai recunoscut? M-ai recunoscut, nu-i aşa? adăugă susţinându-i privirea şi făcând un pas către ea.

Amelia se dădu înapoi.

– Cum te-aş fi recunoscut?

– Nu ştiu, dar m-ai recunoscut. Dacă nu m-ai fi recunoscut, acum m-aş zvârcoli pe podea, înecat şi aproape orb. Cel puţin ai fi sunat la poliţie şi ai fi raportat că te hărţuiesc.

– Mă *hărţuieşti*.

– Ştiu sigur că nu te-am mai văzut niciunde înainte de miercuri după-amiază, când ai depus mărturie. Eram

în colțul sălii de judecată, pe rândul din spate. Nici n-ai aruncat o privire în direcția aceea.

– Nu te-am văzut acolo.

– Atunci...?

– Te-am văzut după ce s-a ridicat ședința, recunoscu ea reticentă. Ca să evităm implicarea presei, domnul Jackson m-a dus la un birou de la etajul al treilea ale cărui ferestre dau către partea din față a tribunalului. Mă uitam de la geam în timp ce el se adresa reporterilor. Tu erai la distanță, te rezemai de un stâlp.

– M-ai observat? De la etajul al treilea?

Îi oferi același zâmbet, iar de data asta o enervă și mai rău.

– Am crezut că ești un om al străzii. Neras. Păr încâlcit. De asta te-am recunoscut când ai ieșit din baie. Aproape că-mi doresc să fi mers înainte și să fi folosit spray-ul. Asta meritai pentru că m-ai urmărit aici, spuse ea privind recipientul și apoi coborând mâna. În fine, ești avertizat. Nu te apropia de mine sau de prietenii mei. Dacă te apropii, chiar o să chem poliția.

Când ea se întoarse să plece, el întrebă:

– Dacă tot ești aici, pot să-ți pun câteva întrebări?

– N-ai auzit ce ți-am spus? Fără interviuri. Niciodată.

– Doar informații generale.

– Nu.

– Fata. Rudă cu tine? întrebă el făcând un semn spre fereastra prin care se vedeau Stef și băieții jucându-se cu paletele și cu o minge.

Amelia ezită, dar nu vedea o problemă în a-i răspunde.

– Nu mi-e rudă. Am angajat-o ca bonă pentru vara asta.

– Și bătrânul care a ridicat zmeul?

– Prieten de familie. Închiriază în fiecare vară casa de alături. Și nu o să scoți mai mult de la mine.

Se întoarse să plece, dar el o opri din nou cu o întrebare:

– Ce-ar fi atât de rău dacă am avea o discuție calmă, ca între vecini?

– În timpul căreia speri că o să uit de mine, o să las garda jos și o să-mi dezvălui cele mai adânci și întunecate secrete?

Dawson se încruntă, arcuindu-și sprâncenele decolorate de soare.

– Ai secrete adânci, întunecate?

– La revedere.

Se mișcă repede și se strecură între ea și ușă, dar ridică din nou mâinile.

– Uite, înțeleg de ce nu poți să ai încredere în mine.

– Ah, îți mulțumesc pentru înțelegere. Nu că mi-ar păsa dacă mă înțelegi sau nu. Intenționezi să le publici? făcu ea cu dezgust privind către poze. Să le vinzi unui tabloid?

– Sigur că nu, răspunse el, părând jignit.

– Atunci de ce le-ai făcut?

– Ca să...

Când el nu putu să îi ofere o explicație, ea trecu pe lângă el. Sau încercă. El se deplasă, vrând să-i blocheze din nou ieșirea.

– Ai fi vorbit cu mine dacă aș fi venit la tine, arătând ca un om al străzii și m-aș fi prezentat ca reporter la *NewsFront*? Exact, spuse tot el după o jumătate de secundă. Deci, în loc să te sperii...

– Pur și simplu m-ai speriat.

– Te-ai speriat?

– Sigur că m-am speriat, exclamă ea.

– De ce?

– De... nu știu Am simțit...

– Ce?

– Ceva. Am crezut...

– Ce?

– Mi-era teamă că...

– Că ce?

– Nu știu! Nu-mi mai pune întrebări.

– Cu asta mă ocup.

Făcură o altă mișcare paralelă și el îi blocă din nou ieșirea.

– Dă-te la o parte.

– Încă o întrebare. Una? Te rog? Luându-i tăcerea drept aprobare, întrebă: Cum ai descoperit că sunt aici?

– Am văzut că se reflecta soarele printr-un obiect din fereastră.

– Cred că erau lentilele binoclului.

– Ține minte să ai grijă la asta data viitoare când mai spionezi pe cineva.

– Când ai simțit că te urmărește cineva?

– Sunt două întrebări.

– Ai simțit asta numai de când am venit eu sau și înainte?

Deschise gura ca să spună ceva, dar se opri. Privi către plajă pe deasupra umărului lui și își aminti de senzația stranie care o cuprinsese în noaptea precedentă.

– Senzația a fost suficient de puternică încât să-mi dea fiori, șopti ea ca și cum ar fi vorbit singură.

După o clipă, privirea ei o întâlni din nou pe a lui. Ochii lui erau căprui-deschis, cu licăriri aurii. Ochi de tigru. Iar intensitatea acelei priviri chihlimbarii o făcu să se trezească din amorțeala de o clipă.

– Trebuie să plec. O să se întrebe unde sunt.

O lăsă să treacă, dar îi mai spuse:

– Îmi cer scuze că te-am speriat. Ai trecut prin foarte multe. Nu vreau să îți mai fac și eu necazuri.

– Atunci nu o face, spuse ea fără să se întoarcă. Stai departe de mine și de copiii mei.

De îndată ce soțul ei intră pe ușa din spate, Eva Headly îl întrebă unde fusese.

– Niciunde, răspunse el trecând pe lângă ea și luând-o pe hol, către birou.

Ea îl urmă.

– Ai plecat acum nu știu cât timp, Gary. N-ai răspuns la telefon.

– Îmi ții socoteala? Acum nu mai pot să ies fără să-ți cer voie?

– Nu-mi vorbi pe tonul ăsta.

Headly știa mai bine ca oricine că Eva, care avea chipul și atitudinea unei sfinte în cea mai mare parte

a timpului, nu putea fi domolită prea ușor atunci când o enerva cineva.

– Te întâlnești cu alta?

El o privi neîncrezător.

– Ei bine, se întâmplă, să știi. Bărbații de vârsta ta...

– De vârsta mea? Acum sunt o categorie? De la 65 de ani până la moarte?

– Nu schimba subiectul.

Femeia îl privi fix. El fu primul care cedă.

– Nu ți-am spus unde mă duc fiindcă nu voiam să ne certăm.

Ea se așeză pe brațul tapițat al canapelei și îl privi în așteptare, ca și cum era gata să-l asculte. El bombăni ceva și se întoarse spre bar.

– Vrei ceva de băut?

– Nu. Și nici tu nu bei nimic până nu-mi spui ce se întâmplă. Unde ai fost?

Bărbatul se așeză în scaun și își trecu mâinile pe față.

– M-am dus la Dawson.

– Nu e acolo.

– De asta m-am și dus.

Se aștepta ca ea să izbucnească și să-l certe fiindcă se băga în intimitatea lui Dawson, dar ea îl surprinse.

– Sunt sigură că ai avut un motiv bun, doar știi că e în Savannah.

– Oare e?

– Nu e?

Oftă.

– Nu știu. Ar trebui să fie, dar mă minte, Eva. Ne minte. Minte pe toată lumea, cred.

– În legătură cu ce?

– Nu sunt sigur. Cu ceva. Cu totul. Am vorbit cu el mai devreme și părea bine, dar conversația a fost ciudată. După ce m-am gândit mai bine, mi-am dat seama că răspunsurile lui nu prea se potriveau cu întrebările pe care i le puneam.

– Ai simțit că nu e sincer cu tine?

– N-am *simțit*, știu asta.

– De ce ar minți?

– Poate are vreo legătură cu asta, spuse el scoțând un flacon din plastic maro din pantaloni și întinzându-i-l. Medicamente împotriva anxietății.

Eva deschise flaconul și se jucă cu câteva tablete.

– Știam că ceva nu e în regulă. Mai întâi ne evită două săptămâni. Apoi când apare, arată ca o sperietoare de ciori. Pastilele astea explică totul. E tratat împotriva anxietății și nu vrea să știm.

– Sunt de acord cu absolut tot ce ai spus, în afara ultimei părți. Mi-a confirmat că nu doarme. Dar nu merge la medic pentru anxietate. Vezi că nu este nici o etichetă pe cutie? Medicamentele astea sunt luate de altundeva.

Concluzia o neliniști așa cum îl neliniștise și pe el.

– Ai mai găsit în apartamentul lui ceva ce ar trebui să ne îngrijoreze?

– Nu. Și m-am simțit vinovat că am fost acolo și i-am umblat prin lucruri.

– Numai fiindcă îți pasă. Ororile pe care le-a văzut în Afghanistan l-au afectat mai mult decât vrea să recunoască, inclusiv în fața propriei persoane. Să vorbim cu el despre asta, să insistăm să meargă la medic?

– Ar deveni defensiv și ar nega că are nevoie de un medic. Știi că nu-l întrece nimeni la autosuficiență.

– Și, desigur, tu nu te pricepi deloc la asta.

El o privi și zâmbi sfios.

– Am fost tare morocănos în ultima vreme, nu-i așa?

– Nu, ai fost un idiot, ca de obicei. Dar nu știu ce m-aș face fără tine, spuse ea ridicându-se, apropiindu-se de spătarul scaunului lui și sărutându-l pe frunte. Cât despre Dawson, știe că vom fi întotdeauna aici pentru el, știe cât de mult ne pasă de el și că, orice am face sau am spune, e spre binele lui.

– Asta este problema, Eva. Asta mă termină. Știam că abia dacă mai rezistă și în loc să-l ajut să treacă peste asta l-am trimis să îi caute pe Carl Wingert și pe Flora Stimel.

capitolul 6

– La bar e un tip care arată foarte, foarte bine și care se tot uită la tine.

Amelia întoarse capul în direcția indicată de Stef și întâlni privirea fixă a lui Dawson Scott. Se întoarse repede, dar observă că toată lumea de la masă se uita în partea aceea.

– Băieți, spuse ea lovind ușor masa ca să le atragă atenția. Terminați de mâncat, vă rog. E târziu.

Stef își dădu părul pe spate și spuse:

– Mă întorc imediat.

Înainte ca Amelia s-o poată opri, tânăra își părăsi scaunul și porni în direcția barului.

– Unde se duce, mami?

– Putem să mergem și noi?

– Nu! Mâncați. Grant, stai pe scaun, te rog. Hunter, întoarce-te și termină-ți hamburgerul.

Orice se întâmpla la bar îi captase atenția și lui Bernie. Ca să îl readucă cu picioarele pe pământ, ea îl mustră cu blândețe.

– Te-am văzut transportând cutii la mașină în după-amiaza asta. Chiar ar trebui să ne lași să te ajutăm.

El se lansă într-o diatribă împotriva șoldului la care avea probleme.

– Am programare la chirurgul ortoped de îndată ce ajung acasă.

Amelia murmură ceva cu simpatie și încercă să urmărească tot ceea ce spunea în legătură cu chinurile bătrâneții, dar era curioasă să afle ce se întâmpla în spatele ei. Își dădu seama atunci când Bernie se opri din vorbit și se uită fix peste umărul ei. La ceva înalt. De vreo doi metri, dacă aproxima corect.

– Acesta este vecinul nostru, anunță Stef. Stă în casa de alături. Singur.

Ameliei nu-i scăpă din vedere felul în care Stef accentuase ultimul cuvânt și o enerva să știe că probabil nu-i scăpase nici lui. Nu avu ce face decât să se întoarcă și să se prezinte și ea.

– Bună seara. Amelia Nolan.

Tonul ei era politicos, dar rece. Spera că îl va descuraja.

– Dawson Scott.

El îi întinse mâna. Ea o privi câteva secunde, iar apoi o strânse scurt, cu reticență. Stef continuă prezentările:

– El e Bernie Clarkson, vecinul Ameliei din partea cealaltă.

– Bună seara, Bernie, spuse el întinzându-se peste masă ca să îi strângă mâna și atingându-i cu ocazia asta umărul Ameliei. Tare frumos ați mai ridicat zmeul astăzi.

Chipul bătrânului se lumină.

– Ai văzut asta?

– Greu de ratat.

– E greu și să ridici un zmeu.

– Din fericire, v-au ajutat cei doi mari pirați.

Spre disperarea Ameliei, Dawson ocoli masa ca să îi salute pe cei doi copii, care se ridicaseră din scaune și îl priveau cu curiozitate pe străinul cel înalt. El îngenunche în fața lor.

– Bună. Eu sunt Dawson. Cum te cheamă?

– Hunter.

Dawson și Hunter bătură palma.

– El e fratele meu, Grant. E mai mic ca mine.

Grant, nevrând să rămână mai prejos, își împinse fratele într-o parte ca să se apropie de Dawson.

– Ce mașină ai?

– Mașină? Păi, cât sunt aici, conduc o mașină închiriată.

Îi spuse lui Grant modelul, iar copilul păru foarte dezamăgit. Nu făcu decât un *Oh* complet lipsit de entuziasm. Dawson întoarse capul și privi către Amelia, ca și cum ar fi întrebat-o „Ce-am zis?"

– Îi plac mult mașinile, explică ea sec. Îi plac mașinile rapide...

– Sexy.

– Ah, înțeleg, spuse el, părând amuzat de intervenția jucăușă a lui Stef.

Întorcându-se spre băieți, îi întrebă dacă le plăcea să se joace cu mașinuțe de jucărie. Aceștia dădură din cap cu putere.

– Și mie. Aveam colecție când eram de vârsta voastră.

– Trebuie să le ținem strânse și în cutia lor, îl informă Grant. Altfel mama ni le ia și le pune undeva sus, unde nu putem ajunge.

Dawson aprobă solemn.

– Și mama mea făcea asta. Dar e o idee bună. Nu ți-ar plăcea ca cineva să se împiedice de mașinile tale și să se lovească, nu-i așa?

– Ai câine? întrebă Hunter.

– Nu.

– Dar îți plac câinii, nu-i așa?

– Oh, da. Câinii sunt grozavi. Dar eu sunt foarte mult plecat de acasă din cauza serviciului. Un câine s-ar simți singur.

Hunter se uită acuzator la Amelia.

– Nici noi n-avem. Mama spune că poate o să ne luăm un câine când se liniștesc lucrurile. Dar nu știu când o să se întâmple asta.

Amelia se ridică în picioare atât de repede, încât își lovi șoldul de marginea mesei, iar paharele și tacâmurile zăngăniră.

– Băieți, a trecut ora de culcare. Luați-vă la revedere. Mi-a făcut plăcere, domnule Dawson.

– Scott.

– Poftim?

– Dawson Scott.

– Ah, îmi cer scuze, vă urez o ședere plăcută pe insulă.

În timp ce băieții își luau la revedere fără chef, ea își luă poșeta de pe spătarul scaunului, apoi îi conduse în jurul meselor și pe ușa cafenelei. Stef și Bernie îi urmară. Micul grup aproape ajunsese în parcarea din spatele clădirii, când auzi ceva în spate. Dawson alerga către ei. Amelia o rugă pe Stef să o ia înainte.

– Așază-i pe băieți în mașină. O să văd ce vrea.

Pentru prima dată în vara respectivă, Stef păru puțin surprinsă de solicitarea Ameliei, dar făcu ceea ce i se ceruse și îi îndemnă pe băieți să meargă mai departe. Bernie îi urmă și el, dar zâmbi cunoscător către Amelia și îi făcu cu ochiul.

Era lăudabil felul în care Dawson Scott reușise să se aranjeze. Încă nu se răsese, dar nu-i stătea rău. Nici părul lung nu-i stătea rău. Oarecum. Se schimbase într-o pereche de pantaloni scurți de culoare kaki, mai prezentabili și o cămașă neagră de in, cu mânecile suflecate până la coate. Și mirosea bine. Dar nici una dintre aceste calități nu o făcu să fie mai binevoitoare față de el.

- Ți-am spus să nu te mai apropii de noi.

- Bona ta m-a invitat la masă ca să vă cunosc. Dacă aș fi refuzat, ar fi fost evident că vă evit, nu? Plus că ar fi fost nepoliticos.

Nu aprofundă subiectul, fiindcă el avea dreptate.

- Ce vrei?

- Un interviu.

- Vezi-ți de viața ta, spuse ea întorcându-se.

- Stai, era o glumă. Nu de asta am venit după tine.

- Dar?

- Ai mereu cu tine spray-ul cu piper?

- Nu. Am doi copii curioși care ar putea da de el atunci când caută altceva în poșeta mea.

- Deci unde-l ții?

- Unde mi-ar fi la îndemână dacă ar intra cineva peste mine.

- Nu ți-a fost la îndemână când Willard Strong te-a surprins în bucătărie în după-amiaza aceea?

- Nu. Dar chiar dacă ar fi fost, avea un pistol încărcat și degetul pe trăgaci.

- Atunci dacă nu ai tot timpul cu tine spray-ul cu piper, la ce ți-e de folos?

- Te-a speriat un pic azi, nu-i așa?

El zâmbi amar.

- Ah, m-ai prins cu asta.

- Oricum, am epuizat subiectul. La revedere.

- Unde lucra Jeremy?

Schimbarea subită a subiectului o surprinse.

– Ai zis că ai sunat la serviciu, spuse el. Unde lucra?

– Doamna cu acul în carul cu fân n-a reușit să afle?

– Mi-e mai simplu să te întreb pe tine.

Nevăzând nici un motiv pentru a ascunde informația, îi dădu numele firmei de construcții.

– Sunt specializați în clădiri comerciale. Spații mari. Școli, fabrici, centre medicale. Jeremy era inginer electric.

– Bine.

– Era foarte bun, spuse ea, urând faptul că părea că se apără.

– Cum a ajuns la asta de la pușcaș marin?

– Deci ți-ai *făcut* temele.

– O parte. Mai am de lucru.

– Jeremy avea o diplomă în domeniu. După ce a ieșit din marină, și-a depus candidatura la firmă, a îndeplinit cerințele și...

– Domnul Nolan i-a pus o vorbă bună.

Amelia se crispă.

– Bine, asta a fost o glumă proastă.

– Chiar a fost proastă. La revedere.

– Încă ceva.

– Nu cred.

– Nu e nici măcar o întrebare.

– Mă așteaptă la mașină, domnule Scott.

– Uită-te sub prețul de la ușă.

– Ce?

– Ți-am lăsat ceva acolo.

– Sub preș?

– Pozele.

– Ah, pozele. Ce cavaler, făcu ea privindu-l ucigător. Ai putea scoate altele apăsând o tastă pe laptop. Sau ai putea face mai multe.

– Nu o să fac. Promit. Știu că te-au deranjat.

– Poze cu mine și cu copiii mei, făcute de un străin. Sigur că m-au deranjat. Mai ales că nici nu mi-ai explicat de ce le-ai făcut.

– Nu ți-am explicat?

– Nu. Și te-am întrebat.
– Ah. Le-am făcut ca să te pot studia.
– Pentru cercetare?
– Nu, ca să te pot cunoaște.
– Nu vreau să mă cunoști.

Poate că se deplasaseră luminile de pe punte și reflectaseră apa. Sau poate că privirea lui chiar coborâse asupra buzelor ei, în timp ce spunea cu voce joasă și incitantă:

– Păcat.

Neavând încredere că i-ar putea da o replică de efect, se întoarse și plecă fără să mai spună vreun cuvânt.

Stef cobora în timp ce Amelia urca obosită.
– Ce-a fost asta?
– Ce anume?
– De ce l-ai gonit așa?
– Pe cine?
Stef își puse mâna în șold.
– Serios?
– Nu l-am gonit.

Ar fi vrut să adauge că nu trebuia să se justifice în fața nimănui, cu atât mai puțin față de o angajată, dar ar fi părut răutăcioasă, așa că renunță.

– Le-am spus băieților să aibă grijă cu străinii. Dădeam un exemplu.
– Nu e un străin. E chiriașul de alături.
– Oricine ar putea închiria casa de alături.
– Ai dreptate. Dar dacă tipul ăla s-ar fi uitat la mine așa, crede-mă...
– Așa cum?
– Ca și cum voia să te sărute din cap până în picioare.
– Stephanie!
Tânăra râse.
– Ce voia atunci când a venit după tine?
– M-a întrebat când... când se ia gunoiul.
Stef făcu ochii mici.
– Bine, nu-mi spune.
Era timpul să schimbe subiectul.

– Băieții au adormit?

– Voiau să le citești o poveste, dar au picat de îndată ce au pus capul pe pernă.

– Mulțumesc. Trebuia să mă ocup de ceva în birou. Să răspund la niște e-mailuri.

„Să mă uit sub preș."

– Pot să iau din nou mașina? Plătesc benzina.

– Te întâlnești cu Dirk?

– Aha.

– Poți să îl inviți aici într-o seară.

Stef strâmbă din nas.

– Nu cred. Nu prea s-ar încadra într-un tablou de familie. Nu e genul.

– Oh? Ce gen e?

– Nu merge. Are tatuaje. Barbă. Este mai bătrân ca mine.

– Cu cât?

Ea râse.

– Cred că instinctul mă sfătuiește bine. Te-ai uita o dată la el și n-ai fi de acord. Dar nu-i nici o problemă. Nu sunt atât de moartă după el. La sfârșitul săptămânii viitoare o să mă întorc în Kansas, iar Dirk o să fie o amintire de vară.

După ce Stef plecă, Amelia urcă scările și intră în dormitorul băieților. Îi sărută pe fiecare, apoi se așeză pe marginea patului lui Hunter și îi privi dormind. De regulă în astfel de momente simțea pace și o stare de bine.

În seara aceasta, nu se gândi decât la cât de vulnerabili erau, cât de mici și de inocenți, cât de mult depindeau de protecția ei. De multe ori trebuise să-i apere de temperamentul întunecat al lui Jeremy, de beția lui, de nemulțumirile lui privind munca ei la muzeu. După ce se întorsese din Afghanistan pentru a doua oară, serviciul ei fusese unul dintre primele lucruri care stârnea o ceartă.

Voia ca ea să-l aștepte acasă atunci când venea de la serviciu în fiecare zi și nu aproba nici un eveniment sau întâlnire la care trebuia să participe seara. Protesta din

ce în ce mai mult că trebuia să rămână acasă cu băieții până ce, în sfârșit, ea începuse să se scuze față de George Metcalf fiindcă nu putea să asiste la evenimente legate de serviciu.

Însă serile petrecute acasă, împreună, nu erau nici pe departe idilice. Nu putea spune ceva fără să îl enerveze sau să îl scoată de-a binelea din sărite. Agitația și zgomotul băieților îl iritau în ultimul hal.

La început, Jeremy fusese un tată mândru și drăgăstos pentru băieți. Avea poze cu el răsfățându-i. Atunci părea fericit și mulțumit. Era jucăuș și îi uimea cu trucuri, de exemplu când le scotea monede de după urechi. Le aducea dulciuri și mici cadouri, iar ea îl lăsa fiindcă nu fusese acolo mare parte din copilăria lor. Dorința de a-i răsfăța era de înțeles.

Însă după a doua misiune, interacțiunea lui cu ei devenise imprevizibilă. Era prea irascibil și nerăbdător ca să poată fi un tată implicat. Tăticul indulgent devenise un bărbat nervos de care băieții se temeau, iar teama lor îl irita, ceea ce făcea ca timpul pe care îl petreceau împreună să fie din ce în ce mai puțin. În final, ajunsese să-i fie teamă să-i lase singuri cu el. Acesta era unul dintre principalele motive pentru care plecase. Era mai important să-și apere copiii decât să salveze o căsnicie eșuată.

Neliniștită de aceste amintiri, îi sărută din nou pe băieți, apoi intră în dormitor. Acum că știa că e urmărită, se asigură că trage jaluzelele înainte să se dezbrace.

Casa era mare și pustie, iar Dawson ocupa foarte puțin din ea. Nici nu făcea suficient zgomot încât s-o umple, așa că auzea fiecare scârțâit de lemn, fiecare picătură ce curgea din vreun robinet, fiecare lovitură inexplicabilă.

Alesese unul dintre dormitoarele de la etaj, numai fiindcă ferestrele dinspre apus îi permiteau să observe în voie casa Ameliei. De acolo o văzu pe Stef urcându-se în mașina Ameliei și îndreptându-se către sat. La puțin timp după aceea, o văzu pe Amelia intrând în dormitor,

ducându-se direct la ferestre și trăgând jaluzelele hotărâtă, ca și cum știa că o urmărește. Voia ca el să știe sigur că îi bloca nu numai vederea, ci și accesul în viața ei. Peste câteva minute, lumina din cameră se stinse.

Cu o mână sprijinită de pervaz, privi în continuare casa prin fereastra deschisă. Briza oceanului era înmiresmată și umedă. Pe pielea goală, se simțea ca respirația unei femei. Ca un sărut suav. Scrâșni din dinți și își scărpină fruntea, înjurându-se pentru cât de prost era. Ar fi trebuit să își asculte primul impuls și să îl sune pe Headly, să-i spună să se ducă naibii cu procesul lui cu tot, să se ducă naibii și Jeremy Wesson și oricine-or fi fost părinții lui, el venea acasă.

Dar o privise o dată pe Amelia, iar enervarea lui se transformase în conștientizare acută. Dezinteresul se transformase în curiozitate avidă. Voia să știe tot ce s-ar fi putut despre ea. Nu, nu chiar *tot*. Ar fi putut să trăiască foarte bine fără să știe despre relația ei personală cu fostul soț. Fiindcă de fiecare dată când și-o închipuia în pat cu Jeremy Wesson, cu Wesson sau cu orice bărbat deasupra ei, în ea, îi venea să tragă pumni.

Partea proastă era că Headly se aștepta ca el să răscolească prin viața lui Wesson. Ani importanți din această viață fuseseră petrecuți cu Amelia. Dacă făcea asta pentru Headly și dacă o făcea bine, nu avea cum să omită rolul activ pe care îl jucase ea.

Examină încă o dată casa, apoi se duse în pat și se întinse pe spate. Pastilele pe care le luase mai devreme își făceau efectul. Combinația dintre ele și băutura cu care se delectase îl făcea să se simtă amețit. Poate că în seara aceea avea să doarmă pentru prima dată fără să mai aibă acel coșmar. „Te rog, Doamne."

Închizând ochii, se obligă să îndepărteze imaginile înspăimântătoare care îl bântuiau de fiecare dată. Își imagină în schimb chipul Ameliei. Reușise în sfârșit să-i vadă ochii de aproape și văzuse că erau de un albastru intens, foarte intens. Gestul cu care își dădea părul după ureche era de fapt un tic, așa cum bănuise de când

o văzuse în sala de judecată. Obișnuia și să-și muște buza de jos.

Acest gând îi provocă o reacție fizică de dorință nețărmurită.

Timp de săptămâni întregi nu reușise să doarmă noaptea, fusese mereu agitat ziua, iar nervii îi fuseseră încordați din cauza amintirilor și a coșmarurilor neîncetate despre război. Poate că această intensă reacție fizică nu se datora decât unei nevoi cumplite de liniște. La fel ca majoritatea bărbaților, unul dintre primele locuri unde ar fi căutat-o ar fi fost trupul unei femei. Nu îi putea vindeca boala, dar îi putea calma temporar simptomele.

Însă dacă avea nevoie numai de liniște, nu ar fi fost orice sâni la fel de moi? Nu ar fi putut uita, indiferent între picioarele cui s-ar fi aflat? Mâna unei femei nu ar fi fost o baghetă magică la fel de eficientă ca orice alta, iar gura unei femei la fel de copleșitoare ca oricare alta? Așa crezuse. Își petrecuse toată viața de adult crezând acest lucru. Indiferent dacă o relație sexuală dura câteva luni sau câteva ore, obținea fix ceea ce își dorise și nu mai mult decât investise.

Nonșalanța lui obișnuită nu se aplica în acest caz. Nu în ceea ce o privea pe Amelia Nolan. Nu, acum era altfel. Nu era vorba de o dorință fizică pe care și-ar fi putut-o domoli cu ușurință. Era altfel. Era prima și singura dată. Era iadul.

Spera că și Jeremy Wesson ardea în propriul său iad.

capitolul 7

– Mami!

– Mami! Trebuie să vii să vezi asta!

Amelia era în birou și îi scria un e-mail lui George Metcalf, atunci când năvăliră băieții, lăsând în urmă dâre de nisip și înghiontindu-se în grabă. Erau transpirați și roșii la față.

– Ce naiba?

Trecuseră mai puțin de zece minute de când îi auzise ieșind din casă și luând-o spre plajă.

– A aterizat o navetă spațială?

– Nu, e și mai tare. Trebuie să vii să vezi, făcu Hunter luând-o de mână și încercând s-o tragă de pe scaun.

– Stai așa. Unde e Stef?

– E jos. Vino.

– Bine, o să vin, promit. Lăsați-mă să termin...

– Nu! Trebuie să vii *acum*, spuse Grant sărind pe vârfuri. Vino să vezi.

– Dacă e atât de fantastic, presupun că e-mailul mai poate să aștepte.

Râzând, îi lăsă pe fiecare să o ia de câte o mână și să o tragă afară din cameră, pe scări, iar apoi pe ușa din față. Se opri din râs atunci când se uită dincolo de dune. Stef, zveltă, bronzată și tânără, vorbea cu Dawson Scott, cel care arăta „foarte, foarte bine". Purta slip de plajă. Își ascunsese părul cu ajutorul unei șepci purtate invers. Spusese ceva care o făcuse pe Stef să-și dea capul pe spate și să râdă.

– Mai repede, mami!

Hunter o trase mai tare de mână și coborâră treptele împreună. Când ajunseră la punte, băieții o lăsară și țâșniră înainte. Era prea uluită ca să le mai spună să aibă grijă să nu se înțepe.

Când se apropie, înțelese ce anume provocase tot entuziasmul. Era vorba de un dragon sculptat în nisip. Avea colți și solzi și gheare și un trup care se încolăcea vreo patru metri. Nu era greu de înțeles cine fusese sculptorul. Băieții ei dansau în jurul lui ca aborigenii care venerau un idol.

O pusese într-o situație extrem de dificilă. Nu le putea strica distracția băieților și, la naiba, el știa asta. Se forță să zâmbească și se apropie de dragon.

– Dumnezeule!

Își împreună mâinile și și le așeză sub bărbie, ca și cum era complet captivată. Băieții o crezură. Amândoi râdeau văzându-i aparenta încântare.

– Nu e mortal, mami?

– Cu siguranță este! Nici nu știu ce să spun.

Această ultimă replică îi fu adresată lui Dawson, a cărui privire era ascunsă de o pereche de ochelari de soare. Simți că el o privea îndeaproape și că îi măsura reacția din spatele lentilelor întunecate.

– Dawson l-a făcut! spuse Grant.

– Serios?

– Da, și a zis că poate să facă și alte lucruri. O să construim o navă de luptă.

– Și un castel pentru dragon, adăugă Grant.

Abia se abținea să nu scrâșnească din dinți.

– Aha.

Stef, care o observase cu atenție pe Amelia pe tot parcursul scenei, bătu din palme.

– Înainte să ne apucăm de toate aceste proiecte, ar trebui să ne mai dăm cu loțiune de plajă.

Băieții începură să protesteze, dar îi luă de umeri și îi ghidă către casă.

– Hai. Cu cât terminăm mai repede, cu atât vă puteți întoarce mai iute.

Hunter făcu stânga împrejur.

– Dawson, o să mai fii aici?

El ezită și privi către Amelia, dar văzând că nu spune nimic, zâmbi către băieți.

– Sunt prin zonă.

– Să nu pleci! strigă Grant peste umăr în timp ce Stef îl îndemna să meargă pe punte.

Nici ea, nici Dawson nu vorbiră decât după ce grupul se îndepărtă destul de mult. Apoi el spuse încet:

– Nu am vrut decât să le fac o surpriză. M-am gândit că termin înainte ca ei să iasă. M-au găsit făcând retușurile finale.

– Te-am rugat, mai frumos decât ar fi trebuit, să nu te apropii de noi.

– Casa mea și a ta au deschidere la aceeași plajă.

– Dar tu ai ales *locul ăsta* pentru... pentru dragonul tău. De ce era atât de ideal? De parcă n-aș ști.

– N-o să le iau un interviu copiilor, Amelia.

Simți un nod în stomac auzindu-l că îi folosește prenumele, pe un ton atât de jos și de enervant de rezonabil. Însă nu spuse nimic, nevrând ca el să știe că își dăduse seama.

– Nu văd de ce ar fi rău să petrec ceva timp cu ei, spuse el.

Ea dădu la o parte o șuviță care scăpase de sub pălărie și îi flutura peste buze.

– O să-ți spun eu de ce e rău. Pe lângă faptul că nu știu nimic despre tine.

– Nu e adevărat.

– Bine, ai o legitimație. Asta nu spune ce fel de persoană ești.

– Sunt...

Ridică mâna ca să îl oprească.

– În al doilea rând, Grant e prea mic să-și amintească mare lucru, dar Hunter își amintește că bunicul lui a murit. Apoi...

– Și-au pierdut tatăl.

– Așa e.

– Deci ar fi benefic să petreacă ceva timp cu un bărbat, nu crezi?

– Cu siguranță. Dar nu cu un bărbat despre care nu știu aproape nimic. Nu cu un vânzător de iluzii care azi e aici și mâine pleacă. Nu cu un bărbat care le intră pe sub piele doar ca să ajungă la mine și să scrie un articol mare, suculent pentru revista lui.

– Nu de asta...

– Scutește-mă. Știu deja că ești un mincinos.

Dawson își șterse nervos ochelarii de soare.

– Mincinos? Ce vrei să spui?

– Hei, Dawson! strigară băieții sărind peste dune și târând după ei lopățelele și găletușele.

Hunter fu primul care ajunse la ei.

– Putem să construim acum nava de luptă?

Grant țopăia din nou.

– Nu, mai întâi să construim castelul.

Dawson, încă privind-o supărat pe Amelia, se încruntă ca și cum i-ar fi cerut voie.

-Am de ales? făcu ea.

Le spuse băieților să înceapă să-și umple gălețile cu nisip ud. Când ei o zbughiră, el își puse la loc ochelarii și îi zise:

-Noi doi n-am terminat discuția asta.

-Nici pe departe n-am terminat-o.

Se întoarse în birou și termină e-mailul chiar dacă nu era nimic urgent, fiindcă George avea să îl citească abia după vacanță. Anexase o propunere pentru o nouă expoziție, la care se gândea de ceva timp. Se aștepta ca ideea să nu fie prea bine primită. Era nevoie de diplomație, dar și de o mână fermă ca să îi convingă pe George și pe consiliul de administrație că achiziția ar fi viabilă și importantă pentru muzeu. Dorise să conceapă documentul cât avea încă mintea limpede. Dar acum venise de la plajă enervată și supărată și foarte hotărâtă să îl oblige pe Dawson să păstreze distanța față de familia ei.

După ce pierdu timpul vreo oră, se hotărî că era suficient de calmă încât să se întoarcă pe plajă și să observe cum el o submina și îi subjuga copiii. Era îmbrăcată într-o pereche de pantaloni largi, din bumbac alb și un tricou roșu și se hotărî să nu se schimbe în costumul de baie. Își luă pălăria și se alătură distracției de pe plajă. Distracția era chiar în toi. Nava de luptă era splendidă. Stef îi făcea botezul cu o sticlă cu suc de mere. Hunter fu primul care o observă și strigă:

-Hei, mami! Am botezat-o după tine.

Băiatul îi arătă mândru numele scrijelit pe laterala navei. Ea se aplecă să analizeze literele: USS *Amelia*.

-Ai scris tu asta?

Hunter dădu din cap mândru. Amelia își trecu degetele prin părul încurcat, plin de apă sărată și nisip.

-Mulțumesc, îmi place la nebunie. A fost foarte drăguț din partea ta.

-Dawson a zis să-i spunem așa.

-Oh, făcu ea privind către el, dar neputându-i deslușii expresia, fiindcă stătea în bătaia soarelui. A fost drăguț din partea lui.

– Putem să mergem în apă acum?

– Nu sunt îmbrăcată pentru asta. Stef?

– Acum!

Le spuse băieților că aveau să se întreacă până la apă și porniră. Grant plonjă, apoi strigă:

– Dawson, vii?

– Într-o clipă.

– Dacă ai nevoie să te duci la baie, nu e nici o problemă să faci în ocean, numai nu într-o piscină.

El chicoti.

– Mulțumesc. O să țin minte.

Amelia se retrase sub umbrelă și se așeză pe unul dintre scaunele de plajă. Dawson își recuperă tricoul de pe burta dragonului, scutură nisipul de pe el și și-l trase pe cap. Era o țesătură decolorată, deșirată, cu gâtul și mânecile decupate, formând găuri mari, care se întindeau spre piept. El o urmă, iar materialul subțire se lipi de pieptul umed. Degeaba încercase să fie cuviincios. Gambele și pulpele îi erau pline de nisip.

Când ajunse la umbrelă, se uită la scaunul gol de lângă ea, apoi la pătură, dar se hotărî să nu-și încerce norocul, sau cel puțin așa presupuse ea și se așeză pe nisip, chiar în afara conului de umbră.

Ea rupse tăcerea.

– În dimineața asta, înainte să se scoale restul, te-am căutat pe Google.

– Serios?

– Mi-a luat ceva timp să citesc totul. Impresionant.

– Mulțumesc.

– Nu mi-ai spus că ai petrecut mai multe luni în Afghanistan.

– Nu m-ai întrebat.

Până la momentul respectiv, se uitase la băieți și la Stef cum se jucau în ocean cu un delfin gonflabil. Acum se uită la el.

– Așa e. Tu ești cel care pune întrebări.

El își ridică genunchii la piept și-și propti mâinile pe picioare.

- Poți să mă întrebi orice.

Deși era furioasă, simțea și o oarecare curiozitate.

- Unele dintre articolele tale se refereau la anumite schimburi de focuri. Ai fost chiar acolo, în bătaia puștii?

- Nu foarte des. De câteva ori. Dacă bătălia era foarte problematică, armata nu îmi permitea accesul. Intervievam trupele atunci când se întorceau, răspunse el încruntându-se gânditor. Problema cu războiul e că de cele mai multe ori nu îți poți da seama unde o să aibă loc lupta. Se poate declanșa în holul unui hotel, pe o șosea, la un punct de verificare bine păzit. Și nici dușmanul nu sare întotdeauna în ochi.

- Dar când puteai, erai în mijlocul acțiunii.

- Acolo erau subiectele.

I se păru corect să îi recunoască calitățile.

- Articolele tale sunt foarte sensibile. Oamenii despre care scriai par foarte reali pentru cititor.

- Mă bucur să aflu asta. Chiar sunt reali. Poveștile lor merită să fie spuse.

Făcu o pauză ca să îl studieze. Își scosese ochelarii de soare, așa că avea ochii aproape închiși, în încercarea de a bloca lumina soarelui. Dar era atent la ea.

- L-ai cunoscut pe Jeremy în Afghanistan?

Își dădu seama că întrebarea îl surprinse.

- Nu. Cum aș fi putut să-l cunosc? Tocmai m-am întors acum două săptămâni. N-am auzit de el până ce n-am aflat de procesul în care era judecat Willard Strong.

- De la cine?

- Nu îmi pot dezvălui sursele.

- Ce comod.

- Întreabă-mă altceva.

Amelia se jucă cu tivul prosopului de baie de pe scaun.

- De ce nu m-ai abordat pe căi normale?

- Aș fi putut să dau de tine?

- Prin muzeu. Prin Lemuel Jackson. Pe internet cel puțin. Oricine poate fi găsit. Și Glenda? Ea m-ar fi găsit.

Schiță un zâmbet, dar și-l reprimă rapid.

- Ai fi fost de acord cu un interviu?

– Știi răspunsul la asta. Aș vrea un răspuns la întrebare, te rog.

– De ce nu te-am abordat direct? Sincer să fiu, nu eram sigur că vreau să scriu un articol despre Jeremy. Mi s-a spus să vin aici, să asist la proces, să văd despre ce e vorba. Prin a treia zi eram destul de plictisit, eram pregătit să las totul baltă, să mă duc acasă și să găsesc un subiect care să mă intereseze mai mult. Însă m-am răzgândit și m-am hotărât să rămân cel puțin încă un pic. Să fac un pas înainte, spuse el ridicând din umeri. Știi restul.

– Te-am prins în timp ce făceai un pas înainte.

– Nu sunt chiar mândru de felul în care am ieșit ieri din baie și mi-am dat seama că fusesem prins cu pantalonii în vine la propriu.

Ea rezistă farmecului zâmbetului lui vag.

– Întotdeauna ai răspunsurile pregătite, nu-i așa?

– Nu întotdeauna, nu.

– Nu mi se pare. Toate răspunsurile tale sunt pline de modestie, sunt gândite așa ca să fie dezarmante, sunt convinsă.

El redeveni serios.

– Nu mi-am „gândit" răspunsurile, Amelia, iar tu pari oricum, dar nu dezarmată, în clipa asta. De fapt pari foarte determinată și montată. Chiar atât de supărată ești că mă joc cu Hunter și cu Grant?

– De ce și-ar pierde un adult timpul în felul ăsta?

– Nu mi se pare că e o pierdere de timp.

– Mai rău. Recunoști că ai un alt motiv. Oare care-o fi?

– Crezi că-mi plac băieții?

Ea nu spuse nimic.

– Și ție ți-am făcut la fel de multe poze.

Amelia își reaminti de una dintre fotografii și simți un val de căldură.

– Asta ar trebui să mă consoleze?

– Ar trebui să înțelegi că nu sunt un ciudat.

– Poate. Dar nu înseamnă că nu ești un oportunist perfid.

El coborî capul și își privi picioarele goale, pline de nisip. Sau poate se uita la ale ei, fiindcă degetele lor goale se aflau foarte aproape. În orice caz, ridică privirea după un răstimp.

- Nu mă cunoști, așa că nu te învinuiesc deloc fiindcă ai bănuieli. De fapt, admir faptul că ești foarte protectoare și ai grijă pe cine lași în preajma copiilor tăi. Dar nu le-aș face niciodată rău și nu ți-aș face rău nici ție. Te rog să mă crezi.

Cuvintele lui erau convingătoare și tulburătoare și se supără pe ea însăși fiindcă înclina să îl creadă.

- De ce ar trebui să cred după ce m-ai mințit într-un asemenea hal?

- Cu ce anume?

- Cu pozele. Ce fel de joc e ăsta?

- Joc?

- Mi se pare că e un joc. Toate lucrurile astea ciudate pe care le-ai făcut ca să te apropii, ca să te joci cu mintea mea. Mi-ai dat înapoi ceasul pierdut, ai pus becul pe terasă, ai reparat mingea.

- Mingea?

- Și acum pozele. De ce îți ceri scuze cu asemenea sinceritate și îmi spui că mi le-ai dat înapoi, când în mod clar n-ai făcut-o?

- Nu înțeleg.

De-a dreptul exasperată, ea îi explică:

- Aseară când am ajuns acasă nu am găsit nimic sub preș. După cum știi prea bine.

Dawson rămase nemișcat și o privi fix preț de câteva clipe. Apoi spuse încet:

- Îți jur, am strâns toate fotografiile și le-am pus sub preșul de la ușă.

Jurnalul Florei Stimel – 5 iunie 1980

De săptămâni întregi tot vreau să deschid jurnalul și să scriu despre asta. Până acum nu mi-am putut găsi cuvintele. N-am putut face altceva decât să plâng. Am plâns în prostie.

Când nu plâng stau și mă uit în gol, fără să mă pot mișca. Nu-mi pasă cum arăt, dacă sunt curată sau nu, dacă mi-e foame sau somn. Nu-mi pasă dacă se termină lumea. Chiar mi-am dorit asta. Acum știu ce înseamnă când se zice că o persoană e în altă lume.

Știam că o să vină și ziua asta. Am avut ani la dispoziție ca să mă pregătesc pentru ea, dar nu m-a ajutat. Nu eram deloc pregătită. Pe măsură ce se apropia data, chiar și Carl a devenit mai melancolic și mai liniștit, ca și cum s-ar mai fi gândit. Totuși, știam că n-o să se răzgândească, așa că nici măcar n-am încercat să-l conving.

Dar eu nu l-am putut lăsa pe Jeremy cu ușurința cu care a făcut-o el și când am început să-l rog să îl lase să rămână cu noi, s-a înfuriat. Așa că nu l-am mai rugat. Nu făceam decât ca despărțirea să fie mai grea pentru toți.

Desigur, înțeleg care e scopul. O să fie cel mai bine pentru Jeremy. Dacă n-aș fi crezut asta, m-aș fi luptat cu Carl până în pânzele albe. Jeremy trebuie să meargă la școală. Îi va face bine să aibă prieteni și să facă ce fac și ei. Baseball și alte lucruri. Dar, totuși, când a trebuit să-i dau drumul pentru ultima oară am crezut că am să mor. Nici o mamă nu ar trebui să treacă prin asta.

Randy e o bună alegere să îi fie tată. Ne-a ajutat atunci în Minnesota. Cred că s-a atașat de Jeremy atunci, fiindcă Jeremy era bolnav și tușea cumplit. Randy are un suflet bun și încă îl venerează pe Carl. Îi împărtășește ideile, dar spune că nu are „tupeul" să facă lucrurile pe care e dispus să le facă Carl pentru cauza noastră.

Am crezut că o să leșine atunci când Carl l-a rugat să îl crească pe fiul nostru. A spus că ar fi onorat. Chiar a plâns un pic și a spus că se simțea ca și cum ar fi primit o mare funcție. Am crezut că pe Carl o să-l pufnească râsul, dar nu a râs. I-a spus lui Randy că juca un rol important, că era la fel de Haiduc al Dreptății ca toți cei care aveau pistoale. Doar că nu combătea pe frontul de luptă.

Randy s-a însurat de când am stat cu el în Minnesota. Patricia e și ea de-a noastră, fiindcă urăște polițiștii și tot ce are legătură cu guvernul. Iată povestea ei: tatăl ei vitreg a abuzat de ea și a sfârșit prin a o omorî pe mama ei atunci când

ea la înfruntat. A mers la închisoare. Patricia a fost dusă la un orfelinat. Înțeleg că n-a fost deloc bine pentru ea. Nu vorbește despre tot ce i s-a întâmplat, dar chipul i se înăspreşte şi i se înrăiește oricând se deschide subiectul. (De regulă e drăguță.)

Este pe cont propriu de la 15 ani, când a fugit de la orfelinat. Nu vorbește nici despre ce a făcut ca să supraviețuiască, dar nu îi port pică, fiindcă uite câte am făcut eu. Oricum, la cât de firavă e, se pricepe să aibă grijă de propria persoană.

Niște oameni pe care-i cunoaște Carl le-au făcut acte false. Au identități noi. Vor purta numele Wesson, pe care Carl la ales din cartea de telefon. Au închiriat o casă într-un oraș din Ohio.

Patricia, care e şi deșteaptă foc, merge la școală să învețe să fie grefieră. Am râs de ne-am prăpădit. Ce ironie. Ea o să stea în sala de judecată şi o să noteze ce spun avocații, polițiștii şi judecătorii, iar noi o să încălcăm toate legile posibile. Sau aproape.

Însă un asemenea loc de muncă va fi o acoperire bună. Randy ar putea vinde cuburi de gheață eschimoșilor fiindcă e tare dulce la vorbă. Lucrează la o reprezentanță de mașini. Colegii îl plac. Nimeni n-ar crede că blândul Randy creşte copilul lui Carl Wingert şi al Florei Stimel, infractorii căutați de FBI!

Carl le-a zis să meargă la biserică, să fie credincioşi. Randy a acceptat, dar Patricia nu prea. Spune că nu vrea nimic de la un Dumnezeu care a obligat un copil să treacă prin ce a trecut ea. Dar în final a fost de acord să se prefacă, fiindcă știe că asta îi va face să pară oameni normali, iar Carl spune că asta e cel mai important.

Vor să se înscrie şi în asociația de părinți atunci când îl vor înscrie pe Jeremy la grădiniță, în toamnă. Mi se rupe sufletul că nu voi fi acolo să îl văd în prima zi de școală. Sper să nu plângă. Carl spune că nu va plânge. Îi spune „bunul meu soldățel", fiindcă şi atunci când îl îmbrățişam de rămas-bun îi tremura buza de jos, dar nu a vărsat o lacrimă.

Știe că Carl are planuri mari pentru viitorul lui. Înțelege de ce nu putem locui împreună. Știe – fiindcă i-am spus asta destul de des – că, deşi va locui cu Patricia şi cu Randy

şi se va preface că e băieţelul lor, eu sunt mama lui adevărată şi Carl e tatăl lui adevărat. O să le spună Patriciei şi lui Randy mami şi tati, dar e sânge din sângele nostru. Nimic nu va schimba asta vreodată. Îl iubim.

Sper că va creşte înţelegând cum trebuie să stea lucrurile. Nu sunt sigură că eu înţeleg.

capitolul 8

Băieţii avuseseră o zi atât de plină, încât practic adormiseră la masa de seară şi nu avură nimic împotrivă să se culce devreme. După ce îi băgă în pat, Amelia îşi luă un pahar de vin pe terasă şi se aşeză pe un balansoar.

Stef i se alătură după câteva clipe.

– Bucătăria e în ordine. Dacă nu mai ai nevoie de ceva, mă duc să mă culc.

– Azi nu te duci la Mickey's?

– Sunt frântă.

– Şi eu. Somn uşor.

Stef ezită în prag.

– Eşti bine?

– De ce n-aş fi? Dându-şi seama că avusese un ton destul de tăios, reformulă: Sunt bine.

– Eşti supărată pe mine că l-am încurajat pe Dawson să stea cu noi?

– Nu pot să fiu supărată. Băieţii s-au distrat de minune. Le-a făcut bine să se afle în preajma unui bărbat.

– Aşa mă gândeam şi eu. Dar bărbatul ăsta te cam deranjează, nu-i aşa?

Se întoarse către tânără, pregătită să-şi apere punctul de vedere. Însă înclină capul, recunoscând încet:

– Puţin.

– Dintele ăla strâmb e tare drăguţ.

Amelia observase incisivul uşor încălecat. De fapt făcea ca zâmbetul lui să fie şi mai interesant.

– Şi mi-ar cam plăcea să-l muşc de umăr.

– Eşti incorigibilă, Stef.

– Ce, ţie nu?

Dacă ar fi fost obligată să răspundă, Amelia ar fi trebuit să recunoască: Dawson Scott era un bărbat atrăgător. De mai multe ori decât și-ar fi dorit, privirea îi alunecase de la romanul pe care îl citea la umbra umbrelei către golfulețul unde se juca el cu băieții. Aceștia stătuseră pe capul lui toată ziua. Și lui părea să îi placă. Însă...

- E ceva în neregulă cu el.

Amelia nici nu-și dădu seama că gândise cu voce tare, până ce Stef nu tresări.

- O, la naiba. E *însurat?*

Amelia râse.

- Nu. Vreau să spun, nu știu dacă e însurat sau nu. N-am...

- Ssst! Uite-l că vine.

Amelia se întoarse și îl văzu apropiindu-se de terasă. Când se apropie de prima treaptă, bărbatul spuse:

- Te-am văzut aici. M-am gândit să vin cu o ofertă de pace fiindcă ți-am monopolizat copiii toată ziua.

Avea în mână o sticlă de vin desfăcută și două pahare. Se încruntă văzând paharul de vin din mâna ei.

- Dar văd că am ajuns cam târziu.

- Mă duc la culcare. Noapte bună amândurora.

Stef intră și închise ușa din față. Peste câteva clipe, lumina de pe terasă se stinse. Amelia și Dawson se priviră în întunericul subit, iar când ea îl văzu schițând un zâmbet nu se mai putu abține și izbucni în râs.

- E o fire romantică.

- Vrei să plec?

Se gândi, apoi îl întrebă:

- Ce culoare e vinul?

- Roșu.

Îi întinse paharul.

- Dacă tot te-ai deranjat, toarnă peste ăsta.

- Am găsit sticla într-un dulap. Nu garantez pentru calitatea lui.

- Garantez eu pentru ăsta. O să fie mai bun amestecat cu altul.

El urcă treptele, îi umplu paharul, apoi își turnă și lui. Se așeză în balansoarul de lângă ea și gemu.

– Mâine mă vor durea toate oasele. Hunter și Grant m-au călărit toată ziua.

Amelia își trecu degetele pe marginea paharului.

– Mi-e greu să spun asta, după câte s-au întâmplat, dar mulțumesc că petreci timp cu ei.

– Cu plăcere.

– Le-au plăcut tare mult luptele corp la corp. Eu încerc, dar...

Se întrerupse și ridică din umeri. Dawson își întinse picioarele.

– Mamele nu-s luptători buni. Le e prea teamă să nu se lovească cineva.

Ea zâmbi.

– Desigur, ai dreptate. Făcu o pauză să ia o gură de vin și apoi adăugă: Tu ai copii?

– Nu.

– Ești însurat?

– Nu.

– Stef era curioasă.

– Hmm, făcu el sorbind din pahar. Pot să îți spun ceva?

– Despre Stef?

– Despre copii.

Îi făcu semn să continue.

– Nu știu prea multe despre copii, dar în opinia mea de amator te-ai descurcat tare bine cu ei.

– Mulțumesc.

– Nu fac pipi în piscine.

Ea râse.

– Spun „te rog" și „mulțumesc". Și chiar dacă eu am fost cel care a sugerat să boteze nava după tine, au fost foarte încântați.

– Nu puteam să am copii mai buni.

– Hunter e cel mai grijuliu. Are momentele lui de exuberanță, dar în principiu e serios. De parcă își dă deja seama că e cel mai mare și că are responsabilități, pe care le acceptă chiar dacă nu e corect. Grant, spuse

el, făcând o pauză ca să zâmbească, e foarte emotiv. E impulsiv, capricios, se implică pe deplin în toate. Pun pariu că o să intre în mai multe necazuri ca fratele lui mai mare.

- I-ai analizat foarte mult.

- Sunt curios în legătură cu oamenii, în legătură cu ceea ce îi motivează. E un defect profesional. Observ îndeaproape și îmi analizez observațiile. Văzând că ea doar dădea din cap aprobator, adăugă: Oamenii dezvăluie prin tăcere la fel de multe lucruri ca prin cuvinte.

- Serios? Trebuie să țin minte asta.

- La naiba. Am dezvăluit un secret profesional și tocmai mi-am dat cu stângul în dreptul? De acum înainte o să fii permanent în gardă?

- Nu există un „de acum înainte".

El așteptă puțin.

- Bine. Dar marți dimineață o să fiu în sala de judecată, la interogatoriul apărării.

- Poți să fii, poți să nu fii. E problema ta. Am spus clar că nu dau interviuri.

- Așa e, ai spus. Așa că ar fi mai bine să te întreb acum, cât pot.

Ea nu-l slăbi din ochi.

- Ce să mă întrebi?

- Cum te-ai simțit lângă un bărbat care suferea de sindrom de stres post-traumatic?

După ce rosti întrebarea, nu o privi în ochi. Și în clipa aceea, ea știu.

- Asta era, nu?

- Asta era ce?

- Nu ai luptat în război, dar l-ai adus acasă cu tine.

Dawson o privi adânc, apoi se ridică din balansoar și se îndreptă către balustradă. Lăsă jos paharul de vin și apucă lemnul cu atâta putere încât părea că încearcă să îl smulgă. Se lupta să își stăpânească furia. Numai Dumnezeu știa ce alte emoții erau controlate cu atenție.

Primul ei instinct fu să intre în casă și să blocheze ușa. Poate că ar fi făcut-o dacă el nu și-ar fi plecat brusc capul, într-un gest de înfrângere. Își descleștă o mână

de pe balustradă și-și pieptănă părul cu degetele. Și-l slăsă pe spate pentru câteva clipe, după care îi dădu drumul și puse mâna la loc pe balustradă.

Ea se întrebă dacă era nimerit să continue conversația. Dar el nu avusese nici o jenă în a interveni în viața ei. De ce ea n-ar fi trebuit să se bage în a lui? În plus, din cauza experienței personale cu Jeremy, care avusese o suferință similară, era interesată de afecțiunea respectivă. În legătură cu acest lucru îi scrisese lui George Metcalf. Considera că muzeul trebuia să aibă o expoziție referitoare la acest efect invizibil al războiului, să îi acorde aceeași importanță precum celorlalte consecințe ale conflictelor armate.

– Am simțit ceva în legătură cu tine, spuse ea încet, dar până acum n-am știut despre ce era vorba. Ai fi putut să întrebi despre aventura lui Jeremy cu Darlene Strong, despre prietenia relativă dintre el și Willard, despre scena crimei, despre probabilitatea să fi fost sfâșiat de câini. Dar în locul tuturor acestor lucruri picante, trauma lui a fost singurul aspect care te-a interesat. Îi dădu timp să răspundă. Când el nu spuse nimic, continuă: Astăzi, pe plajă, când am vorbit despre război, n-ai dezvoltat subiectul. Te-am felicitat pentru articolele pe care le-ai scris. Majoritatea bărbaților ar fi folosit asta ca pretext să se laude și să încerce să mă impresioneze cu experiențele lor.

– Atât de mulți bărbați încearcă să te impresioneze?

Tonul lui părea jignitor, dar își mușcă buzele și nu zise nimic.

– Ieri am observat sticlele goale de băutură din bucătăria ta. Și flacoanele cu medicamente.

– Din păcate, milioane de persoane beau alcool și iau medicamente.

– Așa e. Nu asta te-a dat de gol. Ci ochii.

El se întoarse încet și o privi.

– Ochii tăi nu au nimic de-a face cu un om atletic, în formă, spuse ea încet. Sunt ochii unui om dependent de pastile, sau ai unui om care e grav bolnav și care are

mari dureri, sau ai unui om care suferă de insomnie. Par bântuiți de amintiri ce nu vor să dispară.

El rămase nemișcat și nu spuse nimic.

- La ce medic mergi?

Nimic.

- Mergi la medic sau la consiliere?

În final, cu vocea răgușită, el întrebă:

- Soțul tău a fost la medic?

- Nu, și de asta a devenit *fostul* meu soț.

Trecură mai multe clipe de tăcere. În final, el se sprijini din nou de balustradă, încrucișându-și brațele și picioarele.

- Subiectul ăsta e mult mai interesant decât sticlele mele goale de whisky. Cum v-ați întâlnit tu și Jeremy? Când ea nu îi răspunse, continuă: Despre orice am vorbi în seara asta, să știi că nu voi scrie în articol. Dacă scriu articolul, încă nu m-am hotărât. Oricum, nimic din ceea ce-mi vei spune acum nu va fi publicat dacă nu ești de acord.

- Cum pot să am încredere în tine?

- Îți promit.

Ochii lui triști fură mai convingători decât promisiunea. Amelia își drese vocea și înghiți în sec.

- Ne-am cunoscut la o nuntă. Eu și mireasa fuseserăm colege. Mirele era un ofițer de marină pe care Jeremy îl știa de la Parris Island. Arăta foarte bine în uniformă. Am dansat, am băut șampanie împreună, ne-am simțit bine. Peste o săptămână m-a invitat în oraș și am acceptat. Am ieșit împreună timp de șase luni, ne-am logodit și ne-am căsătorit la zece luni de când ne cunoscuserăm.

- Hmm.

- Ce?

El înclină capul într-o parte.

- Te-a atras masculinitatea lui?

- Masculinitatea?

- Tu, o fată bogată...

- Ce jignire.

– Dar acesta e adevărul. Tu ai crescut în puf, ți-ai făcut poze cu președinți, ai primit cea mai bună educație din lume. Jeremy în schimb a fost la război în Irak, stătea îmbrăcat numai în uniformă și era instructor de tras cu pușca la Parris Island.

– Glenda?

– De fapt informațiile astea le-am găsit singur. Ideea e, ce anume te-a atras la el? Din punctul de vedere al cuiva din exterior, nu prea păreați să vă potriviți.

Multe persoane din exterior crezuseră același lucru.

– Cred că eram polurile opuse care s-au atras.

– Ce fel de pretendent a fost?

– Înfocat.

– Serios?

– Da. Putea fi teribil de drăguț și de romantic.

– A sculptat inițialele voastre pe scoarța unui copac?

– Da.

El râse.

– Glumeam.

– Eu nu. A făcut asta odată. De ce te surprinde?

– Fiindcă nu se potrivește cu acel Jeremy care te-a înșelat culcându-se cu soția prietenului lui. Înainte ca ea să poată spune ceva, el adăugă: Și domnul Nolan? Ce părere avea despre ginerele lui?

– În primul rând, tata voia ca eu să fiu fericită.

– N-am întrebat asta.

Fiindcă el îi promisese că nu va publica nimic, se hotărî să fie foarte sinceră.

– La început tata a fost îngrijorat de diferențele dintre noi pe care le-ai expus și tu. Jeremy nu semăna cu băieții cu care mai ieșisem.

– Presupun că erau băieți de familie bună.

– În cea mai mare parte. Medici, avocați, bărbați care aveau să preia o afacere de familie de tradiție.

– Înțeleg. Jeremy era mai puțin cizelat.

– Dar era onest. Era respectuos. Tatei a ajuns să-l placă foarte mult și se înțelegeau bine.

Dawson ridică paharul și agită puțin vinul.

– Cum erau părinții lui Jeremy?

– Muriseră când ne-am cunoscut.
– Frați, surori?
– Nu avea rude. E o poveste tragică. Foarte rar vorbea despre asta. Ambii lui părinți muriseră într-un incendiu la câteva săptămâni după ce el terminase liceul.
– Dumnezeule.
– Da, a fost cumplit. Casa lor și tot ce era în ea fusese distrus. Toată viața lui de până în clipa aceea dispăruse. Nu avea nici o fotografie, nici o amintire din copilărie sau din adolescență.
– Hm, făcu el, luând o pauză ca să asimileze ideea. Ați avut o căsătorie fericită?
– La început.
– Fără certuri serioase? Infidelități?
– Nu. Cel puțin eu i-am fost fidelă. Cred că și el a fost până la Darlene Strong.
– Când a fost mobilizat în Afghanistan?
– În vara lui 2007.
– Nu era cam bătrân?
– Era un foarte bun specialist. Era nevoie de el.
– Ce părere avea despre misiune?
– Era foarte nerăbdător. Chiar dacă mai fusese în Irak, totvoia să meargă. Recunosc că eu nu m-am împăcat așa de bine cu gândul. Mi-era teamă pentru el și nu voiam să piardă atât de multe evenimente din copilăria lui Hunter. Avea numai câteva luni când a plecat Jeremy.
– Ce ghinion.
Ea zâmbi vag.
– Cred că și eu mi-am spus asta de câteva ori. Dar am încercat să îl țin la curent prin scrisori. Nu voiam să-l fac să se simtă vinovat că trebuia să ne părăsească. Nu îi convenea neapărat momentul, dar se bucura să plece. Mai mult, era dispus să se sacrifice, fiindcă o considera o datorie sfântă.
– Față de țara lui.
– Da.
– Iubea America? Era patriot?
– Desigur.

– Nu a dezaprobat niciodată războiul sau motivele Americii pentru acest război, n-a spus niciodată nimic de rău despre guvern?

– Era pușcaș marin. Și oricum, de ce m-ai întreba asta?

– Nu vreau să sugerez nimic. Numai că sunt subiecte uzuale în vremurile astea, spuse el privind în pahar, dar fără să bea. Când s-a întors acasă..., o încurajă el să continue.

Ea respiră adânc.

– Am observat imediat că era schimbat. Părea să se bucure că se întorsese, dar nu mai râdea la fel de mult. Îl vedeam privind în gol și când observa că eram acolo făcea o glumă forțată. Plânsul bebelușului îl enerva, mai ales când...

Se uită scurt la el, apoi îndepărtă privirea.

– Când voia să aibă parte de toată atenția mea.

Implicația sexuală zăbovi acolo, între ei. Amelia aștepta altă întrebare. Nu sosi nici una. Pentru o clipă lungă doar se uitară unul la celălalt. Apoi ea își aminti ce spusese el, despre cât de multe lucruri dezvăluia tăcerea.

– Mă simt groaznic că spun asta acum, adăugă ea încet, ca și cum ar fi vrut să nu i se observe reticența. Dar m-am simțit aproape ușurată când a plecat în a doua misiune. Tensiunea din casă a plecat odată cu el. Hunter a devenit un copil mai vesel, mai fericit. Ceea ce a fost bine, fiindcă la câteva săptămâni după ce plecase Jeremy am descoperit că eram din nou gravidă.

El își schimbă poziția, rezemându-se din nou de balustradă și dădu capul într-o parte, astfel încât acum o privea din profil. Femeia observă că mesteca în sec, dar nu știa dacă de consternare sau doar fiindcă se gândea. Într-un final o privi din nou.

– Ți-a povestit vreodată despre condițiile de acolo?

– Doar foarte sec. „E cald". „S-a făcut frig". „Azi am făcut duș pentru prima dată într-o lună". Lucruri de genul ăsta.

– Nimic mai precis?

Ea dădu din cap.

-Comanda o trupă de pușcași. Mai mult nu știu. În cea mai mare parte a timpului nici nu putea să-mi spună unde e. Probabil că nu mi-ar fi spus nici dacă n-ar fi fost secret. Nu voia să mă îngrijorez.

-Aveai un copil și încă unul pe drum.

-Iar cu Grant am avut niște grețuri cumplite.

El râse, dezvelindu-și dintele strâmb.

-Serios?

-Cu Hunter, nici măcar o dată. Cu Grant, am vomitat de mai multe ori pe zi timp de șase luni.

-Ți-am spus că o să intre în necazuri.

Ea râse.

-Ce simț de observație.

Treptat, zâmbetele lor se stinseră, iar el reveni la conversația despre Jeremy, pe care ea o găsea terapeutică. Când mai vorbise cu adevărat cu cineva despre asta? Nu vorbise cu tatăl ei, pe care nu voise să-l împovăreze cu nefericirea ei. Nu vorbise cu vreo prietenă. Nu vorbise cu nimeni.

Poate că îi era mai ușor să se descarce de față cu un străin pe care nu avea să-l mai vadă niciodată. Sau poate că îi era ușor să vorbească cu Dawson fiindcă el putea înțelege starea lui Jeremy. Ipoteza era rezonabilă, dar neliniștitoare. Nu voia să creadă că el putea fi la fel de instabil cum ajunsese Jeremy.

-Aș vrea ca Jeremy să îmi fi spus prin ce trecea. Dacă mi-ar fi spus, poate lucrurile s-ar fi încheiat altfel.

-Te referi la momentul când s-a întors din a doua misiune?

-Lucrurile s-au înrăutățit rapid. La început am crezut că îi e dor de frontul de luptă, de tovarăși, că îi era greu să se obișnuiască cu viața de civil. Spunea că îi place la noul loc de muncă, dar nu se împrietenise cu nici un coleg. Era din ce în ce mai retras și mai antisocial. Acasă, tensiunile se întețeau. Acum copiii erau doi. Jeremy nu suporta plânsetele lui Grant, sporovăiala lui Hunter. Se certa cu mine pentru orice prostie. Bea prea mult, adăugă ea după o pauză. Uneori își pierdea cunoștința.

Dawson o privi cu coada ochiului.

– Eu nu mi-am pierdut niciodată cunoştinţa.
– N-ar trebui să ajungi acolo.
– Nici nu intenţionez.
După o clipă, ea continuă:
– Jeremy obişnuia să plece fără să-mi spună unde se duce sau cât timp avea să fie plecat şi se supăra dacă îl întrebam. Îi era greu să adoarmă, iar când adormea avea coşmaruri. Nu voia să vorbească despre asta. L-am rugat să apeleze la un specialist. Oricând îi sugeram asta, ne certam. Refuzurile lui dădeau naştere unor noi conflicte. Era din ce în ce mai nervos pe mine şi pe copii. Lui Hunter ajunsese să-i fie teamă de el, mai ales când Jeremy...

El aşteptă câteva clipe înainte s-o îndemne să continue.

– Când Jeremy ce?
Ea privi paharul pe care încă nu-l golise.
– Devenea agresiv.
– Vrei să spui violent.
Amelia ridică capul şi îl privi.
– Te rog, Dawson, spuse ea, folosindu-i prenumele pentru prima dată. N-aş vrea să afle nimeni asta. De dragul copiilor mei.
El îi căută privirea.
– Nenorocitul te-a lovit. Nu-i aşa?
Ea lăsă din nou capul jos.
– Lucrurile deveniseră insuportabile. Într-o seară a ajuns acasă aproape de dimineaţă. Când a intrat în pat, mirosea a parfum şi a sex. I-am zis să plece de lângă mine. A refuzat, aşa că am plecat din pat. A venit după mine, m-a apucat de braţ şi mi-a tras una peste faţă.

Soldatul frumos, atrăgător, romantic care îi câştigase inima se transformase într-un om pe care nu îl cunoştea şi cu care nu avea nimic de-a face. Era un străin rău, în al cărui temperament nu avea încredere. Toate trăsăturile noi şi cumplite pe care le dobândise se manifestaseră în noaptea aceea. Chiar şi acum îi putea citi furia în ochi, putea simţi palma plină de ură pe care o primise peste faţă, putea să simtă gustul fricii.

– Ai sunat la poliție?

Dădu din cap.

– Am așteptat până ce și-a pierdut cunoștința, i-am trezit pe băieți, am ieșit din casă și m-am dus la tata. Când m-a văzut cum arăt, a devenit livid. Mi-a fost teamă că va face ceva nesăbuit și abia am reușit să-l țin să nu se ducă după Jeremy și să-l omoare în bătaie. Fiindcă l-am convins să nu facă asta, mi-a cerut să depun plângere la poliție. Dar nu voiam decât să fiu cât mai departe de el, să divorțez cât mai curând. M-am mutat în casa din Jones Street și am depus actele de divorț în aceeași săptămână. Jeremy a contestat, dar când și-a dat seama că e inutil a vrut să obțină custodia copiilor. A tras de timp, a provocat întârzieri intenționate. Am mers înainte. Ai auzit la tribunal cum s-a rezolvat totul.

Amelia termină paharul de vin, apoi îl privi.

– Lung răspuns la o singură întrebare: cum a fost viața mea cu el.

Dawson se întoarse în balansoar, își depărtă genunchii, își sprijini coatele pe coapse și își încleștă mâinile. Apoi se întoarse către ea.

– E o poveste urâtă, Amelia.

– Pe care ai promis că n-o vei scrie.

– Am promis și mă voi ține de cuvânt.

Apoi se uită dincolo de balustradă, către dune și către plaja care se întindea cât vedeai cu ochii. Nu se auzeau decât scârțâitul balansoarelor și foșnetul mării. O privi din nou, iar ea știu care avea să fie următoarea întrebare dinainte ca el s-o rostească.

– Cine a luat fotografiile de sub preș?

– Nu știu, șopti ea cu vocea frântă.

– Aseară, m-am uitat cum v-ați urcat toți patru în mașină. V-ați oprit și l-ați luat pe Bernie de la el de acasă. De îndată ce v-am pierdut din vedere, am adus aici pozele și le-am pus acolo, spuse el arătând către preșul de iută. Apoi m-am urcat în mașină și am venit în sat. Când am ajuns la Mickey's nu aveam cum să fiu cu mai mult de cinci minute în urma voastră.

– Ne-ai văzut plecând din parcarea cafenelei. L-am lăsat pe Bernie la ușa din spate. Când ne-am dat jos din mașină, am rugat-o pe Stef să îi ducă pe băieți sus și să înceapă pregătirile de culcare. Am venit direct aici și m-am uitat sub preș.

– Cineva le-a luat cât timp eram toți în sat.

– Dar cine? își umezi ea buzele. Poate cineva de pe plajă te-a văzut lăsând ceva și...

El dădu din cap dinainte ca ea să termine propoziția.

– Plaja era pustie. M-am asigurat.

– Dar cineva trebuie să te fi văzut.

– Exact. Cineva m-a văzut fiindcă cineva stă la pândă.

– În afară de tine.

– În afară de mine. Spune-mi despre minge.

Ea își aminti de uimirea lui atunci când adusese vorba mai devreme.

– Nu-i nimic.

– Atunci de ce nu-mi spui?

Îi spuse.

– A reapărut miraculos după ce a fost aruncată, spuse el. Lipită și umflată. Sunt sigură că există o explicație, continuă ea foindu-se nervoasă în scaun.

– Există. Cineva ține cu tot dinadinsul să știe orice se întâmplă în viața ta.

– Nu cred asta.

– Ba crezi. Ieri, când mai aveai puțin și mă jupuiai de viu, mi-ai spus că ți-e teamă, că ai simțit...

– Ieri eram supărată și nervoasă, vorbeam fără să știu de mine, încercam să te fac să te simți prost fiindcă mă spionai.

– Deci doar spuneai prostii?

– Da!

– Amelia.

Ea se ridică de pe scaun și se duse la balustradă, cum procedase și el mai devreme. El o urmă și se așeză aproape de ea, suficient de aproape încât ea să-i simtă căldura trupului.

– Ți-e teamă că încă trăiește, nu-i așa?

Ea se întoarse spre el.

– Nu!

– Chiar dacă negi asta față de mine, n-o să-ți fie mai puțină teamă. Și nici n-o să dispară cu totul.

– L-a omorât Willard Strong.

– Nu i-au găsit niciodată trupul.

– Dar au găsit dovezi.

– De ce gen?

– Sângele lui în padocul câinilor... O bucată de scalp... mai spuse ea îngropându-și chipul în palme. Dumnezeule, omul e acuzat de un lucru atât de cumplit încât mi-e groază să mă și gândesc.

– Sunt de acord. Dar întrebarea e dacă Jeremy a avut aceeași soartă ca Darlene.

– Bine. Poate că nu. Dacă nu, Willard a aruncat trupul lui Jeremy undeva în mlaștină. L-a scufundat. Sau l-a aruncat în mare. Există crocodili.

Vocea ei părea să îl roage să accepte măcar una dintre posibilitățile pe care le enumerase. Însă el doar o privi cu un amestec de scepticism și simpatie, care erau la fel de enervante.

– Atunci unde e? întrebă ea.

– Aș vrea să știu.

– De ce ar dispărea?

– Din același motiv pentru care oricine alege să dispară. Să scape de necazuri. Sau de lege. Să înceapă o altă viață sub o altă identitate.

– Bine, să spunem că ai dreptate. De ce nu ar pleca departe, foarte departe? De ce ar rămâne în apropiere și ar risca să fie recunoscut? E o infracțiune să-ți înscenezi moartea, nu-i așa? Nu i-ar fi teamă să nu fie prins? Dacă ar fi vrut să dispară, de ce ar rămâne prin preajmă și m-ar spiona?

– Ca să te facă nervoasă și să-ți fie teamă, ca pedeapsă fiindcă l-ai părăsit.

Ea dădu puternic din cap.

– Nu i-a păsat că am plecat. Atunci când s-a pronunțat divorțul, nici nu mă mai iubea. Îi iubea doar pe copii. Numai pe ei îi voia.

Dându-şi seama de ceea ce spusese, înghiţi în sec şi ridică privirea, ca să se uite la Dawson. El aprobă cu o mişcare lentă a capului.

– Nu, spuse ea aproape scâncind.

– Ţi-a trecut prin minte asta, Amelia. Ştiu că ţi-a trecut prin minte.

Ea îşi umezi buzele şi găsi rapid o explicaţie.

– Dacă Jeremy i-ar fi vrut pe băieţi, i-ar fi putut răpi oricând. Chiar înainte să-i cunoască pe Willard şi pe Darlene Strong.

– Ar fi putut face asta. Dar mai mult ca sigur ar fi fost prins şi acuzat de răpire. Dacă i-ar lua acum, nimeni n-ar bănui un mort.

Simţi că era neapărat necesar să îl combată.

– Nu încerci decât să mă sperii.

– De ce aş face asta?

– Ca să mă faci să spun lucruri care ţi-ar face povestea să pară mai interesantă, mai misterioasă.

– Ştii că nu e adevărat.

– Atunci de ce eşti aici? Ţi-am spus că nu aş coopera pentru *nici un* articol pe care ai vrea să-l scrii. De ce nu pleci şi nu ne laşi în pace? Nici măcar nu erai atât de interesat de povestea lui Jeremy Wesson. Ai zis că erai gata să o respingi şi să treci la ceva mai interesant. De ce n-ai făcut asta?

– Foarte bine. Vrei să ştii de ce?

El îşi trecu mâinile pe sub părul ei, pe ceafă în jos şi o trase în faţă până ce trupul ei se lipi de al lui, până ce picioarele lui le înconjurau pe ale ei, fără ca feţele să li se atingă însă complet.

– De ce n-am lăsat baltă toată povestea asta? repetă el trecându-şi degetele pe buza ei superioară. Fiindcă tu ai intrat în sala aceea de judecată.

O ţinu acolo câteva clipe, străbătându-i trăsăturile feţei cu privirea fierbinte, ca şi cum încerca să se hotărască ce anume să sărute mai întâi. Apoi înjură în şoaptă şi-i dădu brusc drumul.

Înainte ca ea să-şi poată reveni pe de-a întregul, el plecase, iar ea era singură.

capitolul 9

A doua zi, vremea ploioasă îi ținu pe toți înăuntru. Sechestrați în casă, băieții deveniră agitați, plictisiți și nemulțumiți. Nici una dintre activitățile sugerate de Stef nu fu întâmpinată cu entuziasm. Mai rău, nu era semnal la televizor, așa că nici asta nu era o opțiune.

Prânzul se transformă într-un conflict cu privire la cine era de vină pentru vărsarea laptelui lui Grant. Fiecare dădea vina pe celălalt, susținând că fusese împins. Ca să prevină un război între frați, Stef se oferi să îi scoată pe afară fiindcă se mai oprise puțin ploaia.

- Ți-aș fi recunoscătoare, îi spuse Amelia. Suficient cât să-și consume un pic energia.

În timp ce își luau tenișii, Hunter întrebă dacă îl puteau invita pe Dawson să vină pe afară și să se joace.

- Nu. Cu siguranță nu.
- De ce?
- Nu cred că e acasă.
- E aici. Are mașina acolo.
- Rabla aia.
- Grant! Unde ai auzit asta?
- Hunter a zis.
- N-am zis!
- Bine, bine. Oricine ar fi spus-o, nu e frumos să vorbești așa. Să nu mai spui asta. Și stați departe de casa domnului Scott.
- De ce? Îi place de noi.
- Probabil că lucrează.
- Dar, mami...
- Hunter, am spus că nu.

În timp ce îi conducea la ușa din față, îi spuse în șoaptă lui Stef:

- Dacă iese, adu-i înăuntru.
- Bine, făcu Stef. Nu înțeleg de ce, dar bine.

Amelia nu avea nici măcar un aliat, însă încă era comandantul acestui mic grup, deci, indiferent dacă celorlalți le plăcea sau nu, nu mai aveau nimic de-a face cu vecinul lor.

Coborî în spălătorie și se ocupă de mormanele de rufe spălate care așteptau să fie împăturite, dându-și seama că într-o săptămână trebuia să împacheteze hainele ca să se întoarcă în Savannah. Nu aștepta cu nerăbdare momentul. Băieților nu le plăcea apartamentul în care se mutaseră după ce plecaseră din casa de pe Jones Street, însă după întâlnirea cu Willard Strong nu mai putuse locui acolo.

Hunter și Grant își doreau o casă cu curte ca să poată avea un câine și adevărul era că de când îl părăsise pe Jeremy cei doi copii nu mai avuseseră un cămin. Intenționa să caute o casă imediat după ce avea să se încheie procesul.

Slavă Domnului că acel capitol tumultuos din viața ei era pe cale să se încheie. Afară de cazul în care teoria lui Dawson Scott era corectă, și Jeremy încă era în viață.

Deși se hotărâse să nu se mai gândească la această posibilitate neliniștitoare, nu reușise. Fiindcă posibilitatea ca Jeremy să-și fi înscenat moartea îi trecea prin cap mult prea des. Din ce în ce mai mult în ultima vreme. Dawson susținuse această posibilitate. Acum nu-și putea îndepărta presimțirile sumbre, oricât și-ar fi dorit.

După o noapte agitată, se trezise în zori, gândindu-se la barca ce fusese ancorată la mal în ultimele zile. Se dăduse jos din pat, se dusese la fereastră și scrutase neliniștită orizontul. Apa era tulbure, din cauza vremii potrivnice, iar valurile erau mai mari ca de obicei. Barca după care se uita nu mai era acolo, nu putea vedea decât barca unui culegător de crevete și o navă petrolieră, cu care era deja obișnuită.

Se întorsese în pat, sperând să mai tragă un pui de somn, dar era prea nervoasă ca să poată adormi la loc, în parte din cauza stării ei generale de neliniște, dar și fiindcă își reamintise de senzațiile pe care i le stârnise îmbrățișarea lui Dawson.

Mintea ei refuza să îndepărteze această amintire. Simți atingerea degetului lui pe buze, îi auzi șoapta răgușită: „Fiindcă tu ai intrat în sala aceea de judecată" și își aminti de apăsarea caldă a trupului său. Agitația pe care

o simțea era desigur nepotrivită, fiindcă nu putea face nimic și, după felul misterios în care o privise Dawson, chimia dintre ei nu îl bucura nici pe el mai mult.

Fu fericită că apărură copiii, care se dăduseră jos din paturile lor ca să urce în al ei. Îi strânse la piept, pe fiecare cu câte un braț, îi dezmierdă, le sărută părul răvășit simțindu-se foarte recunoscătoare că erau ai ei. Ai ei. Pentru totdeauna. Avea să-i apere cu viața ei... și avea să omoare pe oricine încerca să i-i ia.

Acum, la mai puțin de o oră după ce ieșiseră afară, o rafală bruscă de ploaie puse capăt excursiei pe plajă. Năvăliră înăuntru prin ușa de la spălătorie, uzi leoarcă și zgribuliți. Lui Hunter îi intrase nisip în ochi și plângea. Grant avea buzele vinete de frig.

– Stef, te rog schimbă-l pe Grant în niște haine uscate cât îi curăț ochiul lui Hunter.

Auzind ce i se pregătea, copilul începu să urle.

Amelia se întrebă dacă ziua putea să devină și mai rea.

Dawson privi cum Stef și băieții alergau către casă prin ploaie. Îi urmărise cum se jucau, însă crezuse că cel mai bine pentru toată lumea era ca, de acum înainte, să nu mai apară în peisaj.

Când se îndepărtă de la fereastră, își verifică telefonul mobil și văzu că avea semnal, ceea ce nu prea se întâmplase în toată dimineața. Știind că trebuia să dea telefonul cât încă putea, formă numărul casei lui Headly. Îi răspunse Eva. Când îi auzi vocea, fu vizibil ușurată.

– Ești bine? Gary a tot încercat să dea de tine.

– Nu prea e semnal.

– În Savannah?

– S-a schimbat vremea. Nu știu cât timp o să mai am semnal. Gary e pe-acolo?

– Da, și este la fel de morocănos ca tine. Pe bune, voi doi...

Nu termină propoziția, dându-i de înțeles că amândoi îi puneau răbdarea la încercare.

Headly luă telefonul și începu acuzator:

– Te-am sunat de trei ori.

– Bună și ție.

– De ce n-ai răspuns la telefon?

– După cum i-am explicat Evei, nu prea este semnal pe aici.

– Și unde mai exact e acest *aici*?

Dawson își duse mâna la ceafa pe care o simțea cam încordată.

– Ultima dată când am vorbit, n-am fost complet sincer cu tine.

– Serios? făcu Headly sarcastic.

Se părea că nu avea să scape prea ușor.

– A fost adevărat tot ce ți-am spus. Doar că am omis câteva lucruri.

– De exemplu unde ești. Ce e zgomotul ăla?

– Ploaia. Toarnă cu găleata. Sunt pe insula Sfânta Nelda.

– A existat o sfântă Nelda?

– Se pare că da. E o insulă pe mare în largul coastelor Georgiei, puțin mai la sud de Savannah, se ajunge doar cu feribotul, are nouă kilometri lungime și trei lățime.

– Mulțumesc pentru lecția de geografie. Sunt pregătit pentru *Știi și câștigi*. Ce cauți acolo?

– Am închiriat casa de lângă cea pe care o deținea politicianul Nolan.

Se auzi un pufnet de surpriză, urmat de o scurtă tăcere.

– Nu trebuie să întreb mai multe, nu-i așa?

– E aici cu copiii și cu o bonă.

– Știe că ești acolo?

– Da.

– Știe de ce?

Dawson omise câteva detalii, dar îi explică lui Headly:

– Știe despre *NewsFront*, știe că am venit să scriu despre proces și să văd dacă merită să îi dedic un articol, știe că am urmat-o pe insulă sperând să obțin un interviu. Nimic despre tine sau despre celelalte lucruri.

– Cum a reacționat la ideea unui articol?

– Nu a fost deloc de acord. Mai are puțin și o să își scrie pe frunte că nu are voie să se apropie nici un străin.

– N-o poți învinui. A trăit aproape toată viața într-un glob de sticlă, mai întâi din cauza tatălui ei, acum a soțului.

– *Fostul* soț. Fostul soț *mort*.

– Se pare că adjectivele astea sunt foarte importante pentru tine.

Dawson îi ignoră insinuarea.

– Încerc să-ți spun că femeia e foarte în alertă. Își protejează la maximum copiii.

– I-ai văzut?

– Desigur.

– De ce desigur?

– Pentru că cele două case dau la aceeași plajă. Băieții se joacă pe plajă. Construiesc castele de nisip, fac baie în ocean. Ieri m-am dus pe acolo și m-am jucat puțin cu ei.

Dawson se opri și înghiți în sec, refuzând să mai spună ceva până ce Headly nu avea să pronunțe ceva mai elocvent și mai inteligibil decât un mormăit. După o tăcere prelungită, Headly întrebă:

– Cu cine seamănă?

– Amândoi au ochii albaștri ca ea, spuse Dawson, dar imediat după ce rosti cuvintele îi veni să-și dea palme. Nu știu cu cine seamănă, pufni el. Seamănă cu niște copii.

– Bine, nu-i nevoie să-mi dai în cap.

– De asta nu ți-am zis din prima. Știam că o să mă sâcâi cu întrebări.

– Ar putea fi nepoții lui Carl Wingert. Nu e normal să fiu curios?

Dawson nu răspunse la întrebare.

– Ea cum e?

– Ea e...

Îi trecură prin minte zeci de adjective, dar nu vru să i-l spună pe nici unul lui Headly.

– Inteligentă. Hotărâtă. Fermă. Stăpânită. Protectoare. Modestă.

– Tocmai ai descris-o pe învățătoarea mea din clasa a treia, care era fată bătrână.

– Bine, e...

Foarte atrăgătoare. Tocmai bună de sărutat. De făcut dragoste.

– E frumoasă, spuse Headly. Am văzut poze.

– Atunci de ce-mi ceri să ți-o descriu?

– În ce stare e, psihic vorbind?

– E speriată?

– De tine?

– Că ar putea fi viu.

– Jeremy.

– Da, spuse el, nemaiavând încotro și trebuind să-i explice de unde știa asta. Am convins-o să purtăm o conversație normală, am aflat câte ceva despre viața lor împreună.

Îi povesti lui Headly pe scurt, iar apoi îl informă despre ce îi spusese Amelia în legătură cu părinții lui Jeremy.

– Ce a aflat prietenul tău Knutz despre ei?

– Încă nu mi-a mai zis nimic, pufni el sceptic. Dar, dă-o-ncolo, un incendiu care i-a omorât pe amândoi și a distrus toate amintirile familiei?

– Mă gândeam că ți se va părea suspect. Și mie mi se pare. Knutz trebuie să verifice. Un incendiu cu doi morți trebuie să fi ajuns la știri. Poate că în anunțurile din ziare era vreo poză cu domnul și doamna Wesson. Dacă erau într-adevăr Carl și Flora, asta înseamnă că sunt morți de ani de zile, eu umblu după cai verzi pe pereți, căutarea ta s-a încheiat și gata.

– Nu dacă fiul lor și-a înscenat moartea și e încă viu.

Dawson înjură în șoaptă.

– Nu te supăra pe mine, spuse Headly. Nu mi-a trecut numai mie prin cap. Și soția lui, *fosta* lui soție, ți-a spus asta.

– Nu, *eu* am spus asta. Ea a respins posibilitatea.

– Dar ai spus...

– Protesta prea mult.

– Aha. Ceea ce ți-a dat de înțeles că se gândise și ea la asta.

– Da, oftă el. Cu toată stăpânirea de sine, cred că e speriată până-n măduva oaselor.

– Și la ce concluzie ați ajuns?

– Îi e teamă să creadă asta. Dar totuși o crede.

– Ce atmosferă e între voi?

– Nu cred că o să mă felicite de ziua mea.

După ce se gândi o clipă, Headly spuse:

– O să verific chiar eu victimele acelui incendiu. Dar e duminică și e mini-vacanță, așa că nu știu cât de departe o să ajung până marți, când se întoarce toată lumea la serviciu. Ce o să faci între timp?

– O să aștept până se reia procesul. Am să rămân până ce se pronunță verdictul, cred. După aceea, nu știu. Harriet mă tot sună, dar eu nu-i răspund. Poate că m-a concediat deja.

– Poate că nu e un lucru rău.

– Poate.

– În rest, ce mai faci?

– M-am bronzat mult ieri.

– Dormi mai bine?

– Oceanul mă adoarme, într-adevăr. Uite, semnalul a scăzut la o liniuță. Dacă se întrerupe convorbirea...

Headly pufni din nou, dându-i lui Dawson de înțeles că știa că evită subiectul, dar n-avea de gând să irosească un semnal firav ca să îl bată la cap mai mult decât era nevoie.

– Să nu te superi dacă nu dai de mine, spuse Dawson. Când veneam de pe uscat, căpitanul feribotului mi-a spus că pe insulă semnalul e slab și dacă e vreme bună. Când vine furtuna, adio.

Puțin după opt seara, un fulger opri alimentarea cu electricitate în casa Ameliei și se făcu întuneric.

– Mami? spuse Grant speriat.

– Nu-i nimic.

Vorbele ei se pierdură în bubuitul tunetelor.

Din fericire, erau adunați toți în jurul mesei din bucătărie și se jucau *Șerpi și scări*. Dacă ea și Stef nu ar fi fost în preajmă, băieții ar fi fost mult mai speriați. Grant se dădu jos de pe scaun și se urcă la ea în poală. Stef se întinse peste masă și îl luă pe Hunter de mână.

Amelia crezuse că după-amiaza nu avea să se încheie vreodată. Reușise să-i scoată lui Hunter nisipul din ochi, dar plânsese tot timpul. Ca să-l liniștească, le pregătise lui și lui Grant cacao cu lapte și fondant. Le scosese acuarelele și foi de hârtie, așa că îi ținuse ocupați pentru o vreme. Hunter pictă un peisaj marin în care apăreau ea, el, fratele lui, Stef și o siluetă înaltă, fără tricou, cu păr blond până la umeri și o șapcă de baseball.

– E Dawson, spuse el cu mândrie. O să pictez o navă de luptă și o să i-o fac cadou.

Nevrând să provoace o altă traumă, nu îi spuse că, mai mult ca sigur, nu avea să-și mai revadă eroul. Ea și Stef prelungiră cina cât mai mult posibil, încercând să omoare timpul până ce aveau să culce copiii. Stabiliseră că aveau să se mai joace o tură și apoi aveau să urce la etaj. Iar acum se luase lumina.

– Nu e nici o problemă, spuse ea veselă. Avem o lanternă în sertarul cel mare de jos, adăugă încercând să se ridice, dar Grant se agăță de ea.

– Nu, mami, ia-mi în brațe.

Îl luă cu ea și scoase lanterna din sertar. O aprinse.

– Vezi? Asta e o aventură. Grant, poți să mă ajuți să verific tabloul electric. Poate că fulgerul doar a oprit siguranțele.

Dar după ce mișcă fiecare siguranță fără succes, Grant spuse întristat:

– Nu e lumină.

– Nu e, dar avem lanterne.

Strânse lanternele din toată casa, dar trebuiră să le țină aprinse mereu ca să stăpânească frica băieților. În curând lanternele începură să pâlpâie, iar apoi se stinseră una câte una.

– Tocmai am consumat ultimele două baterii, îi mărturisi lui Stef. O să avem nevoie de mai multe până dimineață.

– Poate mai are Bernie câteva.

Amelia se duse la fereastra de deasupra chiuvetei și privi afară.

– E complet întuneric la el în casă. Poate că doarme.

– Mai avem un vecin, spuse Stef șovăind.

Amelia privi către casa lui Dawson.

– Rabla lui nu e acolo, mormăi ea. Unde ar putea fi într-o noapte ca asta? întrebă ea, inexplicabil de enervată.

Stef se oferi să aducă lumânări.

Trebui să ia cu ea singura lanternă care mai funcționa, așa că Amelia și băieții rămaseră la masa din bucătărie, pe întuneric. Le sugeră să vadă de câte ori puteau cânta *Un elefant se legăna* înainte ca Stef să se întoarcă, dar își pierdeau vocea de fiecare dată când în bucătărie strălucea un fulger și bubuia un tunet. După câteva minute, Stef se întoarse în bucătărie cu patru lumânări și trei candele. Aprinzând o lumânare cu parfum de vanilie, spuse veselă:

– O să înceapă să miroasă tare frumos.

Cu lumânarea aprinsă, Amelia stinse lanterna. Grant scânci.

– Aprinde-o din nou.

– Trebuie să păstrăm baterile, iubitule.

El își lipi obrazul de pieptul ei.

– E un bebeluș! făcu Hunter.

– Hunter!

– Nu sunt un bebeluș!

Amelia îl mângâie pe păr.

– Ei bine, oricum e ora de culcare. După ce închizi ochii și o să adormi, nici n-o să-ți mai dai seama că e întuneric. Și când o să te trezești...

– Nu! plânse el. Nu vreau să mă duc la culcare fără lumina aprinsă.

Amelia sperase în zadar la un miracol, dar, aparent, acesta nu avea să sosească.

– Trebuie să mă duc în sat după baterii.

Dar când încercă să se ridice, Grant începu să plângă și se agăță de ea.

– Nu, mami! Nu pleca.

– Trebuie să mă duc eu, spuse Stef.

– Nu trebuie deloc. Am condus pe insula asta pe timp de furtună ani de zile. Pentru tine poate fi periculos dacă nu cunoști bine drumul. Uneori se inundă.

– L-am parcurs de destule ori încât să mă învăț cu el. În plus, nu cred că băieții te-ar lăsa să pleci.

Amelia recunoscu că Stef avea dreptate și, deși fără chef, fu de acord. Stef își luă poșeta și cheile de la mașină.

– Dacă tot te duci, ia și ceva de mâncare neperisabil. E posibil să nu avem frigider și cuptor o bună bucată de vreme. Dacă au picat liniile, durează ceva până vin să repare aici. Repară mai întâi pe uscat.

– Dacă mai e nevoie de ceva, sună-mă. Dacă poți, adăugă Stef verificându-și telefonul. Deocamdată nu am semnal.

Trecu o jumătate de oră, timp în care Amelia spuse toate glumele pe care le știa și pe care băieții le auziseră deja de zeci de ori. Le spuse și povestea celor trei purcelași, iar apoi îi îmbie la un concurs să vadă care putea sufla cel mai tare. Nici unul dintre băieți nu intră în joc.

După încă treizeci de minute, o sună pe Stef. Îi intra direct mesageria vocală.

Furtuna urla în continuare, fără să dea semne că se va opri. Băieții erau din ce în ce mai neliniștiți, parțial fiindcă simțeau că și ea era din ce în ce mai nervoasă. Atunci când auzi deschizându-se ușa de la spălătorie, aducând o rafală de vânt, aproape că ajunsese la capătul puterilor.

– Slavă Domnului, tresări ea. Stef?

Dar în bucătărie, șiroind de apă, cu părul lipit de cap, nu intrase bona.

– Dawson!

Băieții care se înghesuiseră să stea la ea în poală o abandonară și fugiră către el, înconjurându-i picioarele cu brațele și împiedicându-l să înainteze. O privi pe Amelia în lumina slabă a lumânării.

- Eram pe drum spre casă și am observat că nu ai lumină.

Hunter îl trase de tivul cămășii ca să-i capteze atenția.

- S-a luat lumina, și lui Grant i-a fost frică, dar mie nu mi-a fost. Mi-a intrat nisip în ochi, dar s-a rezolvat. Ți-am pictat o navă de luptă.

Grant, ca să nu rămână mai prejos, îl informă că lumânările făceau ca lucrurile să pară vălurite. Făcu un gest demonstrativ cu mâna.

Hunter vorbi peste fratele său:

- Mama a zis că dacă ne ducem la culcare și închidem ochii n-o să știm că e întuneric, dar eu cred c-o să știm.

- Iar azi ne-a spus că dacă nu ne oprim din plâns o să-și smulgă părul, dar nu și l-a smuls.

Dawson zâmbi.

- Asta e bine. Are un păr foarte frumos.

Se uită din nou la Amelia, care se ridicase cu fața spre el, mustrându-se în gând fiindcă se simțea ușurată și bucuroasă să îl vadă.

- Îți mulțumesc că ai trecut pe aici. Suntem în regulă. O așteptăm pe Stef să se întoarcă din sat. S-a dus după provizii.

- De acolo vin și eu. Mă îndoiesc că se va întoarce prea curând, dacă se mai întoarce în seara asta. Nu e curent pe niciunde. Numai magazinul și cafeneaua au generatoare. Oamenii stau ori într-o parte, ori în alta. Sper că și ea va rămâne acolo. Drumul e impracticabil.

- Am încercat s-o sun, dar...

- Nu e semnal la telefon.

- Și ai spus că drumul e impracticabil?

- Apa din golf s-a revărsat pe la jumătatea drumului...

- Da, de regulă așa se întâmplă când plouă prea mult.

- Da. Până în drum.

- Atunci cum ai ajuns aici?

El ezită și apoi spuse:

– Cu hotărâre.

Tonul aspru cu care rostise acest cuvânt o făcu să simtă fluturi în stomac.

– Apreciez că ai venit să vedem ce facem. Suntem bine, dar mi-ar fi de folos niște baterii dacă ai în plus.

– Și mai bine, casa mea are un generator. E inclus pe lista de facilități pe care am luat-o de la biroul de închirieri împreună cu cheia. Dacă se ia curentul, generatorul pornește automat, menține în funcțiune frigiderul, încălzirea și câteva circuite.

Dawson se uită la lumânarea care licărea pe masă și la ce rezerve îi mai rămăseseră.

– Astea nu vor dura prea mult. E greu de crezut că Stef se va întoarce în seara asta și ar fi periculos chiar și să încerce.

Amelia se mută de pe un picior pe altul.

– Ce vrei să spui?

– Cred că știi ce vreau să spun.

Ea știa și dădu din cap.

– Nu pot face asta.

– De ce nu?

– Fiindcă... fiindcă nu vreau să te deranjăm.

– Nu e nici un deranj. E o casă mare, cu mai multe dormitoare, deja pregătite să fie ocupate.

Se priviră timp de câteva clipe. În final spuse:

– Știi că nu ăsta e motivul.

– Da. Știu motivul. Aseară. Chiar înainte să plec.

Ea își înclină capul.

– Nu trebuie să te îngrijorezi în legătură cu asta.

– Ba sigur că trebuie.

– Bine, poate că trebuie. Dar ai griji mai mare decât persoana mea și nu trebuie să le spun cu voce tare. Chiar vrei să rămâneți complet singuri într-o casă în întuneric?

– Mami, despre ce vorbiți?

Îl privi pe băiatul cel mai mare care, Amelia tot uita, era prea isteț pentru vârsta lui. Simțise tensiunea dintre ea și Dawson, dar nu o putuse înțelege. Amelia îl văzu încruntat de îngrijorare și se înmuie. Când se uită din

nou spre Dawson, bărbatul își întinse mâinile în lateral, cu palmele spre ea. Era un gest subtil, dar semnificativ, care îi arăta că nu reprezenta o amenințare.

– Dawson ne-a rugat să petrecem noaptea la el, fiindcă are lumină.

Ultimele cuvinte nu fură auzite din cauza chiotelor de bucurie.

– Putem, mami?

– Putem să mergem acum?

– Pot să-mi iau câteva mașini?

– Hai să lăsăm mașinile pentru altă dată, îi spuse Dawson lui Grant. Aș sugera să mergem chiar acum, așa cum sunteți, înainte să se întețească furtuna.

– Putem, mami?

– Presupun că...

Fiindcă nu aveau nevoie să audă mai mult, ieșiră în goană din bucătărie și năvăliră către spălătorie.

– Nu deschideți ușa înainte să vin eu!

Scrise un bilet pentru Stef pe un șervețel, spunându-i unde erau și îl fixă pe masă cu ajutorul solniței, apoi stinse lumânarea, lăsând camera în întuneric total.

– Uite, ia-mă de mână.

În clipa aceea știu că îi încredința mult mai mult decât mâna ei.

capitolul 10

Deși băieții se grăbeau să plece, Amelia luă pentru fiecare câte un schimb de haine din rufele împăturite pe masa din spălătorie. Dawson parcase cât mai aproape de ușa din spate, dar tot avea să le fie imposibil să ajungă la mașină fără să se ude.

El nu se îngrijora pentru propria persoană. Nu avea cum să se ude mai rău decât era deja. Alergară până la mașină într-o goană nebună. Băieții chicoteau de amuzare și de emoție atunci când se urcară pe bancheta din spate.

– Dintr-odată, nu mai sunt la fel de morocănoşi şi de temători ca înainte, observă ea, atunci când Dawson se aşeză la volan.

– Acum e o aventură.

– Le-am spus mai devreme că o să avem parte de o aventură. Nu m-au crezut.

– A sta pe întuneric e o aventură foarte diferită de a fugi prin ploaie.

– Aşa e. Dar diferenţa adevărată eşti tu.

Afirmaţia îl făcu să tresară, dar nu era momentul să se gândească la asta. Porni maşina, iar anvelopele se învârtiră înainte să se poată deplasa. După ce o luară din loc, ea remarcă întunericul ce domnea în casa lui Bernie.

– Te deranjează dacă ne oprim să vedem ce face?

– Deloc. De fapt, ar trebui să vină cu noi.

Parcurse distanţa scurtă, ieşi din maşină şi fugi până la uşa din spate a lui Bernie, găsind puţin adăpost pe sub streşini. Bătu de trei ori înainte să apară Bernie, purtând o pereche de chiloţi largi şi un tricou alb, papuci şi şosete negre în picioare. Îşi freca ochiul stâng. Părul alb era din cale-afară de încâlcit. Fiindcă se văzuseră o singură dată, bătrânul păru uluit să îl vadă, însă îşi aminti numele lui.

– Domnul Scott?

– Îmi cer scuze dacă eraţi în pat.

– Citeam. Ca în taberele de cercetaşi, spuse el arătând lanterna. Ce cauţi pe afară?

– Amelia e cu mine. Ea şi cu băieţii vor rămâne în casa mea în seara aceasta, făcu el un semn către maşină.

Bernie îl privi surprins, apoi se aplecă şi privi către maşină. Făcu cu mâna, deşi pasagerii abia se vedeau în spatele ferestrelor înceţoşate, şiroind de ploaie.

– Şi Stef?

– A rămas blocată în oraş.

– Ah.

Înainte ca bărbatul să tragă o concluzie greşită, Dawson explică:

– Băieţilor le era teamă. Casa închiriată de mine are un generator. Lumină.

– Ah, desigur.

– Credem că și dumneavoastră ar trebui să veniți.

– Nu, sunt în regulă aici.

– V-ați simți mai confortabil.

– Aici e perfect și am o grămadă de baterii de rezervă.

Un fulger lovi în apropiere, și Dawson se feri instinctiv. Când își reveni, observă că Bernie îl privea curios. Jenat de felul în care reacționase, se justifică:

– A fost foarte aproape.

– Ar fi bine să-i duci pe Amelia și pe copii la adăpost.

– Nu pot să te conving să ni te alături? Sunt dormitoare mai mult decât suficiente, iar noaptea ar putea fi lungă.

– Mulțumesc. Apreciez invitația, dar sunt bine.

– Cel puțin te rog să vii la micul dejun.

Bernie zâmbi.

– Dacă insiști.

Dawson îi ură noapte bună și se avântă înapoi în ploaie. Atunci când intră în mașină o udă și pe Amelia, dar ea păru să nu bage de seamă.

– E bine?

– Cred că l-am trezit. Părea în regulă. N-a vrut să se deplaseze.

– I-ai explicat de ce facem asta?

Dawson își puse mâna pe inimă.

– Ți-am apărat reputația în mod explicit.

– Mulțumesc că te-ai dus să vezi ce face.

– Pentru nimic.

Drumul era cumplit, însă ajunseră la ușa din spatele casei fără să întâmpine vreun necaz.

– Stați așa, băieți, lăsați-mă să vă ajut pe trepte. Ar putea fi alunecoase.

Ieși și deschise ușa din spate de pe partea șoferului. Îi luă pe băieți de câte o mână și îi conduse repede, dar cu grijă pe cele trei trepte din lemn, descuie ușa din spate, apoi îi împinse înăuntru. Când apăsă întrerupătorul, se aprinse lumina. Se rugase ca generatorul să funcționeze într-adevăr în timpul unei pene de curent.

– Wow! exclamă Hunter. Uite ce model de navă!

Modelul era expus pe masa lungă care despărțea bucătăria de camera de zi.

– Mai întâi scoateți-vă pantofii și lăsați-i aici lângă ușa din spate, ca să nu murdăriți podeaua. Apoi puteți să vă duceți să vă uitați la navă. Dar să n-o atingeți. Nu-i a mea.

Ieși din nou, vrând s-o ajute pe Amelia, dar ea coborâse deja. Apărând hainele pe care le avea în brațe, ea încerca să-și facă drum pe lângă băltoacele adânci. El coborî pe trepte și o luă de braț.

– Mă întorceam după tine. Ar fi trebuit să mă aștepți.

– Sunt bine.

De îndată ce trecu pragul ușii din spate, ea își eliberă brațul.

– N-am mai fost în casa asta de când au renovat-o proprietarii. E...

El se postă în fața ei, blocându-i vederea.

– O să te retragi de fiecare dată când mă apropii de tine?

– Nu m-am retras.

– Ei, ba nu.

Ridică bărbia o secundă, însă clipa de sfidare fu scurtă, iar ea își coborî privirea undeva spre al doilea nasture al cămășii lui.

– Ești suficient de inteligent încât să înțelegi cât de jenantă e situația asta pentru mine.

– Din cauză că aproape ne-am sărutat.

Afirmația nu fu pusă pe un ton de întrebare, iar ea nu îi răspunse, ci privi fix în față, până ce tăcerea dintre ei se transformă în tensiune. Într-un final îl privi din nou.

– Virtutea ta e în siguranță în preajma mea, spuse el. Bine?

Ea aprobă.

– Bine? repetă el.

Chiar dacă ea aprobă pentru a doua oară, el simți că nu era convinsă pe de-a întregul. Cu siguranță el nu era.

*

Hunter și Grant nu auziră discuția fiindcă îi fascinase casa, așa cum îi fascinau toate lucrurile legate de Dawson.

Casa era mobilată cu gust și avea tot felul de facilități, însă îi lipseau căldura și personalitatea casei Amelia, care fusese cumpărată strict pentru a fi folosită de familie și nu fusese închiriată niciodată. De-a lungul timpului se strânseseră obiecte personale, fotografii de familie, semnele și cicatricele unei vieți care transformă o casă într-un cămin.

Totuși, nu părea că băieților ei le-ar fi dor de cămin. Erau încântați, mai ales de setul de paturi suprapuse din dormitorul de la etaj în care îi conduse Dawson.

– Fiecare dintre voi poate dormi în patul de sus.

– Aveți grijă pe scări, îi atenționă Amelia când începură să urce.

– Aș vrea ca asta să fie mereu camera noastră, spuse Grant.

Hunter declară că își dorea să locuiască acolo pentru totdeauna. Amelia zâmbi.

– Bine, înainte să udați cuverturile, coborâți să vă schimbați.

Coborâră și se duseră să inspecteze baia alăturată.

– Chiar de cealaltă parte a holului e o cameră pentru tine, spuse Dawson.

– Mulțumesc, dar o să dorm într-unul dintre paturile de jos.

El privi cu îndoială către paturi.

– Ești sigură? Camera cealaltă...

– N-are sens să deranjăm două camere.

Deși părea că vrea să își susțină punctul de vedere, nu o făcu.

– Bine. O să mă duc să mă usuc. Fă-te comodă.

Peste o jumătate de oră și simțindu-se mult mai în largul ei, Amelia coborî scările slab iluminate de luminile de veghe ce fuseseră amplasate din trei în trei trepte. Își uscase părul cu prosopul și se schimbase în hainele pe care le luase cu ea. În grabă și în întunericul spălătoriei luase primele obiecte pe care pusese mâna, iar acestea

se dovediseră a fi o pereche de pantaloni de pijama de bumbac şi un hanorac de lână. Nu se potriveau, dar nu i se părea că ar conta prea mult.

Când ajunse pe ultima treaptă, Dawson o întrebă:

– E totul în regulă?

Căută cu privirea şi îl depistă în semiîntuneric, tolănit pe un scaun. Lampa de la cotul lui lumina foarte slab.

– Îmi pare rău dacă te-am speriat, spuse el. Asta este singura priză din cameră care funcţionează, iar lustra nu merge.

Lustra din bucătărie fusese oprită. Dacă ar fi fost pornită, ar fi luminat şi camera de zi. Preferă să nu deschidă subiectul. Nici nu spuse nimic în legătură cu dispariţia sticlelor de băutură şi a flacoanelor de pastile pe care le putuse vedea foarte clar în bucătărie atunci când sosiseră.

– Nu era pahar în baie, spuse ea. Am venit să iau un pahar, în caz că băieţii se trezesc la noapte şi li se face sete.

– Vino să stai jos. Înainte să ascund dovezile incriminatoare ale viciilor mele, ţi-am turnat un whisky.

Mâna lui dreaptă atârna peste braţul scaunului. În palmă avea un pahar. Altul se afla pe masă, lângă lampă. Conţinutul chihlimbariu reflecta lumina. Când ea ezită, el spuse:

– Nu am decât bourbon. E în regulă?

– Tatăl meu era un sudist autentic. Ce crezi?

El zâmbi.

– Probabil ţi-a pus şi în biberon.

Făcu un semn cu capul către scaunul de lângă el.

– Vino. Când am ajuns la tine păreai destul de extenuată. Asta te va relaxa şi te va ajuta să dormi.

„Îi spuse păianjenul mustei", se gândi ea. Dar totuşi i se alătură. Scaunul era moale, pufos şi reconfortant. Îşi ridică picioarele şi le ghemui lângă ea. Observându-i şosetele cu dungi, Dawson remarcă:

– Fantastice.

– Mi-e teamă că vestimentația mea lasă mult de dorit.

El o analiză din cap până în picioare și păru să vrea să spună ceva, însă se răzgândi. Luă paharul de whisky de pe masă și i-l întinse.

– Bea.

Amelia luă o gură și oftă în timp ce băutura îi răspândea în corp o căldură plăcută. Lăsându-și capul să se rezeme de pernuță, oftă din nou.

– Dumnezeule, ce zi.

– Nici a mea n-a fost prea bună.

– Ce s-a întâmplat?

– Probleme de serviciu, făcu el dând cu mâna într-o parte și sorbind din pahar.

– Ai fost în sat?

– N-am vrut să rămân fără provizii.

– De baterii?

– De băutură, răspunse el ridicând paharul ca și cum ar fi vrut să toasteze. Aproape că nu mai aveam.

– Mulțumesc că o împarți cu mine.

– Cu plăcere.

Mirosea a parfum. Avea părul uscat, pieptănat astfel încât să nu îi cadă pe față, ceea ce făcea ca șuvițele decolorate de soare să se distingă de cele mai întunecate de dedesubt. Avea o pereche de pantaloni scurți și un tricou care, la fel ca cel de pe plajă, era deșirat aproape complet. Cel puțin mânecile acestuia îi acopereau parțial bicepșii apetisanți. Lumina lămpii îi reliefa trăsăturile feței, evidențiind unghiurile ascuțite, genele țepoase, părul roșiatic de pe picioare.

Dinții ei se loviră de pahar atunci când sorbi în grabă.

– Pot să-ți pun o întrebare? spuse el. Una inofensivă.

– Ciocolată sau vanilie? Și una, și alta. Prefer piersica.

El râse.

– Nu chiar așa de inofensivă.

Ea cântări argumentele pro și contra pentru a-l lăsa să se mai amestece în viața ei și mai exact în viața ei cu Jeremy și, în final, fu de acord măcar să audă întrebarea.

– Apoi o să mă hotărăsc dacă vreau să răspund sau nu.

El aşteptă câteva clipe, apoi o întrebă dacă avea vreo poză cu părinţii lui Jeremy.

– Cu părinţii lui? Nu.

– Dacă ai avea, mi-ai arăta-o?

– Ţi-aş răspunde degeaba, fiindcă nu am.

– Ai văzut vreuna vreodată?

– Nu, fiindcă, dacă mai ţii minte, totul a fost distrus în incendiu.

– Te-a dus vreodată în Ohio ca să-ţi arate oraşul natal, să-ţi arate locul unde se afla casa care a ars, să vizitaţi cimitirul unde erau îngropaţi părinţii lui?

– Au fost incineraţi. Nu le-a păstrat cenuşa. Nu era sentimental sau nostalgic. Mi-a spus că atunci când a plecat din Ohio a plecat definitiv şi nu a simţit niciodată dorinţa să se întoarcă, nici măcar la întâlniri aniversare.

– Ţi-a spus de ce?

– Amintirile erau prea triste. Le-a făcut faţă rupând orice legătură.

– Nu avea nimic, absolut nimic care să-l lege de părinţii lui? Nimic care să arate cum fuseseră ei, cum fusese copilăria lui?

– De ce insişti asupra acestui aspect?

– Mă interesează.

– Dar de ce? A rămas în trecut. Şi ce legătură are copilăria lui cu orice altceva?

– Poate că nici una. Poate că are foarte mare legătură. Părinţii lui l-ar fi putut influenţa în feluri de care nici măcar nu eşti conştientă.

– Nu cred.

– Ba sigur că da.

– De unde ştii?

– Fiindcă asta fac părinţii.

– Ai tăi au făcut asta?

– Da, spuse el terminând whisky-ul şi punând paharul pe masă. Aşa cum şi tu îi vei influenţa pe Hunter şi pe Grant, aşa cum tatăl tău te-a influenţat pe tine.

De la lucruri simple, precum ingredientele pe care le pui într-un sendviș, la lucruri mai puțin simple. Religie. Cultură. Cum să votezi. Orice lucru pe care îl crezi sau îl gândești, toate reacțiile tale, tot comportamentul tău au fost determinate parțial de cine și ce au fost părinții tăi.

- Conflictul dintre genetică și mediu nu e o controversă nouă.

- Nu cred că e vorba de un conflict. Cred că este o combinație.

- De ce te interesează atât de mult *combinația* lui Jeremy?

- Fiindcă atunci când scriu despre cineva, vreau să știu lucrurile astea.

Recunoscuse că observa oamenii cu atenție, încercând să afle ce anume îi motiva. După articolele pe care le citise Amelia pe internet, Dawson nu se limita la asta atunci când scria despre o persoană, ci le prezenta cititorilor săi o radiografie a minții și a sufletului acesteia. Ceea ce o deruta.

- Ai să scrii despre mine?

- Nu știu încă.

- Dacă o vei face, o să mă diseci și o să mă expui ca să mă vadă toată lumea?

- Ca să fac asta, ar trebui să știu lucruri despre tine.

- Deja știi.

- Nu destul. Nici pe aproape.

- Ce ai mai putea să vrei să știi?

El o privi în ochi o clipă îndelungată, iar asta ar fi trebuit s-o avertizeze ce anume urma. Nu se întâmplă. Fu complet nepregătită.

- Vreau să știu despre sinuciderea tatălui tău.

capitolul 11

Pentru câteva secunde fu prea uluită ca să se miște, apoi țâșni de pe scaun și vru să iasă din cameră. Dawson o prinse chiar când punea piciorul pe prima treaptă.

Îi strânse brațul cu mâna și o întoarse ca să o privească în ochi.

– Dă-mi drumul!

– Calmează-te.

– Du-te dracului!

– Vorbește încet. O să-i trezești pe copii.

– Fii sigur că o să-i trezesc pe copii, făcu ea smulgându-se. Îmi iau copiii și plecăm departe de tine și nu-mi pasă dacă trebuie să ajungem la Savannah înot!

Îl împinse și se eliberă din strânsoarea lui, apoi se întoarse și începu să urce scările. Pe a treia treaptă, șosetele îi alunecară. Căzu în față, se prinse de treapta de deasupra, dar se lovi rău la un genunchi. Își apucă genunchiul și se așeză pe treaptă, legănându-se de durere.

– La naiba! Ești bine?

Se așeză pe treaptă lângă ea, cu chipul la același nivel cu al ei. Îngrijorarea lui părea neprefăcută, ceea ce nu făcu decât să o înfurie și mai mult. Își puse coatele pe genunchi și privi în jos.

– Pleacă de lângă mine.

Desigur, el nu plecă. Rămase acolo, tăcut, nemișcat, cât timp rămase și ea. În final, când ea își reveni, își coborî mâinile și își șterse palmele umede de lacrimi pe pantalonii de pijama. Se uita oriunde, dar nu la el și observă paharul răsturnat în fața scaunului unde stătuse ea.

– Am răsturnat paharul. S-a vărsat bourbonul.

– Mă doare-n fund.

Vulgaritatea era neașteptată, și ea înțelese imediat că el o folosise intenționat ca să-i domolească furia. Avuse-se succes. Amelia râse sau se strădui să nu râdă.

El făcu semn către genunchiul ei.

– Aș putea să-l sărut, ca să te simți mai bine.

Zâmbetul lui șiret îi alungă cu totul enervarea. Râse din nou, involuntar, apoi dădu din cap exasperată.

– Ah, Dawson.

– Ce?

– Nici măcar n-am vrut să-mi placă de tine.

– Atunci suntem chit. Nici eu n-am vrut să-mi placă de tine.

Afirmația lui o surprinse, iar acest lucru se văzu. Dawson se aplecă în spate, își rezemă coatele pe treapta pe care stătea ea și își întinse picioarele lungi.

– Nu mi-a convenit când mi s-a impus subiectul ăsta.

– Ți s-a impus?

– Da. Într-un fel în care nu-l puteam refuza.

– De ce?

El se strâmbă și închise un ochi.

– E complicat.

Nu-i spuse de ce. Amelia își frecă absentă genunchiul lovit.

– Din punctul de vedere al unui reporter, povestea lui Jeremy are multe elemente incitante. De ce nu ai fost interesat?

Dawson privi în depărtare ceva vreme, apoi răspunse încet.

– Am văzut oameni făcuți fărâme. Am văzut oameni riscându-și viața ca să salveze un camarad rănit, ce nu avea nici o șansă să rămână în viață. Am văzut oameni care se puneau în pericol ca să salveze un străin. Chiar un dușman. După toate actele incredibile de vitejie la care am asistat, m-a dezgustat ideea că un pușcaș marin decorat ar fi putut veni acasă după tot ce trăise și supraviețuise și și-ar fi putut lăsa viața – o viață al naibii de bună, din punctul meu de vedere – să se ducă la gunoi. Nu-l cunoșteam pe Jeremy Wesson, dar nu-mi plăcea de el. Încă nu-mi place, adăugă privind-o. Dar îl pot înțelege. Și asta mă dezgustă cu adevărat.

– Stresul post-traumatic?

El ridică din umeri. Fiindcă era prima dată când recunoștea că suferea de așa ceva într-o anumită măsură, Amelia deveni suspicioasă și circumspectă.

– Asta e pe principiul „dacă spun eu, spui și tu"?

– Ce să spun și ce să spui?

– Propria slăbiciune. Tu mi-ai spus-o pe a ta. Acum te aștepți să ți-o dezvălui și eu pe a mea?

– Slăbiciunea ta fiind tatăl tău?

Atunci când ea nu răspunse, el întrebă:

– Chiar crezi că sunt atât de manipulator?

– Dacă n-ai fi, de ce te-ai referit la moartea lui ca fiind o sinucidere? Medicul legist a declarat că a fost o supradoză accidentală.

– Știu asta. Dar au existat zvonuri și speculații.

– Pe care le-am anihilat amenințând că voi da în judecată pe oricine avea să publice sau să difuzeze așa ceva. Nu au fost dezvăluite niciodată, nici măcar de presa de mare scandal. Deci cum ai... Se opri. Ah. Glenda din nou.

– E cea mai bună în domeniul ei.

– Așa că acum sunt obligată să vorbesc cu tine despre asta.

– Nu, nu ești.

– Sigur că sunt. Cum aș putea să demontez părerea greșită pe care o ai despre moartea tatălui meu dacă n-aș vorbi despre asta?

– Poți să mă lași să am o părere greșită.

Acest lucru nu era de dorit, iar el știa.

– Cel puțin îmi dai cuvântul tău că orice îți spun nu va fi publicat?

– Da.

Poate că fu mișcată de intimitatea situației sau de farmecul său masculin sau de sinceritatea din ochii lui. Însă, indiferent de motiv, în clipa aceea știu că poate avea încredere în el.

– N-o să cred niciodată că tata a făcut asta intenționat, mai ales știind că eu, eu și băieții, aveam să îl găsim.

– Dumnezeule.

– Trebuia să ajungem la el la trei, după ce îi luam de la grădiniță. Ora decesului a fost stabilită în jur de două. Nu mi-ar fi făcut una ca asta. Sunt convinsă. Să dea buzna băieții, să-l vadă prăbușit pe birou? făcu Amelia dând hotărâtă din cap. Nici într-o mie de ani nu ne-ar fi lăsat să avem o asemenea amintire. Și asta presupunând că avea vreun motiv să-și ia viața, că nu exista nici o dovadă. Îi plăcea viața și o trăia la maximum.

– Cancer incurabil? Probleme financiare? Probleme cu femeile? Un scandal politic pe cale să iasă la lumină?

– Nimic. Îți jur, Dawson. Aș ști.

– Ai ști?

– Da.

– Tații nu le spun fiicelor chiar totul, mai ales lucrurile urâte.

– Aș fi știut dacă ceva ar fi fost în neregulă.

– Bine.

– Spui că bine, dar te văd că ești sceptic, încercă ea în continuare să îl convingă. Era după-amiaza liberă a menajerei lui. Asta explică supradoza. Deci pot să cred că doar a făcut o greșeală și că ea nu a fost acolo ca s-o prevină.

Dawson se încruntă cu îndoială.

– Cam multe pastile ca să fie înghițite din greșeală.

– Spune cineva care ia o grămadă.

– Da, răspunse el la fel de sec. Dar știu că nu trebuie să iau o sticluță întreagă deodată.

Amelia își duse mâna la tâmple și le masă cu vârful degetelor, dându-și seama că erau înghețate.

– Ne iubea la nebunie pe mine și pe băieți. Era extrem de devotat. O să mor cu convingerea că moartea lui a fost un accident tragic, nu o sinucidere. Jeremy... Tot ce ținea de el a fost cumplit, spuse ea dând din mână, inclusiv felul în care a murit.

Se uită la el, gândindu-se că poate avea să o contrazică în această privință. Nu o făcu.

– Dar aș trece bucuroasă încă o dată prin tot ce am trecut cu Jeremy, aș îndura orice, dacă l-aș avea din nou pe tata. Numai cât să-l întreb dacă a făcut-o intenționat și, dacă da, *de ce*? L-aș întreba cum m-a putut părăsi cu asemenea cruzime?

Ochii lui Dawson părură să ardă cu un foc interior care era pe cale s-o mistuie și pe ea. După o clipă lungă, el se relaxă, se ridică și îi întinse mâna.

– E târziu, iar tu ești cu siguranță extenuată.

O lăsă doar cât să se ducă să ia un pahar din bucătărie, apoi urcară scările împreună.

– Ce-ți face genunchiul?

– Mâine o să fie vânăt.

– Ai nevoie de niște șosete antiderapante.

– O să îi scriu lui Moș Crăciun.

Când ajunseră la dormitorul unde dormeau băieții, ea deschise ușa și se uită înăuntru.

– Cred că nici măcar nu s-au mișcat.

– Ești o mamă bună, Amelia.

Tonul lui părea extrem de sincer, iar când ea se întoarse să îl privească văzu că și pe chipul lui se putea citi aceeași onestitate.

– Mulțumesc.

– Nu i-ai părăsi niciodată, nu-i așa?

– În nici un caz.

– Dar el? El i-ar părăsi?

Jeremy. Crima lui i-ar fi lăsat pe Hunter și pe Grant orfani. Înscenarea morții ar fi însemnat un cu totul alt fel de abandon. La fel de crud ca sinuciderea.

– Mulțumesc pentru găzduire, spuse ea crispată. Noapte bună.

Dawson intră în dormitorul lui, închise ușa și se rezemă de ea, lovindu-se ușor cu capul, ca și cum ar fi încercat să își revină în minți. Dacă ușa ar fi avut zăvor, s-ar fi încuiat. În seara aceea o apărase pe Amelia și pe familia ei de furtună, dar și de orice pericole necunoscute.

Dar ce sau cine avea s-o apere de el?

Durerea pe care o simțea rememorând moartea tatălui ei aproape că îi clintise hotărârea de a n-o mai atinge vreodată. Nu știa ce s-ar fi putut întâmpla dacă nu ar fi pus mâna pe ea, chiar dacă n-ar fi avut alt scop decât acela de a o consola.

Se duse la fereastră. Vântul încă mugea, ploua cu găleata, iar fulgerele sporadice dezvăluiau norii groși. Furtuna încă nu se terminase. Se uită către casa Ameliei. Mașina nu era. Stef nu era.

În timp ce Amelia îi pregătea pe băieți pentru culcare, se dusese înapoi în bucătărie și-și luase pastilele și o sticlă de bourbon. Acum se așeză pe marginea patului

și se doftorici cu două tablete și două guri de whisky. Se dezbrăcă și se băgă în pat.

Fulgerele luminau tavanul. Tunetele bubuiau. Era o noapte amenințătoare, dar nu trebuia să-și facă griji pentru Amelia, Hunter și Grant. În seara aceasta erau în siguranță. Probabil de asta reuși să adoarmă mai repede decât de obicei.

Coșmarul îi dădu pace în cea mai mare parte a nopții. Dar nu făcea decât să îi aţâţe subconștientul, să dea târcoale și să îi facă mai mult rău, fiindcă, atunci când izbucni, fu parcă mai crâncen ca oricând.

– Dawson! Hei, omule, aici!

Se întoarse în direcția vocii. Soarele strălucea orbitor, iar pe creasta dealului se desluşea silueta unui soldat. Dawson își puse mâna la ochi ca să vadă mai bine, îl recunoscu pe Hawkins și îi făcu cu mâna.

– Dawson?

– Dawson, hai sus.

– Vin acum.

– Nu te aștept oricât. Vrei un subiect, mișcă-ți fundul încoace.

– Stai să-mi iau laptopul.

– Acum, omule, m-auzi?

Dawson.

Urca panta neiertătoare, dar din când în când își pierdea echilibrul pe nisipul și pietrișul alunecos. Urcarea părea să nu aibă sfârșit. Hawkins devenea din ce în ce mai nerăbdător și îl îndemna să se grăbească. Atunci când ajunse în vârf abia dacă mai respira. Transpirația îi șiroia în ochi și îl ustura. Încercă să o șteargă, dar sarea îi rămase în ochi, așa că abia dacă îl văzu pe Hawkins râzând.

Apoi...

– Nu!

– Dawson.

Ca întotdeauna, îl trezi zgomotul care îi ricoșa în creier. Țâșni în sus, transpirat leoarcă, încercând în zadar să-și șteargă sudoarea din ochi cu mâna umezită de propria groază, cu gura încă deschisă în țipătul care, ca întotdeauna, venea prea târziu.

Așa se trezise întotdeauna din acest coșmar, numai că acum Amelia era acolo, ținând mâna pe umărul lui, iar el își dădu seama că era acolo de ceva vreme, că vocea ei se împletise cu cea a tânărului soldat zâmbitor dintr-un sat din Dakota de Nord.

Dawson își trase genunchii la piept și își ținu capul în mâini încercând să-și recapete răsuflarea. Teroarea se diminuă, dar nu și umilirea, pe care o simți mult mai acut atunci când Amelia se așeză pe marginea patului. Îi conștientiza mila la fel de bine pe cât îi conștientiza apropierea.

– Strigai.

– Îmi pare rău că te-am trezit. Du-te înapoi la culcare.

Ea luă mâna de pe umărul lui, dar nu plecă. Știind că mai mult ca sigur arăta jalnic, îngrozitor, el își dădu părul pe spate și folosi marginea cearșafului mototolit în jurul taliei ca să-și șteargă transpirația de pe față, gât și piept.

– E întotdeauna același vis? întrebă ea.

– Da.

– Vrei să...

– Nu.

– Poate ar fi bine să...

– N-o să vorbesc despre asta.

– Cu mine sau cu nimeni?

– Cu nimeni.

– Nimeni nu te-ar judeca dacă...

– Eu m-aș judeca.

– N-o să scapi niciodată de asta dacă nu...

– O să mă descurc, bine?

– Cum?

– Lasă-mă în pace.

– Să faci ce? Să iei mai multe pastile?

– Poate.

– Ai o problemă, Dawson.

– Serios?

– Serios. Iar drogurile și alcoolul nu sunt o soluție.

El își smuci capul către ea și ripostă:

– Ce naiba știi tu despre asta?

Amelia tresări ca și cum ar fi lovit-o. Dându-și seama ce spusese, Dawson se afurisi în gând și se apropie de ea, prinzându-i mâna în timp ce ea se îndepărta:

– Îmi pare rău. Îmi pare rău.

Nu o strânse tare, ca să n-o sperie, însă o întoarse ca să o privească în ochi. Se uită fix în ochii ei, cerându-i, mut, iertare sau cel puțin înțelegere. Ea rămase nemișcată.

– Te rog nu te uita așa la mine.

Apoi închise ochii și îi duse mâna la buze. Îi sărută interiorul încheieturii, șoptind întruna că îi părea rău. Își aplecă încet capul, îi sărută degetul mare, iar în final își apăsă buzele în palma ei șoptind răgușit:

– Nu-ți fie teamă de mine. Te rog.

Îi atinse podul palmei cu vârful limbii.

Amelia scoase un sunet slab care îl făcu să ridice capul. Acum pe chipul ei se citeau confuzia și nehotărârea. Respira ușor și repede pe gură.

Precauția și conștiința îl împiedicau s-o cuprindă în brațe.

La naiba cu precauția și cu conștiința! O trase de mână, ușor dar ferm, până ce ea se așeză din nou pe marginea patului. Făcu ochii mari atunci când degetele lui începură să îi exploreze fiecare trăsătură a feței. Sprâncenele, pomeții, nasul, buzele, maxilarul și bărbia. Le atinse ca și cum ar fi vrut să le învețe pe dinafară. Fiindcă ea nu se opuse, îi dădu părul într-o parte și îi adulmecă gâtul până ce îi simți pe buze căldura pielii.

– Nu ți-aș face rău niciodată... *n-aș putea*. Crede-mă.

O sărută ușor pe gât. Apoi din nou.

Ea își dădu capul pe spate. Considerând asta o încurajare, săruturile lui pe gâtul ei deveniră mai aprinse. Când ajunseră la ureche, era foarte conștient de ceea ce face, iar ea îi răspunse. Oftă, parcă vrând să se elibereze de tensiune. Trupul ei se relaxă, apropiindu-se din ce în ce mai mult de el. Își puse mâinile pe umerii lui. El își îndepărtă capul și o privi în ochi.

– Nu sunt ca el, Amelia. Nu sunt ca el. Îți jur. Am totul sub control.

– Nu mi-e teamă că-ți vei pierde tu controlul, spuse ea cu voce joasă și răgușită, iar el își dori s-o fi putut atinge, mângâia, gusta. Mi-e teamă că eu mi-l voi pierde.

Îi prinse capul în mâini și o sărută puternic. Nu avea de ce să o ia cu ocolișuri, fiindcă se gândise să facă dragoste cu gura ei de când o văzuse în sala de judecată. Ea nu se retrase, ci îi răspunse la sărut cu căldură, masându-i umerii și mângâindu-i părul. Reacția ei fu o surpriză, dar și o încântare.

O așeză pe pat, iar sărutul deveni mai înfometat. În timp ce gurile lor se desfătau una cu cealaltă, el se așeză deasupra ei. Cearșaful se dăduse într-o parte, așa că nimic nu mai despărțea vârful sensibil al erecției lui de pantalonii ei subțiri de pijama. Contactul îl făcu să geamă prelung.

Amelia se lipi de el seducătoare, cu mișcări dulci, feminine, însă copleșitoare. El nu fu la fel de subtil. Mâinile lui căutară nerăbdătoare, egoiste, lacome să îi simtă pielea. Băgă mâna pe sub talia lejeră a pantalonilor de pijama și îi mângâie curbele șoldurilor. Ca răspuns, coapsele ei se mișcară, se desfăcură. El își făcu loc.

Când sună la ușă era atât de amețit de dorință încât prima dată nu își dădu seama ce se întâmplă. Când sună a doua oară, se îndepărtară și se uitară unul la celălalt, respirând întretăiat, nevenindu-le să creadă că putea apărea cineva fix în acel moment. Dawson înjură furios și se ridică.

Amelia se dădu jos din pat și își aranjă hainele.

– Trebuie să fie Stef.

– Sau Bernie.

Dawson își luă pantalonii scurți de pe scaunul de lângă pat.

– L-am invitat la micul dejun, dar, Dumnezeule, abia a răsărit soarele.

Se duse la fereastra de unde se vedea partea din față a casei, sperând să vadă o persoană cunoscută. Nu văzu

Când se întoarse înspre Amelia, ea îi deslușise probabil temerile, fiindcă își duse mâna la gât.

– Ce?

– E poliția.

capitolul 12

Îi verifică repede pe băieți, dar aceștia nu fuseseră treziți de sonerie. Când ea coborî, Dawson invita în casă un polițist în uniformă și un bărbat îmbrăcat în civil și le spunea:

– E aici.

Se prezentară drept polițiști de la Biroul Șerifului din Chatham, Savannah. Insula Sfânta Nelda nu avea un corp propriu de poliție. După știința Ameliei, niciodată nu fusese nevoie de așa ceva.

Bărbatul în uniformă era tânăr, bărbierit atât de bine încât avea obrajii înroșiți. Se îmbujoră până în vârful urechilor când, pe lângă bustul gol al lui Dawson, o văzu cât era de răvășită.

Amelia înțelese că era cel mai puțin experimentat din echipă, probabil că era doar șoferul celuilalt bărbat, care se prezentă drept agentul Tucker, detectiv la biroul șerifului. Era burtos, rumen la față și foarte protocolar.

Amelia îl întrebă de ce o căuta. Bărbatul scoase un carnețel din buzunarul pardesiului.

– Aveți o mașină cu numărul de înmatriculare Georgia...

Deschise carnețelul și citi numărul de înmatriculare. Ea confirmă că mașina îi aparținea.

– Cunoașteți o femeie pe nume Stephanie Elaine DeMarco?

– Este bona copiilor mei. S-a întâmplat... A avut un accident?

– Nu, doamnă. Îmi pare rău, dar trebuie să vă spun că domnișoara DeMarco a fost găsită moartă în această dimineață.

Ameliei i se înmuiară picioarele. Dawson și polițistul în uniformă se repeziră să o ajute, dar Dawson ajunse primul. O susținu și o conduse la scaunul cel mai apropiat, iar ea se prăbuși.

– Moartă? făcu ea abia respirând. Stef e moartă?

– Condoleanțe, doamnă.

Se întrebă dacă nu cumva visa. Sau dacă nu cumva cineva făcea o glumă proastă. Sau dacă nu cumva făcuseră o greșeală cumplită, îi greșiseră cumva identitatea. Se întâmpla, nu prea des, dar citise despre astfel de cazuri. Orice era posibil, orice, dar nu ca Stef cea vibrantă, sănătoasă, amuzantă să fie *moartă*. Mintea ei refuza să accepte asta.

– Trebuie să fie o greșeală.

– Pe scaunul din dreapta al mașinii a fost găsită o poșetă cu actele ei. Corpul a fost descoperit la câțiva metri.

– Descoperit de cine? întrebă Dawson. Unde?

– În parcarea din spatele cafenelei. Tipul care lucrează la Mickey's ducea gunoiul, a observat mașina și a întrebat ce căuta acolo la ora asta. Apoi a văzut corpul în spatele tomberonului. Când eu și partenerul meu am ajuns pe insulă, ni s-a spus că lucra pentru dumneavoastră. Numerele dumneavoastră erau pe telefonul pe care l-am găsit în poșeta ei. Am încercat să vă sunăm.

– Nu mi-am verificat telefonul în dimineața asta, dar ultima dată când m-am uitat nu aveam semnal. Suntem aici de aseară. I-am lăsat lui Stef un bilet ca să știe unde suntem atunci când se va întoarce.

Vocea Ameliei se sparse de emoție, iar femeia suspină adânc. Dawson preluă explicația:

– Aseară s-a luat curentul pe toată insula. Casa aceasta are un generator de urgență. I-am invitat pe doamna Nolan și pe copiii ei să stea aici până ce trece furtuna.

– Casa aceasta e a dumneavoastră?

– Am închiriat-o pentru această mini-vacanță.

– Sunteți Dawson Scott?

– Da.

– Mickey ne-a vorbit de dumneavoastră. De unde sunteți, domnule Scott?

– Din Alexandria, Virginia.

Dawson se duse la masa unde avea laptopul și scoase o carte de vizită din buzunarul unei serviete de piele maro. I-o întinse agentului, care o studie cu atenție înainte să o pună în buzunar.

– O cunoșteați pe fată?

– Am cunoscut-o în urmă cu câteva zile, împreună cu familia doamnei Nolan.

Auzindu-și numele, Amelia ridică iute capul și își dădu seama că le urmărise conversația fără să fie de fapt atentă. Mintea ei încă încerca să înțeleagă ceea ce era de neînțeles.

– Ați spus că Stef a fost „găsită moartă" lângă mașină. A fost lovită de fulger?

Tucker se uită la ea și la Dawson, dar răspunse adresându-i-se ei:

– Ancheta este în curs de desfășurare.

– Dar știți ce anume a omorât-o, deci de ce nu ne spuneți?

Impertinența lui Dawson era în mod clar un afront pentru Tucker, însă Dawson îl fixă cu privirea până ce bărbatul cedă.

– A suferit o rană la cap. E posibil să fi fost lovită de obiectele luate pe sus de vântul puternic, dar nu e exclusă posibilitatea să fi fost implicată o altă persoană.

Amelia nu putea vorbi deloc, așa că Dawson fu cel care spuse cu voce tare îngrijorarea cea mai mare.

– Vreți să spuneți că e posibil să fi fost omorâtă?

– Medicul legist va stabili cauza morții.

Timp de câteva clipe, nimeni nu spuse nimic. Apoi Amelia întrebă:

– Unde e acum?

– Corpul doamnei DeMarco e transportat la morga din Savannah.

– Părinții ei au fost anunțați?

– Sunt pe drum, dar fiindcă trebuie să schimbe avioane din Kansas vor ajunge probabil după prânz.

– Cum au primit vestea? Nu mai contează, adăugă ea înainte ca Tucker să poată răspunde. Știu cum trebuie să o fi primit, oftă ea îndelung.

Auzind pași pe verandă, Dawson se apropie de ușă și privi pe fereastră.

– E Bernie.

Deschise ușa chiar atunci când Bernie, sosind la micul dejun, ridica mâna ca să bată. Avea în brațe un coș cu citrice. Pe chip i se putea citi îngrijorarea.

– Ce caută aici o mașină de poliție?

Dawson se dădu într-o parte și îi făcu semn să intre. Bărbatul îl salută pe polițistul tânăr, îl privi pe Tucker din cap până-n picioare, apoi se uită la Amelia și, văzându-i lacrimile, întrebă:

– Ce s-a întâmplat?

Ea respiră adânc.

– E vorba de Stef.

Îi spuse cât putu înainte ca graiul să-i piară complet din cauza emoției. Atunci, Dawson fu cel care termină de explicat veștile proaste. Bernie deschise gura să spună ceva, dar nu fu în stare. Într-un final îngăimă:

– Era o tânără foarte drăguță.

Amelia își încrucișă brațele cutremurată.

– Mă simt răspunzătoare.

– Nu ești, spuse brusc Dawson.

– Plecase să facă ceva pentru mine.

– Nu-ți face asta.

Ea dădu din cap, ca și cum era de acord, dar pentru tot restul vieții avea să regrete că o lăsase pe Stef să iasă pe furtună, într-o misiune care ar fi trebuit să-i revină ei.

– Unde sunt băieții? întrebă Bernie.

– Încă dorm, spuse ea ridicându-se cu greu. Ar trebui să mă duc să-i scol.

– Merg cu tine, spuse Dawson. Nu va fi ușor să le spui.

– N-o să le spun. Nu chiar acum. Dar vreau să mergem în Savannah cât mai repede. Vreau să fiu acolo cu Stef la...

Din cauza imaginilor care-i veneau în minte, nu reuși să pronunțe cuvântul *morgă*.

– Vreau să fiu acolo când vor sosi părinții ei.

– Te duc eu, spuse Dawson luând-o de braț și se îndreptară către scări.

– Hm, de fapt, domnule Scott, aș vrea să veniți cu mine în sat.

Cei trei se uitară către agentul Tucker, care își îndreptă umerii și făcu un pas către Dawson.

– Am venit aici nu numai ca s-o informez pe doamna Nolan de moartea bonei dumneaei, dar și după dumneavoastră.

– Pentru ce?

Agentul zâmbi viclean către Dawson.

– Vreți să le spun eu?

Dawson nu răspunse, nici măcar atunci când Amelia se întoarse către el și îi pronunță numele încet, întrebător.

– Ce să ne spui?

El nu-și descleștă fălcile.

– Se pare că e ultima persoană care a fost văzută vorbind cu domnișoara DeMarco.

Cu mintea răvășită, Amelia trecu pe pilot automat. Când îi trezi pe băieți, aceștia erau morocănoși și fără chef, mai ales după ce aflară că Dawson nu era acolo.

Împreună cu Bernie, se întoarseră la ea acasă. Curentul încă nu venise, așa că le dădu să mănânce biscuiți și portocalele pe care le adusese Bernie. Ea nu se putea gândi la mâncare.

În timp ce vecinul ei supraveghea masa copiilor, Amelia urcă și se spălă cu apă rece la chiuveta de la baie, în semiîntuneric. După ce se îmbrăcă, îi chemă pe băieți ca să-și schimbe hainele.

Hunter protestă în legătură cu cămașa pe care o alesese pentru el.

– Nu asta, mami.

– Nu poţi purta un tricou de plajă. Mergem la Savannah. Astăzi o să-i vizitaţi pe domnul şi pe doamna Metcalf.

– Cine sunt ăştia?

– Ştii, directorul muzeului. Îţi place de el. Nu mai ţii minte că face fluiere?

Fiindcă revenise semnalul telefoanelor, reuşise să îl contacteze pe George. După ce aflase de problema ei, el şi soţia lui fuseseră de acord să aibă grijă de copii cât timp era nevoie.

– Au nepoţi cam de vârsta voastră, spuse ea în timp ce îl îmbrăca pe Hunter cu cămaşa nedorită. O să fie acolo şi o să vă jucaţi cu ei.

– De ce nu putem să rămânem aici şi să ne jucăm cu Dawson?

– Da! De ce? scânci Grant.

– Fiindcă azi o să vă jucaţi cu noi prieteni, încercă ea să pară veselă. Familia Metcalf are piscină şi mi-au zis că pregătesc un grătar şi sendvişuri cu biscuiţi.

– Pun pariu că sunt nişte plicticoşi, mormăi Hunter.

Grant nu voia să ştie decât dacă celorlalţi băieţi le plăceau sau nu maşinile.

– Nu ştiu, răspunse ea exasperată când o întrebă a treia oară. Încalţă-te.

Apoi, văzându-le chipurile nedumerite, ea îi îmbrăţişă şi îi strânse la piept.

– Îmi pare rău că sunt atât de dură. Nu sunt supărată pe voi, vă rog să mă credeţi. Am multe probleme de oameni mari astăzi. Aşa că vă rog să faceţi ce vă spun şi să nu mai comentaţi, bine?

Băieţii promiseră că o vor asculta, dar tot întrebau despre absenţa lui Stef şi a lui Dawson. Înţelese că răspunsurile ei vagi aveau să-i liniştească doar pentru puţin timp, iar după aceea trebuia să le explice de ce Stef plecase fără să-şi ia la revedere, de ce nu se mai întorcea. Trebuia să le vorbească despre moarte. Din nou. Nu erau străini de moarte. Mai întâi bunicul. Apoi Jeremy. Acum bona. Era prea mult pentru două minţi de copil. Era aproape prea mult chiar şi pentru ea.

Fiindcă mașina era un element important pentru anchetă, îi fusese confiscată, așa că Bernie se oferi să îi ducă la puntea de unde se lua feribotul. Îi așeză pe băieți pe bancheta din spate, cu un DVD player portabil între ei și două perechi de căști. După ce porniră, Bernie o întrebă:

- Ce crezi că s-a întâmplat?

- Nu știu, Bernie. Chiar nu vreau să vorbesc despre asta.

Mintea ei încă încerca să deslușească tot ce se întâmplase de când o treziseră gemetele lui Dawson din timpul coșmarului. Puseul lui de furie, urmat de acea dulce rugăminte de iertare, apoi sărutul. Dorința lui și răspunsul ei atât de clar. Soneria.

Când agentul le dăduse marea veste, Dawson reacționase cu un stoicism blazat. Înainte să plece, Tucker îi dăduse voie să urce să-și schimbe hainele, însoțit de ofițerul în uniformă. Când Dawson nu-i mai putea auzi, agentul o întrebase pe Amelia ce se întâmplase în seara precedentă.

- La ce oră a ajuns domnul Scott la dumneavoastră?

- La opt și jumătate. Poate nouă.

Bernie interveni:

- Așa e. S-au oprit la mine. De fapt m-au trezit. M-am uitat din instinct la ceas. Era opt și cincizeci și două de minute.

Tucker luă notițe. O întrebă pe Amelia dacă Dawson fusese în casă toată noaptea.

- Da.

- Sunteți sigură?

- Am urcat pe la unsprezece. Ne-am luat rămas-bun la ușa dormitorului unde trebuia să dormim eu și copiii. Nu l-am mai văzut până cu puține clipe înainte să sosiți.

Speră că nici unul dintre bărbați nu observase căldura ce o cuprinsese.

- Dacă a plecat din casă pe timpul nopții, eu nu mi-am dat seama. Dându-și seama de ce era importantă ora, întrebă: De cât timp e Stef...

Înțelegând întrebarea pe care ea n-o putea rosti, Tucker le spuse că nu fusese stabilită cu exactitate ora decesului lui Stef. În acea clipă, Dawson apăruse pe scări, urmat de tânărul polițist. În timp ce se îndrepta către ușa din față, Dawson întrebase, destul de sarcastic, dacă agentul voia să-i pună cătușe.

– Nu e nevoie, domnule Scott. Nu vă arestăm. Vrem doar să vorbim cu dumneavoastră.

– Bine.

Se întorsese către Amelia, dar ei îi era greu să îl privească în ochi. Îl auzi bombănind ceva ce nu înțelese, apoi deschise ușa din față și ieși în fața celor doi polițiști.

Acum, în timp ce Bernie, cu mâinile pe volan, ocolea bălțile de pe drum, ea își încălcă promisiunea de a nu vorbi despre asta.

– De vreo săptămână Stef ieșea cu cineva.

– Cu Dirk.

– Ți-a povestit despre el?

– Nu foarte multe. Lucrează pe bărci.

– Eu știu ceva mai mult. I-am spus să-l invite la noi, dar nu părea să vrea să ne facă cunoștință. Acum mi-aș dori să îi fi cerut mai multe informații despre el, dar era o femeie adultă. Nu mi s-a părut că era de căderea mea să intervin.

– Știu ce vrei să spui.

Tonul lui dădea ceva de înțeles. La fel și îndoiala de pe chipul lui.

– Bernie, știi ceva ce nu spui? Orice ar fi, trebuie să anunți poliția.

El se foi pe scaun, privi în oglinda retrovizoare să se asigure că băieții nu îi auzeau, apoi o privi stingher.

– I-am văzut împreună.

– Pe ea și pe Dirk?

Bărbatul dădu din cap întristat. Inima ei începu să bată mai tare.

– Dawson?

El aprobă.

– Când?

El se gândi o clipă.

– Joi?

– Cred că ai greșit ziua.

Îl prinsese pe Dawson spionând vineri, iar Stef nu îl întâlnise decât în seara aceea, la Mickey's.

– Nu, sunt sigur că a fost joi, fiindcă în ziua aceea mi-am făcut bagajele și a început să mă doară șoldul.

Fără să îl întrerupă, ea ascultă cu atenție descrierea întâlnirii pe care o văzuse Bernie. După ce termină, făcu o pauză, apoi adăugă, jenat:

– Nu e mare lucru. Chiar deloc. Dar când am necăjit-o mai târziu în legătură cu asta și am avertizat-o că părea mai bătrân pentru ea, doar a râs și mi-a cerut să nu-ți spun că îi văzusem împreună.

– De ce nu voia să știu?

– Nu era vorba de *ea*. Ci de el. El îi zisese să nu-ți spună că se întâlniseră.

Ameliei îi era prea rău ca să poată răspunde. Bernie se opri la unul dintre puținele semne de stop din sat și o privi.

– Acum îmi pare rău că ți-am spus.

– Trebuia să știu.

– Nu era treaba mea să mă amestec.

– Nu te-ai amestecat. Eu te-am rugat să-mi spui.

– E problema ta cu cine îți petreci timpul.

– Am stat împreună doar din cauza circumstanțelor.

– Poate, spuse Bernie, dar cred că îți place de el.

Ea întoarse capul, ca el să nu-i poată vedea chipul.

– Ar fi bine să ne grăbim, altfel o să pierdem feribotul.

capitolul 13

Dawson ieși din birourile administrative ale secției de poliție printr-un coridor care dădea într-un hol mic. Fu șocat să o vadă pe Amelia acolo, singură. Stătea pe unul dintre scaunele de plastic aliniate la perete. Și ea păru la fel de surprinsă să îl vadă. Făcu ochii mari, apoi privi în altă parte.

El se apropie şi se aşeză pe scaunul de lângă ea.

– Eşti bine?

Ea întoarse capul şi îl privi acidă.

– În viaţa mea n-am avut o vacanţă mai frumoasă.

Dawson înţelese că merita riposta, la cât de prosteas-că fusese întrebarea.

– Hunter şi Grant?

– Sunt la George Metcalf şi la nevasta lui. Am vorbit cu ei la telefon acum câteva minute. S-au distrat, dar sunt pregătiţi să mă duc să-i iau. Şi nu ştiu când voi fi li-beră să fac asta, spuse ea privind spre uşa de unde ieşise el. Poate ar fi chiar mai bine să-i las acolo peste noapte. Mâine-dimineaţă trebuie să fiu la tribunal.

– Sunt sigur că Lem Jackson i-ar putea explica si-tuaţia judecătoarei.

– Când a aflat despre Stef de la televizor m-a sunat şi s-a oferit să ceară o amânare, dar i-am spus să nu o facă.

– Crezi că rezişti la un interogatoriu?

– M-am săturat să-mi fie teamă şi vreau să se termine cât mai repede.

El înţelegea că ea voia să scape de interogatoriu, dar se întreba cât de înţeleaptă era hotărârea. Părea epuizată.

– Le-ai spus lui Hunter şi lui Grant despre Stef?

– Nu ştiu cum să le spun lor, când nici mie nu-mi vine să cred.

El aşteptă o clipă.

– Ştii că n-a fost lovită de vreun obiect luat de vânt.

Ea înghiţi în sec şi şopti că da.

În timp ce era „intervievat" de agentul Tucker şi de partenerul său, Dawson fusese informat în legătură cu constatările iniţiale ale medicului legist: Stef fusese ucisă de o lovitură la cap. Îi fusese zdrobit craniul. După lovitură, se putea vedea că fusese nevoie de forţă.

– Tu cum ai aflat? o întrebă el.

Ea îşi încrucişă braţele şi se ghemui.

– Când am ajuns la morgă, mi-au cerut să o identific. Autopsia se va face doar după ce au văzut-o şi părinţii

ei, dar medicul legist a examinat rana. El mi-a spus cum a murit.

- Părinții ei au venit?

- În urmă cu puțin timp. Au fost aduși direct la morgă. Am vorbit cu ei. Sunt devastați. I-am lăsat să își plângă pierderea.

- M-aș aștepta ca și tu să faci același lucru, spuse el. Să fii undeva unde să te poți descărca.

- Acum că s-a confirmat că a fost ucisă, agentul Tucker m-a sunat și m-a întrebat dacă pot să vin aici să răspund la câteva întrebări. Când am ajuns, mi s-a spus să aștept, arătă ea către polițistul în uniformă care se ocupa de recepție din spatele unei ferestruici. Asta a fost acum jumătate de oră.

Locul faptei de pe insula Sfânta Nelda încă era împrejmuit, dar vreun șef stabilise că, având în vedere gravitatea crimei, ancheta trebuia supervizată direct de biroul șerifului, nu de secția care se ocupa de insulă.

Sediul poliției se afla lângă închisoarea locală, un complex mare, ca un complex industrial, înconjurat cu sârmă ghimpată. Poate că hotărârea de a concentra cazul aici fusese o tactică de intimidare.

Dawson își petrecuse acolo toată ziua, răspunzând la întrebările detectivilor. Afară începuse să se întunece și abia acum îi dăduseră drumul, dar îl avertizaseră că trebuia să rămână la dispoziție pentru întrebări suplimentare.

Ca să o țină la curent pe Amelia, îi spuse toate astea.

- Tucker și partenerul lui, un tip pe nume Wills... Tucker și Wills sună a numele unei trupe de magicieni, nu-i așa? În fine, când nu îmi puneau întrebări, singuri sau împreună, mă lăsau singur în camera de interogatoriu. Presupun că sunt o persoană interesantă. Au făcut pe polițistul bun și polițistul rău, iar situația ar fi putut părea înfricoșătoare dacă n-ar fi fost atât de evidentă. Polițistul rău, Tucker, mi-a spus că au obținut un mandat de percheziție pentru casa de pe plajă.

Amelia îl privi îngrijorată.

- Atât de gravă e situația?

– N-o să găsească vreo armă a crimei. Doar că nu-mi place că firma de închirieri a trebuit să anunțe proprietarul că urmează să îi scotocească prin casă. Cred că nu-mi vor da recomandări bune dacă o să vreau să mai închiriez vreodată.

– Cum poți să glumești?

El își trecu degetele prin păr.

– Fiindcă dacă nu o fac, o să mă enervez rău pentru că mă consideră suspect. Trebuie să știi că n-am avut nimic de-a face cu asta.

Amelia îi căută privirea și spuse într-un final:

– Ora estimată a morții coincide cu momentul când ai fost văzut vorbind cu ea în sat.

– Așa e. Ceea ce nu e deloc bine. Dar le-am explicat detectivilor ce s-a întâmplat. Am dat de Stef la magazin. Avea plase. Erau grele fiindcă luase multe sticle de apă. Ploua cu găleata. M-am oferit să îi duc cumpărăturile la mașină și i le-am dus. Am lăsat-o acolo și m-am dus la docuri ca să alimentez mașina. Apoi m-am întors pe plajă. Mă așteptam să fie în fața mea și am fost surprins când am ajuns la tine și am văzut că nu e mașina. Mi-am închipuit că se dusese la Mickey's, fiindcă spusese că ar fi vrut să vadă dacă aveau ceva mâncare de luat la pachet. Restul îl știi.

– Și întâlnirea asta cu Stef ți-a ieșit din minte? Chiar dacă am vorbit mult despre cât de improbabil era să se întoarcă prea curând, ai uitat să-mi spui că tocmai o văzuseși?

Dawson se pregătea să răspundă, când ea îl opri.

– Nu te deranja să inventezi o explicație. Știu de ce nu mi-ai spus. Nu voiai să știu că tu și Stef erați... prieteni.

– Prieteni, spus pe tonul ăsta, sună a eufemism.

– Bernie v-a văzut împreună.

La naiba. Îi venea să-și dea palme fiindcă nu-i spusese mai devreme. Omisiunea îl făcea să pară la fel de vinovat cum sugera privirea ei aprigă.

– A fost ceva nevinovat.

Scuza lui nu sugera nici pe departe ceva nevinovat și în nici un caz nu reușea să-i alunge bănuielile. Dawson respiră adânc.

– Joi după ce am sosit, ieșisem să alerg și mă întorceam spre casă. Stef era cu bicicleta și se întorcea de la magazin. Ne-am întâlnit, ne-am salutat. M-a întrebat unde stau, iar atunci când i-am spus a remarcat că suntem vecini și mi-a spus să nu păstrez distanța. Mi-a zis „Poate că ne vedem mâine pe plajă". Și ne-am despărțit.

– Ai ajutat-o cu coșul de la bicicletă.

– Așa e. Cureaua se desfăcuse. Îi era teamă că o să cadă coșul cu toate cumpărăturile. Deci, da, am strâns cureaua. A durat maximum treizeci de secunde. Atâta tot.

– Dacă atâta tot, de ce ați pretins că nu vă întâlniserăți? Când te-am prins spionând vineri după-amiaza, m-ai întrebat cine este, deși știai deja. Vineri seara, la Mickey's, când te-a adus de la bar la masa noastră, nu a zis „Acesta e vecinul nostru, care a fost drăguț ieri și m-a ajutat cu coșul de la bicicletă".

– Te-am întrebat cine e fiindcă atunci când ne-am întâlnit nu mi-a spus cu ce se ocupă la tine. Nu știam că nu e o rudă. La Mickey's, presupun că a simțit ostilitatea ta vădită. Pot să presupun, dar doar să *presupun* că nu a vrut să te enerveze.

– Și tu ai înțeles ideea și te-ai prefăcut în continuare că era prima dată când vă vedeați.

– Ceva de genul.

Amelia îl privi în continuare, iar el se întrebă dacă știa și despre cealaltă întâlnire. Indiferent dacă știa sau nu, trebuia să-i spună tot adevărul.

– Am mai fost singur cu ea încă o dată.

– Când?

– Tot joi.

– În aceeași zi când v-ați întâlnit?

– În seara aceea, târziu. Eu am venit ca să îți las ceasul pe terasă. Când eram pe picior de plecare, a venit Stef cu mașina și m-a văzut în lumina farurilor. A trebuit să îi explic. I-am zis că auzisem ceva și că venisem

că verific să nu fie cumva vreun intrus. Ceea ce n-a fost o minciună prea gravă. Îți supravegheasem casa, în special noaptea târziu, din motive pe care le știi deja.

– Te furișai pe lângă casa mea în miezul nopții și ei nu i s-a părut că e nici măcar un pic suspicios? N-a țipat, n-a strigat, nu te-a întrebat ce naiba cauți acolo?

– Nu era în stare să facă nimic. Băuse destul de mult. A trebuit s-o ajut să meargă de la mașină până la ușa din spate. M-a rugat să nu-ți spun. Fiindcă nu voiam să știi că stau în casa de alături...

– Spionând.

– I-am promis că nu o să afli asta niciodată de la mine, iar ea mi-a promis că nu va mai conduce vreodată în starea aceea.

– Ați făcut un pact.

Își dorea să poată nega, dar cam acesta era adevărul.

– Nu era nimic prea important.

– Serios? S-ar putea ca autoritățile să nu fie de acord. Știu ceva despre întâlnirile astea secrete dintre voi doi?

– Da, le-am spus.

Răspunsul o liniști puțin, dar tot îl privea furioasă și suspicioasă.

– Ai considerat-o o sursă excelentă de informații din interior despre mine? Sau o vedeai cu alți ochi?

– La prima întrebare, răspunsul e nu. Mi-e teamă să mă gândesc ce ar putea însemna „cu alți ochi".

– Hai, Dawson, nu face pe nevinovatul. Era o tânără prietenoasă, căreia îi plăcea să flirteze și care, întâmplător, arăta fantastic în special în costum de baie.

– Așa e. Avea toate aceste calități. Dar avea și jumătate din vârsta mea.

– Pentru ea nu conta asta. Spunea că bărbatul cu care ieșea era mai în vârstă.

El tresări.

– Dirk e mai în vârstă?

– Știi despre el?

– În noaptea când a venit beată i-a pronunțat numele. A zis că ea și Dirk dăduseră gata o sticlă de Captain

Morgan. Detectivii vor să-l interogheze, dar n-au reușit să dea de el.

– Acesta e unul dintre motivele pentru care m-au chemat, spuse ea. Vor să știe ce știu despre el.

– Și ce *știi* despre el?

– Nici măcar nu îi știu numele de familie.

Dawson ascultă din ce în ce mai îngrijorat cum Amelia îi povestea cât de puține lucruri știa despre misteriosul Dirk.

– Stef ți-a spus de ce nu voia să vă cunoașteți?

– Am înțeles că nici pe el nu îl încânta prea tare ideea. Nu se încadra într-o „scenă de familie".

– Ți l-a descris fizic?

– Era mai în vârstă ca ea, dar nu mi-a spus cu cât. Tatuaje. Barbă.

– Hm.

– Te-ai încruntat. La ce te gândești?

– Acest Dirk mi se pare mult prea misterios.

Se ridică și se duse la un avizier plin de afișe cu persoane căutate, care formau un colaj de chipuri sinistre. Un afiș ieșea, însă, în evidență, fiindcă persoana căutată avea imaginea unui înger cu bucle blonde. Nu împlinise încă 30 de ani, dar era căutată pentru jaf armat și crimă. Fusese oferită o recompensă de douăzeci și cinci de mii de dolari pentru informații care ar fi putut conduce la arestarea ei. Se considera că este înarmată și periculoasă.

Latura criminală a personalității unui individ nu era întotdeauna evidentă.

Se întoarse către Amelia.

– N-am folosit-o pe Stef ca sursă de informații despre tine. Dar poate că altcineva a făcut-o. Cineva care voia să știe ce faceți tu și băieții tăi, care voia să știe unde ești și cu cine. O persoană foarte interesată de activitățile tale, de programul tău zilnic, de toate drumurile tale.

Ea respiră adânc, îngrijorată, sugerându-i lui Dawson că, deși nu răspundea, înțelegea mult prea bine la ce anume se gândea.

– E vorba de vârstă, spuse el încet.

– Nu ştim ce vârstă are Dirk.

– Hai să presupunem că vârsta corespunde.

– Să nu presupunem, zise ea ridicându-se în picioare. Bărbatul pe care mi l-a descris Stef nu seamănă deloc cu Jeremy.

– Tatuajele se fac uşor. Pentru barbă e nevoie de o săptămână-două. El lipseşte de cincisprezece luni.

– Crezi că nu l-aş recunoaşte pe bărbatul cu care am fost măritată, chiar dacă ar avea barbă?

– Tu l-ai recunoaşte, dar un observator ocazional, nu. În plus, nimeni nu-l caută pe Jeremy Wesson. Opinia publică e de părere că Willard Strong l-a dat la câini.

Amelia se îndepărtă instinctiv de el, dar atunci când picioarele ei atinseră scaunul, se aşeză brusc. El îşi reluă locul lângă ea. Voia să îi mângâie obrazul, cel puţin s-o ia de mână. Se abţinu, fiindcă se temea să nu fie respins.

– Altceva mă îngrijorează.

Amelia dădu din cap ca şi cum nu voia să audă ce are de spus, dar el nu se lăsă.

– Nu le-am spus asta detectivilor fiindcă am vrut să îţi spun ţie.

Şi lui Headly. Avea încredere în instinctul lui Headly în această problemă, mai mult decât în intuiţia oricui altcuiva.

– Când am întâlnit-o pe Stef la magazin, purta o pelerină de ploaie. Am glumit în legătură cu modelul foarte strident. Roşu cu margarete galbene şi albe. Mi-a spus că îl luase din portbagajul maşinii tale.

– Este a mea. Jeremy şi cu mine am fost într-un weekend în Charleston. Vremea s-a stricat şi am avut repede nevoie de o pelerină de ploaie. Aceea a fost prima pe care am găsit-o. Nu aş purta aşa ceva în mod normal, aşa că o păstram în casa de pe plajă şi nu o purtam decât acolo, pe insulă.

– Ultima dată când am văzut-o, Stef stătea lângă maşina ta, purtând pelerina ta, cu...

– Nu.

– Cu gluga pe cap.

– Oprește-te!

– Amelia...

– Nu mai spune nimic.

Chiar atunci se deschise ușa de lângă recepție și intrară Tucker și Wills.

– Ei bine, domnule Scott, făcu Tucker. Mă bucur să văd că încă sunteți aici. Ne-ați scutit de un drum.

– M-am întâlnit cu doamna Nolan.

Tucker îi-l prezentă pe partenerul său.

– Vă mulțumesc că ați venit, doamnă Nolan, spuse Wills.

Acesta era pe atât de înalt și slab pe cât era Tucker de scund și de îndesat. Avea atitudinea și postura unui profesor cu experiență. Era și cel mai sensibil dintre cei doi și observă cât de zguduită părea Amelia.

– Doamnă, vă simțiți bine?

– Da, sunt bine. A fost o zi cumplită.

– Desigur. Ne dăm seama cât de greu v-a fost să veniți aici la ora aceasta atât de târzie.

– Nici o problemă. Dacă pot ajuta, vreau să o fac.

– Vom discuta imediat cu dumneavoastră, răspunse el.

– Acum vrem să vorbim cu domnul Scott, spuse Tucker ridicându-și cureaua sau cel puțin încercând și rânjind către Dawson. Ne pregăteam să venim după dumneavoastră.

– Iată-mă.

Deși știa că nu făcuse absolut nimic, Dawson avea un presentiment nefavorabil în legătură cu rânjetul detectivului.

– Cunoașteți un bărbat pe nume Ray Dale Huffman?

– N-am auzit niciodată de el.

– Sunteți sigur? întrebă Wills pe un ton mai blând.

– Foarte sigur. Cine e?

– Un infractor cu antecedente, spuse Tucker. E arestat. A auzit de la surse din interiorul închisorii – adevărul e că este fantastic cum funcționează sistemul ăsta. În fine, o păsărică i-a șoptit că v-am interogat în legătură

cu asasinatul domnișoarei DeMarco și s-a oferit să negocieze.

– Ce să negocieze?

– Renunțăm la acuzația împotriva lui în schimbul unor informații despre dumneavoastră, spuse Wills.

– Îmi pare rău. V-a păcălit, habar n-am cine e.

Rânjetul lui Tucker se lăți.

– El nu spune asta.

– Mă doare undeva ce spune el.

– Ar trebui să te doară, făcu Tucker apropiindu-se și privindu-l cu dușmănie. Fiindcă Ray Dale susține că săptămâna trecută, într-o seară, pe River Street, v-a vândut o pungă plină cu droguri.

Îl lăsară să dea un singur telefon. Îl sună pe Headly.

– Nu pot vorbi chiar acum. Avem invitați la masă. Vinul e la rece, friptura e pe grătar, iar Eva face salata.

– Bona Ameliei Nolan a fost omorâtă aseară.

Dawson putea vedea cu ochii minții cum Headly scotea fum pe nări.

– Stai așa.

În timp ce el îi anunța pe Eva și pe oaspeți că avem să întârzie cu cina, Dawson privi peste umăr. Cei doi detectivi nu îl puteau auzi, însă îl observau îndeaproape. Tucker își mângâia burta, așa cum alți polițiști se joacă cu o minge, încercând să inspire teamă. Dawson nu știa cât timp avea la dispoziție, așa că atunci când Headly reveni la telefon, îi spuse:

– Sunt contracronometru, așa că te rog să asculți și să nu mă întrerupi.

Potrivit ceasului mare de pe perete, vorbi timp de o sută douăzeci și opt de secunde, rezumând cât mai concis evenimentele din ultimele zile, completând cu fapte pertinente pe care le omisese intenționat din conversațiile anterioare. Când se opri, primul lucru pe care îl spuse Headly fu:

– Dumnezeule!

– Da. Chestia cu ceasul a speriat-o pe Amelia fiindcă avusese senzația că o urmărește cineva.

– Tu.

– Nu eu. Ți-am zis, avea senzația asta dinainte să apar eu în scenă. Apoi pozele.

Îi spusese lui Headly și despre ele, ignorând pufnetele care dezaprobau faptul că făcuse asemenea poze.

– Încă nu știm ce s-a întâmplat cu ele. Nici pentru chestia cu mingea nu am găsit o explicație.

– Ai spus că fata, Stef, conducea mașina Ameliei și îi purta pelerina.

– O pelerină neobișnuită. Avea gluga ridicată. Era întuneric. Ploua cu găleata. De la spate, ar fi putut fi confundată ușor cu Amelia.

– Iar Dirk s-a dat la fund.

Dawson răsuflă.

– Asta e situația. Ce părere ai?

– Știi și fără să mă întrebi.

Da, știa.

– Amelia nu vrea să recunoască, dar îi e teamă că bănuiala mea se va adeveri.

– S-ar putea să nu avem dreptate, spuse Headly gândind cu voce tare. Poate că bona s-a certat cu cineva și persoana respectivă a curățat-o.

– E și asta o posibilitate, sigur. Dar dacă Stef avea vreun dușman, ea nu a spus nimic. Nu știm să aibă vreun dușman. Și știm cu siguranță că Amelia are.

– Bine, dacă Jeremy ar fi viu, ce ar câștiga ucigându-și fosta soție?

– Copiii.

– La naiba, făcu Headly, ți-am servit-o la fileu.

– I-a spus odată Ameliei că nimic nu-l va ține departe de copiii lui.

– Apropo, am sunat la ziarul local din orașul natal al lui Wesson, m-am recomandat de la FBI și le-am cerut să-mi trimită anunțul mortuar pentru părinții lui. Le-am zis că e de rău. O problemă de securitate națională și așa mai departe. În fine, a ajuns în după-amiaza asta. Avea o poză cu două persoane cu aspect agreabil, la cea de-a douăzeci și cincea aniversare a nunții. Ea purta un corsaj cu trandafiri.

– Nu erau Carl și Flora.

– Nici pe departe.

– Deci chiar dacă Jeremy e copilul lor natural, nu ei l-au crescut.

– Așa se pare.

Înainte să poată aprofunda problema, Tucker îl bătu pe Dawson pe umăr și îi șopti:

– Șaizeci de secunde.

– Trebuie să închid, îi spuse el lui Headly.

– Nu e nevoie să te grăbești acum. Eva s-a supărat deja. Dar o să-i treacă. Tot timpul îi trece. Trebuie să-l găsim pe Dirk, adăugă el după o pauză.

– Da, în legătură cu asta... Mă gândeam că ai putea să vii încoace.

– În Savannah?

– Dacă Dirk *chiar* e Jeremy, o să vrei să te implici în operațiunea de căutare și captură, nu?

– Desigur. Mâine-dimineață la prima oră îl sun pe Knutz. O să-i spun să își strângă o echipă.

– E vreo șansă să ajungi aici în seara asta?

– *În seara asta?*

– Din două motive urgente. În primul și în primul rând, Amelia are nevoie să o păzească cineva.

– Credeam că te ocupi tu de asta. Care este a doua urgență?

– Trebuie să-mi plătești cauțiunea.

Înainte să-i mulțumească lui Headly pentru că venise după el, în timp ce ieșeau din închisoare, Dawson îl întrebă dacă Amelia era în siguranță.

– Imediat ce am închis telefonul, am vorbit cu Knutz. Are oameni pe care îi folosește ocazional pentru supraveghere, un fel de lucrători independenți. Se ocupă cineva de Amelia. O fată, mi-a zis că e dintre cei mai buni oameni ai lui. A urmărit-o pe Amelia de când a ieșit de la poliție. S-a dus direct la apartament, a petrecut noaptea acolo fără incidente. A plecat azi de dimineață, la ora opt. În urmă cu vreo zece minute, spuse el uitându-se la ceas.

– Deci e în regulă?

– Tocmai ți-am spus că da.

– Și copiii?

– Nu erau cu ea.

– Probabil că i-a lăsat cu tipul de la muzeu și cu soția lui. A zis că s-ar putea să facă asta. Cred că a fost cel mai bine. Dar cineva ar trebui să supravegheze și casa aia. Ei...

Se opri când văzu că Headly îl privea curios.

– Ce?

– Pentru un pușcăriaș, îți pasă cam mult de siguranța unei văduve și a copiilor ei.

– Dacă li se întâmplă ceva, voi o să fiți de vină fiindcă nu le-ați spus oamenilor că s-ar putea ca Jeremy să se fi întors.

– Alt om al lui Knutz păzește casa tipului de la muzeu, bombăni Knutz. E bine?

– De ce n-ai spus asta de la început?

– Ei bine, am fost cam ocupat să te scot din închisoare.

– Mulțumesc, apropo.

Headly pufni.

– Nu mi-era teamă că o să mă acuze oficial, spuse Dawson.

Petrecuse o noapte incomodă în închisoare, dar din fericire nu împărțise celula cu Ray Dale Huffman. Dacă s-ar fi apropiat de el, ar fi fost în stare să îl strângă de gât.

– Era o chestiune de timp până ce aveau să-mi dea drumul.

Headly îi indică mașina pe care o închiriase la aeroportul din Savannah.

– Așa zici tu?

– Nu aveau nici o dovadă.

Headly deblocă ușile mașinii. Intrară, iar Headly porni imediat motorul.

– Pentru posesia ilegală de droguri sau pentru crimă?

– Absolut nici o dovadă care să mă lege de uciderea lui Stef.

Headly rămase acolo, cu mâna pe schimbătorul de viteze, privindu-l, întrebându-l în tăcere despre cealaltă posibilă infracțiune.

– Bine, bine, am cumpărat niște pastile de la Ray Dale. Ieri când m-am schimbat de haine a urcat în cameră cu mine un polițist începător. Era un novice și i-am distras ușor atenția vorbind vrute și nevrute. Am luat flaconul cu pastile de pe noptieră și când m-a lăsat să mă duc la toaletă le-am aruncat și am tras apa după ele.

– Câtă inteligență, spuse Headly ieșind din parcare și bombănind supărat.

– Liniștește-te, gata, spuse Dawson. Erau...

– Știu ce erau. Ți-am găsit proviziile în apartament.

– Poftim? Ai intrat în apartamentul meu?

– Nu face pe indignatul cu mine. Nu eu sunt dependent de droguri.

– Nu sunt dependent.

– Nu? Atunci de ce îți tremură mâinile?

Sperase că nu va observa nimeni.

– Uite, aveam nevoie de ceva care să mă mai scape de tensiune.

– De care tensiune?

Dawson dădu ochii peste cap, apoi spuse:

– Nu am luat nimic ce n-aș fi putut lua de la un medic.

– Atunci de ce nu le iei de la medic în loc să le cumperi de pe stradă de la indivizi cu nume dubioase? Dumnezeu știe ce naiba mai conțin.

Dawson se pregătea să protesteze, însă adevărul era că nu putea garanta integritatea farmaceutică a pastilelor pe care le luase. Singurul criteriu de control al calității era faptul că funcționau. Efectul lor sedativ era rapid și de scurtă durată, dar chiar și o clipă departe de coșmar merita riscul ingerării unor tablete de origine dubioasă.

– Am avut grijă, șopti el.

– Ai cumpărat doar de la traficanți ilegali de droguri de mare clasă și de încredere.

Dawson nu reacționă la sarcasmul nașului său, știind că era justificat. Nu-și putea motiva nesăbuința, așa că nici măcar nu încercă.

– Prima la dreapta, apoi hotelul e a doua clădire pe stânga.

Când se mutase pe insulă, își luase doar lucrurile de care crezuse că va avea nevoie pe plajă și nu plecase oficial de la hotel. Acum se bucura că luase această hotărâre. Îl lăsă pe Headly în hol în timp ce urcă să facă duș și să-și schimbe hainele. Coborî înapoi în cinci minute. Peste încă zece minute, intrau pe ușa tribunalului.

capitolul 14

Ședința începu la puțin timp după ora nouă. Judecătoarea spuse că spera ca toată lumea să fi avut o mini-vacanță plăcută, apoi îl întrebă pe avocatul apărării lui Willard Strong dacă era pregătit să interogheze martora.

Mike Gleason se ridică în picioare.

– Sunt pregătit, onorată instanță.

Amelia fu condusă înăuntru. Atunci când se așeză în boxa martorilor, i se reaminti că încă se afla sub jurământ.

Headly, care era așezat pe bancă lângă Dawson, se încruntă.

– Ce i-ai observat mai întâi, inteligența, modestia sau stăpânirea de sine?

Dawson nu răspunse. Mike Gleason trăsese deja primul foc de armă întrebând-o pe Amelia dacă își făcuse o părere în legătură cu Willard Strong dinainte să-l cunoască.

– Nu înțeleg ce vreți să spuneți.

– Vreau să spun următorul lucru, doamnă Nolan. Soțul dumneavoastră se întoarce de la război. Suferă, în mod evident, de sindrom post-traumatic. Ce faceți? Îl încurajați? Îl îngrijiți? Sunteți blândă, răbdătoare, iubitoare? Nu. Îl părăsiți și îi luați copiii.

Jackson se ridică imediat.

– Obiectez.

– De fapt, doamnă Nolan, nu e adevărat că prima dumneavoastră reacție la orice îi distrăgea atenția soțului dumneavoastră, inclusiv și în special prietenia cu domnul Strong, a fost una de...

– Onorată instanță...

– Gelozie puternică?

Judecătoarea lovi cu ciocănelul de câteva ori și aprobă obiecția lui Jackson.

Aveau să urmeze multe altele. În pofida lor, Gleason făcea tot posibilul să pună sub semnul întrebării loialitatea și integritatea Ameliei. *Nemiloase* și *egoiste* fură cuvintele cu care el îi descrise eforturile de a pune capăt căsniciei. Insistă asupra celor două momente în care îl văzuse pe inculpat, la ziua de naștere a lui Hunter și atunci când venise la ea acasă, căutându-l pe Jeremy. Încercă să îi discrediteze relatările, să le întoarcă astfel încât ea să pară fie isterică, fie de-a dreptul rea.

Era o strategie prost aleasă. Amelia rămase calmă. Nu se fâstâci nici atunci când sublinie amenințarea imediată pe care Willard Strong o reprezentase pentru ea și pentru copiii ei.

Într-un final avocatul înțelese probabil că stăpânirea ei era mai convingătoare decât tot teatrul lui și că nu reușea decât să îi irite pe jurați și să îi facă să o simpatizeze chiar și mai mult. După o oră în care nu ajunse nicăieri, încheie destul de repede și îi spuse judecătoarei că nu mai avea întrebări pentru ea. Amelia coborî, iar aprodul o conduse pe aceeași ieșire ca înainte.

– Să mergem, șopti Dawson, iar el și Headly ieșiră pe ușa din spatele sălii de judecată.

O prinseră din urmă pe coridor. Amelia avea telefonul în mână și forma un număr atunci când îl observă apropiindu-se de ea. Lăsă mâinile jos.

– Ți-au dat drumul din închisoare?

– Pari dezamăgită.

Headly făcu un pas în față și îi întinse mâna.

– Doamnă Nolan. Gary Headly.

Ea îi strânse mâna, dar cu o vizibilă lipsă de căldură

– Sunteți avocatul lui?

– Vechi prieten de familie. Și nașul lui. Dar vă rog să nu mi-o luați în nume de rău.

Zâmbetul prietenos al bătrânului nu primi nici un răspuns. Dawson făcu semn către sala de judecată.

– Te-ai descurcat de minune.

– Nu era un concurs.

– Știu asta, ripostă el, la fel de furios ca ea. Voiam doar să spun că raționea a fost o metodă eficientă de a-i combate inepțiile.

– Mă bucur doar că s-a terminat cu asta. Acum vă rog să mă scuzați.

Amelia încercă să îi ocolească, dar Dawson făcu un pas într-o parte și îi blocă drumul.

– Unde te duci?

– Să îmi iau copiii.

– Sunt bine?

– Nu. Nu sunt deloc bine, spuse ea dându-și părul pe spate și trecându-și o șuviță pe după ureche, ceea ce arăta în mod clar că era pe cale să-și piardă stăpânirea de care dăduse dovadă în sala de judecată. Tot întreabă unde sunt și când o să mă duc să-i iau. Simt că ceva nu este în regulă, dar nu știu ce, iar faptul că nu știu îi înspăimântă, mai ales pe Hunter, care e extrem de inteligent pentru vârsta lui. La un moment dat va trebui să le spun că bona pe care o adorau e moartă. Vocea i se frânse și încercă să își mascheze emoția tușind ușor. Trebuie să plec.

De data asta Dawson nu încercă să o oprească fizic, dar o strigă pe nume. Ea se întoarse, însă avu în continuare o atitudine ostilă.

– Dacă tot mai cauți un articol bun, de ce nu scrii despre tine însuți?

– Eu nu sunt deloc interesant.

Amelia râse caustic.

– Ah, nici pe departe. Ești secretos, schimbător, o colecție de contradicții. Mai mult decât atât, ești...

– Cum?

– Ca să știu clar, pastilele pe care le luai nu erau prescrise de vreun medic, nu-i așa?

Nu voia să recunoască asta cu voce tare, cu atât mai mult nu într-un tribunal. Însă dădu din cap, a negare.

– Mda, spuse ea încet, dar cu amărăciune.

Se întoarse să plece, însă telefonul mobil, pe care încă îl avea în mână, vibră. Se uită la ecran și răspunse imediat.

– Domnule agent Tucker? Ascultă pentru o clipă și deveni palidă. Unde l-ați găsit?

Dawson fu lângă ea într-o clipită, șoptind:

– Dirk?

Ea privi către el și dădu din cap.

– Înțeleg, spuse ea la telefon. Vă rog să mă țineți...

– Scuzați-mă, doamnă Nolan, interveni Headly luându-i telefonul și ducându-l la ureche.

În timp ce se îndrepta hotărât către lift, Dawson îl auzi spunând:

– Domnule agent? Mă numesc Gary Headly. Sunt un prieten al doamnei Nolan. Și agent FBI. Suntem pe drum. Vă rugăm să ne așteptați.

Amelia se simțea dezorientată din cauza șocurilor de care nu înceta să aibă parte.

Nu dormise aproape deloc, ba se învârtise de colo-colo, ba se zvârcolise în pat, uneori suspinând pentru ceea ce i se întâmplase lui Stef, ba tremurând de teamă că pe ea o vizase asasinul. Se ruga pentru siguranța copiilor ei, îl implora pe Dumnezeu să-i apere.

Îl disprețuia pe Dawson Scott pentru minciunile, pentru jumătățile de adevăr pe care i le spusese, chiar dacă trupul o trăda, amintindu-și cu neliniște goliciunea lui, excitarea lui vizibilă, săruturile înfometate și propria ei reacție.

În zori, trebuise să depășească toată această agitație și să se pregătească pentru apariția la tribunal. Fusese chiar mai ușor decât se așteptase. Mike Gleason nu o slăbise deloc, însă, la fel ca toată lumea din sala de judecată, Amelia înțelesese că disperarea, nu convingerea

îl făcuse să o atace într-un asemenea hal. Aproape că-i părea rău pentru Willard Strong, care asistase la felul în care propriul lui avocat îi făcuse mai mult rău decât bine.

Dar totul se terminase, iar ea nu trebuia să se mai gândească la asta. Voia să-și ia copiii, să se întoarcă la casa de pe plajă, să facă baie în mare, să simtă briza în păr, să guste aerul sărat. Voia să râdă și să se joace cu ei în nisip. Dar chiar dacă vedea cu ochii minții cum aveau să se distreze, nu se simțea nici pe departe relaxată.

Spectrul uciderii lui Stef îi umbrea bucuria că scăpase de proces. Trebuia să se gândească în ce fel avea să le explice copiilor absența subită a bonei, cum să le spună astfel încât să nu-i mintă, dar nici să nu-i facă să se teamă cumplit de moarte.

Spera că de Dawson uitaseră deja, astfel încât să nu mai trebuiască să vorbească și despre el.

Dar avea un stil să apară atunci când se aștepta mai puțin, așa cum apăruse pe coridorul tribunalului. După noaptea petrecută în închisoare avea cearcăne și părea nemâncat. Dar tot arăta incredibil de bine. Când îl văzuse, inima îi bătuse mai tare, deși era hotărâtă să rămână impasibilă.

Situația devenise cu adevărat ciudată atunci când bărbatul mai în vârstă, care doar în urmă cu câteva clipe se prezentase drept prietenul și nașul lui Dawson, îi luase telefonul și începuse să-și trâmbițeze sus și tare puterea.

Acum, fără să aibă suficient timp la dispoziție încât să digere toată această succesiune năucitoare de evenimente, intra în clădirea pe care, din păcate, o cunoștea din ce în ce mai bine, flancată de Dawson și de Headly.

Așa cum i se ceruse, agentul Tucker îi aștepta în holul în care ea și Dawson vorbiseră în seara precedentă. Prima dată i se adresă lui Dawson:

– Cred că vă simțiți ca acasă.

Dawson ignoră momeala și nu răspunse. Tucker o salută politicos, apoi se întoarse către bătrân.

– Trebuie să fiți agentul Headly.

Headly îi strânse mâna și îi arătă legitimația.

– Biroul șerifului lucrează la cazul DeMarco în colaborare cu poliția din Savannah. Dacă avem nevoie de ajutor, o să apelăm la Biroul General al Procuraturii de la nivelul statului Georgia. De ce se amestecă Biroul federal în problema asta?

– Nu Biroul. Eu. Sunt aici doar în calitate de prieten al doamnei Nolan.

– Hm, făcu agentul privindu-l cu scepticism pe Headly, apoi i se adresă ei. V-am sunat fiindcă m-am gândit că vreți să știți că pe Dirk îl cheamă Arneson. E în spate acum și vorbește cu Wills.

– Unde l-ați găsit? întrebă Dawson.

– Aici în Savannah. Într-un apartament care se închiriază cu săptămâna, dar destul de drăguț.

– Stef mi-a spus că lucrează pe bărci, interveni Amelia.

– Sisteme electronice, spuse Tucker. Sisteme sofisticate, moderne. Acum luăm legătura cu angajatorul lui actual, ca să îi verificăm declarația.

Cuvântul *electronice* îi vui în creier, fiindcă avea mare legătură cu domeniul de specializare al lui Jeremy. Văzu că și Dawson pricepuse asta. El îi băgase în cap ideea că Jeremy putea fi viu, se putea da drept Dirk. Dacă acest lucru era adevărat, simpla idee că s-ar putea afla sub același acoperiș o făcea să îi vină rău.

– Avea acte de identitate? întrebă Headly.

– Permis de conducere de Florida, o asigurare pentru o furgonetă Ford din 2009, o carte de credit, un card de benzină. Toate în regulă, nimic expirat.

– A cooperat? întrebă Dawson.

– Mai mult sau mai puțin. Agenții care l-au arestat spun că le-a dat ceva bătăi de cap. Probabil fiindcă e căutat de poliția din Florida.

– Pentru ce?

– Parcare necorespunzătoare.

– Parcare necorespunzătoare?

Detectivul îl privi nedumerit pe Dawson.

– Ce? Vă așteptați la altceva?

– Dumneavoastră nu?

Tucker ridică din umeri.

– Când agenții i-au spus că nu asta era problema, a susținut că nu știe de ce vrem să vorbim cu el.

– A negat că ar fi cunoscut-o pe Stef? întrebă Dawson.

– Nu. Recunoaște că au ieșit de câteva ori, dar jură că până să îi spună agenții nici măcar nu știa că e moartă.

– A fost și la știri, spuse Dawson.

– Și noi i-am zis asta. Afirmă în continuare că n-a auzit nimic. Are un alibi pentru noaptea în care a fost omorâtă. Spune că a lucrat împreună cu alți câțiva bărbați la un iaht ancorat la docurile din sudul insulei Sfânta Nelda. Dar în ziua în care a fost ucisă domnișoara DeMarco n-au fost pe insulă din cauza furtunii. Le era teamă că nu se vor putea întoarce, iar acolo nu aveau unde să rămână. Spune că la ora estimată a morții ei juca pocher cu prietenii în apartamentul lui. Ne-a dat numele lor. Am încercat să dăm de ei, dar ne-a spus că ieri au plecat în New Orleans la o altă lucrare.

– Pocher toată noaptea cu prieteni care lipsesc dintr-odată?

Agentul fu și el o dată de acord cu Dawson.

– Înțeleg. Am vorbit cu căpitanul feribotului care merge pe Sfânta Nelda. După descrierea pe care i-am dat-o, a știut din prima despre cine vorbim. Spune că i-a luat și i-a dus de multe ori. Dar nu-și mai amintește dacă Dirk a călătorit cu feribotul în ziua de duminică. Din cauza vremii, era foarte concentrat la treaba lui, până ce au închis de tot serviciul de transfer. Nu poate spune dacă l-a transportat sau nu pe Dirk în ziua aceea. În plus, proprietarii acelui iaht se află în Carolina de Nord. Dirk avea acces la el și știe cum să-l piloteze, chiar și pe vreme proastă, fiindcă el i-a instalat toate sistemele de siguranță.

– Vreți să spuneți că e posibil să nu fi avut nevoie de feribot ca să vină pe insulă și apoi să plece.

– Așa e. Îl cercetăm cât de bine putem, spuse Tucker. Recunoaște că nu e stabilit într-un loc, că pleacă de la o lucrare la alta pe Coasta de Est. Adresa lui permanentă e o căsuță poștală în Florida.

Amelia, Dawson și Headly se uitară unii la alții. Dawson îl întrebă din nou pe Tucker.

– Are vreo cicatrice pe cap?

– Cicatrice?

– O bucată de păr lipsă. Ca și cum ar fi suferit o rană gravă.

– La ce naiba vă referiți?

Înainte ca Dawson să fie obligat să explice de ce punea acea întrebare, interveni Headly:

– Doamna Nolan nu îl cunoaște pe Dirk după nume, dar s-ar putea să îl recunoască dacă îl vede. În acest caz, ar putea fi relevant pentru ancheta dumneavoastră. Poate să îl vadă puțin?

Tucker le făcu semn către ușă.

– Orice ajutor e bine-venit.

– Nu vreau ca el să mă vadă, spuse ea.

– N-o să vă vadă. E într-o cameră de interogatoriu. Fereastra e unidirecțională.

Cei patru intrară pe ușa care dădea într-o încăpere mare, mobilată cu stații de lucru despărțite prin pereți interiori. La acestea erau așezate câteva persoane, care se opriră din ceea ce făceau și îi priviră cum traversau încăperea. Tucker îi conduse apoi pe un coridor pustiu. Făcură la stânga pe un alt coridor care părea să nu se mai termine, identic cu primul. Tucker, care mergea lângă Amelia, o întrebă:

– Domnișoara DeMarco părea să fie încântată de atențiile lui?

– După părerea mea, da, răspunse Amelia. Întotdeauna aștepta cu nerăbdare să îl vadă.

– V-a spus vreodată unde se întâlneau?

– Mickey's e singurul loc deschis noaptea pe insulă.

– Din acel motiv am început de acolo. Nici Mickey, nici vreunul dintre angajații săi nu-și amintesc să o fi văzut acolo cu un tip care să corespundă descrierii lui.

Amelia clătină din cap nedumerită.

– Nu știu unde altundeva și-ar fi putut petrece timpul.

– Credem că pe iaht. E o navă foarte cochetă. Probabil a vrut s-o impresioneze. Dar când l-am întrebat dacă

a invitat-o vreodată pe iaht, a negat. Probabil fiindcă nu vrea să-și piardă serviciul. Dacă se dovedește că alibiul nu este adevărat, o să cerem un mandat de percheziție. Se scărpină pe obraz, absorbit de gânduri, apoi adăugă: În poșeta ei am găsit bani și cărți de credit. Nu a fost violată.

– Vă întrebați ce motiv ar fi putut avea Dirk, spuse Dawson.

– Dirk sau oricine altcineva. Un om care lovește atât de puternic vrea, fără îndoială, să omoare. Dar nu am stabilit de ce. Aproape am ajuns, continuă el făcându-le semn în ce parte să o ia.

El o luă înainte și se opri în fața unei uși cu o fereastră pătrată în partea de sus. Ca să ajungă acolo, Amelia parcurse ceea ce i se păru a fi cel mai lung drum din viața ei. Apoi, după ce se află în fața ușii, timp de câteva clipe, nici n-avu curaj să se uite.

Tucker o îndemnă să privească.

– Doamnă Nolan? Îl recunoașteți?

Ea respiră adânc și se întoarse către fereastră.

Bărbatul era așezat la masă și vorbea cu agentul Wills. Așa cum îl descrisese Stef, avea barbă. Avea mâinile acoperite de tatuaje complicate, de la încheieturi până la mânecile scurte ale tricoului. Avea părul tuns atât de scurt încât abia dacă părea o umbră pe pielea capului.

Amelia se rezemă de perete și răsuflă.

– Nu e el.

Dawson și Headly se apropiară de fereastră ca să se uite și ei. Tucker rămase uluit.

– Cine nu e? La cine vă așteptați?

Simțindu-se teribil de proastă, ea se bâlbâi.

– Am crezut... am crezut că dacă îl văd l-aș putea recunoaște, dar, îmi pare rău, nu-l recunosc. Nu l-am mai văzut pe acest bărbat. Îmi cer scuze că v-am făcut să pierdeți timpul, domnule Tucker. Dar vă rog să mă țineți la curent cu evoluția cazului. Vreau să îl prindeți pe cel care a omorât-o pe Stef.

– Îl vom prinde, spuse el arătând spre fereastră. Poate că l-am prins deja. Am prelevat mostre de pe hainele domnişoarei DeMarco şi din maşina dumneavoastră. Am trimis totul la laborator.

– În maşina mea au călătorit mulţi oameni. Am doi băieţi mici care iau cu ei tot felul de lucruri.

– Ştiu asta. Ne permiteţi să prelevăm mostre de păr şi de salivă de la toţi trei?

– Sigur că da.

Se uită la Dawson.

– Şi de la dumneavoastră.

Dawson ridică mâinile paşnic.

– Oricând.

– S-ar putea să nu fie necesar, spuse Tucker, pe un ton destul de ranchiunos. Am să vă anunţ. Îmi pare rău că trebuie să treceţi prin asta, i se adresă Ameliei. Mai ales după, în fine, ştiu prin ce aţi trecut când... Cu soţul dumneavoastră. Aţi depus mărturie în procesul lui Strong în dimineaţa asta, nu-i aşa?

– Da. Acum s-a terminat. Nu ştiu dacă mă descurc să ies, adăugă ea după o scurtă pauză.

Agentul înţelese şi reluară drumul pe coridoare. Tucker merse cu ei până la uşa holului. I-o deschise şi îi mulţumi din nou pentru că venise. Amelia nu ştia cum să plece mai repede şi se îndreptă către ieşire. Dawson ţinea pasul cu ea. Headly îi urma.

Teoria lui Dawson pica. Posibilitatea ca Jeremy să fie încă în viaţă era foarte, foarte slabă. Dirk Arneson nu era o reîncarnare a lui Jeremy. Jeremy n-o sedusese şi n-o omorâse pe Stef. Nu luase pozele de sub preşul de la uşă şi nu reparase mingea de plajă. Nu îi monitoriza orice mişcare. Nu reprezenta o ameninţare. *Era mort.* Era o prostie să creadă altceva.

Atunci de ce nu se simţea uşurată?

Fiindcă, deşi problema ar fi trebuit să se rezolve din clipa în care îl văzuse pe Dirk Arneson, nu *simţea* că se rezolvase. Instinctiv, ştia că ceva lipseşte. Ceva vital. Simţea că se întâmplă ceva între cei doi bărbaţi, care

vorbeau pe furiș, așa că se opri chiar în clipa în care se pregătea să deschidă ușa.

Îl auzi pe Headly întrebându-l pe Dawson:

- Ești dezamăgit sau bucuros?

- Tu să-mi spui. Doar sunt obsesia ta.

Amelia se întoarse brusc spre ei. Bărbații tresăriră și tăcură. Îi privi atent pe fiecare, enervându-se din ce în ce mai mult cu fiecare tic-tac al ceasului uriaș de la mâna lui Dawson. Îl privi fix în ochi și spuse:

- E timpul să-mi explicați ce naiba se petrece.

capitolul 15

Dawson și Headly o urmară în mașina închiriată de Headly, la un restaurant care se pregătea de servirea prânzului. Se formase deja o coadă de persoane care voiau mese, dar făcură rost de o măsuță rotundă la bar, care era despărțit de restaurant. Era mai liniște, iar lumina era mai slabă. Întunericul le oferea intimitate și se potrivea cu starea lor de spirit.

Amelia și Headly comandară ceai cu gheață.

- Bourbon cu gheață, îi spuse Dawson ospătăriței, iar când ea se îndepărtă ca să le aducă comanda, observă cele două perechi de ochi care îl priveau dezaprobator. M-am lăsat de pastile. Mai slăbiți-mă.

Nimeni nu deschise gura înainte să li se aducă comanda. Headly își puse în ceai două pliculețe de îndulcitor artificial. Dawson se jucă cu gheața din pahar, apoi luă o gură. Observă că Amelia nu se atinse de pahar, ci își ținea în continuare mâinile în poală, ca și cum de asta i-ar fi depins viața. Era ca și cum se pregătea pentru ce avea să urmeze, însă Dawson se îndoia că această precauție era suficientă. Headly își propti coatele de marginea mesei și se aplecă ușor către ea.

- Ai auzit vreodată de Golden Branch, Oregon?

- Nu.

- De schimbul de focuri de acolo din 1976?

- Schimb de focuri?

– Între mai multe organe ale legii și membrii unei grupări radicale, numită Haiducii Dreptății.

– Cred că am auzit de ei. Teroriști interni?

– Exact. Am mers la Golden Branch ca să punem în aplicare mai multe mandate de arestare. A fost o catastrofă. Au murit șapte oameni. Doi oameni ai legii, cinci membri ai grupului. Primul care a murit a fost un ajutor de șerif. Se afla la mai puțin de un metru de mine când a primit un glonț în gât.

Îi relată povestea pe care, timp de aproape patruzeci de ani, o dezvăluise oficial și neoficial mai multor oameni, în diferite momente. Pe tot parcursul istorisirii, Dawson privi chipul Ameliei, încercând să ghicească ce gândea.

Când Headly făcu o pauză să ia o gură de ceai, ea se uită la Dawson ca și cum l-ar fi întrebat: „De ce îmi spune toate astea?" Dar când Headly continuă, fu din nou atentă la el și nu îl întrerupse. După ce el încheie, Amelia nu spuse nimic timp de câteva secunde. Într-un final, își drese vocea.

– Cei doi... cuplul care a scăpat...?

– Carl Wingert și Flora Stimel. Liderii. Cei mai răi dintre toți. Nu au fost prinși niciodată.

– Nici după atâta timp?

– Spre marea mea dezamăgire și rușine, spuse Headly. Oficial, FBI încă îi caută, dar... de mine nu mai are nevoie nimeni, făcu el zâmbind amar.

– Ce credeți că s-a întâmplat cu ei?

– Numai Dumnezeu știe. Timp de șaptesprezece ani nu li s-a atribuit nici o infracțiune, așa că se presupune că au murit.

– Și copilul?

Headly îl privi pe Dawson, care își dădu brusc seama că inima îi bătea ca și cum nu mai auzise niciodată povestea, ca și cum de-abia aștepta să afle soarta personajelor implicate. Headly se întinse și își așeză mâna peste a Ameliei, care începuse să împăturească și să despăturească nervoasă colțurile șervețelului de sub paharul aburit de ceai.

- În timpul anchetei asupra morții fostului tău soț, i-a fost găsit ADN-ul.

Ea respiră greu. În ochi i se citea sila. Își trase mâna de sub mâna lui Headly și își încleștă palmele.

- Știu asta.

- Ceea ce nu știi e că mostra de ADN a lui Jeremy a coincis cu una aflată deja în sistemul nostru de date, spuse încet Headly. Provenea din casa din Golden Branch.

Ea îl privi câteva secunde și, după ce încercă în zadar să spună ceva, întrebă:

- Cum se poate așa ceva?

- Încă încercăm să ne dăm seama „cum". Ceea ce știm este că soții Wesson nu erau părinții lui naturali. La Golden Branch am găsit ADN-ul Florei Stimel. Ea a fost mama lui Jeremy.

- Nu puteți fi sigur.

- ADN-ul nu minte.

- Mostrele lui Jeremy au fost prelevate la aproape patruzeci de ani, în altă parte a țării.

Dawson știa că era inutil să susțină că biologia putea să greșească. Și Amelia înțelegea asta.

- Chiar dacă fugarii erau părinții lui, spuse ea mai puțin convinsă, ceea ce nu cred că e adevărat, Jeremy nu avea de unde să știe.

- Cred că, mai mult ca sigur, știa, spuse Headly. I-ai văzut vreodată certificatul de naștere?

- Originalul a fost distrus în incendiu.

- Așa e. A folosit o copie ca să se înroleze în marină. Ușor de falsificat. Ți-a spus vreodată că era adoptat?

- Nu.

- Ți-a sugerat vreodată că nu știa sigur cine îi erau părinții?

- Niciodată. Subiectul acesta...

Când ea se opri, Headly o întrebă cu blândețe:

- Ce?

Amelia se hotărî cu greu, dar într-un final spuse:

- Subiectul era unul tabu.

- Asta nu-ți spune nimic?

Dawson înțelese că ea se străduia să reziste întrebărilor logice adresate de Headly. Luptă cu singurul argument care îi mai rămăsese.

– Ce contează acum cine erau părinții lui? Ar fi cu totul altceva dacă încă ar fi în viață. Dar nu mai e.

Headly nu spuse nimic care să îi confirme sau să îi infirme acest lucru. Nici Dawson. Dar tăcerea lor era foarte sugestivă. Într-un final, Headly spuse:

– O să încerc să găsesc legătura – dacă a existat vreodată una – între soții Wesson și Carl și Flora. Dar au trecut zeci de ani. Urmele s-au răcit de mult. Potrivit rapoartelor pe care le-am citit în legătură cu acel incendiu, toată istoria soților Wesson, fie ea fictivă sau adevărată, e acum cenușă. Iar eu nu mai am timp. Peste două săptămâni sunt oficial la pensie.

– Atunci de ce nu lași totul baltă?

El se uită la Dawson.

– Nu ești prima persoană care mă întreabă asta, spuse el cântărindu-și cu grijă răspunsul. M-am resemnat cu gândul că voi trăi știind că nu am reușit să îi prind pe Carl și pe Flora. Apoi am aflat despre fiul lor, Jeremy. Este o știre nouă într-un caz amorțit. Ca om al legii, nu pot ignora asta.

– Chiar dacă e mort.

– O crimă fără cadavru? se încruntă el. Asta e o prăpastie, Amelia. O incertitudine enormă, pe care n-o pot ignora. Această poveste a început pentru mine în ziua aceea, în Oregon. N-o pot lăsa neterminată.

– Povestea, făcu ea întorcându-se către Dawson. Asta explică interesul tău. Probabil mureai de curiozitate să afli ce știu despre povestea lui Jeremy, ceea ce face ca istoria să fie și mai incitantă, nu-i așa? Acum înțeleg de ce mi-ai pus toate întrebările acelea despre copilăria lui, despre părinții lui.

– Speram ca răspunsurile tale să confirme o relație de sânge cu soții Wesson.

– Sau încercai să stabilești dacă era copilul natural al lui Carl și al Florei?

– Nici eu nu vreau ca asta să fie adevărat.

– Ba sigur că vrei! Face ca articolul tău să fie mult mai interesant.

– Nu e...

– Tot timpul cât te-ai jucat cu Hunter și cu Grant. Căutai semnele unor instincte criminale?

– Pentru Dumnezeu!

– Și eu. Nu-i de mirare că ai fost așa de... atent.

– Amelia...

Înainte ca el să mai poată adăuga ceva, ea își ridică mâinile, ca și cum îi arăta că e suficient.

– Gata. Mi-a ajuns. Nu vreau să mai aud nimic, spuse ea ridicându-se. Pentru mine *povestea* s-a terminat în dimineața asta la tribunal. Toată nebunia asta cu Dirk... făcu ea nerăbdătoare. Mă simt o idioată că te-am crezut. Moștenirea lui Jeremy, oricare ar fi ea, este irelevantă. E mort. Nu vreau să am de-a face cu vânătoarea asta de fantome și vreau să ieși odată din viața mea, încheie ea ieșind pe ușă.

Headly se întoarse către Dawson.

– Rămâi aici? De ce nu te duci după ea?

– Fiindcă ies odată din viața ei.

– Dar...

– Și n-am de gând să discut motivele cu tine, spuse el gândindu-se că, oricum, Headly le cunoștea deja. Ai auzit-o. Vrea să fie lăsată în pace și, ca să fiu sincer, și eu vreau același lucru. Împinse scaunul în spate și adăugă: O să chem un taxi. Mulțumesc pentru băutură.

Fiindcă mașina ei încă era reținută de poliție și, având în vedere circumstanțele, n-o mai voia înapoi, Amelia conducea a doua mașină, un model mai vechi pe care îl moștenise la moartea tatălui ei. De regulă se simțea bine atunci când se afla în spatele volanului pe care îl mânuise el de atâtea ori. Însă acum, când ieșea din parcarea restaurantului, era atât de furioasă încât nu mai putea simți nimic altceva.

După chinul din dimineața aceea, se simțea ca și cum ar fi fost sfâșiată în mii de bucățele și știa că nu e în stare să fie „mami". O sună pe Molly Metcalf, blânda

soție a lui George și o întrebă dacă putea să-i mai țină pe băieți.

– Trebuie să mă duc pe insulă și să eliberez casa. O să termin mai repede dacă nu mi se încurcă printre picioare. Și chiar nu sunt pregătită să răspund la întrebări despre Stef. Ar trebui să mă întorc spre seară.

Fusese asigurată că băieții se jucau cu nepoții lor, așa că luă feribotul spre insulă. Trecu pe lângă Mickey's și observă că parcarea din spatele clădirii încă era înconjurată de banda galbenă care semnala locul unei crime. Imaginea o făcu să suspine.

Bernie se învârtea prin spatele casei și îi făcu cu mâna văzând-o că se apropie. Ea trase pe dreapta și coborî geamul. El închise portbagajul și șchiopătă către ea.

– Ai venit fix la timp să ne luăm rămas-bun.

– De tot?

– Mă duc până în Charleston în după-amiaza asta. O să mănânc un terci cu creveți. Mâine-dimineață plec devreme. Văd că băieții nu sunt cu tine. Îmi pare rău că plec fără să-mi iau la revedere.

– Și mie îmi pare rău. Voiam să-i aduc înapoi până la sfârșitul săptămânii, dar m-am răzgândit. Încă nu le-am spus despre Stef. Între timp, m-am gândit că ar trebui să îi țin la distanță de plajă, fiindcă aici se vor întreba de ce, brusc, nu a mai apărut.

– Poate că așa e cel mai bine. Mai devreme am văzut doi polițiști intrând în casa ta.

– M-a sunat agentul Tucker ca să mă întrebe dacă puteau să se uite prin camera lui Stef, să vadă dacă există ceva care să sugereze cine ar fi putut-o omorî.

Îi povesti despre Dirk Arneson.

– Recunoaște că o știa pe Stef, dar susține că are un alibi.

– Dawson Scott?

– L-au ținut la închisoare azi-noapte, dar i-au dat drumul de dimineață. Tucker nu l-a exclus din ecuație, dar cred că vrea doar să fie mai catolic decât papa. Nu se prea agreează.

– Nu cred că a pus vreodată mâna pe Stef.

– Nici eu nu cred, spuse ea convinsă.

El ezită, apoi adăugă:

– Și voi doi?

– Nu există așa ceva, Bernie.

Amelia schimbă subiectul și îi spuse că se oferise să îi scutească pe părinții lui Stef de o sarcină dezagreabilă.

– Le-am spus că o să-i împachetez lucrurile, apoi o să eliberez casa. Tot timpul mă întristez când trebuie să fac asta, mai ales că nu știu când o să mă întorc. Ziua de azi va fi deosebit de tristă.

– Vrei să rămân să îți țin companie? Aș putea pleca de dimineață.

Ea privi către casă. Părea cumplit de goală și pentru o clipă se simți tentată să îi accepte oferta.

– Nu, mulțumesc. Trebuie să ajungi la terci și la creveți.

Se întinse și îi mângâie mâna îmbătrânită, care se odihnea pe fereastra deschisă.

– Ai grijă pe drum.

– Ți-am dat adresa mea de e-mail?

– Stef... spuse ea numele automat și înghiți în sec. A scris-o ea pe o foaie de hârtie.

– Ținem legătura. Spune-le lui Hunter și lui Grant că ne vedem la vară.

– Zmeul o să fie aici.

După ce își luară la revedere, ea parcurse restul distanței și intră pe ușa din spate. Venise lumina, dar asta nu îndepărtă tristețea pe care o simțea în timp ce străbătea camerele pustii. Nu se mai simțise atât de pierdută de când vizitase casa pentru prima oară după moartea tatălui ei.

Polițiștii care percheziționaseră camera lui Stef lăsaseră pe scări dâre de nisip. Dormitorul fetei nu mai era la fel de îngrijit ca înainte. Rămăseseră lucruri pe afară, altele fuseseră rearanjate.

Timp de câteva minute, Amelia stătu pe pat și plânse pentru prietena ei. Apoi, forțându-se să se achite de sarcina dezagreabilă, împături cu grijă toate hainele lui Stef în cele două valize. Îi împachetă și toate celelalte

obiecte personale, astfel încât părinții ei să poată alege ce voiau să păstreze. După ce puse totul în valize, le duse la mașină și le puse în portbagaj.

Mașina lui Bernie nu mai era acolo. Era complet sigură și așa se și simțea.

Singurătatea o apăsa în piept, însă începu să elibereze casa pentru iarnă. Mai târziu avea să vină o firmă de curățenie care să lase totul lună, însă goli frigiderul și cămara de toate alimentele perisabile, desfăcu paturile și strânse rufele din mai multe coșuri într-un maldăr mare, pe care îl duse la spălătorie.

Era o activitate cu care era obișnuită, pe care o făcuse de zeci de ori. Astăzi, se simțea foarte deprimată. Ochii îi erau năpădiți de lacrimi în timp ce mergea dintr-o cameră în alta pentru ultima oară, verifica să nu fi rămas vreo lumină aprinsă, vreun ventilator pornit, să nu curgă vreun robinet, să nu fie deschisă vreo fereastră.

Conversațiile cu Stef, râsul copiilor îi răsunau în minte.

Se duse în dormitorul ei, ca să vadă dacă nu cumva uitase ceva. Când merse să tragă jaluzelele, nu se putu abține și privi către casa învecinată.

Știa care dintre ferestrele de la etaj aparțineau dormitorului lui Dawson. El o urmărise prin acele ferestre. Se gândi, însă, mai puțin la felul în care îi invadase intimitatea decât la sărutul de care avuseseră parte în dormitorul acela, pe pat, printre cearșafurile răvășite care miroseau a el.

Trase repede jaluzelele, vrând să blocheze nu numai vederea, ci și acea amintire erotică.

Ajunse pe ultima treaptă a scărilor, dar își dădu seama că își lăsase laptopul pe masa din camera pe care o folosea pe post de birou. Își lăsă geanta și urcă din nou la etaj.

Soarele apunea, iar umbrele se măreau atunci când Amelia intră în cameră și se îndreptă spre masă. Ezită, dar, înainte să se convingă să nu facă asta, trase scaunul, se așeză și porni calculatorul. Vru să se oprească, însă intră pe internet și căută numele Carl Wingert.

După câteva clipe ajunse pe o pagină cu persoane căutate de FBI și văzu chipul omului care fugise de justiție timp de mai multe decenii, căutând în trăsăturile aspre ale acestuia orice asemănare cu omul pe care îl iubise și cu care se căsătorise, dar de care apoi începuse să se teamă.

Nu găsi nimic. Nu văzu nici o asemănare între imaginea de pe monitor și Jeremy. Dar poate că nu vedea fiindcă nu voia. Oare o orbise disperarea? Respinse ideea că Jeremy, tatăl copiilor ei, putea fi copilul unor infractori. Al unor criminali. Pur și simplu era imposibil.

Dar Headly, agent FBI, care nu era nici pe departe prost, era convins și avea probe de ADN care îi justificau opinia. Jeremy dăduse dovadă de un instinct violent.

Își îngropă chipul în palme și respiră adânc, rugându-se din tot sufletul:

- Dumnezeule, te rog, nu!

Harriet era din cale-afară de entuziasmată.

- I-a dat să-i mănânce *câinii*?

- Willard susține că soția lui era moartă când a găsit-o, spuse Dawson.

Era așezat pe patul din camera de hotel și se ciupi de nas până când îi dădură lacrimile. Numai o durere fizică îl putea face să suporte agonia conversației telefonice.

- A murit împușcată în piept, de la distanță mică.

- Cu pistolul lui Willard. Ai spus că au fost găsite doar amprentele lui.

- Da, dar a jurat că n-a împușcat-o el.

- Care e versiunea lui?

- Când a fost interogat, a recunoscut că băuse toată ziua în timp ce îi căuta prin Savannah și prin împrejurimi pe cei doi amanți. La un moment dat a renunțat și s-a dus la locul pe care îl deține în pădure, unde își ține și își antrenează câinii de luptă. Spune că era atât de beat încât nici măcar nu a putut ieși din camionetă, ci a leșinat. Când și-a venit în fire trecuseră câteva ore, era trecut de miezul nopții. A observat imediat că nu mai avea arma pe bord. A ieșit, s-a împiedicat în întuneric,

încercând să-şi dea seama încotro s-o ia. A ajuns la cabană şi a găsit o lanternă. A spus că animalele, citeşte, înnebuniseră. Aşa că s-a împleticit către cuşti, a făcut lumină cu lanterna, iar într-una dintre cuşti era Darlene. Ce mai rămăsese din ea. Arma era rezemat de cuşcă.

– Speră ca juriul să creadă asta?

– Nu ştiu ce speră. Asta a fost mărturia lui. A recunoscut că a comis mai multe infracţiuni participând la lupte cu câini.

– Şi ce a avut de spus în legătură cu Jeremy Wesson?

– Habar n-are ce s-a întâmplat cu el. Dovezile că ar fi avut aceeaşi soartă ca Darlene sunt neconcludente. O bucată de scalp cu păr în stomacul unui câine. Sânge în padoc.

– Asta nu e concludent?

– Aşa s-a exprimat medicul legist când a depus mărturie. Avocatul apărării a profitat de fapt şi i-a transformat spusele într-o mantră.

– Bine. Continuă.

– Willard a văzut rămăşiţele lui Darlene, s-a panicat, a fugit. Poliţia l-a găsit după câteva zile şi numai după ce a primit un indiciu anonim cu privire la locul unde s-ar putea afla. În tot timpul acesta, procesul digestiv...

– Jeremy se transformase în excremente de câine.

Dawson se gândea de ce, dacă tot îl mâncaseră complet pe Jeremy, câinii nu o terminaseră şi pe Darlene. Dar nu pomeni despre asta. Ca un adevărat vampir, Harriet savura detaliile morbide ale poveştii.

– Willard jură că nu l-a văzut niciodată pe Jeremy, continuă el. Avocatul lui a încercat să convingă juriul că Jeremy a fost cel care a luat pistolul din maşina lui Willard în timp ce acesta îşi pierduse cunoştinţa, a omorât-o pe Darlene, i-a împins corpul în padocul câinilor, apoi a fugit înspre mlaştină şi nu a mai fost văzut niciodată. Poate chiar el a fost cel care a sunat şi a dezvăluit locul în care se afla Strong.

– Iubitul soţiei i-a înscenat crima bietului Willard.

– Avocatul lui nu a folosit cuvintele astea, dar cam asta e îndoiala pe care a încercat să o sădească.

–Are vreo șansă să fie achitat?

–Juriul mai face surprize câteodată.

Dawson era pregătit de multă vreme să își încheie apelul telefonic obligatoriu. Cu cât interacționa mai puțin cu Harriet, cu atât era mai fericit. În plus, era epuizat. Imediat după întâlnirea dezastruoasă cu Headly și cu Amelia, se dusese la tribunal. Dedicase mai multe zile procesului lui Willard Strong, așa că trebuia să vină cu ceva care să îi justifice timpul și cheltuielile. Altfel, avea să-i dea socoteală lui Harriet la întoarcerea în Washington.

Când se ridică ședința, simțise tentația să se plimbe pe River Street până ce avea să găsească vreun individ de teapa lui Ray Dale, care să îl ajute să-și refacă stocul de pastile. Rezistă tentației. Agenții Tucker și Wills aveau să fie încântați să îl mai poată prinde cu ceva și încă nu fusese exclus complet de pe lista suspecților pentru crimă. În plus, era o prostie să cumpere medicamente de pe stradă. Se distrugea singur. Nu avea nevoie de Headly sau de Harriet ca să înțeleagă asta.

Așa că se întorsese în camera de hotel și fără să aibă alt sprijin decât un pahar de whisky răspunsese într-un final la zecile de mesaje pe care i le lăsase Harriet. Primele șaizeci de secunde ale conversației fuseseră un atac fulminant la adresa lipsei lui de responsabilitate. Era adevărat că fusese interogat de poliție în legătură cu asasinatul unei tinere? Cineva de la revistă văzuse asta pe internet. N-ar fi crezut dacă n-ar fi intrat pe site-ul respectiv și n-ar fi citit cu ochii ei.

Intervenise într-un final și o amenințase că va închide dacă nu tăcea.

–Dacă mai vorbești așa cu mine, plec, Harriet. Și vorbesc serios.

–De parcă-mi pasă.

–Bine. Poți să-i explici noului tău șef de ce cel mai bun jurnalist al tău a vândut un articol senzațional altei reviste.

Așa o făcuse să tacă, iar ea se calmase suficient încât să îi asculte explicația sumară, prescurtată pentru

noaptea pe care o petrecuse în închisoare și de ce se întâmplase asta.

– Am fost interogat împreună cu toate persoanele care fuseseră văzute împreună cu victima în ziua respectivă.

Nu era tocmai adevărat, dar nici nu era complet fals.

– Partea cea mai rea e că de dimineață n-am apucat să mă spăl pe dinți.

Apoi îi spusese despre ce voia să scrie.

– Trebuie să recunosc, credeam că faci pe viteazul, spuse ea. E un articol foarte bun, mai ales că Jeremy Wesson era veteran de război decorat.

– Asta este ideea. Eroul de război își găsește sfârșitul acasă.

– Bine, bine. Mergi pe asta. Cum e Willard Strong?

– Pare un om rău. Brutal.

Harriet percepu tonul de îndoială.

– Dar?

– Nu știu, spuse el gânditor. Nu mi se pare foarte inteligent. Asta a fost o crimă complexă.

– Nu crezi că ar fi fost în stare să o comită?

– Ar fi fost capabil să îi împuște pe amândoi, asta da. Dar cred că instinctul lui ar fi fost să fugă cât îl țineau picioarele ca să nu fie prins. Să rămână prin preajmă, să încerce să distrugă dovezile, mai ales într-un mod atât de ciudat... Mi se pare dubios. Exagerarea asta nu îi este specifică, e prea bine planificată. Mă gândesc că...

– Asta e problema ta, Dawson. Gândești prea mult. Analizezi prea mult. Nu toate articolele trebuie să se refere la psihologia subiectului, să ajungă până la punctul în care a început totul. Scrie articolul ca și cum se referă la o crimă. O dată măcar, lasă în pace aiurelile psihologice. Scrie astfel încât să atragi atenția, dă detalii morbide, scrie astfel încât să stârnești sentimente din perspectiva eroului de război. Cititorii o să moară de drag. Scuză-mi jocul de cuvinte.

– Ha, ha. Am înțeles.

– Poți să obții un interviu cu el?

– Cu Willard? Numai după proces și oricum nu sunt sigur.

– Dar cu Amelia Nolan?

Îl străpunse o senzație de dorință și durere.

– Am încercat. Mi-a trântit ușa în nas.

– La propriu sau la figurat?

– Nu contează. Nu vorbește. Mai ales acum, că are de-a face cu altă tragedie.

– Uciderea bonei. Hmm. Ideea unei tragedii duble poate fi o altă perspectivă. Încearcă din nou. Folosește-ți farmecul.

– Las-o mai moale. Deocamdată sunt frânt. O să fac un duș, mănânc un burger, mă uit la un meci de fotbal. Dacă vrei mai multe detalii picante, va trebui să le citești în articol, la fel ca toată lumea.

Dawson închise, puse telefonul pe vibrații, apoi se prăbuși pe pat și își acoperi ochii cu brațul. Nu mințise, era într-adevăr epuizat. Avea nevoie de somn, dar își promisese că nu va mai apela la pastile împotriva anxietății și la somnifere. Whisky-ul își pierduse puterea amorțitoare, nu făcea altceva decât să îl amețească pe moment, după care îl pricopsea cu dureri de cap și de stomac.

Așa că trebuia să își găsească liniștea cu forțe proprii. Dumnezeule, avea să reușească. Însă atunci când închise ochii și încercă să se gândească doar la norișori care pluteau peste munți înzăpeziți, la pâraie care susurau prin păduri încântătoare, mintea îi rămase fixată pe femeia care ieșise din viața lui în urmă cu câteva ore.

Femeia pe care o voia în ultimul hal, dar pe care nu o putea avea.

Headly îl întrebase de ce nu se dusese după ea. Răspunsul nu era suficient de clar? Ea nu îi permisese. Ei îi era de ajuns. El era un oportunist, un șarlatan care se infiltrase în familia lor, chiar momindu-i copiii, ca să obțină ceea ce dorea. Asta credea ea despre Dawson Scott.

Însă chiar dacă ar fi fost sincer cu ea de la început, chiar dacă i-ar fi spus totul, dacă i-ar fi câștigat încrederea și poate chiar și afecțiunea, tot ar fi lăsat-o să plece. Nu era un martir, dar nu era nici un nenorocit egoist.

Ultimul lucru de care avea nevoie Amelia Nolan era un alt bărbat în viața ei care să se trezească urlând în fiecare noapte.

Se lupta cu acea amintire umilitoare când simți vibrația telefonului. Îl ridică și înjură când văzu numele lui Headly. Ar fi vrut să nu răspundă, dar nu ar fi făcut altceva decât să amâne inevitabilul. Apăsă butonul.

– Mă pregătesc să fac duș. Te sun eu mai încolo?

– Nu. E urgent.

– Parcă gâfâi.

– Așa e.

– Ce s-a întâmplat?

– I-am bătut la cap.

– Pe cine?

– Pe oamenii de la secția de poliție, de la procuratură, l-am implicat și pe Knutz. Slavă Domnului că i-am bătut la cap.

– Dacă îți crește tensiunea, Eva o să...

– Au găsit o amprentă pe pelerina de ploaie.

Dawson își mușcă buzele.

– A fost o potrivire atât de fantastică încât îmi venea să sar într-un picior. Ghici a cui e amprenta.

– A lui Jeremy Wesson.

– Lasă dușul și vino încoace.

capitolul 16

Împotriva dorinței ei sau a rațiunii, Amelia fu captivată de afișul cu Carl Wingert.

În 1970 se ridicase din tagma tâlharilor, a hoților mărunți și devenise un infractor notoriu când jefuise cu tupeu o bancă federală din Kansas City. Se întâmplase în plină zi, într-o după-amiază aglomerată de vineri. Nu purtase mască și nu se deghizase în vreun fel, ca și cum ar fi vrut să fie recunoscut, să îi fie recunoscută fărădelegea. Îi executase pe directorul de bancă, pe casiera care îi dăduse toți banii din sertar, apoi fusese complet neinspirată și declanșase o alarmă, pe paznicul care încercase

cu vitejie să îl anihileze, pe un polițist care, cu totul întâmplător, aștepta la rând să își încaseze salariul.

Camerele de supraveghere surprinseseră numeroase imagini cu Carl în ziua aceea, fiindcă nu încercase deloc să le evite. Imaginile fuseseră mărite, îmbunătățite și erau singurele fotografii care puteau fi găsite cu acel infractor, cu excepția fotografiilor școlare, care arătau transformarea unui copil indiferent într-un nemernic care părea din ce în ce mai înfuriat pe măsură ce creștea. Renunțase la studii după al doilea an de liceu.

Cele mai bune dintre aceste imagini exclusive cu Carl ca adult fuseseră alese pentru afișul cu persoane căutate, iar în timp ce le studia Amelia se întreba întruna dacă acest bărbat era, așa cum susținea Gary Headly, bunicul copiilor ei.

Simpla posibilitate o neliniștea. Dar cel mai rău o neliniștea posibilitatea ca Jeremy să fi știut. Dacă știuse, îi ascunsese adevărul fiindcă îi era rușine de originea lui și voi să îi apere de necazuri pe ea și pe copii? Sau motivul pentru care nu îi spusese nimic era unul mai sinistru? Era o perspectivă înfiorătoare.

Își dădu seama brusc că în cameră se făcuse întuneric și că singura lumină era cea a ecranului laptopului. Nu intenționase să plece atât de târziu. Dar când se pregătea să împingă în spate scaunul de la birou, o surprinse un zgomot care venea de jos.

Cunoștea fiecare colț și ungher al casei, fiecare treaptă care scârțâia sub pașii cuiva, fiecare balama care scârțâia dacă nu era unsă regulat, ce sertare se blocau atunci când aerul era foarte umed. Numai o persoană care cunoștea casa atât de bine ar fi recunoscut felul în care se freca de podea ușa de la bucătărie, atunci când o deschidea cineva.

Asta fu ceea ce auzi. Și apoi tăcere.

Asta fu ceea ce, mai mult chiar decât zgomotul ușii deschise, o făcu să se îngrozească. Închise repede laptopul și toată camera, de fapt toată casa se cufundă în întuneric.

*

– Nu uita, poartă-te normal.

– Am înţeles.

– Vii doar ca să-ţi iei lucrurile din casa de pe plajă înainte să pleci acasă. Dacă e undeva pe aici şi o urmăreşte, asta trebuie să creadă.

– Am înţeles.

– Nu vrem să...

– La naiba! izbucni Dawson. Am spus că am înţeles.

Headly îi dăduse instrucţiuni de când coborâseră de pe feribot. Dawson conducea maşina închiriată de Headly cu o viteză periculoasă. Bătrânul era în spate, pe banchetă.

După ei veneau două maşini de poliţie şi o maşină nesemnalizată cu patru agenţi FBI de la Savannah, inclusiv Cecil Knutz. Toţi conduceau fără faruri şi menţineau distanţa, astfel încât maşina lui Dawson să pară singura care circula pe drum.

– Până ce Amelia nu e în siguranţă, ultimul lucru pe care îl vrem...

– E să îi dăm de înţeles că îl aşteaptă artileria grea, spuse Dawson, citându-l pe Headly, care folosise analogia aceasta mai devreme, atunci când discuta planul cu echipa adunată în grabă, pe puntea feribotului.

– Dacă îşi dă seama că suntem pe urmele lui, nu mai are nimic de pierdut omorând-o, chiar dacă o va face numai ca să se retragă în glorie.

– Dacă îi face rău, eu însumi o să mă asigur că aşa se va întâmpla. O să-i zbor creierii.

– Vezi, despre asta vorbesc. Eşti jurnalist, nu poliţist.

– Scriitoraş.

– Ce?

– Aşa mi-a zis nenorocitul ăla de Tucker.

„O să-l lăsaţi pe scriitoraşul ăsta drogat să facă munca de poliţie?" Lui Dawson aproape că îi venise să sară la beregata agentului şi să îi arate cât de periculos putea fi un scriitoraş dacă era provocat, însă ignorase insulta. Satisfacţia personală pe care ar fi obţinut-o în urma unei lupte corp la corp cu Tucker nu merita timpul preţios pe care l-ar fi pierdut.

Trecuse deja o oră de când îl sunase Headly și îi spusese despre amprentă. În acele chinuitoare șaizeci de minute, nimeni nu reușise să dea de Amelia. Nu răspunsese nici la mobil, nici la telefonul fix din apartamentul din Savannah.

Dawson avusese ideea să îl contacteze pe George Metcalf, care le confirmă că băieții încă erau la ei. Amelia le spusese că avea să își petreacă după-amiaza la casa de pe plajă și că era posibil să aibă treabă până seara. Casa de pe insulă nu avea telefon fix.

Polițistul care păzise locul crimei din parcarea barului fusese rechemat la secție și se întorsese pe uscat când i se terminase tura. *Cineva* considerase că nu avea sens să fie înlocuit. Nimeni nu își asuma răspunderea pentru acea decizie regretabilă, astfel încât nimeni nu putea să se ducă la casa Ameliei, să vadă dacă era în siguranță, să o avertizeze în legătură cu posibilul pericol și să rămână cu ea până ce aveau să sosească întăriri.

–Tucker e un fanfaron, spuse Headly de pe banchetă. Lasă-l în pace. Dar nu uita că și el, și ceilalți sunt polițiști cu pregătire. Tu nu ești. Participi la misiunea asta numai fiindcă poți să urmărești împrejurimile fără să ne dai de gol în fața lui Jeremy. Asta dacă e prin preajmă. Ar fi putut ajunge deja în Canada.

–Crezi că e în Canada?

Headly nu răspunse. Dacă ar fi crezut asta, nu ar fi gonit s-o avertizeze pe Amelia cu privire la ultimele lucruri pe care le aflaseră.

–Casa lui Bernie pare părăsită, îi spuse Dawson în timp ce trecură pe lângă ea. Dumnezeule, e singură aici. E o mașină la ea acasă, dar nu e aprinsă nici o lumină. Și n-a răspuns la telefon.

–Mergi mai departe.

–La naiba.

Frână și ieși din mașină aproape în fugă. Îl lăsă pe Headly în urmă și alergă către ușa din spatele casei Ameliei. Era descuiată. O împinse și se opri să asculte. Tăcerea era profundă și cumplită. Dacă totul ar fi fost

în regulă, luminile ar fi fost pornite şi ar fi fost semne de activitate.

Privi în jur şi văzu că Headly venea după el, vorbind încet la telefon, descriind situaţia oamenilor din vehiculele care îi urmau. Dawson înţelese că oricum avea să se vadă care era scopul venirii lor acolo, aşa că dădu năvală în bucătăria Ameliei, aprinse lumina şi o strigă pe nume. Din bucătărie se duse în sufrageria de unde putea vedea camera de zi, uşa din faţă şi terasa. Nimic. Se grăbi către scări şi dădu peste geanta lăsată pe prima treaptă.

Privi în sus. Amelia era sus, tensionată şi crispată, agăţată de balustradă. Apoi, când îl recunoscu, se aşeză încet pe ultima treaptă.

Dawson urcă treptele câte două o dată.

– Eşti bine?

Şopti că da, însă era evident că nu se simţea bine. Tremura şi privea îngrozită peste umărul lui, văzând cum casa i se umplea de oameni înarmaţi. Ochii i se măriseră de şoc şi de uimire şi se uită din nou la Dawson. El îşi aşeză mâinile pe umerii ei.

– Au găsit amprenta lui Jeremy pe pelerina de ploaie.

Ea dădu încet din cap, ca şi cum se resemnase să recunoască ceea ce negase cu atâta vehemenţă. Apoi îl luă de braţ.

– Şi băieţii?

– Sunt bine. Poliţiştii păzesc casa familiei Metcalf.

– O să se sperie.

– N-o să ştie. Soţii Metcalf au fost informaţi, dar Headly a dat ordin ca poliţiştii să rămână invizibili. Fără maşini semnalizate, lumini sau lucruri de genul acesta.

– Toate astea sunt atât de...

Nu putea găsi un cuvânt care să descrie în mod adecvat circumstanţele.

– Nu voiam să cred, spuse ea nenorocită. Nimic. Dar e adevărat, nu-i aşa?

Ochii i se umplură de lacrimi. Dawson o mângâie pe ceafă şi îi aşeză capul pe umărul lui. Jucându-se cu părul ei, îi şopti:

– Dacă aș putea face ca totul să nu fie adevărat, crede-mă că aș face-o.

Polițiștii se răspândiră să examineze cu atentie plaja și împrejurimile.

Tucker și Wills, agenții FBI, Amelia, Headly și Dawson se strânseră în sufrageria Ameliei. Ca să pună la curent pe toată lumea, Headly descrise pe scurt activitatea lui Carl și a Florei și dezvălui care era relația lor cu Jeremy. Îi informă de teoria că Jeremy o omorâse pe Stef, luând-o drept Amelia.

Îi explică lui Tucker de ce fuseseră interesați să îl vadă pe Dirk Arneson.

– Ne-am gândit că poate Jeremy își luase altă identitate și o folosea pe fată ca să obțină informații despre Amelia și despre copiii lui.

– Și de ce nu mi-ați spus, în loc să faceți atâta tărăboi?

Headly îi aruncă un os.

– Privind în urmă, probabil că da, ar fi trebuit să o fac.

Tucker păru îmblânzit.

Cecil Knutz era o persoană agreabilă, așa cum îl descrisese Headly. Era cu câțiva ani mai tânăr decât Headly, dar îmbătrânise mai repede. Era mare și chel, dar inteligent și suficient de experimentat încât să conducă operațiunea.

Dawson îi admiră atitudinea politicoasă și respectuoasă de care dădu dovadă când o interogă pe Amelia. Ea îi povesti despre căsătoria și divorțul ei, dar, din păcate, nu îi putea oferi informații noi sau revelatoare.

– Pentru mine, Jeremy a murit în urmă cu mai bine de un an. Dacă e viu, habar nu am unde a fost sau unde e. Deși în ultima vreme am simțit o *prezență*, ca și cum cineva mă urmărea. Am zis că sunt prea sensibilă din cauza procesului lui Willard Strong, din cauză că trebuie să vorbesc deschis despre lucruri pe care aș prefera să le uit.

Le povesti despre misterul mingii de fotbal și despre setul de fotografii cu ea și cu copiii care dispăruseră fără vreo explicație.

– Mi le-a adus un prieten când nu era nimeni acasă, dar nu mai erau acolo unde le lăsase.

Dawson aprecie că nu le spuse că el era „prietenul". Le povesti și despre o barcă pe care o observase.

– A rămas ancorată la mal timp de câteva zile. În afară de asta, nimic ieșit din comun.

Însă în timp ce spunea asta se uită scurt la Dawson. Echipa discută dacă era cazul ca ea și copiii să fie mutați într-o casă sigură până ce aveau să-l prindă pe Jeremy. Headly respinse ideea.

– În momentul de față, crede că e în siguranță. Dacă Amelia e pusă sub protecție, ar fi ca și cum am da drumul la difuzoare în toată regiunea și i-am spune lui Jeremy că suntem pe urmele lui.

– Asta presupunând că e viu, spuse Tucker. Încă nu s-a stabilit clar.

– De ce aveți nevoie ca să stabiliți clar? întrebă Dawson.

– De ceva mai mult decât de o amprentă rătăcită luată de pe o pelerină udă. Ar fi putut fi acolo de ani de zile.

– Nu e foarte probabil, spuse unul dintre agenții FBI. Pe o suprafață cu un grad atât de redus de porozitate? S-ar fi șters sau cel puțin ar fi fost deteriorată până acum.

– Încă nu a fost prelucrată digital, susținu Tucker. N-o să accept că e un fapt sigur că Wesson e viu până ce nu...

– O curăță pe Amelia cum a curățat-o pe bonă? făcu Dawson.

– De ce te interesează atât de mult să cred toate astea? Ca să nu te arestez pe *dumneata*?

Wills interveni:

– Având în vedere toate evenimentele inexplicabile pe care le-a trăit doamna Nolan în ultima vreme, plus amprenta, care sunt de acord că mai trebuie analizată, îi spuse el partenerului său, plus faptul că nu am găsit

niciodată corpul lui Jeremy Wesson, cred că trebuie să procedăm ca și cum ar fi viu. Dacă dăm dovadă de exces de zel, cel mai rău lucru care se poate întâmpla e să părem o gașcă de neisprăviți care au presupus, fie și pentru o clipă, că un mort ar fi putut-o ucide pe domnișoara DeMarco. Dar alternativa, aceea de a ignora această posibilitate, e mult mai riscantă pentru doamna Nolan și pentru copiii ei.

Chiar și Tucker fu de acord că trebuiau luate măsuri de siguranță. Headly prezentă un plan.

– Adevărul e că această casă e la fel de ușor de păzit ca oricare alta. Ne aflăm în capătul insulei. Pe o plajă deschisă nu sunt prea multe locuri unde te poți ascunde. Jeremy nu poate ajunge aici pe apă – nici pe brat, nici pe ocean – fără să-l vedem. Nu poate veni cu mașina fără să se urce pe feribot.

– Și nu poate merge pe apă, chiar dacă se poate ridica din morți.

Gluma lui Wills risipi tensiunea, dar afirmația lui sugera din nou că era convins că omul pe care îl căutau era Jeremy Wesson, care era viu și teafăr. Înainte să își vadă fiecare de treaba lui, Tucker o făcu din nou lată.

– Dacă trebuie să vorbesc cu dumneavoastră, îi spuse el lui Dawson, vă caut mai întâi aici?

Întrebarea și insinuarea jenantă în ceea ce o privea pe Amelia îi făcu pe toți să se oprească și să tacă. Dawson văzu roșu în fața ochilor și ar fi vrut să-i tragă o mamă de bătaie. Însă Headly îi simți furia și spuse cu blândețe, prinzându-l de brat:

– Dacă aveți nevoie să dați de Dawson, puteți apela întotdeauna la mine.

Toată lumea plecă, în afară de polițiștii care trebuiau să păzească casa. Oameni de la biroul șerifului din Savannah fură trimiși să îi aducă pe Hunter și pe Grant pe insulă. Amelia ceru ca soților Metcalf să li se permită să îi însoțească.

– Le va fi teamă de străini.

Fură aduși peste aproximativ o oră de doi polițiști, dintre care unul era o femeie tânără. Soții Metcalf erau

oameni liniştiţi, care păreau puţin prea încântaţi că se aflau într-o asemenea situaţie.

Băieţii nu-şi mai încăpeau în piele de fericire. După ce fuseseră despărţiţi de mama lor timp de două zile, se bucurară foarte mult să o vadă şi vorbiră unul peste altul ca să îi atragă atenţia. Dawson îi privi de pe margine cum ea îi îmbrăţişa strâns, sărutându-le chipurile atunci când o lăsau, mângâindu-i ca şi cum voia să se asigure din nou că erau bine.

Bucuria că îl găseau şi pe Dawson acolo era aproape la fel de puternică. Amelia îl prezentă soţilor Metcalf doar cu numele. Probabil aceştia îl considerară un poliţist îmbrăcat în civil, care fusese însărcinat cu paza familiei. În orice caz, nu întrebară de ce el rămânea atunci când ei şi cei doi poliţişti plecară.

Băieţii îi făcură apoi turul casei, de la playstation până la bolul gol în care peştişorul lor îşi dăduse duhul la începutul verii. Turul se încheie în dormitorul lor, unde Amelia anunţă că era ora de culcare. Copiii protestară. Ajunseră la un compromis numai după ce Dawson fu de acord să le citească povestea de culcare.

Asta se întâmplase în urmă cu vreo oră. Atât îi luase să îi adoarmă. Acum intra în bucătărie şi îi spuse Ameliei:

– Ah, singuri în sfârşit.

Ea zâmbi amar.

– Ai uitat de poliţiştii de pe-afară.

– Un rău necesar.

– Băieţii s-au culcat până la urmă?

– Le-am citit două poveşti.

– Îţi mulţumesc că ai făcut asta.

– A fost plăcerea mea.

– Au întrebat de ce nu e Stef aici?

– Grant a amintit de ea în treacăt, dar nu au spus nimic mai mult.

– Sunt surprinsă că nu sunt mai curioşi.

– Sunt copii, ridică el din umeri filosofic. Pentru ei, două zile înseamnă mult. Au fost distraşi.

– De prezenţa ta aici.

– Am umplut un gol.

– Mai multe.

În timp ce punea în priză un ceainic electric, Amelia îl privi cu coada ochiului, probabil observând cât de stingher se simțea în bucătăria primitoare. Pe tejghea era o cutie de biscuiți în formă de urs. Desenele băieților erau lipite pe ușa frigiderului cu magneți care înfățișau personaje Disney. Cărțile de bucate aliniate pe raftul deschis păreau folosite, nu numai de decor. Prin comparație, bucătăria din apartamentul lui era pustie.

Ea îi făcu semn să se așeze la masă.

– Stai jos. Am golit cămara astăzi, dar am găsit pliculețe de ceai și cacao într-o cutie. Nu-ți pot oferi decât asta.

– Nu-ți cere scuze. Nici frigiderul meu nu e vreun frigider poznaș, plin cu tot felul de bunătăți.

– Știi cântecele pentru copii?

– Mama îmi cânta tot timpul. Îmi amintesc de cântecul ăsta.

– Părinții tăi locuiesc în Virginia?

Îi povesti despre accidentul fatal.

– Știi cum sunt părinții, mereu îți spun să ai grijă atunci când te urci la volan. Alor mei le era teamă să nu fac accident cu mașina mai mult ca orice altceva pe lumea asta. Ce ironie, nu? Chiar asta i-a ucis. Veneau acasă de la film, era o seară din timpul săptămânii, pe o stradă pe care conduseseră de mii de ori. Șoferul unei mașini ce venea din sensul opus a virat ca să nu calce o veveriță ce trecea strada, a pierdut controlul și i-a lovit din plin.

– Îmi pare rău, spuse ea încet.

– Șoferul celeilalte mașini a scăpat. A fost distrus, desigur. Soții Headly au suferit din cauza pierderii părinților mei aproape la fel de mult ca mine. Headly și tata erau prieteni din școala primară.

– Deci n-a fost numai o figură de stil. Chiar este nașul tău?

– Este. M-a ținut în brațe când m-au botezat, dar spune de multe ori că a fost degeaba.

Ea râse uşor.

– E evident că sunteţi foarte apropiaţi.

– E ca un ghimpe-n coastă.

– Şi tata era aşa, dar sfaturile lui erau de obicei foarte înţelepte.

Văzând tristeţea care o cuprinsese, Dawson făcu o grimasă şi se întinse după haina pe care o agăţase mai devreme pe spătarul scaunului. Scoase un baton de ciocolată din buzunar şi i-l arătă zâmbind.

– Am luat ăsta mai devreme din minibarul de la hotel. Am uitat de el până acum. Vrei să dăm cu banul?

– Nu, mulţumesc. Nu mi-e foame.

– Când ai mâncat ultima dată? Văzând că Amelia trebui să se gândească, adăugă: Aşa mă gândeam şi eu. Îţi va da energie. Îl împărţim.

Ceainicul începu să fluiere. Dawson alese cacao, nu ceai. Când ea îi întinse cana, îi spuse:

– Îmi pare rău că nu am nimic mai tare. Nici măcar o sticlă de vin.

– Nu contează. Mi-ai stricat toată distracţia.

– Cu băutura?

El ridică privirea şi o întâlni pe a ei.

– Mi-ai zis că alcoolul şi pastilele nu mă vor ajuta să-mi rezolv problema. După asta, nu şi-au mai făcut efectul.

– Nu cred că a fost din cauza a ceea ce am spus eu. Ţi-a venit ţie mintea la cap.

– Poate. Sau poate că noaptea petrecută în închisoare m-a făcut să văd lucrurile cu alţi ochi. Dar să nu te aştepţi că o să-i mulţumesc lui Tucker pentru asta. M-a urât din prima. Nu înţeleg de ce.

– Eşti mai înalt ca el cu un cap şi jumătate.

– Ah. Asta era? Îmi venea să-l strâng de gât că te-a pus într-o situaţie jenantă, adăugă el pe un ton grav.

– Nu contează. Sunt sigură că toţi poliţiştii ştiu deja că atunci când m-au anunţat despre Stef eram împreună în casa ta, în zorii zilei.

Se întoarse la tejghea să-şi ia ceaiul, apoi se aşeză în faţa lui. El desfăcu batonul de ciocolată, îl rupse în două şi îi întinse jumătate.

Ea începu să ronțăie privindu-l gânditoare.

– Dawson, ce faci aici?

– Beau o cană cu cacao.

Amelia îl privi întrebătoare. Neștiind ce să-i răspundă, se foi jenat. În final, o întrebă încet:

– Vrei să plec?

Amelia băgă pliculețul de ceai în apa fierbinte de câteva ori, iar apoi îl lăsă să alunece înăuntru.

– Ne cunoaștem de mai puțin de o săptămână. Eu sunt într-o situație de criză. Nu înțeleg de ce ai rămas prin preajmă, sau de ce... Sau de ce nu am nici o problemă cu asta, spuse ea circumspectă.

– Nici eu n-am idee.

Dawson își dădu seama că răspunsul lui o surprinsese.

– Crede-mă, nu am plănuit asta.

– Asta?

– Tu, Hunter și Grant, poveștile la culcare, făcu el privind către ursulețul de pe cutia cu biscuiți. Nu se compară cu o zonă de război, dar pentru un om ca mine e la fel de complicat.

– Atunci de ce ești aici?

Fiindcă acum era prea târziu să se retragă fără să aibă senzația că îi abandona. Ar fi trebuit să păstreze distanța. Nu o făcuse. Acum era implicat până peste cap și nu avea cum să mai dea înapoi fără să pară un măgar. În plus, nu voia să-i părăsească. Nu-i putea explica asta, fiindcă nu avea explicații nici pentru el însuși. Doar că o dorea.

Mai era și asta. Însă o relație romantică ar fi fost mult prea complicată pentru amândoi. Viața ei era deja dată peste cap, a lui era vraiște. Nu era nici înțelept, nici onorabil nici măcar să își închipuie că face dragoste cu ea. Dar își închipuia. În permanență.

Tuși ca să își dreagă vocea.

– Ai nevoie de un prieten în momentele astea. Atâta tot.

Mințea, fiindcă nu era numai atât. Ea îl studie câteva clipe, apoi coborî privirea.

– Eu am nevoie de un prieten și tu de un articol.

– Nu de asta sunt aici.

– Nu?

– Nu. Pe bune că nu. Amelia, spuse el citindu-i neîncrederea în ochi atunci când ridică privirea, n-am mai fost obiectiv din clipa în care te-am cunoscut. Ştii asta.

După câteva clipe în care se priviră în ochi, ea îşi făcu de lucru scoţând pliculeţul de ceai din cană şi luând o gură. Apoi îl observă cum îşi termină batonul de ciocolată şi soarbe din cacao.

– E cam multă ciocolată. N-o să te ţină treaz cafeina!

– Dacă am noroc. Ştii ce se întâmplă când dorm.

Îşi aminti de coşmarul lui, dar şi de ce se întâmplase după aceea: sărutul. Plutea acolo în aer, între ei, la fel de real ca aburul care se ridica din cănile cu băuturile fierbinţi. Atmosfera din bucătărie păru să devină tensionată, dar nici unul nu se uită în altă parte.

– Nu am apucat să-ţi mulţumesc că ai fost acolo când m-am trezit din coşmar, spuse el.

Ea făcu un gest atât de vag încât oricine n-ar fi scrutat-o din ochi nici măcar nu l-ar fi văzut.

Voia să îi spună de câte ori se gândise la sărutul acela, cât de mult voia să îl repete, cât de mult voia să o atingă din nou, *acum*. Să o ţină în braţe, să îi atingă pielea fină, să simtă răsuflarea ei pe faţă, să o simtă goală, caldă, mişcându-se sub el, să fie înăuntrul ei.

Dacă ea i-ar fi ştiut gândurile indecente, dacă ar fi ştiut cât de greu îi era să se abţină, nu s-ar mai fi simţit atât de în largul ei. S-ar fi îndoit că era acolo doar în calitate de prieten. Dar nu se putea abţine să nu se gândească la asta, să nu vrea ca lucrurile să stea altfel. I se părea corect ca şi ea să ştie.

– Dacă aş avea parte de tine după fiecare coşmar, aş avea zece pe noapte.

Încă se priveau în ochi atunci când se auzi telefonul lui. Tocmai la timp, fiindcă hotărârea lui de a nu o mai atinge vreodată se evaporase. Dawson răspunse cu telefonul pe difuzor.

– Vezi că vin, spuse Headly. Nu trage.

Fără să răspundă, Dawson închise.

– Mi-am amintit, îi spuse el, poate ar trebui să ții spray-ul cu piper cu tine în permanență. Și pentru Dumnezeu, telefonul.

– A fost o greșeală enormă că mi-am uitat telefonul. Nu ți-am auzit apelurile. Telefonul și spray-ul cu piper erau în geanta pe care o lăsasem jos. Dar dacă aș fi avut spray-ul, poate că te-aș fi nimerit direct în față. De ce nu ți-ai anunțat prezența de cum ai intrat?

– În caz că Jeremy era aici cu tine, Headly nu voia să afle că am ajuns.

– Aproape că-mi doresc să se fi întâmplat asta, oftă ea.

– Nu, spuse el apăsat. Nu îți dorești asta.

– Măcar s-ar fi terminat deja.

– Așa e. Dar probabil ai fi moartă.

Jurnalul Florei Stimel – 16 aprilie 1984

Ieri am omorât trei oameni. Aseară am sărbătorit și ne-am distrat atât de mult încât toată lumea, în afară de mine, nu s-a trezit încă.

A fost o zi mare pentru noi, nu numai fiindcă jaful a avut succes (peste 60 000 de dolari), ci și fiindcă a avut loc în ziua de plată a impozitelor. A fost simbolic. Așa îi dă Carl cu tifla guvernului federal.

Nu îmi pare rău neapărat de cei doi bărbați care păzeau camionul blindat. Au fost neglijenți și, dacă te gândești un pic, i-au dezamăgit pe cei pentru care lucrau. După cum a spus și Carl, dacă și-ar fi făcut treaba cum trebuie, încă ar fi vii, banii încă ar fi acolo, iar noi am fi cei morți. Nici unul dintre noi nu a fost rănit, doar că mi-am rupt o unghie când am împins-o pe ostatică în spatele camionului. Încă nu îi știu numele. La știri au spus că nu se va anunța până ce nu îi va fi informată familia.

Era o femeie de origine latino-americană. Avea părul puțin cărunt. Poate că în tinerețe fusese frumoasă. Purta cercelușe de aur, în formă de cruce. Era speriată în ultimul hal și atunci când am plecat de la locul faptei a început să plângă și să bolborosească în spaniolă. Nu știu limba, dar cred că ne implora

să n-o omorâm. Carl voia să scape mai repede şi tot ţipa la Mel să conducă mai repede.

Carl era nervos fiindcă nu intenţionase să ia un ostatic, iar lui îi place să-şi respecte planul. Dar şoferul camionului blindat trebuie să fi declanşat o alarmă silenţioasă înainte să fie împuşcat de Carl, fiindcă a apărut din senin o maşină de poliţie, luându-ne prin surprindere.

Femeia mexicană era o trecătoare nevinovată – aşa au spus la ştiri. Carl a apucat-o şi a împins-o spre mine şi mi-a zis să o duc în camion, în timp ce el îl ţinea la distanţă pe poliţist. Poliţistul a văzut că aveam un ostatic şi n-a tras. Însă Carl l-a împuşcat. E la spital în stare critică. La televizor i-au arătat pe toţi poliţiştii care au venit la spital să-şi arate sprijinul. Carl a râs şi a zis că e păcat că nu putem ataca spitalul să-i omorâm pe toţi deodată, ca să nu ne mai deranjăm mai târziu.

În fine, revenind la femeia mexicană, nu a făcut ce îi zicea Carl. Tot plângea şi sporovăia, iar la un moment dat a devenit isterică şi a început să se văicărească în ultimul hal. Dar niciodată n-am auzit un zgomot mai puternic ca împuşcătura din camion. După ce Carl a împuşcat-o s-a lăsat o tăcere cumplită, dar urechile îmi tot ţiuiau. Cred că aşa li s-a întâmplat şi lui Carl, şi lui Mel, fiindcă nimeni n-a zis nimic pentru multă vreme.

I-am lăsat cadavrul în camion şi ne-am urcat în altul. Cred că, fiindcă am atins-o, s-ar putea să ia de pe hainele ei probe cu care să ne prindă. De când am început asta, în urmă cu peste zece ani, poliţiştii au avansat mult din punctul ăsta de vedere.

Uneori aş vrea să renunţăm pur şi simplu, să îl luăm pe Jeremy, să mergem într-un loc liniştit şi drăguţ şi să fim o familie obişnuită. Jeremy e acum în clasa a treia. Are numai note foarte bune şi joacă baschet. Mă îndoiesc că l-ai vedea vreodată jucând, dar săptămâna trecută am vorbit cu el la telefon zece minute.

Carl spune că poate ne vom putea întâlni luna viitoare. Sper că aşa va fi, dar, după ziua de astăzi, s-ar putea să nu vrea să riște. Până acum, nimeni nu i-a ghicit pe Randy şi pe Patricia. Dacă te uiţi la ei, zici că sunt cei mai normali

oameni din lume. Dar Carl spune că fix atunci când nu mai ai grijă ești prins. Iar dacă am fi prinși nu l-am mai vedea de loc pe Jeremy. Ne-ar închide pentru multă, multă vreme, dacă nu s-ar mulțumi pur și simplu să ne execute.

Iar am deviat de la subiect. (Nu mă gândesc decât la Jeremy!) Am lăsat trupul femeii în camionul pe care l-am părăsit. Când am ajuns la ascunzătoare, ne liniștiserăm deja și am început să respirăm mai ușor. Carl a declarat că ziua a fost o victorie, mai ales după ce am numărat banii.

Atunci a început petrecerea. Toată lumea s-a îmbătat. Eu am fumat și am băut mai mult ca de obicei, fiindcă m-a deranjat felul în care Carl o omorâse pe femeia aceea numai fiindcă se văieta. Nu aveam nimic împotriva ei. Nu păzea ea camionul. Pur și simplu a fost în locul nepotrivit la momentul nepotrivit. Părea să aibă patruzeci și ceva de ani, avea cu siguranță soț, copii, poate chiar și nepoți. Mi-a părut rău pentru ei. Ei n-au sărbătorit aseară.

Asta e prima misiune a lui Mel cu noi. Ne-a fost recomandat ca un șofer cu nervi de oțel. Și-a respectat reputația și ne-a scos de acolo, deci probabil Carl a considerat că merită o răsplată. Pe mine.

Urăsc când lasă alt bărbat să facă ce vrea cu mine. Fiindcă după aceea, când se trezește, Carl e supărat pe mine, de parcă ar fi fost ideea mea. Când de fapt mie nu îmi place niciodată. Mă simt murdară. Ca și cum aș fi un gunoi. Și mă gândesc că dacă asta e singura valoare pe care o am pentru el, ar putea să mă lase în urmă dacă am fi prinși vreodată. Dar nu cred că m-ar lăsa. Nu m-a lăsat în urmă la Golden Branch, iar atunci eram convinsă că avea s-o facă.

Totuși, m-ar jupui de vie dacă m-ar prinde cu acest jurnal. Nu vreau să mă gândesc cât de furios ar fi. Ar putea să mă dea pe mâinile unuia ca Mel și să nu mă ia niciodată înapoi.

capitolul 17

Jeremy Wesson se scărpină alene în barbă în timp ce asculta știrile locale la radio, care oferiră un scurt

rezumat al mărturiei depuse de Willard Strong în ziua respectivă în sala de judecată.

Willard nu își amintea câteva ore din ziua crimei, însă, în rest, amintirile și presupunerile lui corespundeau felului în care se întâmplaseră lucrurile în ziua când Jeremy îi ucisese soția cu pușca lui, în timp ce el dormea în furgonetă.

Nu se știa încă dacă juriul avea să creadă explicația lui Willard, dar acuzatul nu avea șanse prea mari. Jeremy nu avea nimic personal împotriva lui Willard, care fusese ales dinadins ca să joace un rol esențial și care servise bine acestui scop. Nu ar fi putut găsi un om care să se potrivească mai bine. Dacă Jeremy nu ar fi gândit totul de la început, Willard era un om atât de violent încât poate chiar i-ar fi omorât pe Jeremy și pe Darlene fiindcă îl înșelau.

Totuși, era imposibil să se întâmple așa ceva. Jeremy controlase totul de la început până la sfârșit. Condamnarea lui Willard avea să fie bomboana de pe colivă. Pentru toată lumea, în absența unor îndoieli rezonabile, Jeremy Wesson avea să fie mort, la fel ca biata Darlene.

Misiunea de a regiza căderea lui Jeremy Wesson, ca testament al eșecului Americii, fusese planificată riguros și desfășurată cu meticulozitate. Ajunsese o persoană care avea, în aparență, tot ceea ce-și putea dori cineva: o soție frumoasă, un socru apreciat, doi copii perfecți, un viitor luminos. Visul american se prăbușise atunci când se întorsese de la război: afectat, cu tendințe de autodistrugere, în cădere liberă.

Avusese nevoie de ani de zile, iar unele dintre rolurile pe care trebuise să le joace erau mai ușor de adaptat și de respectat decât altele.

Fusese un bun pușcaș marin. Era un țintaș înnăscut și îi plăcea să îi instruiască pe ceilalți. Se bucurase de tovărășia colegilor săi, mai ales în timpul misiunilor în Orientul Mijlociu. Își făcuse prieteni de care, mai târziu, regretase că trebuia să se despartă. Desigur că nu crezuse toate balivernele privind servirea lui Dumnezeu

și a patriei. Trebuia să se prefacă, dar fusese foarte convingător.

Îi fusese mult mai greu să o curteze pe Amelia Nolan. Stinghereala lui nu fusese întru totul prefăcută. Se simțea mult mai acasă în barăcile militare decât într-o sală de bal. Randy și Patricia îl învățaseră reguli de comportament de bază, iar el participase la suficiente chermeze ale militarilor încât să știe cum să se comporte în public.

Însă familia Nolan trăia într-o societate rarefiată, care îl intimidase așa cum nu îl intimidaseră niciodată inamicii. Normele politeții sudiste nu erau scrise în nici o carte, însă toți cei din cercul familiei păreau să le cunoască și să le înțeleagă. Se gândise de multe ori dacă nu cumva ar fi fost mai bine să se reorienteze. Poate că trebuia să mai coboare puțin ștacheta.

Totuși, spre uimirea lui, stângăcia fusese unul dintre lucrurile pe care Amelia le îndrăgise la el. Era diferit de cavalerii cu care era obișnuită, iar acest lucru îi câștigase inima. Gafele lui o atrăgeau, în loc s-o îndepărteze. După ce înțelesese asta, Jeremy intrase în pielea personajului și devenise un cățeluș care se străduia din răsputeri, care de-abia aștepta să îi intre Ameliei în grații.

Glonțul se întorsese oarecum împotriva lui, fiindcă acceptarea ei necondiționată îl făcuse să se îndrăgostească de ea. Puțin. Mult mai mult decât și-ar fi dorit. Se așteptase să nu simtă niciodată decât dispreț pentru ea și pentru tot ceea ce reprezenta: aristocrația bogată, rapace, lacomă, crudă a Statelor Unite ale Americii.

De multe ori își dorea ca ea să nu-l fi iubit atât de mult. Dacă ar fi fost critică și ar fi avut prejudecăți, dacă l-ar fi privit de sus, dacă ar fi fost nemiloasă atunci când se întorsese din război, nu extrem de îngrijorată, misiunea ar fi fost mai ușoară. Scopul fusese să o câștige, nu să-i frângă inima.

Își dorise să își deteste socrul și toate balivernele patriotice pe care le scornea acesta. Îi disprețuise politica, disprețuise guvernul pe care îl reprezenta, însă descoperise

că îi era greu să simtă aceeaşi antipatie şi faţă de omul respectiv. Nolan era un domn corect, generos.

Cel mai greu îi fusese, însă, să se transforme dintr-un tată iubitor într-o brută beţivă, abuzatoare, de care le era teamă copiilor. La început aceştia alergau către el cu braţele deschise, zâmbind cu gura până la urechi fiindcă venise acasă, iar la sfârşit ajunseseră să se ghemuiască într-un colţ atunci când el intra în cameră, să tresară atunci când el ridica vocea. Avea multe de recuperat faţă de ei. În curând avea să o facă.

După toţi aceşti ani, mai avea câteva zile şi avea să îşi atingă scopul. Willard Strong avea să fie condamnat pentru uciderea lui Darlene şi, automat, şi a lui Jeremy Wesson. După aceea îşi putea duce războiul personal fără vreo teamă de pedeapsă. Putea să deschidă iadul în toate cele cincizeci de state, nimeni nu avea să caute un mort.

Mai era o problemă care trebuia îndepărtată.

Aflase cu stupoare că femeia găsită moartă în spatele barului nu era Amelia. Dumnezeule, încă nu-i venea să creadă că o confundase cu altă femeie.

În ziua furtunii, oceanul devenise atât de agitat încât se hotărâse să nu se mai întoarcă în Savannah şi ancorase barca la Sfânta Nelda. Nu fusese pe insulă prea des şi nu era îngrijorat că l-ar putea recunoaşte cineva. Chiar dacă se întâlnea cu cineva care îl cunoscuse pe Jeremy Wesson, tot era improbabil ca aceştia să vadă dincolo de barba groasă care îi acoperea partea de jos a feţei, dincolo de şapca pe care o purta ca să ascundă bucata lipsă de scalp pe care şi-o jupuise el însuşi şi pe care o aruncase în padocul câinilor. În plus, în cele cincisprezece luni de când era pe fugă, se îngrăşase vreo cincisprezece kilograme.

Aşa că atunci când ancorase la docurile din Sfânta Nelda în timpul ploii torenţiale, nu considerase că era în pericol să fie descoperit. Stătea în cabina bărcii, bând o cană de cafea şi privind satul acoperit de apă, când, dintr-odată, o văzuse.

Ploaia era ca o perdea și era destul de întuneric. Poate că n-ar fi observat-o dacă n-ar fi fost pelerina. Pelerina aceea urâtă, stridentă pe care Amelia o cumpărase în Charleston era greu de ratat, chiar și în lumina slabă reflectată de ferestrele magazinului general.

În cele patru sute și ceva de zile de când îi lăsase pe câini să se bată pe rămășițele lui Darlene, așteptase momentul potrivit să o elimine pe Amelia din peisaj și să își recupereze copiii. Ar fi fost o nebunie să îndrăznească să îi răpească pe Hunter și pe Grant, fiindcă Amelia încă era un factor-cheie în procesul lui Willard și apărea des la televizor. În plus, știa că mărturia ei avea să ajute la condamnarea lui Willard și nu voia să strice asta.

Însă în toate acele zile plictisitoare și în nopțile singuratice, analizase mai multe scenarii, se gândise mult la cum avea să scape de ea atunci când avea să vină momentul. Căutase altă opțiune decât moartea, pentru că... Fără vreun motiv.

Îi era totuși teamă să nu cumva să gândească prea mult lucrurile. Uneori, oamenii pierd oportunități fiindcă planifică prea mult. Atunci când îți cade o pară mălăiață, ai practic obligația să accepți cadoul din partea destinului, nu?

Avea să îi fie mult mai ușor să își recupereze copiii dacă mama lor ieșea din peisaj pentru totdeauna. Incorectitudinea acestei acțiuni putea fi analizată mai târziu. La momentul respectiv, trebuia să acționeze.

Pusese jos cafeaua, scosese un ciocan din cutia cu unelte și îl ascunsese în propria pelerină. Un bărbat care alerga nebunește prin ploaie nu avea să ridice nici un semn de întrebare. Dar nu conta, fiindcă ajunsese în parcarea din spatele barului fără să îl vadă nimeni.

Se ascunsese în spatele tomberonului și așteptase.

Dar, *la naiba*, atunci când ieșise din magazin, era însoțită de tipul acela, de tipul care se jucase pe plajă cu copiii lui, de străinul înalt și deșirat cu care Amelia stătuse pe terasă în seara precedentă, pe balansoar, bând vin.

Fugiseră la maşina ei cu capetele plecate. Îi auzea cum râdeau în timp ce evitau băltoacele. Bărbatul deschisese uşa din spate şi pusese jos cumpărăturile. Ea deschisese uşa din dreapta şi îşi aruncase poşeta pe scaun. Îşi luaseră scurt la revedere, iar el se întorsese înapoi în magazin.

În timp ce se pregătea să intre în maşină, îi căzuseră cheile. Se aplecase să le ridice. Jeremy profitase de moment. Nu se gândise la chipul ei, la ochii ei, la trupul cu care făcuse dragoste. Nu se gândise la blândeţea ei, la râsul ei muzical, la drăgălăşenia ei atunci când se încrunta a concentrare. Nu se gândise deloc la ea, ca om. Era o ţintă, la fel ca zecile de ţinte pe care le eliminase în Irak şi în Afghanistan, de la sute de metri distanţă. Trebuia să dispară. Atâta tot.

Auzi sunetul, simţi pocnetul atunci când ciocanul zdrobi ţeasta, aproape nestingherit de gluga pelerinei. Fără să ştie ce o lovise, căzuse pe burtă în noroi. O apucase de gleznă şi o târâse în spatele tomberonului. Îi aşezase mai bine gluga pe cap, apoi fugise înapoi la barcă. Totul se petrecuse remarcabil de uşor şi de rapid. Nici măcar nu i se răcise cafeaua.

Dawson Scott se chema tipul care aproape că îi strica planurile. Scria la o revistă. Jeremy aflase totul despre el în dimineaţa aceea, în timp ce mânca clătite cu cârnaţi la o haltă de pe I-95. Era aşezat la tejghea, aşa că vedea televizorul montat sus pe perete.

Purtătorul de cuvânt al poliţiei nu spusese prea multe, însă, atunci când reporterii insistaseră, declarase că Dawson Scott îşi petrecuse noaptea în închisoare şi încă era suspect pentru uciderea fetei. Jeremy abia se abţinuse să nu râdă zgomotos.

Mai interogaseră încă o persoană. Jeremy nu-şi amintea numele, dar nu conta. Singurul lucru care conta era că *nu* îl căutau pe defunctul Jeremy Wesson. S-ar fi simţit foarte bine dacă nu ar mai fi rămas un lucru netermi-nat: trebuia să găsească altceva pentru Amelia.

De abia aştepta ziua când avea să poată părăsi cabana cu pereţii mucegăiţi, cu patul înfundat, cu generatorul

șubred și cu plita care mirosea a propan chiar și când nu era folosită. Toate lighioanele din Carolina de Sud se aciuau pe acolo. Nici măcar nu putea identifica cea mai mare parte a mizeriilor pe care trebuia să le mături de fiecare dată când se întorcea la cabană. Singura parte bună era că nimeni nu știa de existența ei.

Din acest motiv, atunci când opri aparatul de radio și auzi zgomotul ușor, care sugera că cineva pășise pe terasă, acționă din instinct. Trase de o sfoară murdară și stinse singura lumină din tavan. Se mișcă eficient, fără zgomot pe podeaua din lemn, își scoase pistolul de la brâu și se lipi de zidul de lângă ușă.

Din obicei, avea mereu un glonț pe țeavă. Era pregătit să tragă. Îl ridică la înălțimea bărbiei, își ținu respirația și așteptă.

Jeremy auzi clanța mișcându-se ușor. Apoi, nimic. Dar chiar și fără zgomotul acela metalic, aproape imperceptibil, ar fi știut că se afla cineva de cealaltă parte a ușii. Simțea o prezență care sugera pericol și n-avea de gând să aștepte ca vreun polițist să îl aresteze. Nici măcar să încerce.

Apăsă pe clanță, trânti ușa la perete și întinse mâna cu pistolul. Vârful acestuia ajunse la un centimetru de fruntea celuilalt bărbat.

Jeremy răsuflă ușurat și lăsă brațul jos.

– La naiba, tati. Mai aveam puțin și te împușcam.

Părând îngrijorat, Headly intră în bucătărie prin ușa spălătoriei. Privi în jur și văzu ambalajul ce rămăsese pe masă.

– Mai ai ciocolată?

– Tocmai am terminat-o, spuse Dawson.

Amelia se oferi să îi facă o cană cu ciocolată caldă.

– Ar fi minunat, mulțumesc. Cum te simți? întrebă el trăgând un scaun de sub masă și așezându-se.

Întrebarea îi fusese adresată lui Dawson, care ridică laconic din umeri.

– Bine. De ce mă tot întrebi asta?

Headly deschise gura ca și cum voia să răspundă, apoi se răzgândi. Se întoarse către Amelia și o întrebă ce făceau Hunter și Grant.

– Când au ajuns aici, erau tare agitați. Au adormit după două cărți de povești.

– Sunt sigur că s-au bucurat că i-ai culcat tu.

– De fapt, Dawson le-a citit până au adormit.

Headly privi din nou către Dawson și se uită la el până ce acesta îl luă la rost:

– Ai dat năvală aici ca și cum ar fi căzut cerul. Ce s-a întâmplat?

– Barca pe care ai observat-o? spuse el către ea, dând din cap a mulțumire când îi întinse cana. Patrula pazei de coastă a observat-o fiindcă a rămas ancorată la mal timp de câteva zile. Dar spun că era doar un tip care pescuia. Nimic suspect. Nu a interacționat cu alte nave.

– Cum se numea? întrebă Dawson.

– *Vată pe băț.*

Headly făcu o pauză ca și cum aștepta ca vreunul din ei să spună ceva.

– Nimic? întrebă el privind-o.

– Din câte știu eu, Jeremy nu a mers niciodată cu barca și nu era pasionat de pescuit.

– Unde e înmatriculată? întrebă Dawson.

– În Rhode Island. Dar proprietarul ei nu există.

Amelia schimbă o privire cu Dawson, iar când se uită din nou la Headly, acesta continuă.

– Nu știm dacă există vreo legătură între Jeremy și *Vată pe băț* și nu vom ști până ce n-o vom găsi. Dar indiciile corespund. Barca a fost ancorată la mal, la o distanță nu foarte mare de casa ta, pentru câteva zile, timp în care s-au întâmplat lucruri bizare și te-ai simțit urmărită. Și...

Făcu o pauză și sorbi din cana cu ciocolată.

– Era ancorată la docurile din Sfânta Nelda duminica seara.

– Foarte aproape de locul unde a fost omorâtă Stef, spuse Dawson.

–Tipul de la benzinărie a alergat să îi spună barcagiului că n-avea noroc dacă avea nevoie de combustibil. Nu era curent, așa că pompele erau oprite.

–Cred că eu am fost ultimul client, observă Dawson.

–Așa e. I-a confirmat asta lui Tucker. Oricum, barcagiul, singura persoană de la bord după câte a văzut benzinarul, a spus că așteaptă să treacă furtuna.

–Benzinarul știe la ce oră a plecat barca?

–Nu. A închis și s-a dus la garsoniera lui din spatele magazinului de momeli. Spune că a citit ceva la lumina lanternei, apoi s-a culcat. *Vată pe băț* nu mai era acolo dimineața. Nu știe mai mult. Dar mă îndoiesc că Jeremy a mai stat mult prin preajmă după ce a omorât-o pe fată.

De fiecare dată când auzea vorbindu-se despre asta, Amelia tresărea. Se purta așa cum trebuia, vorbea cum se cuvenea, dar oricând se vorbea despre faptul că Jeremy o omorâse pe Stef revenea brusc la cruda realitate. Încă i se părea imposibil de acceptat.

Fusese o crimă de o violență atât de intenționată, atât de nepăsătoare și încerca să-și închipuie că vinovat de asta era bărbatul cu zâmbet cald care îi jurase credință la nuntă, care îl ținuse în brațe pe Hunter pentru prima dată cu o stângăcie înduioșătoare, care îl învârtea pe Grant în brațe până ce acesta chicotea de încântare.

În mintea ei, aceste imagini, cu Jeremy soț și tată pe de o parte și Jeremy ucigaș pe de altă parte, erau imposibil de îmbinat. Îi era greu să-și închipuie că putea fi vinovat de asta chiar și bărbatul de care fugise în noaptea în care o lovise.

Câte chipuri avea Jeremy? Cine era adevăratul Jeremy? Avea să știe vreodată? Voia să știe?

Reveni în prezent, la Dawson, care îl întreba pe Headly de ce Tucker nu se deranjase să întrebe până acum ce bărci ancoraseră pe Sfânta Nelda în ziua de duminică.

–A întrebat. Au fost întrebați oamenii care locuiesc sau care lucrează pe lângă docuri. Tipul de la benzinărie i-a zis de *Vată pe băț*, dar Tucker nu a mers mai departe

fiindcă nu credea că e nevoie. Tu și Arneson erați două opțiuni mai viabile.

– Cum arăta barcagiul? întreba Amelia.

– Plinuț, cu o barbă mare.

– Jeremy nu era plinuț.

– E tare ușor să te îngrași și să-ți lași barbă, spuse Dawson. Doar că durează mai mult, însă a avut timp.

Headly își termină ciocolata caldă și dădu cana deoparte, ca să se poată sprijini de masă.

– Amelia, trebuie să-mi spui absolut tot ce îți amintești despre el.

– V-am spus.

– Nici pe departe. Trebuie să te gândești bine. Prieteni, dușmani, lucruri care îi plăceau și care nu, temeri, fobii, oameni, locuri, lucruri, orice ți-a spus vreodată, orice nume care i-a scăpat. O chitanță găsită pe noptieră. Un carnețel de meciuri. Biletele, bilete la film, itinerarii.

– Vorbiți despre ani de zile, exclamă ea.

– Înțeleg asta. Dar s-a dovedit a fi incredibil de viclean. Și-a înscenat cu succes moartea timp de mai bine de un an. Poate că te-a urmărit în tot timpul ăsta și nici măcar n-ai știut că a fost acolo. Își vrea copiii și...

– Nu aveți de unde să știți asta.

– Atunci de ce n-a plecat de mult din zonă? De ce a omorât o fată pe care n-o cunoștea, dacă nu ar fi confundat-o cu tine?

Ea privi către Dawson, care spuse:

– Știi care e părerea mea.

Da. El deja îi explicase toate astea.

– Îți vrea copiii, Amelia, spuse Headly cu blândețe. Iar tu ești un obstacol pe care trebuie să îl elimine.

– Mă speriați, făcu ea zgribulindu-se.

– Ar trebui să fii speriată, spuse Dawson. *Trebuie* să fii speriată. Fiindcă tipul ăsta nu glumește și dacă vreodată ai îndoieli, amintește-ți doar cu câtă cruzime le-a omorât pe Darlene și pe Stef. Femei neajutorate. Cu sânge-rece. Gândește-te la asta. Amintește-ți cine a fost tatăl lui.

Se gândi la fotografia lui Carl Wingert, care o fascinase într-un mod inexplicabil și își aminti de cruzimea

pe care o putea citi în trăsăturile lui. Și-l amintise pe Jeremy așa cum arăta în timpul unei crize și, deși nu se asemănau deloc la trăsăturile feței, intensitatea răutății era aceeași.

– Desigur că voi face tot posibilul ca să-mi apăr copiii, spuse ea respirând resemnată.

Headly păru satisfăcut.

– Dacă avem noroc, o să facă o greșeală și o să se dea de gol. Așa s-a întâmplat cu amprenta. La fel ca în cazul lui Carl, chicoti el. Nenorocitul nu a lăsat niciodată vreo amprentă, ceea ce ne-a dat mari bătăi de cap tuturor celor care încercam să-l prindem. La sfârșitul anilor 1980 a folosit o bombă artizanală ca să arunce în aer un camion poștal. Era prima și ultima dată când a folosit explozibili, fiindcă nu prea părea să se priceapă. A explodat de îndată ce Carl a pus-o în funcțiune. Mare mirare că nu l-a omorât. Nu și-a pierdut decât degetul mare și arătătorul. Pe unul dintre fragmentele bombei a rămas o amprentă a degetului mijlociu. Nu am...

Probabil își dădu seama că și ea, și Dawson îl priveau înmărmuriți.

– Nenorocitul, sâsâi Dawson. Apoi se ridică de pe scaun atât de brusc încât îl răsturnă. *Nenorocitul!*

– Ce e? întrebă Headly.

– Ce mână? întrebă Amelia agitată. La ce mână a rămas fără degete?

– La stânga.

Amelia își duse mâna la gură. Dawson vorbi în locul ei.

– E Bernie.

capitolul 18

– Nici nu-ți pot spune cât de mult mă bucur că am scăpat de bătrânul ăsta nenorocit.

Carl își trase pe cap tricoul roz, îl făcu ghem și îl aruncă în coșul de gunoi. Își scoase din ochi o pereche de lentile de contact și oftă ușurat.

– Urăsc porcăriile astea.

Şi lentilele luară drumul tricoului. Nu mai avea nevoie de ele. Nu mai avea nevoie de Bernie.

Jeremy scoase două beri din frigiderul ruginit, le desfăcu şi îi întinse una tatălui lui.

– Te aşteptam abia mâine.

– Voiam să plec de pe insulă abia mâine, dar lucrurile s-au complicat prea mult acolo.

Îşi dădu jos bermudele în carouri şi îşi luă o pereche de pantaloni kaki, în timp ce îi povestea lui Jeremy despre poliţiştii care fuseseră la casa Ameliei în ziua respectivă.

– De ce eşti aşa nervos? Nu te căutau pe tine.

Amuzamentul fiului său îl enervă.

– Nu am reuşit să scap atâta timp fiind neglijent. Dacă poliţiştii se apropie, eu mă îndepărtez cât mai mult şi cât mai repede.

– Te-ai dus la casa jurnalistului luni dimineaţă, când poliţiştii erau acolo.

– În mod normal nici n-aş fi călcat pe acolo. Dar te-ai apucat să omori pe cine nu trebuie. După ce mi-ai zis... apropo, nu trebuia să mă suni.

– Ţi-am explicat cum e cu telefoanele cu cartelă, tati. Nu pot fi urmărite.

– Nu am încredere în ele. Tehnologia asta este o prostie. Să nu mai foloseşti telefonul. În fine, te-ai lăudat că ai omorât-o pe Amelia. După câteva clipe, la uşa mea apare Dawson Scott, cu Amelia pe scaunul din dreapta al maşinii! A doua zi a trebuit să mă duc acolo să văd ce se întâmplase. Dacă îi spuneau că fostul ei soţ, presupus mort, îi omorâse bona?

– Un om mort nu poate fi bănuit de crimă.

– Ai fi putut fi identificat de tipul de la benzinărie.

– Nici o şansă. Am strigat unul la altul prin rafalele de ploaie timp de zece, hai cincisprezece secunde, apoi a fugit înapoi în magazin. Era la vreo douăzeci de metri de mine. Eu habar n-am cum arăta. Nici el n-o să-şi amintească mare lucru despre mine.

– Ar fi bine să fie aşa.

– Nu prea mai semăn cu un pușcaș marin îngrijit, ca scos din cutie, făcu el, bătându-se pe burtă.

– Și barca?

– M-am ocupat.

– Ești sigur?

– Foarte sigur.

– Arma?

– Pe fundul oceanului.

– Fiindcă am ajuns prea departe ca să începem să facem greșeli.

– Nu mă caută nimeni. Este în regulă? Am luat de mâncare, dacă ți-e foame, arătă el către un loc din spatele cabanei.

– Numai puțin. Trebuie să mă gândesc.

Se așezară și își băură berile. Jeremy vorbi primul:

– Ce fac băieții mei?

– Bine, ultima dată i-am văzut luni dimineață, când i-am dus pe ei și pe Amelia la feribot. Când am vorbit cu ea în după-amiaza asta, încă erau acasă la tipul de la muzeu.

Jeremy se juca gânditor cu un colț desprins al etichetei de pe sticla de bere.

– Vorbesc vreodată despre mine?

– Nu din câte am auzit eu. Văzând durerea de pe chipul lui Jeremy, adăugă: Nu ai mai fost prin preajmă de mult timp. O să trebuiască să te cunoască din nou.

– Când putem să-i luăm?

– Mai întâi trebuie să ne ocupăm de Amelia.

Jeremy se foi pe scaun.

– Că tot veni vorba de asta, de ce nu putem doar să-i luăm pe băieți și să dispărem? De ce trebuie să moară?

– Fiindcă nu ar renunța niciodată să-i caute, de asta. Ai fost însurat cu ea, ar trebui să știi. Chiar după ce poliția s-ar spăla pe mâini și ar declara că e o cauză pierdută, ea nu s-ar da bătută. Are bani să angajeze oameni care să ne urmărească. Nu vreau să mă îngrijorez din cauza asta pentru tot restul vieții. E mai bine să...

Făcu un semn elocvent, iar Jeremy înțelese.

– Cred că așa e, mormăi el și luă o gură de bere.

– Trebuie să terminăm cu asta repede.

– Ai dreptate. Dacă tot o facem, hai să scăpăm mai repede. Îi vreau pe copii. Cu cât aşteptăm mai mult, cu atât o să-şi amintească mai puţin de mine.

Carl murmură aprobator, dar nu asculta decât pe jumătate.

– Ceva nu e în regulă, spuse el gândind cu voce tare.

– Ce anume?

– Cu situaţia asta, adăugă el terminându-şi berea, apoi se ridică şi începu să se plimbe. Am senzaţia că îmi scapă ceva, iar atunci când îţi scapă ceva eşti prins.

– Amelia nu bănuieşte că încă sunt viu, nu-i aşa?

– N-a zis nimic. Chiar şi când am văzut-o azi, era foarte supărată din cauza bonei, dar s-a comportat normal şi şi-a luat la revedere de la dragul de Bernie. „Pe vara viitoare..." Cam aşa. Se bucura că eliberează casa şi pleacă de pe plajă. Îi place tare mult locul ăla. Şi copiilor. Se joacă... Îi trecu un gând prin minte. Unde sunt pozele?

– În sertarul de jos al biroului.

– Nu e nici una cu mine, nu?

– Nu. A fost primul lucru la care m-am uitat. Ştiu ce părere ai despre pozele cu noi. Mama mi-a zis că cel mai rău te-ai supărat pe ea atunci când ai prins-o că-mi făcea poze când eram mic.

Nu atunci se supărase cel mai rău pe Flora, dar Jeremy nu trebuia să ştie asta. Găsi pozele – aparent făcute de Dawson Scott – în sertar, prinse cu o agrafă. Le duse la masă, ca să le poată întinde să le vadă mai bine.

– Mare prostie ai făcut să pui mâna pe ele, îi spuse lui Jeremy, care se aşeză lângă el.

– Mă rodea curiozitatea. V-am văzut că plecaţi, l-am văzut că aleargă la casa ei şi că pune ceva sub preşul de la uşă. Era îmbrăcat, aşa că am presupus că se duce şi el să mănânce şi că nu se va întoarce pentru ceva vreme. Am avut timp mai mult decât suficient să mă întorc la *Vată pe băţ*.

Carl tot era de părere că fusese o nesăbuinţă din partea fiului său să dea o fugă pe mal şi apoi înapoi la barcă. Şansele să se întâmple ceva erau uriaşe. Şi pentru cel

Pozele păreau suficient de inofensive, nu meritau riscul pe care și-l asumase ca să pună mâna pe ele. Jeremy ridică o poză cu băieții jucându-se în apă.

- Dacă tot le-a făcut, aș fi vrut să îi fi pozat mai mult pe ei și mai puțin pe Amelia.

- De ce i-a pozat? întrebă Carl. L-ai verificat pe calculator?

- Nici n-a trebuit să sap prea mult. E cine spune că e. A câștigat premii. A scris despre războiul din Afghanistan pentru revista la care lucrează. Tocmai s-a întors de acolo.

- Atunci ce caută aici?

- În afară de a-i da târcoale Ameliei, vrei să spui, zise Jeremy ridicând o poză cu ea.

- Cred că sentimentul e reciproc, spuse Carl.

- Serios?

- E ceva între ei. A părut destul de rănită când i-am spus că îl văzusem cu Stef.

- Se culcă cu el?

- Îți pasă?

- Nu chiar. Aș fi surprins, atâta tot. Ultima sarcină i-a omorât libidoul.

Carl nu era convins de indiferența lui Jeremy în ceea ce îi privea pe Dawson Scott și pe Amelia, dar grijile lui în legătură cu bărbatul acela erau mult mai accentuate.

- Mă surprinde faptul că ziaristul ăsta apare din senin, se mută în casa de lângă soția ta și se bagă în viața ei și a copiilor.

- Chiar tu ai spus că cercetează povestea dintre mine, Darlene și Willard.

- Asta am spus, dar...

- Ce altceva ar putea fi?

- Nu știu, bombăni Carl. Asta mă îngrijorează.

- E foarte logic să vrea s-o intervieveze pe Amelia ca să afle mai multe lucruri despre viața noastră împreună.

- Așa e. Dar mi se pare că s-a dat prea mult peste cap ca să scrie despre un proces pentru crimă în îndepărtatul Savannah.

Jeremy pufni în râs.

– Omul a mers până în Afghanistan ca să scrie articole.

Carl se întoarse către Jeremy și probabil că mânia i se citea pe chip, fiindcă zâmbetul amuzat al tânărului dispăru.

– Faci mișto de tatăl tău?

– Nu, tati.

– Crezi că m-am ramolit?

– Sigur că nu.

– Crezi că ești mai deștept ca mine?

– Nu! Dumnezeule!

– Și alții s-au crezut mai deștepți ca mine. N-au ascultat ce le-am spus și știi ce s-a întâmplat? Ori sunt morți, ori se luptă pentru supraviețuire într-o închisoare nenorocită.

– Tati, eu...

– În ziua în care te crezi mai deștept decât mine...

– Nu cred asta.

– În ziua aceea cineva va pune mâna pe tine.

Mâna stângă îi fusese mutilată, dar mâna dreaptă funcționa perfect și accentuă ultimele cuvinte împungându-l pe Jeremy în piept cu degetul arătător. Carl îl privi grav preț de câteva momente, astfel încât mesajul să-și poată face efectul, apoi își luă mâna și se întoarse.

– Mi s-a făcut foame.

Își făcură sendvișuri groase cu mezeluri și brânză. Congelatorul nu era într-o stare prea bună, așa că înghețata era moale, dar savuroasă. Își continuară discuția la o ceașcă de cafea.

– Uite, fiule, spuse Carl, mă mai enervez câteodată. Știu că de-abia aștepți să-ți iei copiii înapoi. Și eu sunt nerăbdător să fim toți împreună.

– O să le placă la nebunie Columbia Britanică. Zilele pe care le-am petrecut acolo au fost cele mai frumoase din viața mea.

Într-o vacanță de vară, Carl fusese de acord să se întâlnească cu soții Wesson – după atâta timp, așa începuse să le spună lui Randy și Patriciei – în apropiere de Vancouver. Închiriaseră o cabană pe un lac și își petrecuseră zilele pescuind, relaxându-se, făcând grătare pe mal.

Trebuia să stea două săptămâni. El și Flora plecaseră după șase zile. Ea plânsese atunci când el o obligase să plece, însă el devenise neliniștit și paranoic. Chiar și patrulele din parc îl făceau să fie nervos. Niciodată nu era o idee bună să rămână prea mult timp într-un loc.

Jeremy adăugă:

– Era vara dinaintea ultimului an de liceu. De atunci nu m-am mai simțit copil.

– A trebuit să te maturizezi la puțin timp după aceea.

Jeremy își sorbi cafeaua și căzu într-o tăcere care îi amintea lui Carl de Flora. Se ridică de la masă și începu să se plimbe din nou. Privindu-l, Jeremy întrebă:

– Te doare șoldul?

– Nu.

– Atunci de ce ai figura asta?

– Încă am senzația că ceva nu e în regulă.

– Nu e în regulă?

– Ca și cum nu știu totul. Lipsește o componentă esențială și mă scoate din sărite.

– Ce-ar putea fi?

Carl pufni.

– Naiba știe. Mă gândesc.

capitolul 19

Cu siguranță nu era cea mai urâtă imagine pe care o văzuse dimineața la prima oră. Dawson, cu spatele la ea, era aplecat deasupra blatului de bucătărie observând cum curgea în carafă cafeaua proaspăt măcinată.

– Nu se macină destul de repede?

El se îndreptă și se întoarse ca să o privească în timp ce ea intra în bucătărie.

– Nici pe departe, iar asta e a doua cană.

– De cât timp ești treaz?

– De câteva ore.

– Ore? Ai dormit vreun pic?

– Câteva minute.

– Canapeaua e prea scurtă pentru tine. Ar fi trebuit să dormi în pat când te-am invitat.

Îi oferise și camera lui Stef, însă o refuzase.

– Nu te-aș da afară din patul tău. În plus, nu canapeaua m-a ținut treaz!

– Coșmarurile?

Privirea lui zăbovi asupra ei, provocând senzații nebănuite oriunde poposea.

– O neliniște generală.

– Și la mine.

El își arcui sprâncenele interesat. Amelia se duse repede la dulap și îl deschise ca să își ia o cană pentru cafea, dar se opri atunci când el se apropie pe la spate, prinzând-o între el și tejghea. Îi dădu părul într-o parte și o sărută pe gât, în spatele urechii.

– Ce-am făcut ca să merit asta?

Ea își înclină capul spre umăr, în timp ce gura lui îi răsfăța gâtul.

– Ce să meriți?

– Două dimineți în care apari proaspăt trezită, îmbujorată și caldă, ca și cum fie tocmai ai făcut dragoste, fie urmează să faci și mă înnebunești fiindcă mă faci să vreau să fiu eu bărbatul care te face să arăți așa.

Amelia nu se opuse atunci când el o întoarse și o trase mai aproape. Se simțea moale în brațele lui și își dorea să îi simtă căldura. Unul dintre ei, poate că ea, gemu de dorință și de încântare atunci când gurile lor se unir într-un sărut înfometat. Se mișcară de mai multe ori, însă nu întrerupseră contactul până ce el nu se retrase ca să îi poată gusta buzele.

Săruturile dulci o gâdilau, o încântau și o excitau, mai ales când îi simțea barba nerasă. Mâinile lui se mișcară pe spatele ei, atingerea lor nefiind temperată decât de silabele de dorință șoptite de buzele ei. Își coborî capul și îi dădu într-o parte breteaua bluzei, ca să aibă acces la clavicula ei. Dar chiar dacă ea ofta de plăcere, îi murmură rugător numele.

– Hm?

– Nu putem.

-Știu.

Dar nu se opri la claviculă. Coborî în continuare, sărutându-i ușor pieptul.

-Serios, spuse ea slab.

-Știu.

Prin bluza de bumbac subțire, mâna lui îi prinse sânul și îl ridică, făcându-l să se umfle. Își frecă obrazul aspru de el, apoi își îngropă capul în pielea mătăsoasă și îl sărută cu gura deschisă. Plin de dorință, își făcu loc între coapsele ei. Senzația era atât de intensă încât ea gemu.

-Dawson, nu se poate. Vorbesc serios. Nu se poate.

El se opri complet, apoi își înălță capul și o privi. Ochii îi ardeau de pasiune, dar dădu încet din cap, îi dădu drumul și se retrase un pas. Rămaseră acolo, respirând întretăiat, privindu-se.

-Ți-e teamă că oamenii care ne păzesc ne vor vedea? spuse el într-un final făcând un semn către fereastra de deasupra chiuvetei.

-Și asta, da, dar... înghiți ea în sec. N-aș face-o nici dacă n-ar fi ei acolo. N-aș face asta cu copiii în casă. Știu că e de modă veche, de modă foarte veche, dar mi-am impus să nu... Nu s-ar fi întâmplat nici în cealaltă dimineață. Mi-aș fi venit în fire înainte să ajungem atât de departe. Îmi pare rău.

-Nu e nici o problemă.

-Este o problemă. Știu că este. Dar trebuie să mă gândesc că băieții sunt foarte impresionabili. Chiar și...

El o opri întinzându-se să-i aranjeze la loc breteaua, apoi își așeză mâinile pe umerii ei.

-Înțeleg.

-E foarte frumos din partea ta.

El zâmbi în colțul gurii.

-Da, sunt o stâncă.

Ea surâse.

-Ai fost de acord că trebuie să ne oprim.

Zâmbetul lui dispăru și își luă mâinile de pe umerii ei.

-Dar nu din cauza băieților.

-Nu?

El clătină din cap.

– Atunci de ce?

El privi în altă parte câteva clipe. Apoi, când îi susținu din nou privirea, spuse:

– Fiindcă nu meriți să ai parte de unul ca mine.

Dawson își luă șosetele și cizmele din camera de zi pe a cărei podea le lăsase, lângă nenorocita de canapea și le duse sus în baia băieților. Până ce termină de făcut duș și se îmbrăcă, paturile acestora erau goale. Urmă zgomotele vocilor și coborî în bucătărie, unde îi găsi pe toți trei și pe Headly adunați în jurul mesei.

– Uite, Dawson, gogoși, chicoti Grant.

În mijlocul mesei se afla o cutie mare, albă, din care Grant alese o gogoașă cu glazură roz și bombonele. I-o întinse lui Dawson.

– Grant, ar fi trebuit să-l lași pe Dawson să aleagă el ce vrea, spuse Amelia.

Glazura se întinsese, iar o parte dintre bombonele se desprinseseră acolo unde atinsese Grant gogoașa, dar Dawson n-ar fi refuzat-o pentru nimic în lume.

– Fix cea pe care o voiam. Mulțumesc, amice, spuse el ciufulindu-l pe băiat în timp ce mușca cu poftă.

– El le-a adus, spuse Hunter, arătând către Headly. Îl cheamă domnul Headly.

Ager ca un șoim, Headly se lăsase pe spate în scaun și sorbea din ceașca de cafea cu o relaxare pe care Dawson o recunoștea ca fiind prefăcută. Nu-i scăpa nimic, probabil nici măcar urma vagă a sărutului de pe gâtul Ameliei.

– Mama nu ne lasă să mâncăm gogoși la micul dejun decât uneori sâmbăta. Dar a zis că nu e nici o problemă fiindcă domnul Headly le-a adus deja.

– Atunci e un ospăț, spuse Dawson lingându-și degetele de glazură și bombonele.

Până în clipa aceea, el și Amelia nu se priviseră în ochi. Nici asta nu îi scăpase lui Headly. Acum, fără

să se uite prea mult la el, ea îi oferi lui Dawson cafea și se pregătea să se ridice de la masă.

– Îmi iau eu.

Își umplu o cană cu cafea și se rezemă de tejghea ca să o bea, în timp ce băieții își terminau gogoșile. După ce terminară, Amelia îi trimise să se spele pe mâini și pe față.

– Fix de asta aveau nevoie, spuse ea, uitându-se chiorâș către Headly, în timp ce ștergea masa cu un burete umed. De energia pe care le-o dă zahărul.

El râse.

– O să găsim mai târziu o metodă prin care să și-o consume.

– Mulțumesc. Aș aprecia asta.

– Între timp, trebuie să vorbim toți trei.

– Atunci ar trebui să îi țin pe băieți ocupați cu ceva, spuse Amelia.

Tot ceea ce împachetase în mașină în ziua precedentă fusese despachetat și pus înapoi la loc. În timp ce le punea băieților un DVD în camera de zi, Dawson se așeză lângă Headly la masă și evaluă stocul de gogoși.

– Are vreuna cremă bavareză?

– Nu, îmi pare rău.

– Atunci e bună și asta, spuse el alegând una cu o glazură simplă.

– Cum a mers azi-noapte?

Întrebarea îl făcu pe Dawson să se zburlească.

– Cum a mers ce anume?

– Ai intrat în sevraj?

– Ți-am spus că nu sunt dependent!

– Ai avut coșmaruri?

Dawson dădu din umeri într-un gest care ar fi putut însemna orice sau nimic.

– Numai fiindcă n-ai dormit deloc.

Dawson suportă în tăcere privirea lui Headly, care îi cerceta chipul secătuit și cearcănele adânci.

– Dacă o să apari vreodată normal în fața ei, s-ar putea să nu fie atrasă. S-ar putea să i se pară interesant efectul de zombie.

Dawson își termină gogoașa și îl întrebă cu gura plină:

– N-ai lucruri mai importante de făcut decât să încerci să mă scoți din sărite?

– Ce anume îți provoacă coșmarurile?

– Nu țin minte să-ți fi spus că am coșmaruri.

– Dar nici n-ai negat.

Dawson își încrucișă brațele și nu mai spuse nimic. Dar Headly nu terminase:

– Când o să-mi spui ce ți s-a întâmplat acolo? De ce ți-e teamă să adormi?

Dawson numără în gând până la zece, apoi se așeză mai bine în scaun, schimbând subiectul.

– Ai vorbit cu Eva?

– De dimineață.

– Cum e?

– Îngrijorată.

– Știe că nu mănânci cum trebuie când nu ești cu ea.

– Nu pentru mine, ci pentru tine.

– Atunci își face griji degeaba. De câte ori trebuie să vă spun că sunt bine?

Headly respiră adânc, apoi răsuflă.

– N-ar fi trebuit să insist să vii aici.

Dawson pufni în râs.

– Prea târziu.

– Știu.

Headly îl privi atent, apoi se uită peste umărul lui, către camera de zi de unde se auzeau băieții, certându-se în legătură cu ce film aveau să vadă.

– Ea cum e?

– A dormit singură, dacă asta mă întrebi.

– Nu asta întreb.

Dawson știa că, cu cât era mai defensiv, cu atât Headly avea să-i dea mai multe bătăi de cap, așa că răspunse la întrebarea despre Amelia fără să caute vreo înșelătorie.

– E curajoasă. Cred că e mai rezistentă decât pare. Mai imună.

– Mi-e teamă că va avea nevoie să fie așa.

Înainte ca Dawson să poată întreba ce voia să spună cu asta, Amelia reveni alături de ei, respirând ușurată.

– Fiți concis, domnule Headly. Buzz Lightyear n-o să-i țină ocupați prea mult. Le-am promis că după film ne jucăm.

– Nu îi poți învinui că vor să se joace afară.

– Vor să se joace cu Dawson.

Headly se întoarse și îl privi întrebător, așteptând în mod evident un comentariu.

– Ar trebui să începi, zise el. Pierzi timp prețios.

Headly pufni ca și cum voia să spună că Dawson evita subiectul, dar asta avea să mai aștepte.

– Bine, iată cum stau lucrurile. Bernie a ajuns pe uscat cu feribotul aseară târziu.

– A spus că va conduce până în Charleston.

– Nu s-a dus acolo. Cel puțin nu cu mașina aceea. Au găsit-o într-o parcare publică la câteva străzi de docul feribotului. Nici un semn de el. O să fim atenți la mașină, dar presupun că a abandonat-o.

– De ce crezi asta? întrebă Amelia. Nu știe că i-am descoperit adevărata identitate.

– Plăcuța de înmatriculare a mașinii era falsă. În Michigan nu se mai folosește modelul acela de ani de zile, dar puțini oameni de aici și-ar da seama. Carl a modificat atât de bine anul expirării încât, de la distanță, nici măcar nu se observă. Numărul seriei șasiului a fost zgâriat și e ilizibil. Nici o amprentă în mașină. Nimic pe mânerele ușilor. A șters tot.

– Parcarea e supravegheată? întrebă Dawson.

– Nu. Sunt doar automate de parcare. Parchezi, bagi bancnote într-o cutie de metal sau folosești o carte de credit. Cutia îți dă o chitanță pe care o lași pe parbriz. Chitanța lui era valabilă douăzeci și patru de ore și după ora înscrisă pe ea știm că s-a întors pe uscat cu patruzeci și șapte de minute înainte ca noi să începem operațiunea de supraveghere a casei. Ne-a luat-o bine înainte.

– Camere de supraveghere?

– Sunt câteva la docuri. A fost surprins coborând cu mașina de pe feribot. Atâta tot. Cutiile și genții pe care

l-ai văzut încărcându-le în portbagaj? îi spuse Ameliei. Erau goale toate. Erau de fațadă.

– Cu siguranță la fel și problema la șold, remarcă acru Dawson. Interesantă idee, totuși. Și asta? întrebă el arătând în direcția casei pe care o ocupase Bernie.

– Specialiștii încă strâng probe, dar n-am găsit nimic relevant până acum. E plin de amprente, desigur, dar mă îndoiesc că e vreuna a lui Carl.

– Doar nu stătea numai cu mănuși de cauciuc.

– Pun pariu pe ce vrei tu că nu vom găsi o amprentă care să corespundă. Nu uita că nu avem decât o amprentă a degetului mijlociu de la mâna stângă.

– Păr în scurgerea de la duș?

– L-au luat. Celule de piele de pe așternuturi. Dar nu vom avea ADN-ul lui Carl. Crede-mă, dacă ar fi fost ușor de prins, l-aș fi prins.

– Și casa din Michigan? întrebă Amelia.

– Nu există nici casa, nici strada respectivă.

Ea fu uimită.

– Dar i-am trimis felicitări de Crăciun. Nu s-au întors niciodată.

Headly ridică din umeri.

– Nu știu decât că adresa nu există și nu există nici adresa de e-mail pe care i-a lăsat-o domnișoarei DeMarco.

– Trebuie să existe înregistrări de când a închiriat casa, spuse Dawson.

– Așa ar trebui. Azi-noapte târziu l-am sculat din pat pe directorul biroului de închirieri, ca să respecte mandatul de percheziție. La început a fost încăpățânat, n-a vrut să dezvăluie informații personale despre un client recurent. Dar după ce i-am forțat mâna spunându-i că obstrucționarea justiției este o infracțiune, ne-a spus că Bernie Clarkson îi plătea întotdeauna prin mandat poștal.

– Ca și cum ar fi cumpărat de la piață?

– Chiar așa. L-am întrebat pe tip dacă nu i s-a părut ciudat. Știi ce a răspuns? „Era din Michigan." Ca și cum asta explica de ce nu plătea cu cartea de credit sau

cu un cec. Oricum, nu avem cum să dăm de urma bătrânelului. Venea întotdeauna singur? o întrebă el pe Amelia.

– Da. Prima vară pe care a petrecut-o aici...

– 2009.

– Așa e. Jeremy era plecat. Grant era mic. Am rămas aici toată vara. Tata mai venea, mai pleca, dar am petrecut mult timp cu Bernie fiindcă eram amândoi singuri. Soția îi murise de curând.

– Asta ți-a spus ție. Nu înseamnă că Flora e moartă. Ți-a arătat vreodată o poză cu ea?

– Nu. Acum, că stau să mă gândesc, e ciudat. Vorbea cu afecțiune despre ea.

– Jeremy l-a întâlnit vreodată pe așa-zisul Bernie?

– Nu. Chiar și după ce s-a retras, venea rar pe aici. Nu-și putea lua liber de la serviciu. O dată când a venit câteva zile, l-am invitat pe Bernie să ni se alăture la cină, dar s-a scuzat, spunând că nu voia să ne răpească timpul petrecut în familie.

– A refuzat fiindcă îi era teamă că vei observa vreo asemănare.

– Mă îndoiesc, spuse ea. În fotografia cu Carl de pe afișul pus de FBI nu văd nici o trăsătură de-a lui Jeremy.

– Nici eu n-am văzut vreo asemănare, spuse Dawson. Bernie m-a convins pe deplin.

– Nu te stresa prea tare, spuse Headly. Imaginea de pe afișul de la FBI e foarte proastă și are mai bine de patruzeci de ani. Carl tocmai se lansase. Acum trebuie să arate cu totul altfel.

– Ca un septuagenar, spuse Dawson. Cu riduri, îmbătrânit. Părul i s-a rărit semnificativ și e complet alb. Șchiopătarea putea fi falsă. Sau poate nu, adăugă el gândindu-se la altceva. În seara cu furtuna, când a deschis ușa, avea ochii negri și și-i tot freca. Am crezut că l-am trezit. Acum cred că probabil purta lentile de contact ca să-și schimbe culoarea ochilor. Îl găsisem fără ele.

– Bernie și Jeremy nu te-au lăsat să-i vezi niciodată unul lângă altul, îi spuse Headly Ameliei, fiindcă

ai fi putut observa ceva. Poate nu arătau la fel, dar poate aveau niște gesturi similare.

– Încă sunteți de părere că Jeremy știa cine e tatăl lui și că erau...

– Înțeleși? Absolut. Bernie a intrat în viața ta pe vremea când căsnicia ta începuse să meargă prost. Nu a fost o coincidență. A venit aici ca să te țină sub observație cât era Jeremy în Afghanistan.

– Eram singură în tot timpul anului. Bernie locuia lângă mine doar în lunile de vară.

– Dar atunci când ești în Savannah, ai un program mai clar, spuse Dawson înțelegând unde voia să ajungă Headly. Te ții de o rutină care depinde de programul tău de serviciu, de grădinița băieților. Te vezi cu aceiași oameni, mergi în aceleași locuri, faci aceleași lucruri. Viața ta e practic sub control.

– Așa e, spuse Headly. În oraș nu ești la fel de liberă ca la plajă.

– Liberă? întrebă ea râzând ușor. Să fac ce?

– Să petreci noaptea în casa altui bărbat.

Cuvintele lui Headly căzură ca o bombă. Amelia coborî privirea. Dawson rămase înmărmurit o clipă, apoi spuse:

– Tucker trebuie să se fi bucurat tare mult când ți-a spus.

– Mă mir că nu mi-ai spus tu.

– Nu era nimic de spus. Amelia a rămas acolo doar din cauza penei de curent.

– Da, Tucker a zis că ai subliniat și tu asta. De zeci de ori. În fine, spuse el privindu-i pe amândoi, sunteți adulți. Nu-mi pasă. Nu spun decât cum a părut pentru...

– Nenorocitul de Tucker.

– Nu. Pentru Jeremy și pentru Carl. Dar să lăsăm asta o clipă. O să revenim mai încolo.

Când Headly se opri ca să bea din cafea, Dawson se uită la Amelia cerându-și scuze din priviri. Oricât susținuseră contrariul, nimeni nu crezuse că noaptea petrecută împreună fusese complet nevinovată. Headly continuă:

– Au găsit barca ancorată la un doc public, destul de retras, pe un canal de pe insula Tybee. N-am fost acolo, dar am înțeles că e perfect pentru scopurile lui Jeremy. Barcagiii vin și pleacă. Nimeni nu le dă prea multă atenție. I-a fost ușor să vină încoace să o spioneze pe Amelia sau să-și vadă copiii jucându-se pe plajă. Ultima dată când a văzut cineva barca acolo a fost luni de dimineață.

– Poate că nu era el bărbatul din barcă, spuse Amelia.

– Oamenii lui Knutz lucrează la asta. Uite o chestie. Barca a fost spălată cu clor pe dinăuntru și pe dinafară. Deci ori era condusă de un gras, cu barbă, obsedat de curățenie și cu mare respect pentru lege și care acum a dispărut, ori Jeremy s-a asigurat că, dacă autoritățile fac cumva legătura între barcă și crima de pe insulă, nu vor putea ajunge la el.

– Nu a fost atât de greu de găsit, spuse Dawson. Iar asta îmi spune că nu i s-a părut că e riscant ca barca să fie asociată cu crima.

– Sau poate, spuse Headly, știe că nu va mai avea nevoie de ea și a abandonat-o așa cum și-a abandonat și Carl mașina.

– Oricum, Jeremy nu știe că suntem pe urmele lui.

– Deocamdată, spuse Headly. Asta e bine. Cu cât el și Carl știu mai puține, cu atât mai bine.

Lui Dawson nu-i plăcu felul în care îl privea Headly atunci când spuse ultima parte a frazei.

– Ce e?

– Ar fi bine să îi inducem în eroare. Să ducem presa pe o pistă greșită, către un alt suspect, astfel încât Carl și Jeremy să nu bănuiască nimic.

Dawson se arătă cu degetul.

– Te referi la mine?

– Era o idee.

– Las-o baltă. Ce e cu Dirk Arneson?

– Nu e vinovat de nimic, decât că a folosit iahtul angajatorului lui drept cuibușor de nebunii. Prietenii cu care a jucat pocher au fost găsiți în New Orleans

și au fost intervievați. I-au susținut alibiul. A fost eliberat și i s-au cerut scuze.

– Bietul Tucker. Iar n-a nimerit-o.

– Nici lui nu-i place de tine. Și dacă n-ar fi fost amprenta de pe pelerină, ar fi spus că sunt nebun de legat că acuz un mort de crimă. Dar amprenta *există*. Și există și legătura dintre Jeremy și Carl Wingert, un criminal notoriu aflat în libertate. Acum Tucker cercetează povestea lui Carl ca să se familiarizeze cu ea, dar practic lucrează împotriva noastră.

– Cum așa? întrebă Amelia.

– Nu poate pricepe cum Carl cel cumplit s-a putut da atâția ani drept Bernie cel blând. Până în prezent, n-avem nici o dovadă palpabilă că Bernie este de fapt Carl și până nu găsim una, Tucker nu vrea să meargă mai departe.

– Îți bați joc de mine! exclamă Dawson.

– Spune că mulți oameni în vârstă au degete lipsă fiindcă pe vremuri nu se practica lipirea lor la loc, ca acum. Are dreptate. M-a bătut la cap până ce am recunoscut că nu l-am văzut niciodată pe Bernie, așa că nu îl pot identifica drept Carl. Și nici pe Carl nu l-am văzut vreodată în carne și oase.

– Atunci cum explică faptul că și-a abandonat mașina și restul lucrurilor? întrebă Amelia.

– Nu au nici o explicație, doar că poate e ramolit și a uitat unde a lăsat-o.

– Adresele false, absența unor date de identificare? întrebă Dawson.

– Este suspect, dar nu suficient. Presupun că nu ai o poză cu Bernie, spuse Headly întorcându-se spre Amelia.

– Nu.

– Mă gândeam. Carl nu s-ar lăsa fotografiat. Polițiștii o să îmbătrânească digital poza din afișul cu Carl Wingert, să vadă dacă seamănă cu vecinul tău în vârstă, dar deocamdată, au lăsat-o moale. În plus...

– Dumnezeule. Mai e ceva?

Dawson se ridică de pe scaun și începu să se învârtă prin bucătărie.

– *În plus*, Tucker nu înțelege ce motiv a avut Jeremy ca s-o omoare pe domnișoara DeMarco. Și dacă tu crezi că a ridicat arma crimei convins că o va omorî, atunci, da, e o problemă.

– Dar nu credea că o omoară pe Stef. Credea că e Amelia.

– Tucker nu e convins de asta și are niște argumente puternice.

– De exemplu? întrebă Dawson.

– De exemplu, cum ar fi putut plănui Jeremy totul. De unde ar fi știut că Amelia va fi în sat în seara aceea?

– N-ar fi putut ști, spuse ea.

– Așa e. Asta e problema. Chiar și Knutz, care e de partea mea, nu e cu totul de acord când spun că a fost o crimă din impuls. Părerea mea? Jeremy s-a oprit la docuri așteptând să treacă furtuna. A văzut-o pe domnișoara DeMarco, a confundat-o cu tine și a profitat de ocazie.

– Era o noapte întunecată, furtunoasă, spuse Dawson iritat.

– Lor li se pare că teoria mea e doar o teorie. Detectivii specializați în omucideri lucrează cu fapte și cu dovezi concrete. Noi nu avem așa ceva.

– Doar amprenta, spuse Amelia.

– *Dacă* e o amprentă recentă – ceea ce nu se știe încă – Jeremy a fost într-adevăr acolo.

– Atunci care e problema? întrebă Dawson.

– Spun încă o dată, motivul. Una e să o sperie pe Amelia lipind o minge de plajă, alta e să o omoare. Dacă Jeremy încerca doar să o facă să înnebunească, atunci când a văzut-o fugind prin ploaie, de ce n-a apărut pur și simplu de după zid să facă *bau*?

– Sper că Tucker n-a spus asta.

– Undeva pe-acolo. Dar asta e reținerea lor, spuse Headly întorcându-se către Amelia. De ce ar vrea Jeremy să te omoare? Acum, pentru mine, motivul e evident.

– Copiii, răspunse ea.

– Cu siguranță. Ascultă-mă, spuse el ridicând mâinile înainte ca ea să poată continua. Părerea mea e că Jeremy și Carl au fost foarte precauți și nu au vrut să acționeze înainte să se încheie procesul lui Willard Strong. Așteptau cu nerăbdare ca Willard să fie condamnat la moarte și să se încheie toată agitația. Aproape că ajunseseră acolo, numai câteva zile îi despărțeau de deznodământ când... în scenă apare un flăcău înalt, arătos.

Făcu semn către Dawson, care înțelese că reveniseră la subiectul complicat al relației dintre el și Amelia.

– Apare de nicăieri, spuse Headly, iar tu începi să petreci timp cu el. Copiii sunt și ei înnebuniți, ceea ce nu are cum să îl fi încântat pe tatăl lor. Pentru Jeremy, noul bărbat din viața ta a fost un eveniment marcant.

Ea îl privi pe Dawson stânjenită.

– Nu e în viața mea.

– Iar ei n-ar vrea să fie.

– Dar abia ne-am cunoscut.

– Uneori e suficient. După o tăcere scurtă, dar stingheră, el continuă: Cel puțin *părea* că se întâmplă ceva între voi doi. Jeremy trebuia să oprească asta.

– Asta înseamnă că Stef a murit din cauza mea. Din cauza noastră, adăugă privindu-l pe Dawson.

– Nu, făcu Headly sprijinindu-și cotul pe masă și mișcându-și arătătorul. Ascultă-mă. Faptul că Jeremy a perceput că ești atrasă de Dawson a fost doar o scuză ca să acționeze mai devreme, nu mai târziu. În final, orice s-ar fi întâmplat, indiferent dacă l-ai fi întâlnit pe Dawson sau nu, te-ar fi omorât. Dacă nu Jeremy, atunci ar fi făcut-o tatăl lui. Fiindcă, te rog să mă crezi, Amelia, omul e rău. Blândul și drăguțul de Bernie a fost o mascaradă. Nu a existat niciodată. A fost doar Carl Wingert și tea păcălit cum nu se putea mai bine. În spatele șchiopătatului și al semnelor de bătrânețe, e un terorist care crede că meriți să mori. Sunt la fel de convins de asta așa cum cred că gravitația mă ține pe planetă.

– De ce ar vrea să mor?

– Ca pedeapsă pentru că l-ai părăsit pe Jeremy.

-Jeremy a fost cel care a distrus căsnicia noastră. Nu eu am avut o aventură.

-Asta nu ține de moralitate. Crezi că lui Carl îi pasă cine cu cine s-a culcat? Nu. E vorba de loialitate. Ține foarte mult la asta. Dar, și asta e foarte important, este o chestiune unilaterală. Îl interesează loialitatea față de el. Nu clipește atunci când trebuie să lase pe cineva în urmă. Își salvează mai întâi propria piele. A făcut asta în repetate rânduri. La Golden Branch și-a sacrificat unul dintre oameni ca să poată fugi și, sincer, mă mir că atunci când a fugit i-a luat cu el pe Jeremy și pe Flora, direct de pe patul de naștere. La un moment dat, în timpul unei operațiuni de urmărire, unul dintre membrii bandei lui a încercat să se predea. A ieșit dintr-o cameră de motel cu mâinile ridicat. A fost ucis pe loc, dar nu de poliție. Carl, din camera de hotel, l-a împușcat în cap și apoi a fugit în agitația care s-a creat.

Headly spunea lucruri grele, poate fiindcă voia să o facă să înțeleagă, dar Dawson se bucura că nu o cruța pe Amelia de realitatea crudă a personalității socrului ei. Și Jeremy avea același sânge.

-Carl Wingert nu are conștiință, continuă Headly. Crede că acțiunile lui, oricât de detestabile ar fi, sunt justificate. Elimină orice persoană pe care o consideră neloială, iar tu, Amelia, nu ai fost loială. Sunt sigur că i-a otrăvit mintea lui Jeremy împotriva ta. Dar chiar dacă el încă venerează pământul pe care calci, chiar dacă e îndrăgostit nebunește de tine și ar vrea să fie din nou împreună cu tine și cu copiii, Carl nu-l va lăsa niciodată. O să te omoare.

-Atunci de ce n-a făcut-o ieri, când eram singură în casă?

-Fiindcă este prea deștept ca să completeze greșeala lui Jeremy cu încă una. Nu putea să te omoare și apoi să dispară pur și simplu. Ar fi fost prea evident. Probabil că nu i-a surâs prea tare ideea, dar trebuia să joace în continuare rolul lui Bernie până ce putea pleca în siguranță de pe insulă. Acum are timp să plănuiască altceva.

– Şi ce ar trebui să fac între timp? În timp ce el plănuieşte. Eu şi băieţii nu putem rămâne încuiaţi pe o perioadă nedeterminată.

– Nu va fi nedeterminată.

Dawson se opri şi se uită fix la Headly, care era mai posomorât ca niciodată.

– Ce înseamnă asta?

– Tot ce ţi-am spus până acum?

– Da?

– Asta e vestea bună.

capitolul 20

– Sunteţi Harriet Plummer?

– Nu cu mine aţi cerut să vorbiţi? Cine e?

– Mă numesc Bernie Clarkson. Vă sun de pe insula Sfânta Nelda.

– De unde?

– De pe lângă Savannah. Îmi pare rău că vă deranjez, doamnă Plummer, dar v-a scris numele pe spatele cărţii de vizită.

– Cine? Dawson?

– Hmm... să vedem... o aveam chiar aici... Da, Dawson Scott. Înalt, cu părul lung?

– De ce v-a dat numele meu?

– Deci îl ştiţi? Scrie la revista dumneavoastră?

– Da.

– Bine. Atunci e bine.

– Ce anume e bine?

– Ceea ce vrea să facă.

– Fiţi atent, dacă sunteţi cumva reporter...

– Reporter?

– Conducerea revistei nu declară decât că Dawson a fost interogat de poliţie, dar a fost o formalitate, nu s-a ajuns la nici o concluzie şi a fost eliberat. Atâta tot. În regulă?

-Știu toate astea. Nu sunt reporter. Sunt doar un om obișnuit care vrea să știe dacă domnul Scott e... hmm, un om cu care se poate vorbi.

-Cu care se poate vorbi? Ar fi mai bine să începeți cu începutul, domnule Clarkson.

-Ei bine, mă plimbam pe plajă. Fac asta de două ori pe zi. Mișcarea îmi face bine la șold.

-Așa.

-Domnul Scott m-a abordat și am început o conversație. Părea un tip ca lumea. Am vorbit vrute și nevrute, apoi m-a întrebat dacă poate să-mi ia un interviu.

-De ce ar vrea să vă ia un interviu?

-De asta vă și sun, ca să vă întreb de ce ar vrea să-mi ia un interviu.

-Nu v-a spus?

-A spus că lucrează la un articol pentru revistă.

-Scrie despre procesul lui Willard Strong. Cunoașteți povestea?

-E un eveniment important în zonă.

-Dawson scrie un articol despre dubla ucidere a soției lui Strong și a amantului ei.

-Jeremy Wesson.

-L-ați cunoscut?

-Nu l-am cunoscut niciodată, dar o știu foarte bine pe fosta lui soție. Amelia și copiii ei își petrec vara în casa de lângă mine, pe insulă.

-Ei, poftim. Asta e legătura. Ultima dată când am vorbit cu Dawson, spera să poată obține un interviu de la ea.

-De ce?

-Fiindcă de regulă o fostă soție e o sursă foarte bună de informații cu privire la un anumit subiect. Dacă o cunoașteți bine pe fosta doamnă Wesson, este logic ca Dawson să vrea să vorbească și cu dumneavoastră, probabil ca să ajungă cumva la ea. În regulă? Acum, dacă nu mai e altceva...

-Nu cred că aș vrea să-mi fie menționat numele.

-Dacă îi cereți lui Dawson să nu îl menționeze, nu o va face. Sau vă va numi „o sursă confidențială".

– Nu aș vrea să îi rănesc sentimentele Ameliei vorbind pe la spatele ei.

– E foarte nobil din partea dumneavoastră, dar vă asigur de integritatea jurnalistică a lui Dawson. Își tratează subiectele cu multă sensibilitate. Uneori cu prea multă sensibilitate, ca să fiu sinceră.

– De ce a vrut să scrie tocmai despre această crimă?

– Nu știu.

– Poate că o sursă din interior i-a furnizat date?

– Nu știu.

– Nu știți sau nu vreți să-mi spuneți?

– Nu știu. Și dacă aș ști, nu v-aș spune.

– Atunci va trebui să îl întreb eu însumi.

– Mult succes.

Nenorocita îi închise. După ce îi vorbise de sus, îi închisese telefonul în nas. La ce altceva să te aștepți de la o femeie la conducere?

Carl aflase, însă, ceea ce voia să știe. Dawson Scott venise în Georgia ca să scrie despre crima lui Willard Strong. Ceea ce Carl încă nu știa era *de ce*. De ce un ziarist din Washington, tocmai întors din străinătate, era interesat de această crimă? Prin comparație cu articolele despre război, o crimă dublă în Georgia părea irelevantă. De ce îi captase interesul lui Dawson Scott?

Existau, desigur, mai multe explicații logice. Dar Carl nu avea încredere în logică. Aceasta se aplica prea rar într-o situație. Niciodată nu-și pusese viața în pericol pe baza unor prezumții logice și nu avea de gând să schimbe asta acum.

– Intru!

Strigătul veni de afară. Se duse la ușă și o deschise pentru Jeremy, care intră în cabană cărând mai mulți saci cu alimente.

Un drum ar fi ușurat, fără îndoială, accesul, însă niciodată nu intenționase să construiască unul. Drumurile îi duceau pe oameni în diferite locuri, iar Carl nu voia ca vreodată să dea cineva din întâmplare de ascunzătoarea lui dacă greșea direcția sau pur și simplu dacă urma drumul ca să vadă încotro merge.

Cumpărase proprietatea sub un nume care nu însemna nimic și plătea în continuare impozitele ca să nu cumva să vină cineva să verifice. Îi plăcea și îi era la îndemână să o aibă, dar era dispus oricând să plece de acolo și să nu privească în urmă. Niciodată nu se atașa de obiecte. De fapt, nu se atașa de nimic. Sentimentalismul te poate duce la pierzanie.

După ce o omorâse pe Darlene și îi înscenase totul lui Willard, Jeremy plecase pe jos de la locul faptei, urmând instrucțiunile lui Carl de a-și acoperi bine urmele. Carl îl luase de pe șosea, îi dăduse niște cremă antiseptică și o bucată de tifon pentru rana pe care și-o făcuse la cap și îl dusese cât mai aproape de cabană. Jeremy parcursese restul drumului prin mlaștină pe jos.

Cabana era ascunsă între mlaștină pe de o parte și o pădure deasă pe de altă parte și era atât de departe de cărarea bătătorită încât Jeremy se putuse ascunde acolo timp de cincisprezece luni.

În acest răstimp, își schimbase înfățișarea. Își lăsase părul să crească suficient încât să acopere locul de unde și-l smulsese. Rana se vindecase, dar tot arăta destul de rău. Își lăsase barbă și luase în greutate.

Carl îi aducea provizii o dată pe săptămână. Jeremy se mai plângea din când în când de izolație, de acoperișul prin care ploua, de semnalul prost de la televizor, pe care îl putea prinde doar cu o antenă camuflată într-o parte a acoperișului. Dar îndura toate aceste neajunsuri, știind că sacrificiile aveau să îi fie răsplătite recuperându-și copiii.

El și Jeremy construiseră cabana atunci când acesta din urmă se afla în cantonament la Parris Island. Deși îi lipseau multe facilități, Flora o iubise fiindcă le permitea să îl vadă periodic pe Jeremy. Își dorise ca aceasta să devină casa lor permanentă. Carl refuzase să locuiască permanent undeva, așa că trebuia să se mulțumească doar cu vizite scurte.

Timpul petrecut acolo cu Jeremy o făcuse fericită. Adevărul era că se bucura ușor de cele mai mărunte lucruri, de cele mai nesemnificative gesturi. Dar se întrista

la fel de ușor, se neliniștea din cauza unor lucruri care nu puteau fi schimbate și care ar fi trebuit uitate de mult. Acea trăsătură a ei îl scotea din pepeni.

Jeremy intră.

– Ei bine? întrebă Carl. Ce-ai aflat?

– Mașina era încă în parcarea unde a lăsat-o „Bernie". Nu m-am apropiat prea mult, dar mi s-a părut că era o amendă de parcare sub ștergătorul de parbriz. În afară de asta, nu era alt semn că ar fi observat-o cineva.

Carl se încruntă.

– Mi se pare ciudat că n-au ridicat-o. După cât timp se ridică mașinile parcate neregulamentar?

Jeremy ridică din umeri, scoțând o cutie cu suc de portocale dintr-o sacoșă cu cumpărături și bând direct din ea.

– Nu ai văzut vreun polițist la pândă, supraveghind-o?

– Nu, dar în jurul parcării sunt mai multe clădiri industriale și fiecare are destule etaje. Ar putea să supravegheze de la una dintre sutele de ferestre, dar nu cred, tati. Cine ar aștepta întoarcerea lui Bernie? Bernie e un nimeni, un factor inofensiv în toată povestea asta.

Carl își privi circumspect fiul.

– Atunci de ce nu pari mai fericit?

– Au ajuns la barcă.

Carl înjură.

– Era normal să urmărească orice barcă s-ar fi aflat duminică la docurile de pe Sfânta Nelda, se apără Jeremy. Cred că tipul de la benzinărie și-a amintit numele.

– Un nume tâmpit. Nu-i de mirare că și l-a amintit.

Flora sugerase ca barca să fie botezată *Vată pe băț* fiindcă o cumpăraseră în Ajunul Crăciunului. O folosiseră ca să fugă atunci când jefuiseră o biserică după slujba de la miezul nopții, când cutiile milei erau pline.

Proprietarul bărcii, un veteran înveninat al Războiului din Vietnam și un adept înfocat al lui Carl, era și el ateu. Fusese atât de încântat de jaful unei biserici, încât le oferise barca lui ca să îi ajute să fugă din Maryland. Îi dusese până la Cheile Floridei.

Când avusese nevoie de o barcă, veteranul, care acum suferea de mai multe forme de cancer, dorise să își ajute din nou eroul. Îl învățase pe Jeremy cum să navigheze și să conducă o barcă, suficient cât să poată ajunge pe Sfânta Nelda de pe alte insule și din alte porturi de pe coasta celor două Caroline, a Georgiei și a Floridei. Obținuse permisele de navigație sub nume false.

- Tipul de pe Sfânta Nelda poate că ar fi în stare să mă descrie, spuse el, dar nu mă poate identifica drept Jeremy Wesson. În plus, ți-am zis că am curățat complet barca. Nu vor găsi la bord nici o urmă de-a mea.

- E suficient un fir de păr.

- Asta e o preocupare, însă una minoră. Încă îl au în vedere pe Dawson Scott.

- A fost eliberat.

- Da, dar anchetatorii „reconstruiesc firul evenimentelor", ceea ce mă face să cred că nu a fost exonerat pe deplin. Făcu un semn către pungile de plastic pe care le aruncase pe masă. Am luat un ziar. Crima a ajuns pe pagina cinci.

Carl găsi ziarul în una dintre pungi, îl deschise la pagina respectivă și parcurse textul. Jeremy își porni tableta.

- Dacă ai învăța să navighezi pe internet, n-ai mai avea nevoie de ziare.

- Nu-mi plac calculatoarele.

- Când citești ziarele, știrile deja s-au învechit. Pe internet afli în permanență cum stau lucrurile.

Avuseseră conversația aceasta de multe ori. Cu excepția armelor de foc, Carl ura tehnologia. Nu credea nimic din ceea ce vedea sau citea pe internet.

Potrivit datelor din ziar, poliția nu spunea mare lucru despre evoluția anchetei. Erau citate declarațiile agentului Tucker. Folosea aceleași afirmații tipice pe care le folosea orice polițist din țară atunci când voia să spună, practic, că nu are nici o pistă.

Dawson Scott cooperase cu forțele legii. Nu arestaseră pe nimeni, dar analizau dovezile. Urmau o pistă nouă, bla, bla. Carl știa că oricând o pistă se dovedea

a fi neviabilă, polițiștii se aflau în impas și minteau spunând că au una nouă.

Jeremy citise cu voce tare de pe site-ul ziarului, iar textul corespundea destul de mult cu ceea ce tocmai citise Carl.

– Așa afli în permanență cum stau lucrurile? făcu el sarcastic.

– Dar aici avem și o poză color. În ziar nu era nici măcar una alb-negru.

Carl se uită pe tabletă peste umărul lui Jeremy.

– Tucker e rotund ca o minge, remarcă el, arătând către agentul rotofei care era înfățișat în centrul unui grup de polițiști în uniformă.

Apoi, când era pe cale să se întoarcă, exclamă:

– Stai! Dă-mi asta. Îi smulse lui Jeremy tableta din mână. Cum măresc poza? Apasă...

Fotografia umplu ecranul. Carl se uită bine la un om din fundal. Deși un polițist cu pălărie de cowboy îi acoperea jumătate din față, Carl îl recunoscu imediat și se înfurie. Scrâșni din dinți și dădu cu tableta de perete.

– Hei! Ce s-a întâmplat?

– Știam! Simțeam! Nu ți-am zis că ceva nu e-n regulă?

– Ce? Ce ai văzut?

Cu ură nețărmurită, Carl spuse:

– Gary Headly, agent special FBI.

Jurnalul Florei Stimel – Ziua de Crăciun, 1993

Sunt atât de supărată că îmi vine să mor. Aseară am fugit de la o biserică și sunt sigură că asta înseamnă că voi merge în iad. Desigur, știam deja că voi merge în iad fiindcă am omorât oameni. Mă rog, am ajutat să fie omorâți oameni. Am fost de față când i-a omorât Carl și cred că e același lucru ca și cum aș fi făcut-o eu.

Carl m-a pus să intru în biserică înainte să înceapă slujba de la miezul nopții. M-am uitat la oamenii care intrau. Mame, tați, bunici. Unii dintre copii erau somnoroși, fiindcă slujba a început la 11.15, mult după ora lor de culcare. Alții

erau entuziasmați și nu stăteau locului. Cred că erau nerăbdători să ajungă acasă și să se bage în pat, ca să poată veni Moș Crăciun.

M-a durut sufletul, fiindcă niciodată n-am putut petrece Ajunul Crăciunului cu Jeremy, nu am putut fi Moș Crăciun pentru el, iar acum e prea mare. E în ultimul an de liceu! Aș vrea ca măcar o dată să-i fi văzut chipul în dimineața de Crăciun, când își găsea cadourile sub brad.

Desigur, de multă vreme nu mai crede în Moș Crăciun. Acum crede în primul rând în tatăl lui. Crede că Carl e soarele de pe cer. Randy și Patricia au avut grijă să știe ce părere are Carl despre lucruri. Ei îi spun că oamenii precum Carl sunt suficient de deștepți încât să vadă tot ce nu merge bine în țară și că de asta guvernul și legea îi urăsc, că de asta le e teamă de ei și vor să îi aresteze. Jeremy a înțeles. Mai mult chiar, a îmbrățișat ideea. Mă bucură asta. Dar mă și îngrijorează.

M-am luat cu altele. Așa fac mereu când scriu în jurnal. Mă gândesc la altele și apoi... Uite. Iar am început.

După ce la miezul nopții s-a cântat „Noapte de vis" la lumina lumânărilor (și eu aveam o lumânarea. Toată lumea avea. Oamenii de lângă mine habar n-aveau că stau lângă o proscrisă! Pun pariu că ar fi leșinat!)... Oricum, toată lumea s-a îmbulzit spre ieșire. Numai eu, nu. M-am dus la toaletă, pe care o depistasem dinainte să mă așez în bancă.

A mai intrat o singură femeie. Și-a terminat treaba repede și a plecat. Probabil o aștepta familia. M-am urcat pe scaunul de toaletă în caz că venea vreun om de serviciu să verifice cabinele și să vadă dacă a plecat toată lumea, dar luminile s-au stins cu mine încă înăuntru.

Am mai așteptat încă zece minute, așa cum îmi spusese Carl, apoi am aprins lanterna și am ieșit din baie. Ceea ce părea foarte drăguț la lumina lumânărilor arăta înfricoșător în întuneric. Statuile și toate celelalte. Dar am încercat să nu mă uit decât la cercul de lumină pe care îl proiectam pe podea.

I-am lăsat pe Carl și pe Henry să intre pe o ușă laterală. Nu s-a auzit nici o alarmă, dar Carl a spus că probabil era una silențioasă. Henry a glumit și a zis: „Cred că o aude doar

Dumnezeu". Mie nu mi s-a părut amuzant. Carl a râs oarecum, dar era concentrat să spargă lacătul uşii.

Am luat sacoşele în care uşierii goliseră cutiile milei şi am plecat de acolo. Dar trebuie să fi avut o alarmă silenţioasă, fiindcă atunci când am ieşit din biserică un poliţist tocmai ieşea din maşină. A scos pistolul şi ne-a spus să ne oprim. Carl l-a împuşcat în piept. Cred că Henry l-a împuşcat în cap.

În timp ce fugeam spre maşină, Henry a tras în figurinele de Crăciun din curtea bisericii.

Susţine că nu crede nici în Dumnezeu, nici în Iisus, nici în Allah, nici în nimic, dar cu siguranţă le poartă pică.

Am plecat fără probleme şi am luat bani buni. Dar m-am simţit îngrozitor în legătură cu ce am făcut şi nu m-am îmbătat aşa cum s-au îmbătat bărbaţii după ce ne-am urcat în barcă şi am luat-o spre sud. Sper că marinarul sau cum i s-o spune tipului care conduce barca ştie să conducă şi beat. S-au îmbătat toţi criţă. Inclusiv Carl, de asta am zis că aş putea să scot jurnalul să scriu ceva.

Sper că lui Jeremy îi vor plăcea cadourile. Nu l-am mai văzut de astă-vară, când am fost la Vancouver. Încă nu-mi vine să cred cât a crescut! E un adevărat bărbat. Am fost şocată când l-am îmbrăţişat şi am văzut că i-a dat barba! Nu ştiu când o să-l mai văd din nou. Am început să vorbesc despre absolvirea liceului, care va fi în primăvară. Tot spun cât de mult mi-ar plăcea să fiu acolo. Carl se preface că nu mă aude. Dar poate că va prinde ideea din zbor.

Răsare soarele şi mi-e greaţă de la scris, aşa că o să mă opresc. Dar nu înainte de a spune Crăciun Fericit, Jeremy. Te iubesc.

25 decembrie, mai târziu

Avem semnal la televizor şi aici, pe ocean, iar la ştiri vorbesc despre furtul de la biserică. Poliţistul a murit. Nu avea decât douăzeci şi şapte de ani. Avea o fetiţă de două luni. Când am auzit asta mi s-a făcut cam rău, aşa că am profitat de scuza asta ca să cobor şi să dispar din faţa lui Carl, care e într-o stare proastă.

Cred că e aşa fiindcă la ştiri i-au luat declaraţie agentului FBI Gary Headly, care vrea să ne prindă de ani de zile.

Carl îl urăște cu pasiune. Cred că îi e cam teamă că într-o zi agentul Headly ne va prinde așa cum a promis că o va face.

De asemenea, Carl îl urăște fiindcă a fost la Golden Branch. Tot timpul spune asta când i se ia un interviu în legătură cu noi. Carl urăște să i se amintească de ziua aceea. Și eu. Chiar dacă nu recunoaște, cred că și lui i-a fost teamă în ziua aceea. Teamă că va fi prins sau omorât. Mai cred și că se simte vinovat fiindcă a făcut ce a făcut, fiindcă a plecat cum a plecat când toți ceilalți erau morți sau pe moarte.

Oricum, pentru tot ce s-a întâmplat în ziua aceea dă vina pe agenții federali și, pentru el, Headly îi cam reprezintă pe toți. Carl nu va fi fericit până ce nu moare agentul Headly.

capitolul 21

Vestea proastă a lui Headly trebui să aștepte.

Chiar când se pregătea să le-o comunice, Hunter și Grant intrară în bucătărie cerând o gustare. Fiindcă la micul dejun consumaseră prea mult zahăr, Amelia le oferi lapte sau nimic. Acceptară laptele, dar zăboviră destul, ca și cum ar fi știut că adulții de abia așteptau ca ei să termine. Când terminară într-un sfârșit, ea îi trimise înapoi în camera de zi, ca să-și continue filmul.

Când Amelia se întoarse în bucătărie, Headly continuă de unde rămăsese:

– Pentru toate motivele pe care vi le-am prezentat, Tucker nu e convins că asasinatul lui Stephanie DeMarco are altă legătură cu Amelia în afară de faptul că ea a angajat-o.

– Nenorocit încăpățânat! exclamă Dawson. Și Wills?

– Înclină către ideea mea și a lui Knutz. Dar, știi, noi suntem FBI, suntem nemernicii care se bagă peste tot, iar el e loial. Șeriful ține cu omul lui. Tucker i-a povestit toată teoria că Jeremy e viu. Șeriful nu e prost și înțelege că dacă nu avem dreptate n-o să-i meargă prea bine. A cerut analize suplimentare asupra amprentei. Acum, despre Bernie. Șeriful mi-a spus din prima că nu a fost acuzat de nimic.

– Ca Bernie, nu.

– El crede că legătura dintre Carl şi Bernie e firavă şi are nevoie de dovezi mai concrete înainte să pună poliţia pe urmele unui fugar de care n-a mai auzit nimeni de şaptesprezece ani.

– FBI n-are nevoie de autorizaţia lui.

– Nu, ezită Headly.

– Dar? Care e problema?

– Nu se justifică supravegherea Ameliei şi a copiilor. Intenţionează să revoce supravegherea.

– Nu se poate.

– Am cerut patruzeci şi opt de ore.

– Nu e timp suficient să...

– Mi-au dat douăzeci şi patru, spuse Headly uitându-se la ceasul de pe perete. Acum mai avem douăzeci şi trei de ore şi treisprezece minute.

Dawson înjură încet.

– FBI îl va urmări pe Bernie Clarkson, chiar dacă va fi numai ca să excludă posibilitatea ca el să fie Carl, spuse Headly.

– Bine. Perfect. Dar Amelia şi băieţii tot sunt în pericol.

– Knutz are o propunere, spuse Headly privind-o pe Amelia. Dar mă îndoiesc că îţi va plăcea.

Vorbind pentru prima dată în câteva minute, ea întrebă:

– Care e propunerea?

– Ai putea convoca o conferinţă de presă, în care să anunţi că ai motive să crezi că fostul tău soţ nu a fost ucis, că încă e viu şi te urmăreşte, că e posibil să-şi fi omorât bona din greşeală şi că reprezintă o ameninţare pentru tine şi pentru copii.

Nimeni nu spuse nimic câteva clipe, apoi Dawson vorbi:

– La ce ar servi asta?

– Opinia publică ar putea fi de partea ei. Presa ar face săpături. Asta ar putea determina autorităţile locale să ia măsuri.

– În nici un caz, spuse ea categorică și privind către camera de zi de unde se auzeau râsetele copiilor. Vă închipuiți ce o să se întâmple cu viața noastră când o să se afle că Jeremy e viu?

– Asta e inevitabil, îi reaminti Headly cu blândețe. Oricând și oricum s-ar întâmpla asta, efectul va fi unul dramatic.

– Știu asta, desigur. Dar nu vreau ca eu să declanșez tot scandalul. Copiii mei vor fi considerați copiii unui criminal, nepoții unor teroriști. Nu-i pot proteja de adevăr, nu pot face nimic ca publicul să nu afle asta. Dar nici nu îmi dau seama cum vom face față acestei situații. Cum vor putea trăi cu acest stigmat?

Îi privi pe amândoi, încercând să obțină un răspuns, dar, desigur, nimeni nu îi putea oferi ceva ce nu exista. Dawson îi privi ochii agitați timp de câteva secunde, apoi se întoarse. Headly fu primul care rupse tăcerea:

– Bine, o să păstrăm tăcerea cât de mult putem. Între timp, să încercăm să îi găsim pe nenorociți. Ți-ai adus aminte de ceva care ne-ar putea fi de folos? Unde s-ar putea ascunde Jeremy, cine l-ar putea adăposti?

– Am făcut o listă cu prietenii lui, cu ce nume mi-am amintit. Dar Jeremy îi îndepărtase pe cei mai mulți încă dinainte să dispară.

– Unde e lista?

– Sus pe biroul meu.

– Poți să o aduci, te rog? Să ne uităm puțin pe ea. Știu că șansele nu sunt prea mari, dar nu mai este timp. Încă mai sunt de părere că, atât timp cât Carl și Jeremy nu știu...

Headly se opri când sună telefonul lui Dawson. Se uită la ecran.

– Harriet.

Amelia îl privi pe Headly întrebătoare.

– Redactorul-șef de la *NewsFront*. O scorpie.

Dawson răspunse, dar Harriet îl opri la jumătatea propoziției. O ascultă, apoi întrebă încordat:

– A sunat prin centrală? La ce oră? Se uită la ceas. Și ce voia să știe mai exact?

După atitudinea lui încordată, Amelia și Headly își dădură seama că veștile de la Harriet erau proaste. După ce o ascultă un minut întreg, Dawson spuse:

– Bine, mulțumesc că m-ai anunțat. Da, încă încerc s-o conving, adăugă privind către Amelia. Așa e. Ar fi un interviu fantastic, cu siguranță. De asta trebuie să închid acum. La revedere. Închise și, după câteva clipe, le explică: Un bărbat care a spus că îl cheamă Bernie Clarkson a sunat-o ca să o tragă de limbă în legătură cu mine.

Headly scrâșni din dinți.

– Carl știe.

– Cel puțin miroase ceva.

Amelia se așeză pe scaunul cel mai apropiat.

– Ce-a spus mai exact?

Dawson relată ceea ce îi povestise Harriet.

– A zis că părea un bătrân chițibușar. Precaut și suspicios. Ultimul lucru pe care l-a întrebat a fost ce sau cine mi-a atras atenția asupra poveștii lui Jeremy Wesson. I-a spus că nu știe și chiar nu știe. Crede că interesul mi-a fost stârnit de triunghiul amoros dintre Willard, Darlene și Jeremy și de consecințele lui mortale, datorate parțial sindromului post-traumatic.

– Dar „Bernie" a crezut că se află și altceva în spatele interesului tău și a vrut să se asigure.

– Așa se pare. A mințit în legătură cu cartea de vizită. Nu i-am dat așa ceva. Asta înseamnă că s-a deranjat să afle pe cine trebuie să sune ca să mă verifice.

– Măcar nu i-a spus nimic ce i-ar fi stârnit bănuieli, spuse Amelia. Din contră. I-a confirmat că ești un jurnalist aflat în căutarea unui subiect interesant.

– Așa este.

Dawson privi gânditor în gol câteva clipe, apoi formă repede un număr pe telefon.

– Glenda, iubirea mea, te măriți cu mine? Bine, atunci o aventură fierbinte? De o noapte, atunci. Bine, bine, ascultă. Două lucruri. Primul, Harriet a primit un telefon în biroul ei azi pe la 9.50. Nu știu ce interior are, dar... Cum să nu te iubesc? Poți să afli numărul de la care

a fost sunată? Dumnezeule, nu, nu trece prin ea. Pe la centrală și să nu pară că-i dai prea mare importanță. În al doilea rând, făcu el o pauză respirând adânc, am nevoie să ajung la închisoare fără să stau deloc la coadă. Poți să mă ajuți?

O polițistă preluă rolul de dădacă. Băieții o îndrăgiră imediat, mai ales când le construi o pistă lungă pentru curse de mașini. Traseul șerpuia dintr-o cameră într-alta și urca inclusiv pe scări. Fură încântați de rampele ad-hoc.

Un alt polițist veni cu provizii pentru frigiderul și cămara Ameliei. Acum, că băieții erau în siguranță, se simți mai bine când trebui să se întoarcă în oraș cu Headly și cu Dawson.

Headly era interesat să vadă ce mai avea din obiectele personale ale lui Jeremy.

– Sunt într-o cutie la mine în apartament, îi spuse ea. Dar să nu vă așteptați la mare lucru. Am păstrat numai niște lucruri pe care le-ar putea vrea băieții când vor mai crește. Medaliile lui. Lucruri de genul ăsta.

Atunci când coborâră de pe feribot și intrară în Savannah, în fața și în spatele lor se aflau mașini nesemnalizate, conduse de polițiști. Ameliei, caravana i se părea evidentă, dar presupuse că polițiștii știau ce fac. Headly purta un pistol pe sub haină, ceea ce era atât o consolare, cât și o grijă în plus.

Planul era să îl lase pe Dawson la centrul de vizite în închisoare și să se întoarcă să-l ia după ce aveau să-și termine treaba la apartamentul ei.

– Pot să-ți ușurez misiunea, se oferi Headly. Să fie mai oficial.

– Mulțumesc, spuse Dawson, dar nu vreau să fiu „oficial". Un cetățean particular inspiră mai multă încredere.

– Așa speri tu.

– Sper, spuse el dându-se jos din mașină și aruncându-i Ameliei o privire semnificativă. Ne vedem mai târziu.

– Baftă.

După ce se opri să se asigure că mașinile nesemnalizate încă își îndeplineau rolul de escortă, Dawson intră în clădirea unde îl aștepta Mike Gleason, avocatul lui Willard Strong. Glenda, care se dăduse drept mare directoare la *NewsFront*, aranjase totul. Avocatul îi căzuse în plasă, ceea ce nu era nimic neobișnuit fiind vorba de ea.

– Am profitat de vanitatea lui și a picat, îi spusese lui Dawson când îl sunase ca să îi confirme întâlnirea.

O iertase fiindcă nu reușise să obțină mai multe informații în legătură cu telefonul lui Carl Wingert către Harriet. Așa cum se așteptase Dawson, numărul de telefon nu putea fi depistat.

– Îmi pare rău, nu te pot ajuta cu asta, îi spusese Glenda.

– Tot ești o drăguță. Mi-ai făcut rost de întâlnirea asta, ceea ce e mare lucru.

Acum, dându-și importanță, avocatul se apropie de el.

– Domnul Scott?

Își strânseră mâna.

– Îți mulțumesc foarte mult că ai fost de acord să vorbești cu mine.

– Nu-ți pot garanta că vei obține un interviu cu clientul meu.

– Sper să te conving că ar fi în interesul lui.

– Atunci ai de muncă.

Comentariul condescendent al lui Gleason fu însoțit de un gest către un spațiu cu scaune, unde puteau sta de vorbă.

Era cam de vârsta lui Dawson, arăta bine și era bine îmbrăcat. Dar nu era un avocat priceput la procese. Interogatoriul Ameliei fusese o catastrofă și nu recuperase mare lucru când își interogase propriul client.

Vorbea apăsat, dar Dawson bănuia că voia să își compenseze atitudinea nesigură. Lucrurile nu erau prea roz, iar el știa asta, însă avea să lupte până la capăt.

– Am crezut că *NewsFront* s-a închis.

Era o gafă inofensivă, dar intenționată. Dawson răspunse cu un zâmbet blând:

- Rezistăm. Nu multe reviste au reușit.

- Mi s-a spus că urmărești procesul pentru revistă.

- Urmăresc procesul pentru mine. E o poveste interesantă de la început până la sfârșit. Nu avea timp să umble cu ocolișuri sau să îi menajeze lui Gleason orgoliul nemăsurat, așa că fu ferm: La cum stau lucrurile acum, Willard Strong va fi condamnat la moarte.

Gleason începu să protesteze, dar Dawson prevăzuse asta. Vorbi peste el:

- Ceea ce va fi o nedreptate tragică, deoarece clientul dumitale e nevinovat.

Replica aceasta avu darul de a pune capăt șirului de obiecții. Dawson ridică din sprâncene ca și cum cerea voie să continue. Politicos, Gleason înclină din cap.

- Lui Willard i-a fost înscenată crima soției sale.

- De ce crezi asta, domnule Scott?

- Nu sunt pregătit să dezvălui asta.

Gleason păru dezamăgit, apoi de-a dreptul supărat.

- Încerci să faci pe șmecherul, nu-i așa?

- Nu.

- Ai încercați să obții un interviu și cu Lem Jackson? I-ai spus că ești de părere că am irosit banii statului pe proces, când e limpede ca lumina zilei că Willard e vinovat și ar fi trebuit să meargă direct la pușcărie?

- Nu.

- Dar recunoști că un interviu cu clientul meu ar fi benefic pentru articolul pe care vrei să-l scrii.

- Bineînțeles că da. Dar dacă mă lași să vorbesc cu el, îi vei face o favoare și lui, nu numai mie.

Avocatul își încrucișă brațele.

- Spune-mi cum ar putea fi în avantajul lui.

- Vrei să spuneți, pe lângă faptul că ar fi liber în loc să fie condamnat la moarte?

Dawson nu aștepta un răspuns, iar Gleason nu se deranjă să i-l ofere.

- Clientul dumitale are o mare problemă de imagine. Chiar dacă nu e un criminal, arată a criminal. În fiecare

zi a procesului s-a uitat urât la toată lumea. Apoi îl pui în boxa martorilor și dintr-odată e sincer, foarte trist, jalnic. E normal ca un om care încearcă să-și salveze viața să se schimbe, să devină mai umil, dar nu cred că juriul a fost convins de sinceritatea lui Willard.

– Nu poți influența ceea ce crede juriul. Nu vor avea acces la ceea ce scrii.

– Așa e.

– Atunci...

– Poate că pot influența cursul procesului. Dar mai întâi trebuie să mă lași să vorbesc cu el. Doar așa îl pot ajuta pe Willard să se ajute singur.

– E treaba mea să îl ajut.

– Cu tot respectul, nu prea reușești.

Avocatul se simți din nou rănit în amorul propriu.

– Juriul încă nu a deliberat, domnule Scott.

– Șansele să fie achitat sunt practic inexistente. Acceptă asta.

Nu acceptă nimic, ci spuse:

– Dă-mi un alt motiv pentru care asta e o idee bună.

– Dacă nu apare un element semnificativ, de exemplu o acuzație cu totul eronată, va fi condamnat.

– Nu sunt de acord cu asta. Dar chiar dacă e condamnat, voi face imediat recurs.

– Recursul dumitale *ar putea* coincide cu un articol într-o revistă națională, scris în favoarea lui Willard.

– Ai face asta? L-ai scrie chiar așa?

– Da.

– De ce?

– Fiindcă mi-aș pune cariera în joc pentru nevinovăția lui.

– Îți bați joc de mine?

– Nu.

Răspunsul păru să îl impresioneze, dar încă nu era gata să cedeze.

– Te-am căutat pe internet. Ai scris destule articole denigratoare.

– Despre persoane care meritau să fie denigrate.

– Atunci, cum pot să știu că nu ai de gând să faci același lucru și cu clientul meu?

– Nu ai de unde să știi asta.

– De unde știu că nu faci mișto de mine spunându-mi că îl crezi nevinovat?

– Nu ai de unde să știi. Sunt conștient că îți cer să ai încredere în mine, spuse el după o clipă, dar o să merite.

Avocatul înghiți în sec de câteva ori. Scrâșni din dinți. Într-un final, spuse:

– Lasă-mă să mă gândesc până mâine.

– Nu. E o ofertă unică.

– Dar am nevoie de timp ca să...

– Nu avem timp. Spune-mi acum. Da sau nu?

– Ai un termen limită?

Întrebarea fusese mai degrabă ironică, dar Dawson răspunse solemn:

– Habar nu ai.

Dawson își dădea seama că în mintea avocatului se dădea o bătălie între mândrie și ideea de renunțare. Într-un final, câștigă sentimentul cel mai puternic.

– Îmi pare rău, domnule Scott. Nu putem discuta. Trebuie să analizez problema, să-mi consult clientul și să ne evaluăm opțiunile.

Dawson ar fi vrut să îl ia de gulerul frumos croit și să îl zguduie puțin. Nu o făcu, dar se aplecă în față și vorbi repede, agresiv:

– Ce opțiuni? *Ce opțiuni?* Nu aveți decât două. Doisprezece oameni sunt gata, ba chiar de-abia așteaptă ca Willard să primească injecția letală. El moare nevinovat, iar dumneata ai o mare bilă neagră la rubrica „pierderi". Asta e o opțiune. Se apropie și mai mult de avocat. Pe de altă parte, sunt eu, care voi susține cauza lui Willard. El va fi eliberat, dumneata ajungi erou, ești chemat la televizor să vorbești despre asta și toți infractorii din sud o să te roage să-i aperi.

Dawson își dădu seama că îl încânta perspectiva, dar încă nu se hotărâse:

– Toate astea sună bine, dar...

– Dar?
– S-ar putea să nu iasă lucrurile chiar așa.
– Nu vor ieși așa dacă mă refuzi.
– Nu te refuz. Dar trebuie să avem grijă.
– Nu e timp de grijă. Trebuie să te hotărăști.
– Dar...
– Trebuie să spui „da" și să o spui acum.
– Ești...
– Sunt singura speranță pentru clientul dumitale.
– El...
– N-are nici o șansă și știi asta.
– Eu...
– *Acordă-mi nenorocitul ăsta de interviu!*

Strigătul imperios al lui Dawson îl luă prin surprindere, dar dădu rezultate. Avocatul își desfăcu brațele. Își mușcă buzele.

– O să fie o convorbire video.
– Bine.
– O să fiu aici tot timpul.
– Bine.
– O să înregistrez tot interviul și apoi o să am transcrierea.
– Bine.
– Dacă îl defăimezi, vă dau în judecată și pe dumneata, și revista.

Dawson se ridică.

– S-a făcut.

Întâlnirea intempestivă cu prizonierul avu nevoie de ceva pregătiri. Lui Dawson i se păru că timpul trece cumplit de greu. Nu avea ce face, așa că se plimbă încolo și încoace în timp ce Gleason discuta cu oameni care păreau să aibă destul de mult timp la dispoziție. În cele din urmă, fură conduși într-o cameră de unde puteau avea o convorbire video cu Willard Strong.

În altă parte a închisorii, Strong, cu cătușe la mâini și la picioare, fu dus într-o cameră. Pe chip i se citea ostilitatea vădită. Se trânti pe scaunul din fața monitorului prin intermediul căruia putea comunica. Își privi

avocatul cu dispreț evident. Apoi privirea dușmănoasă se ațintì asupra lui Dawson.

- Tu cine dracului mai ești?

Dawson îl privi zâmbind alene.

- Fii cuminte, Willard. Eu sunt omul care o să-ți salveze viața.

Amelia și Headly se îndreptau către închisoare. Ea conducea. Headly era pe scaunul din dreapta, vorbea cu Knutz la telefon. Se mergea cumplit de greu din cauza unui mic accident pe autostradă. Și ei, și mașinilor de poliție nesemnalizate le era tare greu să schimbe benzile.

Headly își încheie conversația:

- Knutz încearcă să mai tragă de timp, să folosească drept pretext telefonul către șefa lui Dawson. De ce ar suna-o simpaticul bătrânel Bernie? De ce ar minți?

- Fiindcă de fapt e Carl.

- Knutz lucrează la asta. Între timp, n-au găsit nimic în barcă.

Nu descoperiseră nimic util nici în cutia cu suvenire: nici o hartă, nici un act de proprietate, de închiriere sau orice alt fel de hârtii.

Neajungând la nici un rezultat, împărțiseră în două lista de foști prieteni de-ai lui Jeremy pe care o întocmise ea și amândoi sunaseră la zeci de persoane. Ca răspuns la inevitabila întrebare „De ce mă întrebați acum despre Jeremy?" Headly concepuse o explicație privind o decizie de impunere pentru o sumă dubioasă, care afecta fondurile de studii deschise pentru Hunter și Grant. O învățase pe Amelia ce cuvinte să folosească.

- Credeți că vor înțelege păsărească asta? întrebă ea.

- Nu. Și ca să evite orice implicare, nimeni nu-ți va cere să le explici. Asta e ideea.

Multe dintre numerele pe care le formară nu mai funcționau. La unele le intră mesageria vocală și lăsară mesaj rugând să fie sunați înapoi pentru o chestiune extrem de importantă.

Dintre puținele persoane cu care discutaseră, toate fuseseră reticente în a vorbi despre Jeremy. Erau chiar

jenate fiindcă fuseseră caracterizate drept foste cunoştinţe ale acestuia. Majoritatea reacţiilor fuseseră circumspecte, unele de-a dreptul ostile.

Şi lui Headly, şi Ameliei li se spusese de mai multe ori că întrebările pe care ei le adresau acum le ridicase şi poliţia în urmă cu peste un an, când Jeremy dispăruse şi fusese crezut mort. Atunci spuseseră tot ceea ce ştiau.

Frână fiindcă o camionetă încerca să-şi facă loc şi privi către Headly.

– De aici unde mergem?

– Poate că Dawson a aflat ceva de la Willard, spuse el foindu-se în scaun şi întorcându-se puţin către ea. Ce crezi despre el?

– Mor de frică.

El râse.

– Mă referam la Dawson. Sau mori de frica *lui*?

– Ah. La Dawson.

Headly aşteptă, însă ea fu prima care întrerupse contactul vizual. Ridică piciorul de pe frână, însă merse doar câţiva metri şi trebui să se oprească din nou.

– Dawson şi cu mine am pornit cu stângul. V-a povestit cum ne-am întâlnit?

– A început să se joace cu băieţii pe plajă. De acolo lucrurile au evoluat.

– Mai mult sau mai puţin, murmură ea.

– Hmm. Cred că mai mult. Când ea nu spuse nimic, el chicoti. Bine. Păstraţi asta pentru voi. Răspunde-mi la întrebare.

– Ce cred despre el? În ce sens?

– În orice sens.

– E bun cu băieţii.

– Surprinzător.

– De ce?

– Nu are nici o experienţă cu copiii. A fost copil unic. A stat mult prin preajma fetei noastre, Sarah, dar ea e cu câţiva ani mai mare, deci mai mult se ciondăneau decât se jucau.

Îi povesti că Sarah era măritată şi locuia la Londra.

– Are copii?

– Încă nu. Soția mea o bate la cap în permanență.

Amelia râse.

– Între timp, Dawson primește sfaturi părintești de la dumneavoastră și de la doamna Headly.

– Cărora, desigur, li se opune.

Nu mai înaintaseră de ceva vreme. Ea îl descusu:

– De ce „desigur"?

– Detașarea care îl face să fie un jurnalist bun se reflectă și în viața lui personală. Se distanțează, se consideră un simplu observator, un singuratic. De asta nu s-a însurat niciodată. Nici măcar nu a avut de gând.

Amelia îl privi grav.

– N-am întrebat eu asta.

– Nu, dar m-a gândit că vrei să știi, râse el făcându-i cu ochiul. Ah, au existat câteva femei care au rămas mai mult decât altele. Unele erau niște domnișoare tare drăguțe, care se ridicau la standardele rigide ale Evei. Dar chiar și cu ele, de îndată ce lucrurile deveneau prea serioase, Dawson dădea înapoi.

– Problemele de implicare sunt frecvente. Mai ales în cazul unui bărbat singuratic.

– N-am spus că e singuratic.

Ea îl privi uimită.

– Tocmai ați spus asta.

– Am spus că *se consideră* un singuratic.

– Care e diferența?

– Caracterul lui adevărat. Un singuratic înnăscut ar fi gravitat în jurul copiilor tăi așa ca el?

– Stați așa, spuse ea ridicând mâna, încercând să înțeleagă. Vreți să spuneți că Dawson se luptă cu propriile tendințe naturale?

– E o luptă înrăită.

– De ce?

– Funcționează ca un mecanism de apărare.

– Ca să se apere de ce anume?

– Va trebui să îl întrebi pe el, spuse Headly privind-o câteva clipe, apoi atrăgându-i atenția asupra traficului. Acolo e liber. După ce trecură de locul accidentului,

continuă: După ce epuizați subiectul, întreabă-l ce s-a întâmplat în Afghanistan.

– L-am întrebat. A refuzat să vorbească despre asta. Cu dumneavoastră?

– La fel.

– Am văzut cum se comportă în timp ce are un coșmar. Nu dormeam împreună, adăugă ea repede.

– N-am întrebat eu asta, replică el.

Amelia zâmbi în colțul gurii, apoi redeveni serioasă.

– L-am auzit țipând și m-am dus să văd ce se întâmplă. Era într-o stare cumplită. Era vizibil afectat. S-a trezit țipând. Așa cum i se întâmpla și lui Jeremy. Doar că...

– Ce?

– Dawson era transpirat în ultimul hal și tremura. Chiar și după ce s-a trezit complet și și-a dat seama unde se află, i-a luat câteva minute să își revină. Experimentase groaza coșmarului atât fizic, cât și psihic. După ce l-am văzut în ce stare era, am început să cred că Jeremy se prefăcea.

– În ceea ce privește coșmarurile?

– Din toate punctele de vedere. Cred că doar se prefăcea că suferă de stres post-traumatic. Dacă s-a întâmplat într-adevăr asta, înseamnă încă o trădare, nu-i așa? E logic.

– Amelia, spuse Headly încet. Apoi, când ea întoarse capul spre el, adăugă: Dawson nu e ca Jeremy. Din nici un punct de vedere.

Această asigurare, venind din partea unei persoane care îl cunoștea bine, era ceea ce voia, era lucrul de care avea nevoie. Parcurseră restul drumului până la închisoare fără alte discuții. Însă atunci când se apropiară de centrul de vizitare, ea spuse:

– Nu e afară.

– Acesta e un semn bun. Cu cât poate vorbi mai mult cu Willard, cu atât are șanse mai multe să obțină informații. Parchează și să așteptăm înăuntru, e mai răcoare.

*

Trecu mai bine de o jumătate de oră până ce Dawson se întâlni cu ei în holul centrului. Headly ajunse la el primul.

- Ei bine?

- Gleason nu voia să accepte în ruptul capului, dar într-un final a cedat.

- L-ai văzut pe Willard? întrebă Amelia.

- Doar zece minute pe webcam, dar cred că am aflat ceva. La început a făcut pe nebunul, dar când i-am spus că eu cred că Jeremy încă e viu și că el, nu Willard, a omorât-o pe Darlene, a devenit mult mai cooperant. Zâmbi vag în timp ce își încrucișă degetele arătător și mijlociu: Atât de apropiați suntem acum.

- Felicitări, spuse Headly. Treci la partea interesantă.

- Nu știu cât de interesantă sau de fiabilă e. Nu e ca și cum aș putea avea încredere oarbă în Willard. Dar atunci când l-am întrebat dacă știe vreun loc unde s-ar putea ascunde Jeremy, nici măcar nu a trebuit să se chinuiască să-și amintească. Din cauza asta, cred că mi-a spus adevărul. Odată, când el și Jeremy erau la padocurile câinilor, Jeremy a făcut un comentariu urât despre cabană. I-a spus ceva de genul că, în comparație cu aceea, coliba lui era un hotel de cinci stele.

- *Coliba* lui?

Dawson ridică din umeri.

- Willard nu a putut să-mi dea mai multe detalii, fiindcă atunci când l-a întrebat pe Jeremy la ce se referă, acesta a schimbat subiectul. *Voia* de fapt să spună că dacă ar fi avut un astfel de loc, ar fi fost mai bun decât cocioaba lui Willard. Oricum, Willard e convins că l-a luat gura pe dinainte, că Jeremy s-a dat de gol și apoi a încercat să o dreagă. Ai idee dacă avea vreun astfel de loc? o întrebă pe Amelia.

Ea clătină din cap descumpănită.

- Dacă Jeremy deținea o astfel de proprietate, eu habar n-am.

- O cabană de pescuit, o cabană de vânătoare, o casă pe plajă, un șopron?

- Nu știu nimic.

Headly scoase un sunet de dezgust.

– Mi se pare cam forțată toată povestea. Cred că Willard se preface că-și amintește ceva ce nu s-a spus vreodată. Sau îți toarnă povești ca să se amuze.

– Sau îmi spune ceea ce știe că aș vrea să aud, spuse Dawson. L-am întrebat de ce nu le-a spus polițiștilor despre această conversație atunci când răscoleau cerul și pământul ca să-l găsească pe Jeremy sau rămășițe din el. Zice că le-a spus, dar, după știința lui, nimeni nu l-a băgat în seamă. Căutau un cadavru descompus într-o mlaștină, nu o colibă cu Jeremy viu.

Headly se scărpină pe față, întinzându-și pielea cu degetele.

– O colibă care ar putea să existe sau nu, iar dacă există s-ar putea afla oriunde în patruzeci și opt de state.

– Carolina de Sud.

Dawson și Headly o priviră pe Amelia, care vorbise ca și cum ar fi gândit cu voce tare. Dându-și seama că le captase atenția, explică:

– Am găsit o amendă pentru depășirea vitezei pe podeaua dulapului. Probabil îi căzuse dintr-un buzunar când și-a atârnat hainele. Am observat că fusese emisă în Carolina de Sud, așa că l-am întrebat ce e cu ea.

– Când s-a întâmplat asta?

– Cu puțin timp înainte să ne despărțim. Îl cunoscuse deja pe Willard și nici atunci nu-mi surâdea această nouă prietenie. Speram că se dusese la Beaufort să-și viziteze o parte dintre vechii prieteni de la Parris Island și din unitatea navală. Când i-am arătat tichetul de amendă, a devenit inexplicabil de furios. De asta țin minte. Mi l-a luat, l-a rupt în bucățele și le-a aruncat. M-a înjurat fiindcă mă amestecasem și mi-a spus să-mi văd de treaba mea. Desigur, dădusem de ceva ce el nu voia să aflu. Am bănuit că era vorba de altă femeie. Dar poate...

Se întrerupse, ca să îi lase să tragă singuri concluzia. Dawson privi către Headly și ridică din umeri.

– E ceva.

Înviorați, se îndreptară către ieșire.

–Cu codul numeric personal al lui Jeremy, direcția rutieră din Carolina de Sud ar trebui să poată găsi amenda. După ce aflăm unde a fost emisă, vom avea un punct de pornire ca să începem căutarea. Am să vorbesc cu Knutz.

Formă un număr pe telefon. Dawson ținu ușa și îi lăsă pe Amelia și pe Headly să treacă. Ieșiră la lumină și se îndreptară către parcare. Headly, cu telefonul la ureche, întoarse capul ca să îi spună ceva lui Dawson peste umăr când, brusc, pe chip i se putu citi o expresie stranie. Apoi ochii lui priviră în gol.

Mintea lui Dawson înțelese instantaneu ce însemna privirea aceea pierdută, în timp ce genunchii lui Headly cedară și bărbatul se prăbuși. Dawson strigă îngrozit și mâniat, împingând-o pe Amelia la pământ și aplecându-se și el.

Al doilea glonț trecu razant pe lângă ea.

Cel destinat lui Headly își nimerise ținta.

capitolul 22

Carl Wingert era unul dintre puținii infractori din istoria Americii care avea curajul să dea piept cu autoritățile.

El și Jeremy petrecuseră ore întregi pe acoperișul unei clădiri de birouri de șapte etaje care, din cauza recesiunii, rămăsese fără chiriași. Compania de management dăduse faliment și, după ce fusese supusă sechestrului, clădirea rămăsese pustie și neglijată.

Situată într-un parc industrial unde și alte întreprinderi căzuseră victime ale declinului economic, clădirea se afla la aproximativ jumătate de kilometru de complexul închisorii. Le despărțea o șosea cu patru benzi, împărțită la jumătate de un trotuar lat, pe care erau plantați mirți.

Copacii prezentau o problemă în general, însă de pe acel acoperiș, unul dintre cele mai înalte din întreaga zonă, Jeremy ar fi putut avea câteva șanse bune

de a-şi nimeri ţinta. Acoperiţi parţial de o instalaţie de ventilaţie, aşteptaseră şansa să îl lovească pe agentul FBI Gary Headly unde şi când avea să se aştepte cel mai puţin.

Lucrurile se schimbaseră pentru Carl din clipa în care îl văzuse pe Headly în fotografie. Singurul motiv pe care îl avea acest agent experimentat ca să se afle aici în Savannah şi să colaboreze cu biroul şerifului pentru a rezolva crima lui Stephanie DeMarco era acela că se făcuse legătura între Jeremy şi crimă şi, cel mai grav, se făcuse legătura cu Carl Wingert.

Autorităţile nu declaraseră public că Jeremy era de fapt viu şi că el era bănuit de crimă sau că între el şi un fugar notoriu exista o legătură de sânge, însă Carl ştia că se stabiliseră aceste relaţii. Asta era singura explicaţie pentru implicarea lui Headly.

Nu ştia dacă Headly îl identificase drept Bernie Clarkson. Însă, chiar dacă nu o făcuse, tot avea să fie pe urmele lui Jeremy, chiar dacă numai fiindcă era fiul lui Carl. Oricum, Carl se hotărâse să nu aştepte ca agentul să-l găsească. Nu, la naiba. Dacă voia să-l prindă, atunci avea să aibă parte de el. Numai că nu aşa cum îşi planificase.

Carl se gândise că, mai devreme sau mai târziu, Headly avea să apară la biroul şerifului ca să discute cu agentul rotofei, iar când avea să o facă, Jeremy îl putea elimina, chiar şi de la acea distanţă.

Asasinarea unui agent FBI în faţa biroului şerifului şi a complexului închisorii avea să creeze haos. Se va stârni panică, confuzie. Înainte ca oricine să îşi dea seama din ce direcţie venise glonţul fatal, el şi Jeremy aveau să fie dispăruţi demult.

Planul era un plan tipic pentru Carl Wingert. Era suficient de îndrăzneţ încât să funcţioneze. Exista, desigur, şi un element de risc, însă acesta era suficient de redus, iar Carl era dispus să şi-l asume ca să scape de vechiul său duşman. Totodată, avea să comunice puternicei societăţi americane că încă nu se retrăsese. Poate

că era în vârstă, dar lumea încă trebuia să se teamă de el, să îl considere o forță puternică.

Îi părea rău că nu avusese atâta tupeu în urmă cu mai mulți ani și dădea vina pe Flora și pe lamentările ei pentru anii de pasivitate. Astfel, resentimentele lui față de Headly fermentaseră timp de zeci de ani de zile, ceea ce făcea ca, acum, răzbunarea să fie mult mai dulce.

Orele pe care le petrecuseră pe acoperiș, așteptând ca Headly să apară, îi dăduseră lui Jeremy timp să evalueze condițiile, să își facă toate calculele, să își exerseze tința pe personalul în uniformă, pe vizitatorii de la biroul șerifului și de la închisoare, care intrau și ieșeau din diferitele clădiri cu tot felul de treburi, fără să aibă habar că se aflau în bătaia puștii.

Jeremy nu avea nevoie de pregătire, dar Carl îi tot dădea instrucțiuni.

-O să ai o șansă să îl elimini, poate chiar două, dar numai atât. Trebuie să fim pe scara de incendiu în câteva secunde.

Când sosi momentul, Jeremy era bine pregătit din punct de vedere psihic. Nu trebuia decât să tragă. Carl, care observase complexul cu ajutorul binoclului, recunoscu mașina Ameliei atunci când aceasta se apropie de intrarea centrului de vizite. Îi spuse acest lucru lui Jeremy:

-O vezi?

-Sunt cu ochii pe mașină, spuse Jeremy, cu vocea încordată de concentrare.

-S-ar putea să fie momentul.

Dar nu se întâmplă așa. Dawson Scott coborî și intră singur în clădire și, deși lui Jeremy nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să îl scoată din peisaj, nu avea o țintă clară și, în plus, nu Dawson Scott era ținta zilei respective.

Amelia plecă mai departe. Așteptară, mâncară batoane energetice, băură apă din sticle. Peste vreo două ore, Amelia se întoarse și parcă. De data asta, ea și „Uite-l pe nenorocit", cum chicoti Carl, parcară și intrară înăuntru.

– Trebuie să iasă la un moment dat. Să fii pregătit, fiule.

De data aceasta, aşteptarea fu scurtă. Amelia ieşi prima. Headly era fix în spatele ei, cu telefonul la ureche.

– Gata? îl întrebă Carl pe Jeremy.

– Gata.

Dar chiar în timp ce Jeremy apăsa pe trăgaci, agentul se întoarse să vorbească peste umăr. Carl, care se aştepta să-i vadă capul explodând, înjură atunci când Headly se prăbuşi şi căzu, cu craniul intact.

– Nu i-ai luat capul, dar a picat. Să mergem!

Avea binoclul atârnat la gât, aşa că mâinile îi rămaseseră libere ca să ia trepiedul, conform planului. Jeremy ridică de pe jos două cartuşe. Împuşcăturile se succedaseră atât de repede, încât Carl nu-şi dăduse seama că Jeremy trăsese încă o dată.

– Şi Amelia?

– Am ratat-o.

Carl nu-şi irosi timpul cu regrete. Avea să sosească altă ocazie pentru Amelia. Cât despre Headly, dacă nu era mort, era cu siguranţă distrus pe viaţă.

Cei doi alergară pe pietrişul de pe acoperiş şi se strecurară prin uşa grea de metal prin care şi intraseră. Paşii lor răsunau cu putere pe scara închisă, dar nimeni nu-i auzi coborând prin clădirea pustie. Jeremy transporta puşca, dar tot se mişca mai repede şi mai sprinten decât Carl, căruia şoldurile îi provocau dureri la fiecare mişcare.

Jeremy întrebă dacă avea nevoie de o clipă de odihnă. Carl îl dădu într-o parte şi i-o luă înainte.

– Nu te ţii de mine, băiete.

Parcă vrând să sublinieze că trebuia să se grăbească, prin pereţii exteriori auziră zgomotul sirenelor.

– Dumnezeule, ce rapizi au fost, făcu Jeremy.

– Nu te gândi la asta. Mergi înainte.

Când ajunseră la parter, amândoi răsuflau greu. Ieşiră din clădire pe uşa din spate, prin care intraseră după ce distruseseră lacătul. Jeremy deschise uşa din spate a maşinii şi tocmai ascundea cu grijă puşca în spatele

scaunului șoferului când o mașină de poliție în mare viteză, cu luminile pornite, intră pe aleea dintre clădirea abandonată și o altă clădire învecinată, tot pustie. Se opri cu zgomot la aproape zece metri de ei.

-Stai cuminte, spuse Carl, adoptând imediat personalitatea lui Bernie Clarkson.

Polițistul de la volan era între două vârste, ceea ce îi spuse lui Carl multe despre el, și anume că nu era tocmai cel mai inteligent, altfel nu ar fi patrulat încă pe străzi. Se dădu jos din mașină în timp ce își desfăcea tocul de pistol de la șoldul drept.

-Mâinile sus!

Scoase pistolul din toc și îl îndreptă, pe rând, către cei doi bărbați.

-Ce se întâmplă, domnule polițist? întrebă Carl cu vocea îmbătrânită a lui Bernie.

-Ieși de după portieră! Mâinile sus!

Jeremy ieși de după portiera deschisă a mașinii și, împreună cu Carl, ridică mâinile.

-De ce sunt toate sirenele...?

-Cine sunteți? Ce faceți aici?

-Am închiriat clădirea aceasta pentru firma noastră de echipamente medicale chiar în dimineața asta, spuse Jeremy. Am venit să ne uităm, să vedem dacă s-a dat drumul la utilități. Tocmai ne pregăteam să plecăm când au început să se audă sirenele.

-A fost un jaf în zonă? întrebă Carl.

-Nu vă mișcați, spuse polițistul uitându-se de la unul la altul.

Întinse mâna după transmițătorul pe care îl avea la umăr.

-Tati? spuse Jeremy.

-Gata.

Carl scoase un pistol pe care îl avea ascuns la brâu, la spate și apăsă o dată pe trăgaci. Polițistul se prăbuși.

-Nu se învață minte.

Nu intenționaseră să împuște un polițist.

-Trebuie să plecăm *acum*, spuse Jeremy, întorcându-se să închidă portiera din spate a mașinii.

Carl o luă prin faţa maşinii către portiera din dreapta şi aproape că ajunsese când auzi pocnitura. Îi luă câteva secunde să înţeleagă că poliţistul care zăcea pe asfalt, cu o baltă de sânge lăţindu-se în jurul lui, reuşise să tragă.

Asta îl înfurie pe Carl. Se apropie de el, se aplecă şi îşi descărcă pistolul în fruntea lui. Zâmbi privindu-i ochii înfricoşaţi.

– Impresionează-l pe diavol. Spune-i că te-a omorât Carl Wingert.

Lăsă trupul şi maşina acolo unde erau, dar reţinu numele de pe ecusonul poliţistului şi îi smulse de la centură aparatul de radio.

Jeremy se afla în spatele volanului, cu motorul pornit, atunci când Carl se urcă pe scaunul din dreapta.

– Condu spre pod. Uşor.

Mări volumul aparatului de radio şi ascultă timp de câteva minute, până ce cineva încercă să îl contacteze pe poliţistul pe care îl omorâse. Îşi prefăcu vocea şi spuse:

– Aici nu e nici o mişcare.

Dispecerul îi comunică poliţistului noi instrucţiuni, pe care Carl le confirmă, apoi închise.

– Ar trebui să fim la mulţi kilometri atunci când vor începe să-l caute.

Când Jeremy nu îi răspunse, se uită la el. Era transpirat, cu chipul schimonosit, concentrat pe condus. Apoi Carl observă că avea mâna dreaptă proptită pe abdomen. Printre degete i se scurgea sânge.

– Doamne! Te-a nimerit?

Jeremy îşi strâmbă buzele, încercând să zâmbească.

– Doar m-a zgâriat, tati.

– Am găsit un poliţist de patrulă şi maşina acestuia în spatele unei clădiri părăsite. Fusese împuşcat de două ori. O dată în abdomen, o dată...

Tucker o privi pe Amelia, care stătea lângă Dawson pe o canapea mică în sala de aşteptare a centrului medical. Agentul se răzgândi.

– Era mort.

Dawson o simți pe Amelia tresărind. El era prea șocat de ceea ce i se întâmplase lui Headly ca să mai poată reacționa.

Agentul Wills tuși ca să-și dreagă vocea, iar mărul lui Adam i se plimbă în sus și în jos pe gâtul lung, brăzdat de riduri. Lui Dawson i se părea că arăta ca o țestoasă, la cum îi ieșea capul mic din gulerul cămășii prea mari.

Astfel de gânduri fără sens erau singurul lucru care-l putea ajuta să rămână lucid. Dacă ar fi început să se gândească la realitatea în care se afla, la Headly care avea să moară în timp ce el nu putea face nimic, ar fi înnebunit, ar fi dărâmat totul, ar fi omorât pe cineva.

Abia reușea să-și țină cumpătul și asta numai pentru că Headly nu fusese declarat mort pe loc. Poate că murise pe drumul către spital sau pe masa de operații, dar nimeni nu avusese curajul să-i spună asta lui Dawson. Era și asta o posibilitate, fiindcă agenții îl priveau ca și cum n-ar fi avut încredere în stoicismul lui aparent, ca și cum se temeau că în orice clipă ar fi putut izbucni de furie. Aveau și dreptate să se teamă.

Wills își drese din nou vocea:

- Ați avut dreptate în legătură cu direcția din care au venit împușcăturile.

- N-am petrecut degeaba nouă luni într-o zonă de război.

- În fine, datorită dumneavoastră am știut unde să începem să îl căutăm pe cel care a tras. Erau pe acoperiș.

Dawson îl privi fix.

- Erau?

- Am găsit două seturi de urme pe pietriș. Și amprentele lui Jeremy Wesson pe clanțele ușilor.

- Carl era cu el.

- Nu știm asta, spuse Tucker.

- Eu știu, făcu Dawson încleștându-și pumnii. Carl ar vrea să se laude că l-a omorât pe Headly.

După o tăcere încordată, Wills spuse:

- Nu știm cine a apăsat pe trăgaci, dar...

- Jeremy a fost pușcaș marin, ce naiba!

Wills aprobă.

– Din poziția aceea, cu o armă bună, un pușcaș bine pregătit...

Nu mai continuă ideea.

– Amprentele...

– N-au fost o scăpare, spuse Dawson. Nu le pasă cine știe că ei au fost.

– Uitați, spuse Tucker, faceți presupuneri care...

Wills îl înghionti pe Tucker suficient cât să-l facă să tacă. El, polițistul cel bun, își dădea seama că orice cuvânt contradictoriu al partenerului său îl atâța și mai mult pe Dawson. Ca și cum ar fi tras de coadă un tigru care doarme. După o clipă, continuă:

– Polițistul pe care l-am găsit mort patrula în parcul acela industrial unde fuseseră raportate recent acte de vandalism. Probabil a dat de ei în timp ce fugeau, adăugă el ridicând din umerii osoși. Nu avea la el aparatul de radio. Ceea ce explică de ce au reușit să scape. Ne-au putut urmări comunicațiile și ne-au aflat mișcările.

– În plus, nu știm ce mașină au, spuse Tucker. Mașina pe care Bernie – Carl – a lăsat-o în parcare încă se află acolo.

Dawson îl privi cu dispreț.

– Ați înțeles până la urmă că Bernie e Carl Wingert?

Tucker avu inspirația să pară fâstâcit.

Amelia își strecură mâna pe sub brațul lui Dawson și o așeză pe piciorul lui, ceea ce îl făcu să se abțină să nu se năpustească asupra agentului care pusese sub semnul întrebării ideile lui Headly. Epitetele cu care îl gratulă în șoaptă pe Tucker fură auzite numai de ea.

Încercase să o convingă să se întoarcă la casa de pe plajă și să profite de protecția de care beneficia acolo, dar ea refuzase să plece de lângă el. În secret, el se bucura. Pe parcursul ultimelor ore de chin, rezistența ei invizibilă se manifestase în tăcere, dar în mod evident.

Vorbise zece minute la telefon cu polițista care îi supraveghease pe Hunter și pe Dawson toată ziua. Mai târziu îi spusese lui Dawson că aceștia se distraseră de minune până ce, după ce mâncaseră pizza la cină, se băgaseră în pat și adormiseră tun.

I se spusese și că băieții nu își dăduseră seama că erau supravegheați de polițiști, al căror număr acum se dublase. Mulțumită că erau în siguranță, declarase că avea să rămână cu Dawson, cel puțin până ce aveau să afle cât de grav era rănit Headly și în ce stare era.

De mai multe ori încercase să îi mulțumească pentru că îi salvase viața, dar nu putuse încheia propoziția fără să se emoționeze prea mult și nu-și mai găsise cuvintele. El îi spusese că nu era nevoie să-i mulțumească, pentru că înțelegea ce simțea. Și ea părea să înțeleagă cum se simțea el.

Când teama că avea să se întâmple ce era mai rău îl făcuse să se cufunde într-o tăcere adâncă, nu încercase să îi ocupe mintea cu promisiuni irațională că totul avea să fie bine, din moment ce era clar că putea surveni oricând o catastrofă. Când el dorise să vorbească, ea îl ascultase ca și cum absorbea pe de-a întregul toate cuvintele lui. Era o prezență blândă, dar fermă, pe care se bucura să o aibă alături.

Din cauza tensiunii dintre Tucker și Dawson, tot Wills vorbi în continuare:

–S-a renunțat la toate măsurile de precauție. Carl Wingert și Jeremy Wesson sunt căutați. Fiecare forță de ordine din cinci state e în stare de alertă. Knutz ar fi și el aici, dar a plecat pe teren, coordonează eforturile. Paza de coastă a trimis elicoptere să survoleze plajele. Mâine-dimineață la prima oră, bărcile poliției vor începe să cerceteze căile navigabile interioare. Vor fi aduși și câini de poliție dacă e nevoie. Serviciul de șerifi. Poliția regională. Toate se ocupă numai de asta. Problema este, însă, spuse el jucându-se cu lobul lung al urechii, că vorbim de o suprafață foarte mare și nu avem nici un punct de pornire. Se pare că Wesson folosea un permis fals atunci când a primit amenda aceea pentru viteză, fiindcă în Carolina de Sud nu s-a emis vreo astfel de amendă pe codul său numeric personal. Nu știm să aibă alte rude în zonă, cu excepția doamnei Nolan, aici de față. Colegii lui Jeremy din marină sunt urmăriți, dar...

– Sunt ultimii oameni cu care ar lua legătura, spuse Amelia.

– Asta credem şi noi. Dar trebuie să verificăm. După cum a spus şi Tucker, nu ştim ce marcă şi ce model de vehicul conduc.

– Urme de cauciucuri? întrebă Dawson.

– Am încercat, dar în jurul clădirii părăsite nu e decât beton. Clădirile din împrejurimi sunt şi ele goale, aşa că nu am avut pe cine să întrebăm despre vehiculele văzute în zonă.

– Camere de supraveghere?

– Nici una nu funcţionează, fiindcă întreprinderile şi-au încetat activitatea.

– Şi camerele de trafic? întrebă Amelia.

– Se verifică tot oraşul, dar majoritatea prind doar numărul de înmatriculare, nu şi chipul şoferului.

– Camerele de pe poduri?

– Se verifică şi asta. Dar sunt multe maşini, mulţi şoferi. O să dureze.

Tucker întrerupse tăcerea gânditoare întrebându-o pe Amelia dacă avea dubluri după cărţile de credit ale lui Jeremy.

– De ani de zile nu mai am. De când ne-am despărţit am numai conturile mele.

– Speram că poate ar folosi un bancomat sau ar cumpăra ceva.

– Chiar credeţi că Carl ar lăsa o urmă atât de evidentă?

– Hei, spuse Tucker, jignit de tonul războinic al lui Dawson. Facem tot ce putem.

– Asta mă îngrijorează, ripostă Dawson. Dacă l-aţi fi ascultat mai devreme pe Headly...

– Ei bine, îmi cer scuze că n-am avut prea mare încredere într-un agent care vânează aceeaşi persoană de patruzeci de ani de zile.

Dawson sări de pe canapea într-o clipită, hotărât să îi rupă lui Tucker gâtul îndesat. Poate că ar fi făcut-o, dacă Amelia nu l-ar fi ţinut de cămaşă, încercând să îl oprească. Mişcarea ei coincise cu apariţia subită a Evei în prag. Dawson se eliberă şi îşi făcu loc printre agenţi

ca să ajungă la ea. O luă în brațe și se aplecă șoptindu-i la ureche:

- Eva, Eva, nu putem să-l pierdem. Nu putem.

O strânse tare în brațe în timp ce ea plângea pe cămașa lui. Dar și ea era o femeie puternică și într-un final îl îndepărtă și își șterse lacrimile.

- Polițistul care m-a luat de la aeroport mi-a spus că încă îl operează.

- L-au luat, spuse Dawson privind la ceasul de pe perete, în urmă cu mai bine de trei ore. De atunci nu am aflat nimic.

- L-ai văzut înainte să intre?

Clătină din cap.

- Când mie și Ameliei ni s-a permis să plecăm de la locul faptei, deja îl pregăteau pentru operație. Nu ne-au lăsat să intrăm.

Se întinse după mâna Ameliei, o trase în față și făcu prezentările. Amelia își mușcă buza de jos ca să nu tremure.

- Doamnă Headly, îmi pare atât de rău.

Eva îi strânse mâinile.

- Nu e vina ta.

- Încerca să îi prindă pe oamenii care voiau să îmi facă rău.

- Încerca să îl prindă pe Carl Wingert cu mult înainte să te naști tu.

Amelia zâmbi printre lacrimi și o conduse spre canapea. Eva se așeză. Amelia o întrebă dacă avea nevoie de ceva. Eva spuse că nu, dar arătă cu mâna către locul de lângă ea.

- Te rog.

Amelia i se alătură și începură să vorbească în șoaptă. Dawson se întoarse către Wills, care spuse:

- Vă vom ține la curent.

- Aș aprecia.

- Ne pare rău pentru ceea ce i s-a întâmplat agentului Headly.

- Mulțumesc.

Vorbise scurt, însă remuşcarea de pe chipurile lor era neprefăcută, chiar şi la Tucker. Le mulţumi din nou, cu mai multă sinceritate.

Cei doi plecară. Dawson, văzând că femeile erau angrenate în conversaţie, ieşi pe hol. Nerespectând semnele care interziceau utilizarea telefoanelor mobile, îl deschise pe al lui şi formă un număr cunoscut.

– Hei, Glenda. Nu, încă nu ştim nimic. Încă îl operează. Ai aflat ceva?

Peste cinci minute, când el închidea, un bărbat deşirat în halat verde, de chirurg, ieşi de după o uşă dublă.

– Familia domnului Headly?

Lui Dawson i se puse un nod în gât, dar reuşi să facă un semn către sala de aşteptare. Îl urmă pe chirurg în sala de aşteptare şi îl ocoli astfel încât, atunci când acesta se prezentă, el era lângă Eva şi îi înconjura protector umerii cu braţul.

– Îmi pare rău că a durat atât de mult, dar operaţia de îndepărtare a glonţului a fost dificilă fiindcă nu am vrut să afectăm şi mai mult ţesuturile adiacente sau nervii. Acum îşi revine. Nu e complet în afara pericolului, dar pentru o persoană care a fost împuşcată între omoplat şi coloana vertebrală se descurcă de minune.

Chirurgul le descrise mult mai în detaliu rana şi de ce intervenţie fusese nevoie, însă reţinură prea puţin din ceea ce spunea. Ceea ce auziră fu că, după ce inflamaţia avea să se retragă, paralizia pe care în prezent o resimţea Headly la nivelul umerilor şi al braţelor avea să dispară şi avea să-şi revină pe de-a întregul.

Amelia ştia că uşurarea ei nu se putea compara cu cea a Evei şi a lui Dawson, însă se bucura foarte mult. Deşi Eva o absolvise de orice responsabilitate, dacă Headly ar fi murit ar fi regretat acest lucru pentru tot restul vieţii.

Mai ales de dragul lui Dawson se bucura că Headly supravieţuise.

Sărbătorind vestea bună, cei trei se îmbrăţişară, râzând şi plângând deopotrivă. Dawson fusese primul care îşi venise în fire. Apelase la mecanismul masculin

de a face față unui eveniment tragic pretinzând că nu fusese afectat semnificativ. Făcuse glume.

– E prea încăpățânat ca să moară. Nu s-ar duce pe lumea cealaltă fără să îmi mai țină o lecție.

Eva citi printre rânduri la fel de bine ca Amelia, dar nu i-o reproșă, știind că își confrunta emoțiile într-o manieră confortabilă pentru el. Eva își sună fiica la Londra, fiindcă aceasta aștepta să afle ce avea să se întâmple cu tatăl ei. La puțin timp după aceea li se spuse că îl puteau vedea pe Headly. Eva insistă să i se permită lui Dawson s-o însoțească. El, la rândul lui, refuză să meargă fără Amelia.

Cei trei fură conduși în spatele unor perdele, unde Headly era conectat la aparate și înfășurat în cabluri. În mod surprinzător, avea ochii deschiși. Când Eva se apropie de pat, o întrebă amețit:

– Tu de unde vii?

Ea îi luă mâna inertă, iar ochii i se umplură de lacrimi atunci când se aplecă și îl sărută ușor pe buze. Dar răspunse blând:

– M-au sunat să-mi spună că ai fost împușcat. Mi-am verificat agenda și fiindcă n-aveam altceva de făcut am venit.

Ochii lui erau neașteptat de umezi în timp ce o privea.

– Poți să arunci Viagra la gunoi. Nu mai pot să-mi mișc mâinile. Gata cu preludiul.

Ea râse încet.

– Paralizia e temporară.

Privirea lui pierdută se întoarse către Dawson.

– Minte?

– Nu. N-o să mori fără să v-o mai trageți o dată.

– Obraznicilor! făcu Eva prefăcându-se supărată. Ce o să creadă Amelia despre noi?

Headly întoarse capul spre ea. Ea spuse cât de rău îi părea pentru ceea ce se întâmplase.

– Mă bucur că nu te-a împușcat pe tine.

– A încercat, spuse Dawson.

Headly închise ochii.

– Dumnezeule.

– Dawson mi-a salvat viaţa.

– I-au prins? şopti Headly.

– Nu te gândi la asta acum, Gary.

În pofida admonestării Evei, se forţă să îşi ţină ochii deschişi şi îl privi pe Dawson, care îi spuse:

– Încă sunt în libertate.

– La naiba.

– Gary, spuse Eva, dacă te mai chinui cu asta, o să plec. Pe cuvânt că plec.

Nimeni nu o crezu, cu atât mai puţin soţul ei, care îi zâmbi somnoros:

– Mă bucur foarte mult că nu aveai altceva de făcut. Aş vrea să te iau în braţe.

Dawson privi peste umăr la perdeaua care oricum nu le oferea cine ştie ce intimitate.

– Ascultă, eu şi Amelia ar trebui să plecăm, să staţi câteva minute singuri până nu ne dau afară pe toţi.

– Care-i graba? întrebă Headly.

– Tocmai ţi-am spus.

– Ce se întâmplă? mormăi Headly.

– Bine, dacă vrei neapărat să ştii, mi-e foame. Din cauza ta, n-am mâncat nimic toată ziua, numai nişte gogoşi cam proaste la micul dejun.

– Îmi cer scuze pentru deranj.

Chiar dacă Headly nu pronunţase foarte clar ultimul cuvânt, Dawson zâmbi către Eva.

– E semn bun dacă e nervos. O să fie în regulă. Dar atunci când privi către Headly, redeveni serios. M-ai speriat, spuse el prinzându-l de mână, cu grijă să nu mişte perfuzia intravenoasă. Odihneşte-te. Ascultă-le pe asistente. Ai grijă de tine, bine?

Cei doi bărbaţi se priviră lung, cu sensuri nespuse.

– Ne vedem dimineaţă.

Dawson lăsă jos mâna lui Headly, iar după ce îi făcu cu ochiul Evei se întoarse, dădu la o parte perdeaua, şi îi făcu semn Ameliei să iasă.

Nu vorbiră până ce nu ieşiră din zona de recuperare. O luară repede în jos pe coridor.

– Aici, făcu Dawson împingând ușa care conducea către scări. După ce ușa se închisese în spatele lor, adăugă: E mult prea deștept.

– Știa că minți atunci când i-ai spus că ți-e foame.

– Cred că trebuie să-mi îmbunătățesc tehnica.

– Deci, ce se întâmplă?

– Trebuie să mă întâlnesc jos cu Tucker și cu Wills peste câteva minute.

– Pentru ce?

– Glenda a făcut niște cercetări astăzi. A aflat o chestie interesantă, pe care ar trebui să o știe și ei.

– În ce fel interesantă?

El scutură din cap.

– Nu mor de dragul nici unuia, cu atât mai puțin de-al lui Tucker, dar chiar ar trebui să le spun întâi lor asta.

– Are legătură cu coliba de care ți-a spus Willard?

El doar o privi, fără să spună nimic.

– Nici măcar asta n-o să-mi spui?

Tăcerea lui și lipsa de încredere pe care o sugera o dezamăgiră profund. Își coborî capul, ca să nu mai trebuiască să-i privească ochii plini de secrete. După o tăcere lungă, el zise:

– Nu mă aștept să înțelegi.

– Păi nu înțeleg. Am crezut că tu... noi...

Îi ridică bărbia cu degetul până ce ea nu mai avu de ales și trebui să se uite la el. În expresia aceea văzu tot ceea ce trebuia să știe și mai mult decât trebuia să înțeleagă.

– Ai crezut bine, șopti el. Eu, noi, *da*.

Mâna lui ajunse în jos pe ceafa ei și o trase într-un sărut atât de puternic și de intim încât îi stârni fiecare celulă din corp. Tânjind după apropiere, ea se prinse de cămașa lui și se ridică pe vârfuri. Mâna lui se fixă pe fundul ei și o lipi și mai tare de el.

Sărutul fu răvășitor, pasional, dar scurt. Când el se opri, îi luă chipul în mâini și o privi în ochi, apoi îi dădu drumul atât de brusc, încât ea trebui să se rezeme de perete. Înainte să-și dea seama că se terminase,

el aproape că ajunsese la următorul etaj, unde dispăru fără să se uite înapoi.

Rămase acolo câteva minute, cu degetele lipite de buzele agitate, pe care încă mai simțea gustul lui și încercă să deslușească ce se întâmplase. Când rememoră totul, își dădu seama că lipsea ceva. Ce anume nu îi spusese?

Într-un final părăsi casa scărilor. Eva era pe hol și vorbea cu o infirmieră. Încheie conversația și se apropie de Amelia.

– Le-am recomandat să-i mărească doza de sedative lui Gary. Îi e greu.

– Are dureri?

– E nervos. Dawson a coborât să ia ceva de mâncare?

– Nu, se întâlnește jos cu agenții. Doamna cu cercetările...

Observând privirea ciudată de pe chipul celeilalte femei, o întrebă:

– Ce e?

– Cei doi agenți care erau în sala de așteptare mai devreme? Tucker și...

– Wills. Da.

– Tocmai i-am lăsat să vorbească cu chirurgul. Voiau să afle mai multe despre traiectoria glonțului. O chestie tehnică.

Pentru câteva secunde, Amelia nu putu decât să o privească înmărmurită. Apoi se îndreptă în direcția indicată de Eva. Când trecu de colț, îi găsi pe cei doi agenți discutând cu chirurgul. Wills o observă.

– Doamnă Nolan?

– Unde e Dawson?

– Nu e cu dumneavoastră?

– Nu trebuia să vă întâlniți cu el? Pentru niște informații pe care...

După chipurile lor nedumerite, își dădu seama că nu știau despre ce anume vorbește. Se întoarse repede către Eva.

– M-a mințit.

– Ne-a mințit pe toți. Iar Gary a știut.

Jurnalul Florei Stimel – 22 februarie 2007

Sunt atât de emoționată! Jeremy e tată! Fiul lui, Hunter Davis Wesson (eu îl consider Wingert) s-a născut la patru și ceva în dimineața asta. Carl nu ținea minte ora exactă. Bărbații nu-și amintesc niciodată detaliile! Dar și-a amintit că a avut trei kilograme două sute. Eu n-am avut cum să-l cântăresc pe Jeremy când s-a născut, dar cred că trebuie să fi avut cel puțin tot atât!

Jeremy l-a sunat pe Carl, ceea ce nu trebuie să facă decât în caz de urgență, dacă descoperă cineva cabana sau ceva de genul ăsta. (E paranoic în legătură cu tatăl Ameliei. Carl spune că e un bătrân isteț.) Carl n-a vrut să vorbească decât un minut, dar Jeremy a apucat să-i spună că s-a născut prin cezariană. Și mama, și copilul sunt bine.

Carl a zis că poate – doar POATE – mă va duce la spital. Putem să ne prefacem că suntem acolo pentru altcineva și să ne uităm la bebeluș pe fereastră. De-abia aștept!

Dar nu ar trebui să-mi fac prea mari iluzii. Nu m-a lăsat să merg la absolvirea lui Jeremy, nici la liceu, nici la facultate. L-am văzut în uniformă numai de la distanță, când era portar onorific la un meci de fotbal. Carl a zis că ne puteam aventura într-o asemenea mulțime de oameni beți și zgomotoși.

Nici măcar n-am întrebat dacă putem merge la nunta lui Jeremy. Știam că Carl nici n-ar vrea să audă. Dar l-am întrebat dacă puteam parca vizavi de biserică, să-i vedem când ies și intră în limuzină. Carl mi-a spus că nu am creier. Mi-a spus că la nunta fiicei unui membru al congresului o să fie plin de polițiști. Nu mă gândisem la asta. Deci cred că nu am creier. Ha-ha!

Și mama, și tata îmi tot spuneau asta. Azi când am aflat de copil m-am gândit la ei. Sunt străbunici. Asta dacă mai trăiesc, ceea ce mă îndoiesc. Ar trebui să fie bătrâni acum.

De-a lungul timpului m-am întrebat dacă mi-au urmărit cariera. M-am gândit, n-ar fi fost amuzant să-mi vadă imaginea pe un afiș cu persoane căutate în oficiul poștal? N-ar fi mândri că am făcut ceva cu viața mea, chiar dacă sunt o proscrisă? Sau tata doar va da din cap și va bombăni „N-are

creier", aşa cum făcea întotdeauna când făceam lucruri pe care el le considera prosteşti sau o pierdere de timp.

Poate că n-aş fi fugit atât de tânără dacă ar fi fost puţin mai drăguţi cu mine şi nu m-ar fi repezit întotdeauna. Mi-a plăcut de Carl din prima fiindcă mi-a dat încredere în mine. M-a făcut să mă simt mai deşteaptă şi mai frumoasă decât mă făcuseră vreodată mama şi tata.

Desigur, asta s-a întâmplat acum mulţi ani. Ştie că nu sunt aşa de deşteaptă. Fiindcă am trăit cum am trăit, n-am avut mare grijă de mine. Frumoasă nu-s!

Dumnezeule, de unde am ajuns la asta? Scriam despre nunta lui Jeremy. Am citit de nu ştiu câte ori despre ea în ziar. Petrecerea trebuie să fi fost ceva de vis. Ca într-o poveste. A cântat o orchestră. Amelia e frumoasă. (Avea poza în ziar.)

Trebuie să spun, chiar dacă a fost aleasă special pentru planul lui Carl, nu cred că Jeremy consideră că e o povară să fii însurat cu o frumuseţe ca ea. Spune că se poartă frumos cu el.

Carl s-a cam supărat pe el data trecută când ne-a vizitat aici la cabană. Numai Amelia în sus şi Amelia în jos, până ce Carl i-a spus să tacă, că vorbeşte ca un nebun. I-a zis că nu era o căsătorie din dragoste şi să facă bine să nu uite. Cred că Jeremy mai uită. Fiindcă vorbeşte despre ea ca şi cum ar iubi-o.

Ca data trecută când a venit să ne vadă şi ne-a povestit despre picnicul pe care l-au făcut. Îl surprinsese cu ideea asta. A prăjit chiar ea puiul şi l-a pus într-un coş mare. (Am văzut astfel de coşuri în filme.) Oricum, a zis că fix în mijlocul picnicului începuse să plouă. Dar în loc ca asta să le strice distracţia, au luat puiul şi au fugit înapoi la maşină, râzând până la epuizare.

Mi s-a părut o poveste amuzantă, la cum a povestit-o Jeremy. Lui Carl, nu. I-a reamintit lui Jeremy că soţia lui e doar o piesă în toată schema. Jeremy s-a oprit din râs şi a devenit trist. Cred că-i place de soţia lui mai mult decât vrea să recunoască. Dar Carl are... cum se cheamă? Influenţă. Carl are influenţă asta atât de puternică asupra lui Jeremy. Cred că ar face orice pentru el, chiar dacă ideea nu-i surâde.

Mă întreb ce o simți pentru copil. Nu ce îi spune lui Carl sau chiar mie, ci ce simte de fapt. Nu știu ce să-mi doresc. Ar trebui să-mi doresc să-și iubească băiatul? Sau să nu-l iubească?

Dacă îl iubește, îi va fi greu să meargă mai departe cu planul și să-și lase copilul cu Amelia. Când ești despărțit de copilul tău, e ca și cum ți se rupe o bucată din suflet. Știu asta, fiindcă am trecut prin asta ani de zile. Poate pentru bărbați e altfel. Sper că așa va fi. Nu i-aș dori nimănui să simtă durerea asta.

Acum am altă grijă, Afganastan (cum s-o scrie?). Jeremy o să plece în curând și se bucură să plece din nou la război. Din Irak s-a întors fără nici o zgârietură. Am fost atât de bucuroasă. Acum o să mă îngrijorez în fiecare zi când va fi acolo. Carl își bate joc de grijile mele. Spune că Jeremy e un criminal înnăscut, un reprezentant al vechii gărzi și că nu-i va fi frică de nici un neisprăvit.

M-am prefăcut că n-aud asta, fiindcă nu vreau să mă gândesc că băiatul meu poate omorî cu ușurința lui Carl. (Trebuie să recunosc, însă, că n-a omorât pe nimeni în ultimii ani.)

Mă întreb ce se va întâmpla cu micul Hunter. Va ști vreodată cum mă cheamă? Aș vrea să-l țin în brațe măcar o dată. Cer prea mult? Cred că da, fiindcă știu că asta nu se va întâmpla niciodată.

capitolul 23

La fel ca oricine, atunci când era nevoie, Dawson spunea minciuni nevinovate. Aceste mici omisiuni erau inofensive, de obicei le spunea ca să protejeze persoana mințită, dar și ca să evite anumite neplăceri. Rareori îi părea rău.

Nu îi plăcea că nu fusese sincer cu trei persoane care contau pentru el. Eva era prea bucuroasă că Headly era bine ca să observe că evita răspunsul. Headly își dăduse seama că se întâmpla ceva, dar agerimea lui era amorțită de anestezic. Amelia, însă, știa că o mințise. Prin omisiune, dar tot o mințise. În afara sărutului. Acela

nu fusese o minciună. Şi, oricum avea să se termine asta, spera ca ea să-şi dea seama că în sărutul acela el fusese complet sincer.

De când plecase din Savannah îl sunase de trei ori, ceea ce îi arăta că trebuia să fi descoperit că nu se întâlnea cu Tucker şi cu Wills. Nu îi răspunsese la apel, nu îi ascultase mesajele vocale, temându-se că, dacă ar fi făcut-o, s-ar fi lăsat convins să se întoarcă. Sau ar fi fost tentat să îi spună ce intenţiona să facă, iar într-o asemenea situaţie ea ar fi făcut tot posibilul să-l oprească. Nu putea permite asta. Poate că nu avea să reuşească, dar nu putea să trăiască tot restul vieţii dacă nu încerca măcar să discute faţă în faţă cu Jeremy şi Carl.

De fapt, ceea ce spusese Amelia în dimineaţa aceea în legătură cu felul în care îl vedea – ca pe un reporter care urmăreşte o poveste bună – îi amintise de singurul lui talent. Singurul lucru la care excela era să-i facă pe oameni să vorbească despre ei înşişi.

Asta îi dăduse o idee. După ce încercaseră să-l omoare pe Headly, ideea se cristalizase şi condusese la o hotărâre.

Urmase indiciul oferit de Willard şi o sunase pe Glenda chiar dinainte să se întâlnească cu Headly şi cu Amelia pe holul centrului de vizite. Slavă Domnului, ea urmase pista oferită, cercetase pe tot parcursul zilei, iar când o sunase de pe holul spitalului îi oferise o informaţie.

Ar fi trebuit să comunice autorităţilor ceea ce aflase, dar, deşi îi spusese Ameliei că asta urma să facă, nu avea nici cea mai mică intenţie. Dacă ulterior avea să fie acuzat de obstrucţionarea justiţiei, avea să se apere spunând că nu voia să dea speranţe nimănui în cazul în care informaţiile Glendei s-ar fi dovedit inutile.

Însă motivul real pentru care păstra pentru el acele informaţii era acela că voia să îi înfrunte personal pe Jeremy şi pe Carl. Îşi dorea asta cu ardoare. Dacă aveau să fie arestaţi sau ucişi, nu ar fi avut niciodată şansa să discute cu ei fără să fie monitorizaţi. Acum avea o mică

șansă să discute cu ei între patru ochi, cu sinceritate și voia să profite de ea.

Carl și Jeremy îl cunoșteau doar drept un jurnalist ambițios care intrase în grațiile Ameliei și ale copiilor ei ca să scrie un articol plin de detalii intime. Nu știau nimic despre relația lui cu Headly. Acesta era un avantaj important.

Alt avantaj era personalitatea lui Carl. *Are un ego colosal.* Headly îi spusese asta lui Dawson o singură dată, dar el și-o repetase de mii de ori. Majoritatea sociopaților aveau o părere foarte bună despre ei înșiși. Din acest motiv erau în stare de asemenea fărădelegi. Dawson considera că acest lucru era valabil și pentru Carl și că i-ar fi plăcut să aibă un loc în care să-și afirme scopurile. Dawson îi putea oferi un public uriaș.

Desigur, *dacă* totuși Carl sau Jeremy nu-l omorau înainte să spună pentru ce venise.

Își asuma un risc mare, poate chiar prostesc, dar Carl ar fi trebuit să înțeleagă o asemenea atitudine. Toată cariera lui de infractor se baza pe asemenea riscuri. Poate că îndrăzneala lui Dawson l-ar fi făcut pe Carl să devină suficient de curios încât să nu apese pe trăgaci înainte ca el să-și exprime intenția. Trebuia să fie rapid.

„Vreau să îți public povestea."

Asta ar fi trebuit să capteze atenția megalomanului.

Nu era primul interviu cu el. Carl mai acordase un interviu. Dawson aflase de el de la Headly.

„La jumătatea anilor 1980, un reporter de la *Washington Post* a scris și a publicat un articol despre Carl. Multe dintre informațiile despre el și despre crimele lui veniseră de la mine. Jurnalistul a vrut să fie corect, să îi dea lui Carl o șansă să corecteze ceea ce spusesem eu, să lămurească eventualele concepții greșite despre el. În articol scria clar că voia să obțină un interviu cu el. Carl l-a crezut pe cuvânt. La câteva săptămâni de la publicarea articolului, reporterul fusese răpit. La câteva zile de la dispariție, trimisese prin poștă transcrierea olografă a unui interviu foarte detaliat.

Ziarul l-a publicat în întregime, iar reporterul a primit un premiu Pulitzer."

Carl avea acum de povestit despre treizeci de ani în plus față de acel prim interviu. Dawson voia să-l întrebe mai ales despre ultimii șaptesprezece ani. Comisese crime care nu îi fuseseră atribuite sau se retrăsese, așa cum părea? Îl îndemnase pe Jeremy să-i calce pe urme sau Jeremy luase singur această decizie? Și Flora?

Dawson voia să-l întrebe multe. Dar mai întâi trebuia să-l găsească.

Mașina pe care o închiriase atunci când sosise în Savannah în urmă cu mai puțin de o săptămână era încă la casa de pe plajă, așa că luase un taxi de la spital la aeroport și ajunsese la o companie de închirieri de mașini chiar înainte de ora de închidere.

Evitase autostrada și intrase în Carolina de Sud pe o șosea întunecată, cu două benzi. Aceasta șerpuia prin păduri dese care scăpaseră de elanul dezvoltatorilor ce sacrificau frumusețile naturii construind terenuri de golf pentru pensionari.

Timp de mai mulți kilometri, singurele lumini pe care le văzuse fuseseră farurile mașinii lui și o lună firavă, uneori ascunsă de nori subțiri. Aerul era moale și dens, din cauza umidității. Pământul era presărat cu mlaștini și bălțoace de apă mizerabilă. Nimeni n-ar fi vrut să se rătăcească pe acolo. Dar dacă voiai să te ascunzi, condițiile erau excelente.

O rugase pe Glenda să caute terenuri din regiunea aceea care fuseseră vândute în timpul când Jeremy era cantonat la Parris Island. Nu sperase să aibă șanse prea mari, dar Glenda îi prezentase o posibilitate. Îi spusese ce găsise atunci când o sunase de la spital.

– Optzeci de mii de metri pătrați, între Beaufort și Charleston, cam la opt sute de metri de țărm. A fost vândut în 2006.

– Ce ți-a atras atenția în legătură cu tranzacția asta?

– A fost cumpărată de o corporație.

– Nu e nimic neobișnuit.

-Da, dar terenul e la naiba în praznic, nu e nici un canal care să-l lege de ocean, nici măcar un drum județean. Pe o treime din teren sunt mlaștini. Ce-ar face o corporație cu așa ceva? Înainte ca Dawson să răspundă, adăugase: Am vrut să văd cu ce se ocupă firma și, zău-dam! firma nu e înregistrată în nici unul dintre cele cincizeci de state. Pare falsă.

Dawson încercase să își domolească optimismul.

-Firmele se mai dizolvă. Își mai schimbă numele.

-Așa e. Dar acum două luni a fost plătit impozitul pe teren, cu retragere automată dintr-un cont.

-Pe numele corporației?

-Da.

Sprijinind de perete o bucățică de hârtie, notase coordonatele terenului care fusese achiziționat în mod misterios în anul în care Jeremy Wesson o întâlnise pe Amelia Nolan.

-Glenda, ești un înger.

-Tu ești un măgar, dar azi i-ai salvat viața acelei femei, deci cred că ne înțelegem.

-Cine a spus asta?

-Că ești un măgar?

-Că i-am salvat viața.

-CNN.

Nu fusese încântat de idee. Nu voia să fie considerat un erou. Asta ar fi fost cea mai mare minciună dintre toate. Nu era un erou.

Drumul pe care înaintase devenea din ce în ce mai gust. Apoi asfaltul se transformase în pietriș, iar acum mergea prin noroi. Trebui să se oprească la câțiva metri de un câmp de stuf aproape imposibil de străbătut.

Opri motorul mașinii și farurile. Întunericul era deplin. Își căută telefonul și verifică aplicația de GPS care îl adusese în colțul de sud-est al terenului de optzeci de mii de metri pătrați. De asemenea, locul acesta era cel mai aproape de Oceanul Atlantic și prezenta cea mai mică altitudine de pe tot terenul.

Porni lanterna telefonului, ieşi din maşină, se îndreptă către iarba înaltă şi intră până la glezne în apa vâscoasă.

La lumina zilei nu i-ar fi fost prea greu să parcurgă optzeci de mii de metri pe un teren uscat. Dar era o nebunie să orbecăie printr-o mlaştină sărată pe beznă, fără să ştie unde se duce şi nici măcar ce caută. Era blocat până ce avea să răsară soarele.

Se întoarse în maşină şi îşi opri telefonul. Apoi, ca măsură de precauţie, scoase şi bateria, fiindcă auzise că aceasta putea transmite un semnal chiar dacă telefonul era oprit.

Nu voia să fie depistat înainte să-i fi găsit pe Carl şi pe Jeremy.

Amelia şi Eva petrecuseră noaptea în sala de aşteptare a spitalului. Eva nici măcar nu ascultase sugestia unei infirmiere de a merge la un hotel şi de a se odihni. Nu avea să plece şi să rateze nici măcar una dintre vizitele periodice la Headly la care avea dreptul.

În cazul în care situaţia lui se înrăutăţea, Amelia nu voia să o lase singură, aşa că refuzase oferta lui Tucker de a fi condusă de un poliţist înapoi pe insulă. În plus, nu voia să plece din locul unde îl văzuse pe Dawson ultima oară. Avea ideea, poate stupidă, că dacă rămânea el avea să se întoarcă în curând, pentru o explicaţie completă a felului neaşteptat în care plecase.

Acum, că se apropiau zorii, îşi simţea ochii uscaţi şi o înţepau. Voia să facă un duş. Avea zgârieturi pe palma dreaptă şi pe cot, de atunci când o împinsese Dawson pe asfalt. Însă aceste neplăceri fizice erau neglijabile faţă de starea ei de spirit. Era cumplit de îngrijorată pentru el.

Când Eva se întoarse de la Headly, Amelia lăsă jos telefonul mobil şi închise.

– Nici măcar nu mai intră mesageria vocală. Cum se simte pacientul?

– Nerăbdător. Morocănos. Temător. I-a crescut temperatura. Asistentele spun că e din cauza durerii, dar eu ştiu

mai bine. Faptul că trebuie să stea locului, că nu-și poate mișca brațele îl înnebunește. Crede că nu-i spunem adevărul și că paralizia nu e temporară. Iar de fiecare dată când intru, mă întreabă despre Dawson.

Amelia își privi ceasul, își plimbă degetele pe cadran, amintindu-și că dacă nu ar fi fost Dawson poate nu l-ar fi recuperat niciodată.

-Au trecut ore întregi de când a plecat. De ce nu m-a sunat înapoi?

-Sunt sigură că are un motiv bun.

-Și eu sunt sigură. Dar nu sunt sigură că vreau să știu care este.

Cu cât se gândea mai mult la ultima lor conversație, cu atât era mai convinsă că Dawson îi ascunsese ceva, nu fiindcă n-ar fi avut încredere în ea, ci fiindcă prevedea o reacție negativă.

-Să vorbesc despre asta cu agentul Knutz? Cu detectivii?

-Și ce să le spui?

-Că m-a mințit când mi-a spus unde se duce.

-Bărbații le mint frecvent pe femei în legătură cu locul unde se duc.

-Probabil ar crede că s-a dus să-și ia droguri. Știi, nu avea nevoie decât de pastile împotriva anxietății care să îl ajute să doarmă.

-Știu.

-Nici măcar n-a mai băut de câteva zile.

-Ai avut o influență bună.

-Eu? Nu, n-am avut nimic de-a face cu asta.

Eva zâmbi știutoare.

-Într-un timp foarte scurt, ați devenit deosebit de apropiați.

-Un pas înainte și doi înapoi.

-Poftim?

Ea ezită.

-Pot să-ți spun ceva confidențial?

-Orice mi-ai spune, nu am să spun mai departe, Amelia. Promit.

-Adevărul e că mă face să-mi pierd capul.

Femeia în vârstă râse uşor.

– Deci *este* o atracţie.

– Asta clar.

– Şi e un lucru bun, nu-i aşa?

– Ar fi, dacă ar fi constant. Un minut se comportă ca şi cum nu s-ar mai sătura de mine. Apoi, peste o clipă, mă ţine la distanţă la propriu.

– Ţi-a spus de ce?

– Există un motiv?

– În mod evident, Dawson aşa crede.

– Soţul tău spune că se consideră un om singuratic.

– Am încercat să îl facem să se răzgândească.

– Şi Headly mi-a spus asta. Dar rezistenţa asta e mai mult decât o înverşunare generală, o nerecunoaştere a propriei personalităţi. Cred că se opune dintr-un motiv clar.

– Ce te face să crezi asta?

– Aşa simt. Cred că are ceva de-a face cu Jeremy.

Eva nu spuse nimic şi aşteptă să dezvolte.

– Poate are vreo legătură cu sindromul post-traumatic al lui Jeremy, cu faptul că şi el a trecut prin aceeaşi situaţie.

– Dawson nu te-ar învinovăţi niciodată de păcatele fostului tău soţ. Îl cunosc suficient de bine încât să-ţi garantez asta.

– Nu, nici eu nu cred asta. Cred... cred... De fapt, nu ştiu ce să cred, spuse ea aplecându-şi capul şi masându-şi tâmplele. Unde s-a dus? Ce-ar fi putut descoperi Glenda de a plecat în goană?

Mai devreme discutaseră că ar fi putut să o sune pe femeie şi să o întrebe ce anume îi dezvăluise. Dar nici una nu ştia cum să dea de ea sau care era numele ei de familie. Se hotărâseră să aştepte până dimineaţă şi să o sune la revistă. Eva o atenţionase pe Amelia să nu fie prea optimistă.

– Se bazează pe ea de ani de zile. E ca o armă secretă. Mă îndoiesc că Glenda îi va înşela încrederea.

Dacă și femeia aceea își proteja sursele la fel ca Dawson, Amelia se îndoia că ar fi aflat prea multe de la ea. Dar nu știa unde altundeva să caute răspunsuri.

- Dacă l-a părăsit pe Headly în seara asta, înseamnă că a fost ceva extrem de important.

- Știa că Gary e în afara oricărui pericol iminent.

- Da. Dar totuși. Era îngrijorat pentru el de nu știu câtă vreme. Ce l-ar fi putut face să plece și nici măcar să nu sune ca să vadă ce face?

- Recunosc, asta nu e prea normal pentru Dawson. Mai spune-mi o dată ce a zis.

Amelia repetă conversația de pe casa scărilor.

- Ar putea avea legătură cu ceea ce i-a spus Willard Strong?

- Despre coliba pe care o avea Jeremy?

- Doar nu crezi că... Doamne. Doar nu crezi că Glenda a localizat-o. Cu siguranță Dawson nu s-ar duce singur acolo.

- Trebuie să-i spunem lui Gary, zise Eva ridicându-se și îndreptându-se către ușă.

- Eva, nu, o urmă Amelia pe coridor. Nu poți să-i spui. Are tensiune.

- Tensiunea poate fi controlată cu medicamente. Dar dacă află mai târziu că nu i-am spus imediat despre asta, pot să-mi iau la revedere de la croaziera în Alaska. Probabil că dă divorț.

Intrară în rezervă fără ca personalul medical să le vadă și se strecurară în spatele perdelei. Headly deschise ochii. Le privi o dată și știu imediat că nu erau acolo ca să-i aranjeze perna.

- Ce e?

- Spune-i.

Eva se dădu într-o parte ca Amelia să se poată apropia de pat. Îl puse la curent repede, în șoaptă și încheie:

- Dacă Glenda i-a dat o idee cu privire la localizarea colibei, credeți că ar fi într-atât de nebun încât să se ducă singur acolo să îi înfrunte?

Headly se uită de la una la alta, apoi îi aţinti privirea asupra soţiei lui, care părea deopotrivă agitată şi resemnată. Bărbatul închise ochii şi oftă prelung.

– La naiba.

Cuvântul era plin de disperare. Fiind pronunţat de un om hotărât şi de acţiune, Amelia se temu şi mai tare.

– Îl vor omorî, nu-i aşa?

Headly se concentră şi deschise ochii.

– Nu şi dacă eu pot face ceva să împiedic asta. Dar, la naiba, sunt blocat aici. Eva, sună-l pe Knutz. Am numărul lui în telefon.

Eva se duse la dulapul unde îi puseseră obiectele personale.

– Nu ştiu ce să-i spun.

– Las-o pe Amelia să vorbească. O privi şi spuse: Zi-i ce mi-ai zis şi mie. O să dea de Glenda. O să mobilizeze autorităţile locale şi poate, doar poate, îl vor intercepta la timp pe Dawson.

– Şi dacă nu o fac? întrebă Amelia.

– Carl îi va da probabil interviul carierei lui. A mai făcut asta.

Eva se opri din căutarea telefonului şi îl privi alarmată.

– Gary, nu.

Amelia îi observă reacţia şi întrebă:

– Ce e? Ce e cu interviul?

Ignorând neliniştea soţiei lui, Headly îi povesti despre lovitura pe care o dăduse un reporter de la *Washington Post*.

– În ziua după ce a fost publicat interviul, Carl i-a dat drumul pe un drum de ţară din vestul Virginiei. Cu un glonţ în cap. I-a fost acordat postum premiul Pulitzer.

Era în toiul coşmarului, chinuindu-se să ajungă sus, lângă Hawkins, care striga la el din vârf, când îl trezi un bâtlan care îşi lua zborul din mlaştină fâlfâindu-şi zgomotos aripile.

Scăpase de sfârșitul cumplit al coșmarului, dar încă tremura și era plin de transpirație rece. Își șterse fața cu poalele cămășii și sorbi dintr-o sticlă de apă.

Era surprins că reușise să ațipească și la fel de surprins că încă era viu. Dacă ar fi dat de el Carl și Jeremy ar fi putut fi omorât în somn. Chiar dacă dormise vreo două ore, nu se simțea odihnit. Totuși, deși era obosit și soarele nu răsărise complet, era nerăbdător să pornească la drum.

Puse la loc bateria în telefon. Dacă autoritățile îl căutau, aveau să îl găsească, dar trebuia să-și asume acest risc. Avea nevoie de telefon ca să ajungă la destinație.

Când ieși din mașină luă cu el doar telefonul și sticla cu apă. O armă ar fi fost inutilă. Jeremy o ratase pe Amelia din cauza mișcării rapide a lui Dawson. Glonțul pe care îl trăsese către Headly nu țintise capul și își pierduse din viteză din cauza distanței, așa că provocase o rană mai puțin gravă decât și-ar fi dorit. Însă indiferent de ghinionul pe care îl avusese în ziua precedentă, calitățile lui de pușcaș erau renumite. Ar fi fost floare la ureche să elimine un om care își făcea cu greu drum prin mlaștină.

Dawson se hotărâse să pornească în zigzag din acest punct, să ajungă în partea cea mai de sus a terenului în formă de trapez, care era mult mai îngust la bază decât în partea de sus. Dacă avea să ajungă la colțul de nord-vest fără să găsească nimic și, deci, făcuse drumul în zadar, avea să se întoarcă la punctul de plecare pe diagonală.

Apa în care călcase în noaptea precedentă nu îi ajungea mai sus de genunchi, dar îi uda pantalonii și cizmele. Își făcu drum prin stuful gros și printre tot felul de arbuști cu frunzele în formă de lame de cuțit și la fel de ascuțite. Insectele erau agresive și nemiloase. Nici nu voia să se gândească ce reptile ar fi putut întâlni.

Prevăzuse că ar fi putut parcurge suprafața în maximum o jumătate de oră. Dar drumul anevoios prin apă și printre plantele nemiloase mărea efortul și timpul de care avea nevoie.

Din fericire, pe măsură ce urca, terenul devenea mai solid și mai puțin alunecos, iar ierburile de mlaștină făcură treptat loc pădurii. În curând mergea pe sub crengi de copaci care formau o cupolă densă, complicată, care asigura umbra. Era o vegetație luxuriantă. Corzile de viță se încolăceau în jurul copacilor. Ferigile dantelate formau petice de un verde strălucitor. Din orice punct l-ai fi privit, peisajul semăna cu o colecție de umbre mișcătoare, cu o sălbăticie neatinsă de om.

Din acest motiv fu pe cale să o rateze.

Dacă nu l-ar fi surprins o pereche de cardinali roșii care îi atraseră atenția zburătăcind prin pădure ciripind voios și apoi așezându-se pe antena de televiziune înclinată, prinsă de marginea acoperișului, ar fi putut trece pe lângă ea fără să o vadă.

Se opri și se ghemui repede în spatele unui tufiș. Se gândi că dacă Jeremy sau Carl l-ar fi observat sau l-ar fi auzit, ar fi fost deja mort.

Structura era mai mare decât ar fi fost normal pentru o colibă. Era mai degrabă o cabană. Era situată într-un luminiș înconjurat de copaci. Iarba înaltă și tufișurile sălbatice se întindeau până la pereții exteriori, construiți din lemn crud, care atunci când se uscase căpătase o culoare apropiată de cea a scoarței copacilor.

Acoperișul jos era acoperit complet cu licheni și cu crengi de copaci căzute, iar vegetația crescuse în compostul natural. Din văzduh, s-ar fi integrat pe deplin în peisaj. Nu ar fi putut fi depistată nici măcar dintr-un elicopter la mică înălțime.

Ajunsese în partea din față a colibei. Avea un fel de terasă nu mai mare de un metru pătrat, o ușă flancată de ferestre mici, așezate sus. Geamurile ferestrelor fuseseră mânjite cu ceva ca să nu reflecte lumina. Nu se vedeau cabluri de telefon sau de curent, însă lângă un perete exterior se afla un generator, vopsit special pentru a fi camuflat și acoperit cu lăstari de viță-de-vie.

Dawson se gândi ironic: asta e recompensa pentru o viață de infracțiuni? Dar, oricum, una dintre durerile lui Carl Wingert fusese materialismul obsedant

al americanilor. Cel puțin din punctul acesta de vedere nu se dezicea de convingerile lui.

Dawson așteptă zece minute pe ceas până ce îndrăzni să se miște, apoi începu să se apropie încet și lent. Când nu mai putea avansa fără să iasă de sub ascunzișul copacilor, se opri ca să respire de câteva ori.

Se gândi la doi oameni: caporalul Hawkins, tânărul soldat din Dakota de Nord care îi apărea în coșmaruri. Și la Amelia, ultima femeie pe care avea să o sărute. Prima femeie pe care avea să o iubească. Dacă nu avea să iasă viu din asta, spera că, prin vreun miracol cosmic, amândoi aveau să știe că în ultimele sale clipe își amintise de datoriile pe care le avea față de ei.

Se îndepărtă de siguranța relativă a copacilor și se apropie de colibă. Nimeni nu strigă vreo avertizare. Nu apărură umbre la ferestrele încețoșate. Nu auzi nici un foșnet, nimic ce i-ar fi putut sugera că bordeiul era locuit.

Dar când se pregăti să pășească pe terasă își aminti ceva ce îi spusese Headly: „Ar fi trebuit să știm că e o capcană". FBI aflase de la o iscoadă că Carl și Flora se ascundeau într-o casă din sudul Floridei. Fusese planificat și executat la perfecție un raid sub acoperire, până ce un agent de la Operațiuni speciale păși pe terasa din lemn. Și el, și construcția fuseseră nimiciți. Trei alți agenți fuseseră răniți grav, deși purtau echipamente de protecție.

Pentru Dawson, capcanele erau un fel de dispozitive explozive improvizate. Le văzuse îndeaproape rezultatele. În timp ce păși pe platforma mică se gândi la ravagiile pe care le puteau provoca.

Nu explodă nimic. Se așteptase să audă cel puțin împușcături, dar nu se auzea decât ciripitul păsărilor. Se apropie de clanță și apăsă. Fu surprins să vadă că ușa nu era încuiată. Ușa se deschise către interior. Primul lucru pe care îl simți fu mirosul. Gunoi învechit, transpirație acră, sânge.

– Nu mi-ar fi greu să te împușc prin ușă, așa că poți să intri.

Nu era o voce pe care să o recunoască drept aparținându-i lui Bernie.

Cu inima bătând, cu mâinile sus, trecu pragul folosindu-și piciorul ca să deschidă larg ușa până ce se lovi de perete. Nu era nimeni în spatele ușii. Examină încăperea dintr-o singură privire.

Un coș de gunoi metalic, care duhnea. Mobilă coșcovită. Vase murdare îngrămădite într-o chiuvetă soioasă fără robinet. În colț, un palet de lemn pe care erau stivuite sticle cu apă. Un frigider vechi de zeci de ani.

Pe canapea se afla un bărbat cu barbă, ridicat în capul oaselor. În mână îi atârna un pistol. Când îl identifică pe Dawson, uimirea lui fu evidentă.

– *Tu?*

– Eu.

Toate lucrurile pe care i le spusese Headly despre Carl Wingert îi veniră în cap într-o clipită. „Niciodată nu poți fi pregătit suficient pentru Carl." Dawson se învârti ca să se uite în urma lui, dar în spatele ușii deschise nu se vedea decât peisajul monoton.

„O dată, în New Mexico, a sărit de pe grinda unui hambar. L-a împușcat în piept pe agentul care îl urmărise acolo." Dawson se uită la tavanul jos. Nu avea grinzi. Nu avea pod.

Bărbatul de pe canapea păru amuzat de starea lui de alertă.

– Relaxează-te. Nu-i aici.

– Unde s-a dus?

– Nu mi-a zis.

Mulțumit că nu erau decât ei doi acolo, Dawson spuse:

– Nu sunt înarmat. O să las mâinile jos.

Jeremy Wesson, omul care îi stârnise curiozitatea peste măsură, omul pe care îl urâse cu toată ființa sa, omul pe care voia să îl vadă pedepsit pentru că o omorâse pe Ștef și pentru că aproape îl omorâse pe Headly, nu părea atât de răutăcios sau de amenințător. Și el se uita la Dawson la fel de curios, analizându-l din cap până în picioare.

-De aproape arăți și mai înalt.
-Tu arăți ca naiba.
Chipul lui Jeremy era alb ca varul.
-Au fost niște ultime ore foarte grele.
-Nici pentru Headly n-a fost prea bine.
-E viu?
-O să fie bine.
-S-a întors fix în fracțiunea de secundă cât i-a luat glonțului să ajungă acolo.
-Ai ratat-o și pe Amelia.
-Nu m-am prea străduit.
Dawson nu l-ar fi crezut complet sincer, însă Jeremy își plecă preț de câteva secunde capul, ca și cum ar fi simțit remușcări. Se uită din nou la Dawson și văzu că avea cizmele și blugii uzi.
-Greu de ajuns aici, nu? Cum ai găsit-o?
-Nu-mi dezvălui niciodată sursele.
Lui Jeremy îi veni să râdă, ceea ce îl făcu să tușească. Își întoarse fața către umăr și după ce tusea încetă îl întrebă:
-Polițiștii sunt după tine?
-Nu cred.
-Ai venit singur?
-Da.
-De ce?
-Voiam să te văd față în față.
-Pentru ce?
Dawson nu răspunse.
-Te culci cu soția mea?
-Nu e soția ta. Dar nu.
Dawson nu-și dădu seama dacă îl credea sau nu.
-Ai venit aici ca să mă omori?
-Nu.
-Fiindcă dacă de asta ai venit...
-N-am venit de asta.
-... ai ajuns prea târziu, spuse el luându-și mâna de pe pata imensă de sânge pe care o avea pe abdomen. Sunt deja un om mort.

capitolul 24

Dawson se aplecă instinctiv lângă canapeaua șubredă, fără să-și dea seama prea bine ce face. Îi dădu lui Jeremy mâna la o parte și ridică marginea cămășii murdare. Dedesubt era o rană în putrefacție. Țesutul era sfâșiat, plin de puroi și roșu în jurul găurii făcute de glonț, care era plină de sânge uscat.

- Dumnezeule. Arată rău, dar nu mai sângerează.

Jeremy pufni ironic.

- Am rămas fără sânge.

Dawson se temu că avea dreptate. Hemoragia fusese în mare parte internă și abundentă. Sub mustața stufoasă, avea buzele vinete. Dădu drumul pistolului, care ateriză pe podea, la câțiva centimetri de genunchiul lui Dawson.

- Am mințit când ți-am spus că te-aș fi împușcat prin ușă. Nu e încărcat.

Dawson își scoase telefonul de la brâu.

- Nu te deranja.

Ignorând protestul slab al lui Jeremy, formă 911. Când îi răspunse operatoarea, îi zise:

- Ascultați-mă cu atenție.

Îi spuse locul unde se afla, apoi coordonatele geografice ale terenului.

- Am nevoie de asistență medicală pentru un om rănit grav.

- De ce natură...

- A fost împușcat în burtă.

- Este...

- Suntem într-o cabană, dar nu e nici un drum în coace. Trimiteți un elicopter de salvare. Nu vor putea ateriza. Spuneți-le să vină pregătiți pentru asta și să se uite după fum.

- După fum?

- Asta o să-i ajute să ne găsească. Iar eu o să am telefonul deschis.

- Cum vă numiți?

- Dawson Scott.

-Acel Dawson Scott pe care îl caută toată lumea?
-Mă caută?
-Peste tot.
-Mă pot găsi aici. Sunt cu Jeremy Wesson. Ați notat? Jeremy Wesson. Spuneți-le să nu tragă când vin. Suntem numai noi doi, suntem neînarmați, iar el este în stare gravă.
-În regulă, rămâneți pe fir, domnule...
-Vă faceți treaba și eu o s-o fac pe a mea.
Închise și nu răspunse atunci când telefonul sună aproape imediat. Se mișcă repede, duse afară coșul de gunoi mult prea plin și îl răsturnă ca să golească conținutul împuțit. Strânse surcele și frunze moarte și le îngrămădi în coș, apoi intră din nou în cabană.
-Chibrituri?
Jeremy făcu un semn slab.
-Raftul de deasupra chiuvetei.
Pe masa șubredă era plin de ziare. Dawson luă ziarele și o cutie de chibrituri, ieși la coșul de gunoi, împinse ziarele printre lemne, le dădu foc și le lăsă să ardă.
Jeremy arăta din ce în ce mai rău. Dawson încercă să-și controleze compasiunea. Își aminti de principiul obiectivității profesionale și dădu drumul la înregistrarea video pe telefonul mobil. Nu-i păsa de calitatea imaginii, dar orice i-ar fi spus Jeremy se putea dovedi foarte important mai târziu.
-Cine te-a împușcat?
-Polițistul.
-Cel pe care l-ai omorât?
-Tata l-a omorât.
-Carl Wingert. E tatăl tău?
-Așa e. Cum ai aflat?
-Nu mai contează acum. Unde e Carl?
-Ți-am zis. A plecat.
-Acum cât timp?
-Cândva aseară.
-Ai fost singur aici toată noaptea? De ce n-ai sunat după ajutor?

Jeremy încercă să râdă din nou, ceea ce îi provocă un alt atac de tuse.

– Mai degrabă mor aici decât în închisoare, spuse el gâfâind.

– Carl te-a lăsat aici să mori? De ce nu te-a dus la spital?

Jeremy se uită la rană, iar când ridică privirea către Dawson avea lacrimi în ochi.

– Poate să-și dea seama când o cauză e pierdută.

Dawson își trecu degetele prin păr.

– Dumnezeule. Omul ăsta n-are inimă?

– Știi despre el? Nu numai de Bernie. Știi și despre trecutul lui?

– Da, știu. Mai multe decât mi-aș dori.

– A trebuit să mai lase oameni în urmă și în alte dăți.

– A *ales* să-i lase în urmă.

– Eroii sunt obligați să ia decizii grele.

– Eroii? pufni Dawson. E un nemernic.

Jeremy nu spuse nimic, dar își șterse ochii de lacrimi.

– M-a lăsat cu un glonț. Știam ce se așteaptă să fac cu el, așa că, după ce trecuse vreun minut de când plecase, am tras.

Dawson îi urmă privirea către tavan, unde lemnul era spintecat de un glonț.

– Tata n-a făcut prea multe greșeli, dar a făcut una aseară. Nu s-a întors să se asigure că am făcut ceea ce trebuia. Se rezemă de perna murdară de pe canapea și închise ochii. O lacrimă i se scurse de sub pleoapă, se rostogoli pe obraz și se opri în barbă. N-am vrut să-mi zbor creierii singur, dar am sperat că o să mor înainte să vină cineva aici.

– N-ai avut norocul acesta, Jeremy. Am nevoie să-mi spui câteva lucruri.

– O să scrii despre mine? întrebă el, cu ochii încă închiși.

– Nu m-am hotărât încă.

– Dacă vrei să obții o ultimă confesiune, ar trebui să te grăbești.

-Mărturia lui Willard Strong despre moartea lui Darlene. E adevărată?

-Aproape. Ideea e că nu el a omorât-o. Eu am omorât-o.

Dawson se uită la telefon ca să se asigure că înregistrase asta.

-Soții Wesson.

Jeremy deschise ochii, care se umpluseră de și mai multe lacrimi. Se forță să nu plângă.

-Randy și Patricia.

-Îi chema cu adevărat Wesson?

-Nu, dar nu le știu numele adevărat. Am locuit cu ei timp de treisprezece ani și au avut grijă de mine. Credeau în tata și în cruciada lui, așa cum le plăcea să o numească.

-Și incendiul?

-Tata a zis că e necesar. A spus că vor muri ca niște martiri pentru cauză, spuse Jeremy ștergându-și din nou ochii.

Dawson se străduí din greu să își păstreze obiectivitatea în timp ce punea următoarea întrebare:

-Tatăl Ameliei. S-a sinucis sau nu?

Îl privi fix pe Jeremy, cerându-i adevărul. Jeremy dădu încet din cap, a negare, apoi se rezemă și mai bine pe pernă.

-De când ne-am întâlnit, mai ales după căsătorie, tot punea întrebări despre soții Wesson și despre alte lucruri de care îi zisesem, care nu se potriveau. Tatei îi era teamă că după divorț avea să înceapă să cerceteze. Nu mă iubea prea tare.

-O loviseși pe Amelia.

El tresări, dar nu îl contrazise.

-Tatei îi era teamă că bătrânul o să fie pe urmele mele. A spus că trebuie să tăiem răul din rădăcină.

-Așa că l-ați tăiat.

-Îi știam programul, știam când va fi singur în casă.

-Cum l-ați obligat să ia pastilele?

-Tata i-a dat de ales. Ori lua doza fatală, ori rămânea în viață, dar o vedea pe Amelia murind lent, în agonie.

El avea să moară oricum, dar dacă voia ca ea să trăiască, avea să-şi însceneze sinuciderea. Bătrânul a încercat să discute, apoi să negocieze. A sfârşit prin a implora, dar în cele din urmă a înghiţit pastilele. Am aşteptat acolo până am fost siguri că i s-a oprit inima.

– Şi l-aţi lăsat să-l găsească Amelia.

Dawson voia să-l lovească, să-l bată până ce avea să-l lase lat pentru durerea pe care i-o provocase, nu numai pentru moartea tatălui ei, ci şi pentru tot ceea ce făcuse în numele unei „cauze" stupide, fanatice, fără motiv.

– Cauză, pe naiba, bombăni el.

Fărădelegile lui Carl Wingert erau determinate doar de propriul său ego, de iluziile sale bolnave, sociopate de grandoare. Pe Dawson îl cuprinse brusc furia. Îl apucă de mână pe Jeremy ca şi cum se pregătea să-i sucească braţul.

– Trebuie să răspunzi şi pentru moartea lui Stef.

– A fost o mişcare stupidă. Am acţionat fără să mă gândesc.

– Asta nu e o justificare.

Ca şi cum n-ar fi auzit remarca lui Dawson, el continuă:

– Sunt de atâta vreme ascuns aici, încât m-am simţit bine când am putut să ies şi să fac într-adevăr ceva.

– Te-ai simţit bine când ai omorât o femeie?

– Am crezut că e Amelia.

– Voiai s-o omori pe mama copiilor tăi.

Evită privirea acuzatoare a lui Dawson şi răsuflă lung.

– Dacă m-aş fi gândit mai mult la asta, n-aş fi fost în stare. Aşa că atunci când am văzut-o, când am văzut-o pe femeia care credeam că e ea, am simţit că e soarta. Că e un semn. Ceva de genul. Dacă acţionam din impuls şi o făceam chiar atunci, terminam cu asta şi nu trebuia să mă mai gândesc. Asta mi-a trecut prin cap.

– Un cap bolnav, Jeremy.

– Spune-i că-mi pare rău.

– Mă îndoiesc că va crede asta.

-Probabil că nu va crede. După toate lucrurile prin care a trecut din cauza mea, adăugă el gânditor. Băieții mei le va fi rușine de cine a fost tatăl lor, nu?

Răspunsul era atât de evident încât nu fu nevoie ca Dawson să-l rostească.

-Am fost invidios că te-ai jucat cu ei pe plajă, continuă Jeremy. V-am văzut din barcă. De unde ai făcut rost de mingi?

-Am găsit o sacoșă cu jucării de plajă în casa închiriată.

-Grant are mână bună pentru un copil de vârsta lui.

-Pentru un copil de orice vârstă.

-Hunter e mai bun la fotbal.

-Are niște mișcări ca lumea.

-Sunt băieți buni, nu-i așa?

-Sunt băieți grozavi.

-Vorbesc vreodată despre mine?

Omul nu merita mila lui, compasiunea lui, nici măcar o minciună nevinovată și mărinimoasă. Dar să-i spui adevărul crud unui om pe moarte...

-Tot timpul, se trezi spunând. Sunt mândri de felul în care ți-ai slujit țara.

Jeremy știa că îl minte și îl privi pe Dawson ca și cum iar fi mulțumit, în tăcere, pentru mila de care dădea dovadă. Apoi închise ochii, iar Dawson se temu că își pierduse cunoștința sau că avea să și-o piardă în curând. Îl scuturâ de umăr.

-Nu leșina încă. Spune-mi unde s-a dus Carl.

-Nu știu.

-Nu te cred.

-M-a lăsat aici să mor. Crezi că-mi pasă unde s-a dus?

Lacrimile îi umplură din nou ochii. Dawson îl credea că nu știa unde era tatăl lui. Un om care își abandonase propriul fiu pe patul de moarte nu s-ar fi deranjat să-i spună unde se duce. Se luptă cu alt impuls de milă.

-Jeremy, unde e Flora?

Ochii lui se concentrară pe chipul lui Dawson, apoi scoase un suspin slab.

-Nu mă întreba...

– Unde e, Jeremy? Mama ta mai trăiește?

Scoase un alt sunet răgușit.

– Lasă-mă în pace. Mor.

Dawson îi strânse mâna mai tare.

– Spune-mi, la naiba.

– Nu...

– Spune-mi!

Chiar atunci auziră zgomotul unui elicopter care se apropia. Dawson fugi la ușă și privi afară. Din coșul de gunoi se ridica o dâră de fum, care funcționase drept semnal. Elicopterul apăru, mișcându-se deasupra coroanelor copacilor. Dawson ieși din cabană și își agită mâinile, apoi intră din nou și îngenunche lângă canapea.

Capul lui Jeremy căzuse într-o parte.

– Nu!

Dawson își trecu brațul pe sub capul lui Jeremy și îl ridică de pe pernă, sprijinindu-i ceafa inertă în scobitura cotului.

– Nu muri acum. Hai, trezește-te! îi zgudui el capul.

Jeremy gemu și deschise ochii.

– Au venit ajutoare. Rezistă.

– Nu vreau ajutor.

– Ce s-a întâmplat cu Flora?

Jeremy își mișcă buzele, dar Dawson nu-l auzi din cauza zgomotului de afară. Crengile agățate de elicea elicopterului în coborâre loveau pereții exteriori de parcă ar fi fost pietre. Oamenii strigau. Pe terasă se auziră pași puternici, iar cineva îi strigă numele.

Se aplecă.

– Spune-mi unde pot s-o găsesc pe Flora, Jeremy. Spune-mi.

Jeremy se agăță de gulerul cămășii lui Dawson și îl trase în jos până ce urechea acestuia îi ajunse fix deasupra buzelor. Își șopti ultimele cuvinte, apoi se uită în ochii lui Dawson și se înțeleseră pentru o fracțiune de secundă. Apoi Jeremy nu mai văzu nimic.

Dawson susținu privirea absentă timp de câteva clipe, apoi îi rezemă capul lui Jeremy la loc pe pernă și își

scoase mâna de sub el. Când încercă să se ridice, trebui să-și smulgă gulerul din strânsoarea mortului.

Amelia era în rezerva lui Headly, împreună cu pacientul neliniștit și cu Eva atunci când primi telefonul pe care îl promisese Tucker.

- Domnule Tucker? Vă pun pe difuzor.

Apăsă chiar la timp ca toți să îl audă spunând:

- L-am găsit.

- E bine?

- E în regulă.

Eva își împreună mâinile sub bărbie a rugăciune, Headly murmură ceva, probabil în același scop, iar Amelia se simți nespus de ușurată. Agentul continuă:

- Însă îmi pare rău să vă anunț că soțul... că Jeremy e mort.

Ea se așeză pe scaun.

- Înțeleg.

Nu se aștepta la durerea cruntă pe care o simți. Pentru ea, era mort de mai bine de un an. Îi jelise odată pierderea, nu ar mai fi crezut că îi mai rămăseseră regrete pentru el. Știind lucrurile pe care le făcuse, se minuna că mai putea simți ceva. Și, totuși, simțea. Păreri de rău pentru alegerile greșite pe care le făcuse, durere pentru viața lui irosită și, cel mai trist, ușurare. Acum ea și copiii erau în siguranță.

- Polițistul din Savannah pe care l-am găsit mort trăsese o dată cu revolverul, spuse Tucker. Jeremy a fost rănit în abdomen. A pierdut foarte mult sânge.

Dădu din cap, apoi, dându-și seama că Tucker aștepta un răspuns verbal, repetă singurul cuvânt pe care părea în stare să-l rostească.

- Înțeleg.

- Pentru detalii trebuie să mai așteptați. Scott are o înregistrare video pe telefon, dar încă trebuie să-l întrebăm multe lucruri despre ce a aflat când a ajuns aici.

- De asta nu te lasă să vorbești cu el, spuse Headly, fără să-i pese dacă îl auzea Tucker. Auzi, Tucker, și Carl?

- Nici urmă de el.

Headly strânse din buze.

- Nenorocitul l-a lăsat pe Jeremy să moară acolo.

- Așa se pare.

Amelia simți altă durere în piept.

- Când se va întoarce Dawson în Savannah?

- Nu știu să vă spun. Aici se ajunge numai pe jos. Elicopterele nu pot ateriza. S-ar putea să dureze ceva până ce-l vom putea lua de aici. Deocamdată e interogat de oamenii lui Knutz. Mă cheamă. Trebuie să închid.

- Vă mulțumesc că ați sunat.

Bărbatul închise, fără ca Amelia să știe sigur dacă auzise tot. Dură câteva clipe până ce ea își putu înălța capul.

- Cel puțin știm că e bine.

Headly și Eva o priveau cu atenție. Ea presupuse că îi analizau reacția la vestea morții lui Jeremy. Se ridică.

- Mă duc acasă la copii.

- Va trebui să vă reținem telefonul o perioadă, spuse Tucker.

Dawson aprobă.

- Un polițist local vă va prelua de aici. Am stabilit un soi de tabără pe un drum aflat la aproape un kilometru în direcția aceea, spuse el arătând peste umăr.

- Mașina mea e în direcția opusă.

- Acesta e cel mai scurt drum de ieșire. Nu e departe, dar nu e ușor de mers prin pădure. Drumul o ia către sud și dă în cel care se înfundă în mlaștina unde v-ați lăsat mașina. O vor păzi doi polițiști până ce veți ajunge acolo. Cineva vă va conduce.

- Mulțumesc.

Un om în uniformă se apropie în fugă.

- Domnule Tucker? Pot să vă întreb ceva?

Dawson se întoarse să-i lase să discute și privi către cabana înțesată de oameni. În ultimele ore sosiseră experții criminaliști. Unii purtau uniformă, alții erau în civil. Unii aveau costum și pantofi cu șireturi, alții blugi și tricouri inscripționate cu denumirile diferitelor

agenții. Dawson bănuia că opțiunile depindeau de rang. Veneau și plecau după cum aveau treabă.

Își dorea să rămână cât mai detașat.

Totuși, fusese interogat în detaliu de Tucker și de Wills, care ajunseseră la puțin timp după primii sosiți, făcându-și drum prin pădure. Li se alăturaseră în curând ajutoarele de șerif din Carolina de Sud și mai mulți agenți FBI de la biroul lui Knutz. Acesta coordona lucrările din Savannah.

Fiecare agenție dorise să îl interogheze separat, așa că fusese chemat de mai multe ori să descrie în ce stare era Jeremy atunci când sosise. După cum bănuise, videoclipul filmat cu telefonul avea calitate slabă, însă mărturisirile lui Jeremy se auzeau clar, cea mai șocantă dintre acestea referindu-se la modul în care înscenase uciderea lui Davis Nolan.

Ziua era fierbinte și apăsătoare, iar cerul acoperit crease un efect de seră, astfel încât, în jurul prânzului, hainele îi se lipiseră de corp. Acum trecuse de mult de mijlocul zilei. Dawson era obosit în ultimul hal și secătuit psihic, dar răspunsese cu răbdare la toate întrebările, înțelegând că, cu cât avea să o facă mai repede, cu atât avea să i se permită să plece mai repede.

Se părea că momentul acela sosise într-un final. După scurta discuție cu ofițerul în uniformă, Tucker se întoarse la el, însoțit de Wills, care își ștergea sudoarea de pe față cu o batistă împăturită.

– Alarmă falsă, spuse Tucker. Reținuseră la un magazin Dairy Queen un bărbat cu părul alb care se potrivea aproximativ descrierii lui Carl Wingert. Bătrânul se oprise să-și ia o budincă. Nu era Carl.

– N-o să fie așa de ușor de prins, spuse Dawson.

– Nenorocitul! exclamă Wills. Nu mi-e drag de Jeremy Wesson, dar... Dumnezeule. Ce fel de om ar putea fugi și și-ar lăsa copilul așa, știind că o să moară?

Lui Dawson îi veni în minte un singur răspuns: Carl Wingert.

O liniște subită le atrase atenția asupra cabanei. Cei trei priviră solemn cum targa cu trupul lui Jeremy era

scoasă pe ușa îngustă, transportată de membrii unei echipe de salvare. O puseră jos, în luminiș, în așteptarea elicopterului care avea să o preia.

- Unde o să-l ducă? întrebă Dawson.

- În cele din urmă tot la noi o să ajungă, spuse Tucker. A murit în districtul lor, dar era fugarul nostru. Colaborează cu noi. Întorcându-se către Dawson, spuse: Sunt destul de curioși în legătură cu dumneavoastră.

- De ce?

- Vor să știe dacă nu cumva ar trebui să vă aresteze.

- Pentru ce infracțiune?

- Pentru prostie în principal. Puteți să ne spuneți la ce naiba vă gândeați când v-ați hotărât să veniți aici pe cont propriu, să îi căutați, să vă apropiați fără să vă luați vreo măsură de precauție?

- Am venit după un interviu.

- Ei bine, v-ați obținut interviul. Mai mult decât sperați.

- Mult mai mult, spuse el încet.

- Oricât nu mi-ar plăcea să recunosc, ne bucurăm că l-ați găsit. Această filmare îl va exonera pe Willard Strong. De asemenea, va rezolva și uciderea domnișoarei DeMarco.

- Și moartea domnului Nolan nu va mai fi considerată sinucidere, spuse Dawson.

- Cum credeți că o să reacționeze doamna Nolan la asta? întrebă Wills.

- Cu sentimente amestecate.

Probabil își dădură seama, după chipul lui, că nu intenționa să aprofundeze problema cu ei.

- Rămâneți prin preajmă?

- Până ce va fi prins Carl.

Lui Tucker nu-i plăcu cum suna asta.

- Vă rog să nu mai faceți nebunii din astea, în regulă? Nu sunteți polițist.

- Mi-ați mai spus asta.

- Nu vreau să fim nevoiți să vă ducem cadavrul la morgă.

- Am să țin minte asta.

-Ieșim.

Tucker se retrase, privi către cabană, își șterse sudoarea de pe nas. Întorcându-se către Dawson, spuse:

-Sunt suficient de bărbat încât să recunosc când am greșit. Am greșit. Trecem peste asta?

Îi întinse mâna dreaptă. Dawson o strânse. Tucker zâmbi, dar atunci când acesta se pregătea să se îndepărteze odată cu Wills, Dawson spuse:

-Nu ați terminat aici.

Tonul lui solemn le atrase atenția. Îl priviră întrebător.

-Terasa a fost o adăugire ulterioară, spuse el. Jeremy a construit-o ca să protejeze mormântul.

-Mormântul? întrebă Wills. Mormântul cui?

-Al mamei lui.

Jurnalul Florei Stimel – 2010

Nu sunt sigură ce dată e, dacă o fi încă ianuarie sau dacă a venit februarie. E frig, asta știu. Cabana e tot timpul umedă, iar asta n-a fost de bine pentru răceala mea. De săptămâni întregi nu mă simt bine. Încerc să nu tușesc prea mult, fiindcă îl enervează pe Carl. E prost dispus fiindcă uneori rămânem aici înăuntru zile de-a rândul. Nu-i place să iasă când plouă fiindcă pe pământul ud rămân urme.

Mă gândesc însă, cine ne mai caută după atâta timp? Pun pariu că majoritatea polițiștilor din zilele noastre nici măcar nau auzit vreodată de noi. Dar Carl e paranoic, la fel ca întotdeauna. Headly, agentul acela de la FBI, îl face să fie nervos. N-am mai avut o lucrare de ani de zile, dar Carl spune că asta nu contează. Tot suntem căutați. Headly încă e acolo și n-o să renunțe până ce nu o să fim prinși sau morți.

Obosesc numai când mă gândesc la asta. Și mi-e dor de Jeremy. N-a mai venit să ne vadă de dinainte de Crăciun. În curând o să se întoarcă în Afghanistan. Carl spune că e prea ocupat ca să vină să ne vadă. „Pregătește terenul", orice ar însemna asta. Cred că înseamnă că marele lor plan urmează să fie pus în aplicare.

Mi se rupe sufletul că Jeremy trebuie să-şi părăsească din nou familia. Ultima dată când a fost aici mi-a adus poze cu băieţii şi mi-a povestit despre ei. Avea o poză cu Hunter ţinându-şi frăţiorul în braţe. Sunt atât de dulci! Am vrut să păstrez pozele, dar după ce m-am uitat la ele ceva timp, Carl mi le-a luat şi le-a ars. În caz că este descoperit acest loc, nu vrea să rămână nimic ce ar putea face legătura între noi şi Jeremy. Dar când am văzut focul înghiţind pozele cu nepoţii noştri am plâns. Nu m-am oprit decât după mult timp.

Nu ştiu sigur câte zile au trecut de când am scris ultima parte. Zilele se amestecă una cu alta. Nu ştiu de ce, nu e ca şi cum aş dormi întruna. Sunt atât de obosită, dar nu pot să dorm. Cred că am febră.

Mai devreme stăteam aici pe pat, cu ochii închişi. Când i-am deschis, l-am văzut pe Carl stând aici la masă, privindu-mă. L-am întrebat ce s-a întâmplat. A zis că nimic şi s-a ridicat să-şi pregătească o supă de la conservă. Cred că pur şi simplu nu-i place că sunt bolnavă.

I-am spus că nişte sirop de tuse şi poate nişte aspirină pentru dureri m-ar face să mă simt mai bine şi să mă însănătoşesc mai repede. A zis că o să se ducă să cumpere când se îmbunătăţeşte vremea.

Acum doarme, de asta pot să scriu în jurnal. Nu-mi place, dar am un singur gând: oricât mi-ar plăcea să am nişte medicamente, sper că Carl nu mă lasă singură aici ca să se ducă după ele. Mi-e teamă că dacă pleacă s-ar putea să nu se mai întoarcă.

La fel ca vara trecută, când a fost plecat mai multe săptămâni, iar eu a trebuit să stau aici singură în timp ce el era la plajă. Şi-a văzut nepoţii în fiecare zi! Dumnezeule, ce-mi doream să fiu şi eu acolo, dar a zis că nu putea să rişte să fac vreo prostie şi să stric totul. Probabil că are dreptate. Nu cred că aş fi putut îndura să fiu în preajma lor şi să nu-i strâng întruna în braţe!

Venea la câteva săptămâni ca să-mi aducă mâncare, aşa cum spusese că va face. Dar de fiecare dată când pleca mi-era teamă că nu-l voi mai vedea niciodată. Nu mă deranjează cabana, dar nu-mi place să fiu singură în pustietatea asta.

Cine în afară de Jeremy și de Carl știe că sunt aici? Gândul mă sperie.

Oh, ce fericire! Azi a venit Jeremy. Nu i-am arătat cât sunt de bolnavă, dar mi-am dat seama că știe și că este îngrijorat. Avea ochii umezi când m-a sărutat să-și ia rămas-bun. Este un băiat tare bun. L-am strâns în brațe cât de mult am putut. Încă îi simt palma alunecând pe a mea și ultima atingere a degetelor atunci când mi-a dat într-un sfârșit drumul.

Trebuie să-mi descarc conștiința. Cred că Dumnezeu îmi știe deja păcatele și n-are nevoie să le scriu în jurnal. Dar, oricum, azi nu sunt în stare. Tusea mă termină. Poate mâine.

Carl a plecat acum ceva timp. S-a dus după provizii și a promis că-mi aduce medicamente și o ciocolată PayDay, preferata mea.

Carl știe că întotdeauna cel mai teamă mi-a fost să nu plece și să mă părăsească. Când l-am întrebat dacă asta intenționa, mi-a spus că delirez din cauza febrei. Cred că are dreptate. Fiindcă dacă nu m-a părăsit în Golden Branch...

Aș vrea să nu mă fi gândit la Golden Branch. Acum nu-mai la asta mă gândesc.

Nu mai plânge, Flora! Tata se supără mereu dacă plâng. Vreau să spun Carl. Seamănă cu tata din punctul ăsta de vedere.

A plecat de mai multe ore. Ar trebui să profit de timpul ăsta ca să scriu cât mai mult în jurnal, iar apoi să apuc să-l ascund înainte să se întoarcă. Dar e întuneric și...

Cred că s-a făcut din nou lumină. Carl nu s-a întors încă, dar se va întoarce în curând, știu asta. Poate am să dorm un pic și când mă trezesc...

capitolul 25

Amelia era în bucătăria casei de pe plajă atunci când Dawson bătu o dată la ușa spălătoriei, apoi intră. Îi veni să se topească atunci când îl văzu, dar reuși să își păstreze demnitatea. Amândoi păreau puțin stânjeniți, nesiguri ce să facă sau cum să se comporte. Existau reguli de comportament pentru o astfel de situație? Se priviră până ce starea de fapt deveni incomodă. Ea vorbi într-un final.

– Bună.

– Bună.

El purta o cămașă din bumbac alb, scoasă din pantaloni, cu mânecile rulate până la coate, și o pereche de blugi. Toate arătau perfect, însă el părea din cale-afară de obosit.

– Ești bine?

El ridică din umeri ușor, dădu din cap o dată.

– Putea fi și mai rău.

– Au sunat de la docuri ca să-mi spună că ești pe drum.

– A trebuit să trec prin furcile caudine ca să ajung aici. Insula e plină de tot felul de polițiști. Dar ăsta e un lucru bun.

– Mă simt în siguranță. Atât timp cât nu privesc către casa lui Bernie. Nu pot să mă uit la ea fără să tremur. Sper că în timp o să trec peste asta.

El aprobă.

– Polițista încă stă aici, în casă?

– Da. Acum e în pauză. Mai mulți polițiști stau în casa închiriată de tine. Dorm și mănâncă în ture. Din moment ce urma să vii tu, s-a gândit că nu e nici o problemă dacă se duce alături.

– Hmm.

După această onomatopee, privirea lui se plimbă prin bucătărie; după părerea Ameliei, fu mai mult ca să evite să se uite la ea, decât ca să observe altceva.

– Ești bine?

Se concentră din nou asupra ei.

-M-ai mai întrebat asta.
-Ah, da, așa e. Îmi pare rău.
-Sunt bine. Și tu?
-Da. Doar că, în legătură cu Jeremy... Respiră adânc, apoi expiră. Nu sunt sigură ce anume ar trebui să simt.
-E de înțeles.
-Nu mă doare pierderea lui. Dar mă simt tristă.
-Înțeleg. Crede-mă.

Ar fi vrut să îi adreseze zeci de întrebări în legătură cu ultimele clipe ale lui Jeremy, dar nu era în stare să le rostească. Nu încă. Nu era pregătită să audă detaliile și nici Dawson nu părea prea dornic să i le ofere.

Se purtau ca doi străini, nu ca doi oameni care își luaseră la revedere sărutându-se pasional în seara precedentă. Chiar dacă voia să-i simtă brațele înconjurând-o, să fie cuprinsă de el, încălzită de el, nu făcuse Nici o mișcare. Nici el. Nu din cauză că nu ar fi dorit-o. Asta nu se schimbase. Ochii lui ardeau de dorință.

Dar moartea lui Jeremy schimbase totul. Dacă ar fi murit undeva departe, la distanță, poate nu s-ar fi simțit atât de înstrăinați. Dar Dawson fusese acolo atunci când își dăduse ultima suflare, iar asta crea între ei o prăpastie greu de definit. Încercau să caute o metodă să treacă peste ea.

Incapabilă să mai îndure tăcerea copleșitoare, ea spuse:

-Eva m-a sunat să-mi spună că ai trecut pe la spital.

-Puțin. După ce mă dusesem la hotel să mă spăl. Știam că Headly va vrea să afle totul cât mai curând. Era...

-Ah, știu cum era, spuse ea râzând încet. Nu m-aș mira dacă infirmierele au o poză cu el pe care o folosesc pentru aruncat la țintă. Nu e un pacient ideal.

-O să fie mai bine dispus de îndată ce va începe să-și recapete simțurile. Eva mi-a spus că ai rămas cu ea toată noaptea, spuse el după câteva clipe. Îți e foarte recunoscătoare, la fel ca mine.

– N-aș fi lăsat-o singură. În pofida prognozei favorabile a chirurgului, era cumplit de îngrijorată pentru el. Și pentru tine.

Dawson se mișcă de pe un picior pe altul, părând stingher.

– Tucker a zis că te-a sunat.

– L-am pus să promită că o să mă sune de îndată ce dau de tine.

– Te-aș fi sunat chiar eu, dar nu m-au lăsat să vorbesc cu nimeni înainte să mă interogheze.

– Headly mi-a spus asta.

– Apoi, când eram liber să te sun, n-am avut telefonul. L-au luat ca dovadă fiindcă îl înregistrasem pe Jeremy. În plus...

– N-aveai chef să vorbești.

El zâmbi ușor.

– Așa e. După ce le-am povestit totul autorităților de nu știu câte ori, nu, pentru ceva vreme n-am mai avut chef să vorbesc.

– Și eu aveam nevoie de timp să asimilez totul. Nu voiam decât să fiu cu copiii.

– Știu?

– Ce sens ar avea să le spun?

– Nici unul.

– Sunt de aceeași părere.

– Ce fac?

– Vrei să-i vezi?

El râse.

– Puțină inocență nu mi-ar strica.

Urcară scările și străbătură holul, trecând de ușa închisă a camerei de oaspeți pe care o folosise Stef.

– Am vorbit cu doamna DeMarco în urmă cu puțin timp. Fuseseră anunțați de mărturisirea lui Jeremy. Mâine vor primi trupul lui Stef.

– Bine, spuse el. Și cumplit.

– Da.

Când intrară în dormitorul băieților, îi auziră certându-se în baia alăturată.

– Hei, ce se întâmplă?

Auzindu-i vocea, copiii tăcură brusc. Amelia îi aruncă lui Dawson peste umăr o privire suspicioasă, în timp ce deschidea ușa băii. Când băieții îl văzură, trecură pe lângă ea și i se azvârliră în brațe.

Îl apucă pe Grant de sub braț și îl ridică în aer ca pe o halteră, scrâșnind din dinți și urlând de efort, ceea ce îl făcu pe Grant să chicotească. După ce îl puse jos, îl înghionti ușor pe Hunter. Copiii îl bombardară cu întrebări, însă, vorbind mai tare ca ei, el îi întrebă pentru ce făceau atâta zgomot.

Hunter dădu răspunsul clasic:

-Nu-i nimic.

-Hunter a spus că nu ar trebui să-i spunem mamei, dar eu cred că trebuie.

-Taci, Grant!

-Hunter, te-am rugat să nu-i mai spui fratelui tău să...

-Avem o problemă la...

-Grant, taci!

-... penisuri.

Hunter arăta de parcă ar fi vrut să-l înghită pământul. Obrajii i se îmbujorară. Amelia își drese vocea și, cu toată stăpânirea de care era în stare, întrebă:

-Ce e cu ele?

-Ni...mic, spuse Hunter privindu-și amenințător fratele mai mic.

Dawson se întoarse către Amelia.

-Aș vrea un ceai cu gheață, te rog.

-Ce?

Confuză, ea se uită de la el la băieți, apoi din nou la el.

-Ah! Desigur. Ceai. Bine. O să mă duc să...

Ieși și închise ușa de la dormitor. Peste zece minute, Dawson i se alătură în bucătărie. Se duse direct la paharul de ceai pe care i-l pregătise și îl bău pe nerăsuflate.

-Ei?

-Eiii, spuse el prelungind cuvântul, amândoi au avut parte de ceea ce i-am asigurat că este un fenomen biologic perfect normal.

– Ah. M-am gândit că asta e. Am observat şi eu ocazional *fenomenul*, dar întotdeauna m-am prefăcut că nu am văzut nimic, ca orice doamnă.

– Hunter a avut azi una destul de... încăpăţânată. Îi era teamă că înseamnă că are o mare problemă şi nu voia să ştii ca să nu te îngrijorezi sau să nu te superi.

– Dragul de el.

– Şi Grant tot la tine se gândea. Era de părere că ar trebui să ştii ce boală au, în caz că amândoi mor din cauza asta şi că îi găseşti morţi în pat fără să ştii motivul.

Amelia îşi acoperi gura ca să-şi astâmpere râsul.

– Le-am promis solemn că nu se moare din cauza asta, deşi, adăugă el în şoaptă, uneori poţi să te simţi ca atare. Hunter a întrebat dacă o să înceteze vreodată să facă *asta* şi i-am spus că nu. Dacă are noroc.

Amândoi începură să râdă în acelaşi timp şi râseră un minut întreg.

– Gata cu inocenţa lor. Ştergându-şi lacrimile de veselie, ea adăugă: Doamne, ce bine e să râzi. De când te-am cunoscut nu prea am râs împreună, nu-i aşa?

– Sunt multe lucruri pe care nu le-am făcut împreună, dar tare aş fi vrut.

Atmosfera se transformă din veselă în serioasă într-o singură clipă. Se priviră în continuare, dar nici unul nu se apropie. Amelia se hotărî să abordeze problema.

– Din motive pe care nu le pot explica, mi se pare că nu se cuvine să continuăm de unde am rămas aseară.

Părând îndurerat, el aprobă:

– Da.

Îi auziră pe Hunter şi pe Grant coborând scările. Grant strigă:

– Dawson, te joci cu noi cu maşinuţele?

– Dar nu cred că este vreo problemă dacă rămâi la cină, spuse Amelia.

El privi către cuptor.

– Ceva miroase bine.

– Pui fript cu lămâie şi rozmarin.

– Perfect.

Băieții intrară în bucătărie, solicitându-i atenția și pu-nând capăt oricărei șanse la o conversație între adulți. Însă, peste capetele lor, el îi spuse:

– După cină trebuie să vorbim. Trebuie să știi ceva și vreau să afli de la mine.

Carl nu rămânea niciodată fără soluție. Numai un prost nu s-ar fi asigurat că are mai multe opțiuni, iar dacă el reușise să scape de poliție atât de mult timp cu siguranță nu era prost. Luase toate măsurile posibile astfel încât cabana să nu fie localizată, însă, dacă dădea cineva de ea, exista Airstream. Era ascunzișul lui personal, despre care nu știau nici Flora, nici Jeremy. Se putea retrage acolo dacă lucrurile se duceau naibii.

Asta se și întâmplase.

Aruncase o privire la rana lui Jeremy și știuse imediat că fiul lui nu avea să supraviețuiască. Poate că era o hemoragie internă, lentă, însă, fără asistență chirurgicală, la un moment dat avea să piardă prea mult sânge.

Nu avea sens să plângă. Așa stăteau lucrurile, iar Jeremy știa asta la fel de bine ca el.

– Locul ăsta a fost perfect atât timp cât nu ne căuta nimeni, îi spusese Carl. Dar acum lucrurile s-au încins. O să ne caute și-n gură de șarpe. Trebuie să plec de aici. Știi asta, nu-i așa?

Desigur că Jeremy înțelesese că era necesar ca el să dispară. Dacă șarpelui i se taie capul, moare. Carl nu putea fi prins sau omorât. Altfel, tot ceea ce reprezenta el, tot ceea ce făcuse el, ar fi fost degeaba.

Jeremy nu îi combătuse decizia și nu îl rugase să rămână. Nu îl rugase să îl ducă la un spital unde i-ar fi putut fi salvată viața. Nu, Jeremy își acceptase soarta ca un adevărat luptător.

Carl ar fi preferat să nu-i vadă ochii în lacrimi atunci când îi întinsese revolverul cu un singur glonț. Jeremy moștenise sentimentalismul de la mama lui. Se manifesta în cele mai rele clipe, când era al naibii de incomod, imposibil de rezolvat.

Cum se întâmplase la Golden Branch. Crezuse că Flora n-o să se oprească din miorlăit, chiar și după ce erau departe și în siguranță. Ca atunci când scurtase vacanța în Canada. Și ea, și Jeremy plânseseră atunci. Ultima dată când Jeremy fusese la cabană înainte ca ea să moară, amândoi plânseseră din nou.

Carl n-avea răbdare pentru lacrimi. Regrete? Energie irosită. Ai făcut ceea ce trebuia să faci. Mergi mai departe. Așa cum făcea el acum.

Ajunsese la rulotă în seara în care plecase de pe insula Sfânta Nelda. Avea altă mașină parcată într-un garaj pe termen lung la câteva străzi de locul unde lăsase mașina lui Bernie. La momentul respectiv, nimeni nu îl urmărea. Cel mai mare pericol pe care îl întâmpinase fusese să meargă singur pe întuneric în partea aceea a orașului, unde rata de infracționalitate era ridicată. Bernie, cu șoldurile lui șubrede, ar fi fost o pradă ușoară, dar ajunsese la garaj fără să fie atacat.

Era o clădire veche. Nu avea camere sau angajați băgăcioși. Conectase din nou bateria, căreia îi scosese cablurile ca să nu se consume, iar mașina pornise imediat. Ajunsese în Carolina de Sud fredonând melodiile de la radio.

Rulota Airstream din anii 1950 era parcată nu prea departe de cabană. Era acolo din ziua în care o cumpărase de la un pescar care o ducea greu și se muta la socri undeva în vest.

Acesta se bucurase să îi vândă rulota bietului bătrân care avea o problemă cu auzul și mergea în baston. Carl îi spusese că fugea de la azilul în care îl aruncaseră copiii nerecunoscători. Pescarul, el însuși nemulțumit de soartă, îl simpatizase, îi luase banii, îi dăduse o chitanță și nu se mai uitase înapoi.

Peste ani, țeava de aluminiu intrase adânc în pământ. Un lăstar gros de viță crescuse peste partea rotunjită din spate și peste o treime din acoperiș. Asta ajuta la camuflare, deși oricum cineva ar fi trebuit să se aventureze adânc în sălbăticie ca să ochească rulota.

Cel mai teamă îi era că într-o zi avea să se întoarcă acolo și avea să găsească în ea vreun vagabond, adolescenți fugiți de acasă sau traficanți de droguri.

Însă rulota era suficient de dărăpănată încât să îi descurajeze și pe cei mai disperați oaspeți nedoriți. În noaptea când plecase de pe insulă o găsise goală, dar mirosind a mucegai. Înăuntru era înăbușeală ca într-un cuptor. Însă petrecuse aproape douăzeci și patru de ore acolo înainte să se întâlnească cu Jeremy la cabană.

În tot acest timp, își pregătise ascunzătoarea pentru când avea să aibă nevoie de ea. Instinctul îi spunea că asta avea să se întâmple curând. Se dovedise că instinctul lui avusese dreptate. Prezența lui Headly în Savannah reprezentase un punct de răscruce în rivalitatea veche de patruzeci de ani. Pentru prima dată în istoria lor agitată, se aflau în același loc în același timp.

Trecuseră șaptesprezece ani de când îi fusese atribuită vreo infracțiune, însă agentul FBI nu renunțase la vânătoare, nu se pensionase, nu încetinise, nu se îngrășase. Nu, Headly era acolo și, potrivit știrilor, avea să supraviețuiască fără probleme focului de armă.

Lui Carl i se părea că era inevitabilă o înfruntare de mult așteptată. Era nerăbdător. În noaptea precedentă, după ce-și luase adio de la Jeremy, venise la ascunzătoare ca să planifice totul și să se pregătească.

Aprovizionase rulota cu alimente neperisabile, cu apă îmbuteliată și cu obiecte de unică folosință. Avea haine potrivite pentru mai multe deghizări. Strânsese tot felul de obiecte cumpărate de-a lungul timpului din magazine universale și de feronerie. Nu puteai ști când aveai nevoie de ceva.

În dimineața aceea își rase tot părul de pe cap, folosind mai multe lame de unică folosință și multă cremă de ras, până ce scalpul îi rămase neted ca o minge de biliard. Își rase și sprâncenele. Genele nu erau o problemă. Oricum nu mai avea prea multe.

Pe față își aplică o cremă hidratantă cu o tentă verzuie. Era destinată estompării petelor de roșeață

de pe tenul femeilor. După ce termină, pielea lui devenise gri-gălbuie.

Se îmbrăcă în haine mult prea mari, iar pe cap își puse o șapcă mare de baseball, care se bălăngănea aproape de fiecare dată când își mișca capul. Se privi în oglinda spartă și râse.

Aceasta era imaginea pe care o căuta.

– Îmi cer scuze că te-am mințit azi-noapte.

Dawson se hotărî să își ceară mai întâi scuze. Terminaseră cina – Amelia gătea bine – și apoi savuraseră înghețată și jucaseră două ture de *Șerpi și scări*. Băieții nu prea voiseră să se ducă la culcare, dar adormiseră într-un final.

El și Amelia împărțiseră ultimele guri de vin alb. Fiindcă li se spusese să stea înăuntru, nu puteau ieși pe terasă, deși ar fi preferat asta. Luaseră vinul în camera de zi și se instalaseră confortabili pe scaune.

Aveau obloanele deschise și luminile stinse. Precauția semiîntunericului se datora doar în parte aspectelor legate de siguranță. De fapt, doreau să obțină măcar o iluzie a intimității.

– Dacă mi-ai fi spus ce ai în cap, te-aș fi oprit.

– Ai fi *încercat*, spuse el. Nu voiam să mă cert cu tine pe tema asta. Am acționat cum am crezut că e mai bine.

El sorbi din vin. Ea făcu de câteva ori înconjurul marginii paharului cu degetul arătător. Nu mai aveau cum să mai tragă de timp.

– Spune-mi totul, zise ea privindu-l.

– Ești sigură că vrei să știi?

– Nu, recunoscu ea. Nu sunt deloc sigură.

– Unele lucruri vor fi dureroase.

– Înțeleg asta. Dar dacă nu-mi spui, mă voi întreba întotdeauna ce a spus și cred că asta ar fi mai rău decât să știu totul.

Începu prin a-i povesti cum găsise cabana, pornind de la descoperirea Glendei.

– Mica mea expediție secretă ar fi putut să nu conducă la nimic. Dar cred că anul ăsta trebuie să-i iau

Glendei două cutii de bomboane de Crăciun. Apoi, după ce îi descrise cabana, o întrebă: Nu știai nimic despre ea?

- Nimic.

- Era o cocioabă. La început am crezut că nu e nimeni acolo. Apoi Jeremy mi-a spus că m-ar putea împușca prin ușă. Ceea ce s-a dovedit că nu era adevărat.

- Ți-a fost teamă?

- N-o să mă laud. Tremuram de frică.

- A fost o nebunie să te duci acolo. Singur. Neînarmat. Ar fi putut să te omoare din prima.

- Mi-a trecut asta prin minte, spuse el, minimalizându-și temerile. Dar contam pe egoul lui Carl. Eram convins că n-avea să reziste tentației de a vorbi cu mine.

- A mai vorbit odată cu un jurnalist, pe care apoi l-a omorât.

- Headly ți-a povestit asta?

Ea încuviință.

- N-ar fi trebuit să o facă.

- Mă pregătea pentru ce e mai rău.

El își termină vinul și puse paharul gol pe masă, indicând că ajungea la miezul problemei.

- Era aproape mort când am ajuns acolo.

Descrise starea lui Jeremy într-un limbaj clinic, impersonal, ca s-o scutească de descrierile grafice.

- Am chemat ajutoare, apoi am început să-i pun întrebări. A recunoscut că incendiul a fost pornit cu intenția de a-i omorî pe soții Wesson. Se atașase foarte mult de ei, dar cred că nu-i mai erau de folos lui Carl. A mărturisit că le-a omorât pe Darlene Strong și pe Stef. M-a rugat să-ți transmit că îi pare rău.

- Că a confundat-o cu mine?

- Că a vrut să te omoare.

Îi repetă tot ce îi spusese Jeremy în legătură cu faptul că o omorâse pe Stef din impuls.

- A spus că, dacă ar fi avut timp să se gândească să te omoare, nu ar fi fost în stare.

Ea asimilă totul, apoi, cu vocea sugrumată de emoție, întrebă:

– Altceva?

– A vorbit despre Hunter și despre Grant, spuse el detaliind discuția.

Înghițindu-și lacrimile, ea spuse:

– Și-a refuzat atât de multă bucurie.

– A fost hotărârea lui. L-a ales pe Carl în locul lor. În locul tău.

– Da, a fost hotărârea lui. Dar din păcate nu e singura persoană afectată de ea, răspunse ea privindu-l rugător. Cum o să le povestesc copiilor mei despre crimele tatălui lor? Despre Carl? Trebuie, știu că va trebui s-o fac. Dar mi-e teamă că odată ce-și vor cunoaște originile, acestea îi vor bântui și le vor dicta felul în care-și vor trăi restul vieții.

– Da, nu e bine. Și nu, nu poți să dai timpul înapoi. Însă această origine le poate orienta viața într-o direcție pozitivă. Au și o origine bună. În venele lor curge și sângele tău, și sângele tatălui tău.

Amelia dădu din cap absentă, gânditoare, însă el îi captă din nou atenția atunci când îi luă paharul de vin din mână și îl așeză pe masă lângă al lui. Apoi îi luă mâinile în ale lui.

– Amelia, tatăl tău nu s-a sinucis. Ei l-au omorât.

Când el îi termină de povestit ceea ce îi mărturisise Jeremy, ochii ei erau plini de lacrimi. Dârele lor reflectau lumina slabă care intra prin obloanele deschise, desenând dungi umede, argintii pe obrajii ei.

Își trase mâinile din ale lui și își acoperi fața cu ele, suspinând.

– Cât de cumplit pentru el. Dumnezeule, cât de cumplit!

Se deplasă ca să se așeze pe brațul scaunului ei și îi masă spatele, vrând s-o consoleze.

– Trebuia să afli și voiam să-ți spun eu. Știam că ți se va rupe inima, dar te vei și liniști. Încearcă să uiți partea cumplită. Ultimul lucru pe care l-a făcut tatăl tău a fost și cel mai bun pe care l-a făcut vreodată. A demonstrat cât de mult te-a iubit.

– Mi-a salvat viața.

El îi întoarse capul spre el și îi șterse lacrimile de pe obraji.

- Jeremy ar fi putut lua secretul cu el în mormânt. Oricât nu mi-ar plăcea să îl laud pentru ceva, mărturisirea asta dovedește că a ținut la tine. Chiar te-a iubit, cred. Știa cât de mult ai suferit pentru presupusa sinucidere a tatălui tău și voia să știi că el nu te-a abandonat. Cred că Jeremy se identifica mult cu ceea ce simți.

- Cum așa?

- Flora Stimel e moartă. Este îngropată acolo, sub cabană. O echipă de legiști lucrează acum la exhumarea trupului ei.

Citi pe chipul ei că înțelegea, iar Amelia sublinie încet:

- Mama lui.

- Da. Oricâte fărădelegi ar fi comis, Flora era totuși mama lui. Îi făcea rău să vorbească despre ea. Cred că și pe ea a iubit-o.

- Cum a murit? Când?

- Jeremy n-a mai apucat să-mi spună.

Îl privi în ochi, ca și cum încerca să îi vadă în adâncul sufletului. Apoi degetele ei îi atinseră sprâncenele, obrajii, linia maxilarului.

- Ai fost blând cu el, nu-i așa?

- Trăgea să moară.

Credea că avea să se oprească acolo, la acea simplă afirmație, dar ea îl privi în continuare ca și cum ar fi știut că avea nevoie să se explice.

- Mă gândisem că atunci când aveam să fiu în preajma lui, aș vrea să-l omor pentru tot ce a făcut. Mai ales ție și băieților. Voiam să-l urăsc. Dar era un om distrus, Amelia. Și, da, mi-a părut rău pentru el. Fiindcă și el a fost o victimă. Dacă ar fi rămas în grija cuplului care l-a crescut, poate ar fi luat-o pe alt drum. Dar Carl i-a distrus orice șansă. Jeremy ar fi putut avea o viață normală, fericită și productivă. Totul e din vina lui Carl. El e răul din povestea asta. Și intenționez să-i spun asta în față.

Ea tresări.

- Ce vrei să spui?

– Nu am de gând să renunț la ideea de a discuta cu el față în față.

– După ce e prins, vrei să spui.

El o lăsă și se duse la fereastră, privind printre lamelele obloanelor.

– Mă întreb unde s-a ascuns nenorocitul după ce și-a lăsat fiul să sângereze până la moarte.

O simți pe Amelia mișcându-se în spatele lui, dar nu se întoarse.

– Doar nu te gândești să îi dai de urmă.

– Mă îndoiesc că aș avea norocul ăsta de două ori.

– *Noroc?*

Îl luă de braț și îl întoarse spre ea cu o hotărâre care îl surprinse.

– De ce ai considera că ar fi un noroc să te întâlnești cu el? De ce ți-ai asuma un risc atât de periculos?

El își mușcă buza de jos, căutându-și cuvintele.

– De ce, Dawson? întrebă ea.

– Fiindcă am fost destul un laș. Vreau să demonstrez că pot să aud un zgomot puternic fără să mă ascund și să mă feresc. Că pot să trec peste o noapte fără pastile și băutură, fără să mă trezesc plin de o transpirație rece, cu un strigăt de moarte pe buze.

– Vrei să îți pui vitejia la încercare?

– Poți spune și asta.

Ea își ridică bărbia.

– Prostii.

– Poftim?

– Nu cred asta nici măcar o clipă. Nu trebuie să-ți demonstrezi curajul, nici măcar față de tine însuți. Dacă n-ai fi reacționat exact cum ai făcut-o atunci când a fost împușcat Headly, și eu aș fi rănită sau moartă. Nu te-ai ferit. Ai preluat comanda situației. Ți-ai dat seama din ce direcție veneau împușcăturile, chiar dacă m-ai împins pe mine la pământ, iar apoi te-ai dus să vezi ce s-a întâmplat cu Headly. Poate nici măcar nu-ți aduci aminte, dar le-ai spus oamenilor care veneau în fugă exact ce să facă, iar ei te-au ascultat fiindcă ai reacționat corect într-o situație de urgență. Așa că nu încerca să mă minți că te-ai

dus să prinzi un balaur numai ca să ți se recunoască vitejia. Poate ca să câștigi un Pulitzer. Despre asta e vorba?
-Și dacă ar fi vorba despre asta?
-Ar merita să-ți riști viața pentru un premiu?
El își trecu degetele prin păr.
-Nu are nici o legătură cu un nenorocit de premiu.
-Atunci pentru ce anume merită să-ți riști viața?
El nu spuse nimic.
-Dawson?
-Ce?
-Spune-mi.
-Ce?
-Ce anume vrei?
Rămaseră acolo, înfruntându-se, respirând greu, nervoși.

Apoi el o trase către el și începu să o sărute cu o nevoie atât de crâncenă încât se alarmă. Dar nu suficient încât să se oprească. Mai ales că ea îi răspunse cu aceeași pasiune. Ca și cum teama acumulată, disperarea și dorința fuseseră descătușate simultan, în proporții egale, se sărutară înfometați.

Dar el nu-și pierdu complet capul. Știind că polițiștii patrulau pe plajă și supravegheau casa, o ridică în brațe și o duse într-un hol mic unde nu puteau fi văzuți. O așeză cu spatele lipit de perete și reluară sărutul frenetic.

Fiecare instinct primar de împerechere îi îndemna să se grăbească și nu aveau să fie satisfăcuți până la posesia totală. Peste numai câteva secunde, el îi trase tricoul pe cap. Probabil că sutienul era integrat, fiindcă sânii ei rămaseră goi. Îi prinse în mâini modelându-i, frecându-și buzele de sfârcul ei până ce acesta se întări, sugându-l apoi cu patimă.

Ea se luptă cu nasturii șlițului lui, iar mâna ei îl căută, degetele ei strânseră ușor, urcând până ce degetul ei mare ajunse în vârf, apăsând...

-Dumnezeule, făcu el gâfâind de plăcere și apăsându-și capul de perete, peste umărul ei, străduindu-se să nu își dea drumul. Așteaptă, așteaptă.

Materialul fustei ei păru uşor ca văzduhul atunci când îşi strecură mâinile pe dedesubt. Degetele lui trecură de bariera de dantelă. Era moale şi caldă şi umedă. Îi îndepărtă rapid lenjeria, ca să îi poată savura feminitatea fierbinte, mătăsoasă, minunată. Ea se apăsă pe degetele care o explorau, îi pronunţă numele, şopti:

– Mai mult.

El o ridică astfel încât să îi înconjoare coapsele cu picioarele şi pătrunse în ea întreg, complet, fără precauţie. Apoi s-ar fi oprit ca să-şi ceară scuze pentru impetuozitate, ar fi rămas acolo, în ea, astfel încât amândoi să aibă timp să-şi revină, să respire. Dar ea se mişcă deasupra lui şi îi căută gura cu a ei, murmurând un noian de cuvinte care îi demonstrau propria dorinţă.

O făcu a lui. Îi dădu, îi luă, îi spuse cu fiecare atingere ceea ce nu îi putuse comunica prin cuvinte, îi transmise ce simţise din clipa în care o văzuse intrând în sala de judecată şi ştiuse, în acel moment, că fusese binecuvântat şi blestemat deopotrivă.

Schimbă unghiul şi ritmul ca să fie mai bine pentru ea. Amelia îl prinse de păr şi îi strânse şoldurile cu coapsele ei. Iar când orgasmul ei se descătuşă în jurul lui, el îşi dădu drumul o dată şi încă o dată şi încă o dată.

După câteva de minute, se îndepărtă cu regret. Slăbită, ea alunecă pe perete şi se aşeză pe podea. El coborî lângă ea şi o strânse în braţe. Ea îşi lipi gura deschisă de gâtul lui şi îi murmură numele. Îşi strecură mâna în cămaşa lui şi îşi lipi palma de inima lui. Gestul îl mişcă mai mult decât un alint rostit şi fu mai intim chiar decât sexul sălbatic.

Era timpul ca el să plece.

Se îndepărtă de ea şi îi trase fusta pe coapsele goale. Îi întinse tricoul pe care îl aruncase, apoi se ridică şi se închise la pantaloni. Ea rămase ghemuită acolo, privindu-l perplexă, strângând tricoul la piept.

– Ce faci?

– Plec.

– De ce?

Dezolarea din vocea ei aproape că îl făcu să se răzgândească.

-Nu ar fi trebuit să se întâmple asta, Amelia.

-Ce vrei să spui?

-Ce am mai spus și înainte. Nu poți fi a mea.

-Tocmai am fost.

-Știi la ce mă refer.

În tăcerea profundă nu se auzi decât Amelia, înghițind în sec.

-Știu că mă vrei.

-Ca pe aerul pe care îl respir.

-Atunci de ce faci asta?

Se îndepărtă de ea, îndreptându-se către camera de zi și apoi către ușa care avea să îl ajute să păstreze distanța.

-Fiindcă ai avut deja parte de un nenorocit egoist care aproape că ți-a distrus viața. Nu am de gând să fiu eu al doilea.

capitolul 26

Dawson deschise ușa rezervei lui Headly și privi înăuntru. Pacientul stătea în capul oaselor. Era neras și nepieptănat, dar arăta mai bine. Eva îi ținea o cană de cafea, din care el sorbi printr-un pai. Apoi își dădu capul pe spate și, făcând o grimasă, se plânse că era rece ca naiba.

-Bucură-te că poți să înghiți, spuse ea. Și să respiri fără ventilator. Dacă glonțul ar fi afectat alte vertebre...

-Știu, știu, spuse el morocănos.

-Ești din ce în ce mai sarcastic, spuse Dawson intrând. E un semn bun.

Eva îl salută veselă. Headly nu chiar. După un schimb de amabilități, de genul „Cum ai dormit?" și așa mai departe, Headly ajunse la problema mormântului Florei.

-Am vorbit cu Knutz acum câteva minute. Încă nimic. Ar fi fost un coșmar să încerce să aducă lumină

acolo azi-noapte, așa că au început exhumarea abia în dimineața asta.

– Cât timp crezi că va dura până ce vei afla ceva?

– Greu de spus. Până ce nu încep să sape, nu au cum să știe ce vor găsi. Merge încet fiindcă trebuie să aibă grijă să nu compromită sau să distrugă dovezile. Nu se știe dacă se va putea stabili cum a murit, dacă era bolnavă sau dacă a murit din altă cauză – totul depinde de cât timp e îngropată.

Subiectul nu părea să îi surâdă Evei. Încercă să îi bage pe gât lui Headly suc de mere dintr-o cutie, dar bărbatul reacționă ca și cum i-ar fi dat să bea mătrăgună. Puse cutia la loc pe tavă, apoi îndepărtă căruciorul de pat. O roată se agăță în maldărul de fire de pe podea. Dawson făcu semn către fire.

– Urmărește cineva unde merge fiecare fir?

– Sper că da, mormăi Headly. Poate în loc să injecteze o substanță o scot sau invers.

Eva eliberă roata și îndepărtă căruciorul de echipamente, monitoare și accesoriile pentru alimentare intravenoasă. Apoi se așeză pe marginea patului și îi făcu lui Dawson semn către scaun.

– Mulțumesc, dar stau bine în picioare.

– Ești bine? întrebă Headly. Te foiești de parcă ai avea râie.

Era adevărat. Era agitat, așa cum fusese toată noaptea. Știuse că nu se punea problema să doarmă, dar când se întorsese la hotel se întinsese pe pat și încercase cel puțin să-și odihnească trupul obosit. Peste câteva minute se ridicase din nou și începuse să se plimbe prin cameră fără vreun scop sau rost, poate numai ca să îndepărteze amintirea deziluziei Ameliei, a durerii pe care i-o provocase când plecase. Îi făcea un bine, dar pentru asta fusese nevoie să o umilească și îi părea rău.

Headly îi întrerupse gândurile neliniștitoare.

– Hai, dă-i drumul. Care-i problema?

Eva puse mâna pe brațul soțului ei, ordonându-i fără cuvinte să se potolească. I se adresă lui Dawson:

-Ieri când ai plecat de aici te duceai să o vezi pe Amelia.

-Aha.

-Cum se simte?

-E bine. Are sentimente amestecate în legătură cu Jeremy. Voia să știe totul, dar îi era teamă să audă detaliile.

-I-ai spus totul?

-Da.

-Și despre tatăl ei?

-Asta a fost cel mai greu.

-Cum a reacționat?

-Așa cum mă și așteptam. S-a cutremurat când a auzit cum a fost torturat. Dar a fost recunoscătoare că i s-a confirmat că nu și-a luat viața.

-Dumnezeule, spuse Eva cu tristețe, femeia asta tânără a trecut prin prea multe.

De parcă el nu știa asta. De parcă el nu se purta ca un cavaler tocmai ca s-o scutească de mai multe necazuri. Nu spuse asta, doar făcu o mișcare din umeri ca să arate că era de acord: Amelia suferise foarte mult.

Eva așteptă ca el să dezvolte problema, însă Dawson nu o făcu. Femeia se ridică și începu să aranjeze lucrurile prin cameră: prosoapele curate pe care le lăsase o infirmieră lângă chiuvetă, un buchet de flori trimis de la biroul lui Headly din Washington, un teanc de formulare de asigurare medicală. Nici unul dintre aceste lucruri nu avea nevoie de atenția ei. Încerca să pretindă că nu voia să se amestece, că era o conversație spontană și lejeră. Desigur, Dawson știa mai bine.

-Ce făceau băieții? întrebă ea.

-Bine. Nu știau nimic despre tatăl lor. Deocamdată. Așa și trebuie să fie.

Deși nu era într-o stare prea bună, i se contură un zâmbet în colțul gurii.

-A trebuit să le dau o lecție de biologie.

Le povesti anecdota, iar Eva și Headly râseră.

-După cină, Amelia i-a lăsat să își orneze singuri înghețata și a ieșit o mare harababură fiindcă s-au mânjit

cu toate ingredientele, inclusiv cu gem de mure. Au făcut mizerie, dar cred că pentru ea a fost important să îi lase să se distreze aseară. Având în vedere... întâmplarea de ieri.

Cei trei tăcură pentru o clipă, iar Eva îndrăzni să întrebe:

– I-ai explicat de ce te-ai dat atât de tare peste cap să îi găsești pe Carl și pe Jeremy?

– Am vorbit și despre asta.

Îl priviră, așteptând mai mult, dar el nu dezvoltă. Eva insistă, iar chipul ei melancolic, misterios părea desprins dintr-o carte poștală.

– Amelia e o mamă excelentă.

– Așa e, răspunse Dawson dregându-și vocea.

– Și e o persoană atât de blândă. A fost foarte drăguță că a stat cu mine în acea primă noapte cumplită.

– Așa e.

– Am vorbit ca două prietene de demult, nu ca două femei care abia se cunoscuseră.

– Hmm.

– Mi-a spus că băieții o tot întreabă despre școală, fiindcă știu că începe săptămâna viitoare. Nu știe cum să le spună că s-ar putea ca ei să nu se întoarcă la școală odată cu ceilalți copii. Vor o casă cu curte, ca să poată avea un câine.

– Știu toate lucrurile astea, Eva.

Contrele cu Headly erau un element normal în relația lor. Dar niciodată nu se contrazisese cu Eva. Surprinsă de bruscheţea lui, femeia tăcu. Însă acum, că furia lui în legătură cu toată situația văzuse o cale de ieșire, izbucni pe de-a întregul.

– Știu în ce situație se află, știu că e ca naiba, dar *nu pot să fac nimic*. Ar fi greșit chiar și să încerc. Intruziunea mea nu ar face decât să le înrăutățească situația.

– Amelia nu ar considera că implicarea ta ar fi o intruziune.

– De unde știi asta?

– O faci să-și piardă capul.

El păru surprins. Văzând asta, Eva adăugă:

– Ea mi-a spus asta. Ca pe un secret. Uite că nu m-am ținut de cuvânt.

Inima lui se simți în al șaptelea cer, apoi reveni pe pământ.

– Este bine de știut, dar asta nu înseamnă nimic. Situația e...

– ... pe cale să se schimbe în curând.

Mormăitul lui Headly întrerupse zgomotul pașilor nervoși ai lui Dawson.

– De ce spui asta?

Headly privi către Eva.

– Poate că o să beau niște suc, dar cu gheață. Poți să-mi aduci niște gheață de la aparatul de pe hol?

Ea își încrucișă brațele.

– Ba bine că nu. Nu mă mișc de aici. Și eu vreau să aflu de ce ai spus asta.

Headly pufni, dar ea nu clipi și nici nu dădu vreun semn de retragere. Headly oftă și îl privi pe Dawson.

– Nici unul din noi nu întinerește.

– Adică tu și Carl?

El aprobă.

– Înainte, întotdeauna când simțea că ne apropiem – chiar dacă nu ne apropiam – fugea. Trecea prin nu știu câte state în numai câteva zile.

– Crezi că bătrânețea l-a făcut să devină mai lent?

– Într-un fel. A avut întotdeauna șleahta de tâlhari care l-au ajutat și l-au ascuns. Traficanți de arme, traficanți de droguri sau tot felul de șnapani care îl venerau ca pe un erou, discipoli ai dogmelor lui nenorocite. Toți erau dispuși să facă ceea ce li se cerea. Majoritatea au fost prinși și sunt în închisoare, sau au fost omorâți de alții de teapa lor sau pur și simplu au murit. Apropo, l-au găsit pe proprietarul bărcii.

– *Vată pe băț?*

– Locuiește pe cheile Floridei. Este un fel de-a spune. Are cancer la plămâni în faza a patra. O să moară în captivitate, dar, chiar dacă știe asta, nu vrea să dezvăluie nici o informație despre Carl.

Își privi mâna dreaptă așezată pe piept și își mișcă degetele ca într-un exercițiu. Dawson observă.

– Doctorul a avut dreptate.

Headly mârâi.

– Numai ca să arate cât e de deștept, aseară mi-a băgat în deget un ac care sunt sigur că se folosește la cusut saltele. M-a durut ca naiba.

Eva își dădu ochii peste cap.

– A fost o înțepătură cu un ac simplu. A înjurat atât de tare că l-au auzit și în Washington. Dar nu vrea decât să schimbe subiectul până ce veți rămâne singuri, iar eu n-o să-l las. Continuă, Gary.

Bărbatul o privi exasperat.

– Ideea e că Carl a rămas fără admiratori. Nici Jeremy nu mai e. Carl Wingert e demodat, e din altă epocă, are o istorie pe care puțini o cunosc. Voia ca infamiile lui să meargă mai departe, așa cum s-a întâmplat cu Bonnie și Clyde, cu Oswald, cu Jim Jones, cu David Koresh. Nu a atins niciodată culmile astea. Știe că i-a trecut vremea și asta îl roade cumplit.

– Ce crezi că o să facă? întrebă Dawson.

– O să-și pregătească o ieșire spectaculoasă din scenă. Acum mai are prea puține de pierdut, însă i-a rămas un orgoliu enorm. Nu îi va păsa dacă nu supraviețuiește, atât timp cât ne lasă cu o impresie de lungă durată. Făcu o pauză, apoi adăugă: Knutz a anunțat deja Securitatea.

– Scuzați-mă, domnule. Pot să vă ajut?

Infirmiera era tânără și drăguță și bucuroasă să vină în ajutorul unui bătrân senil. Avea un halat mov. Pe ecusonul prins la buzunarul de la piept se vedea emblema Universității din Georgia.

Carl își așeză mai bine șapca de baseball, ca și cum era conștient că nu mai avea deloc păr, însă de fapt voia să-și ascundă chipul de Dawson Scott, care se afla la capătul holului, vorbind cu o femeie atrăgătoare, între două vârste. Carl bănuia că era soția lui Headly.

Venise să cerceteze spitalul, să memoreze cum era împărțit, să observe unde erau alarmele de incendiu

și ieșirile de urgență, să planifice în ce fel avea să ajungă la Headly și să pună capăt o dată pentru totdeauna rivalității dintre ei.

Ironia sorții era că, în momentul în care coborâse din lift la acest etaj, prima persoană pe care o văzuse fusese Dawson Scott. Se pregătise să se întoarcă în lift și să plece cât mai repede, dar se răzgândise într-o fracțiune de secundă.

Nu mai era Bernie. Dacă Dawson nu îl privea foarte de aproape, se îndoia că l-ar fi putut recunoaște pe bărbatul care, în urmă cu numai o săptămână, era suficient de sprinten încât să lanseze un zmeu pe plajă. Noul său aspect era atât de realist, încât aproape se convinsese și el că era un pacient suferind de cancer, ale cărui perspective nu erau prea bune.

Deghizarea era perfectă. După o privire la o persoană într-o stare atât de gravă, oamenii se uitau de regulă în altă parte, uneori din milă sau din respect pentru intimitate, alteori dintr-o teamă irațională să nu se contagieze, însă întotdeauna, întotdeauna, cu reticență. Într-un spital, avea să fie practic invizibil. Zâmbi stânjenit către asistentă.

– Cred că se vede că m-am rătăcit. M-am dat jos din lift cu un etaj înainte de cel la care trebuia să cobor. Prietenul meu e la patru.

– De regulă liftul nu merge pe o distanță prea mare, spuse ea surâzând și aplecându-se să miroasă florile pe care le ținea el mână. Acestea ar trebui să-l înveselească pe prietenul dumneavoastră.

Cumpărase buchetul de la o vânzătoare din holul de la primul etaj, apoi se dusese cu el în toaleta bărbaților. Acum, lângă tulpinile florilor, în hârtia verde, era ambalat și un revolver cu șase gloanțe, pe care să-l poată folosi în cazul în care deghizarea nu era cât de eficientă și-ar fi dorit. Ținea degetul arătător pe trăgaci.

– Îmi place combinația de culori, spuse el.

– Sunt foarte frumoase, răspunse infirmiera bătându-l pe umăr. Să aveți o zi frumoasă.

Se pregătea să plece, când el o reținu.

– Staţi aşa, acela nu e ziaristul care a apărut la ştiri?

Ea urmă direcţia pe care o indica bărbia lui.

– Dawson Scott, şopti ea aplecându-se. Noi, toate asistentele, credem că arată tare bine.

Carl chicoti.

– Probabil şi eu aş crede dacă aş avea vârsta dumneavoastră. Şi, desigur, dacă aş fi fată.

Ea râse.

– Ce caută aici?

– Aţi auzit de agentul FBI care a fost împuşcat? Sigur că aţi auzit. Toată lumea a auzit. Ei bine, Dawson Scott e finul lui.

Toată fiinţa lui Carl rămase nemişcată preţ de câteva secunde. Apoi inima începu să-i bată de emoţie. Deci asta era. Acesta era motivul pe care Carl îl simţise, însă pe care nu-l putuse desluşi. De când Dawson Scott se mutase lângă Amelia, avusese senzaţia că nu era numai un jurnalist pe urmele unui articol bun. El şi nenorocitul de Headly erau practic rude!

În şoaptă, prefăcut, Carl exclamă:

– I-auzi ce chestie!

Infirmiera naivă îi căzu în plasă şi povesti mai departe voioasă:

– Mi s-a spus că domnul Scott nu era cu mult în urma ambulanţei care l-a adus pe domnul Headly la urgenţă. A rămas până noaptea târziu, până ce domnul Headly a ieşit din operaţie. Am presupus că a rămas în preajmă din politeţe, fiindcă era cu domnul Headly când a fost împuşcat. Dar apoi a venit aseară şi a rămas timp de mai bine de o oră. După ce a plecat, i-am spus doamnei Headly – femeia cu care vorbeşte el acum – că a fost tare drăguţ din partea lui să se intereseze. Atunci mi-a explicat relaţia lor. Îl cunosc de când s-a născut.

– Hmm.

Lui Carl i se părea că cei doi se certau. Ea vorbea, iar Scott dădea din cap că nu. Apoi ea întinse mâna şi îi atinse obrazul. El îi luă mâna şi o sărută. Infirmiera spuse visătoare:

– Vedeţi cât de apropiaţi sunt.

– Da, văd. Chiar văd. Pentru ea trebuie să fie de mare ajutor să-l aibă aici.

– Și ea mi-a spus același lucru, dar nu trebuie să ne lăsăm păcăliți de aparențe. E o femeie extrem de rezistentă. Ne ține pe toți în priză, glumi ea. Se ține ca scaiul de domnul Headly și pleacă de la spital numai ca să facă duș sau să-și schimbe hainele. Când pleacă, doi bodyguarzi merg cu ea. De parcă ar fi J. Lo sau vreo vedetă.

– Bodyguarzi?

– În caz că bărbații care au încercat să-i omoare soțul o vor urmări pe ea. Mă rog, de fapt *bărbatul*. Erau tată și fiu, iar fiul a murit ieri. Oh, a venit liftul. O să-l țin ca să puteți urca.

În timp ce urca șchiopătând, Carl își duse mâna în partea de jos a abdomenului și tresări. Ea îl întrebă dacă era în regulă.

– Mi-au scos prostata acum câteva săptămâni. Încă mă mai înțeapă.

Buzele ei se strânseră într-o grimasă de simpatie.

– O să fie mai bine.

În timp ce ușa se închidea, el îi făcu cu ochiul.

– Deja e mai bine. Iar dumneavoastră mi-ați fost de mare ajutor.

În timp ce Dawson era plecat, camerista îi aranjase camera. Mereu dădea aerul condiționat la maximum atunci când pleca. De fiecare dată când se întorcea, Dawson trebuia să-l dea la un nivel cât mai mic.

Luă o sticlă de apă de patru dolari din minibar și comandă un sendviș la room-service. Harriet îl promovase de pe lista neagră la grupul de vedete. La recepție îl informaseră că toate cheltuielile erau acoperite de NewsFront. Când sosise în seara precedentă, în cameră îl aștepta o sticlă de șampanie rece. Acum spumantul nedeschis se încălzise în frapiera cu gheață topită.

CNN și toate posturile principale de televiziune vorbeau despre povestea dramatică din cabana dărăpănată de pe marginea mlaștinii sărate. Dawson îi evitase cu succes pe reporteri. În dimineața aceea își deconectase

telefonul din camera de hotel, după ce operatoarea de la centrală îi ignorase solicitarea și continuase să îi transmită apeluri de la corespondenți care nu voiau să vorbească decât un minut cu el.

Harriet aflase totul cam atunci când el era pe feribot și se îndrepta către insulă. Atunci, noul lui telefon mobil – pe care îl cumpărase de la un supermarket – începuse să primească mesaje. Îi păruse rău că îi dăduse acest nou număr și nu se deranjase să citească mesajele decât atunci când se întorsese la Savannah. Primele fuseseră vesele. Peste noapte, deja deveniseră absurde.

Își privi laptopul neglijat de pe măsuță. În seara precedentă, după ce plecase de la Amelia și se întorsese în camera solitară, intenționase să scrie. Cele mai bune articole pe care le scrisese se datoraseră întotdeauna unor răni emoționale încă vii. Din acest motiv avea o relație de dragoste și ură cu meseria lui.

Emoțiile lui nu fuseseră niciodată atât de tensionate ca în acea seară. Idealul era ca impresiile și sentimentele lui în legătură cu Jeremy Wesson să fie notate cât timp erau încă proaspete. Deschisese calculatorul și pusese degetele pe tastatură, sperând că pregătirea familiară avea să-l ajute să pornească mai repede. Dar nu reușise să scrie nici măcar un cuvânt. Nu se putea gândi la o formulare care să nu trivializeze gândurile și sentimentele care îl încercau până în măduva oaselor. Și își dădu seama că nu va scrie niciodată.

Acum se așeză pe marginea patului și o sună pe Harriet. Înainte ca ea să înnebunească cu totul, trebuia să afle. Femeia răspunse după numai câteva secunde.

– Oh, Dumnezeule, *Dawson*!

Aproape că țipa.

– Bună, Harriet.

– Am orgasme multiple.

– Felicitări. Cred că e prima dată.

– Dă-i înainte, jignește, ca de obicei. Te iert. Te iert pentru toate lucrurile urâte pe care mi le-ai spus vreodată. Spune-mi, cum naiba ai reușit să-i găsești atunci când FBI a eșuat? A fost Glenda? Ea te-a ajutat să ajungi

la cabana aceea? Nu vrea să-mi spună nimic, dar bănuiesc că ea a fost. Așa-i?

– Nu o să scriu articolul.

O stea în cădere n-ar fi provocat un asemenea șoc. Pentru câteva clipe interminabile se lăsă tăcere.

– Azi nu e 1 aprilie, Dawson.

– Nu glumesc. Nu pot să scriu articolul.

– Despre ce vorbești? Tu ai *trăit* articolul. Tu *ești* articolul.

– De asta nu vreau să-l scriu. De asta nu pot.

– Bine, bine, fie ca tine. De ce nu poți?

– Sunt prea aproape de poveste.

– Ești aproape de orice poveste. Ne înnebunești pe toți cu cât de aproape vrei să ajungi. E ceva normal la tine să nu scrii un articol decât dacă ești acolo cu trup și suflet.

– Acum e altfel.

– Cum?

– Pur și simplu.

– Nu ajunge. În ce fel e altfel?

– Omul a murit în brațele mele, Harriet.

Asta o făcu să tacă, dar nu pentru mult timp. Oricum, vocea ei se mai înmuie.

– Știu că trebuie să fi fost groaznic.

Dawson și-o închipui mângâind o pisică după ce țipase la ea fiindcă scuipase un ghemotoc de păr.

– Dar ai scris despre soldați care au murit răniți. Pe unii i-ai intervievat cu câteva ore înainte să moară.

– Nu mă uitam în ochii lor în clipa în care și-au dat ultima suflare.

Își aminti cum își smulsese gulerul cămășii din mâna inertă a lui Jeremy și închise ochii, vrând să blocheze imaginea. Își propti cotul pe genunchi și își odihni fruntea în palmă.

– Uite, nu mă aștept să înțelegi de ce e altfel. Pur și simplu e altfel.

– Atunci o poți considera o oportunitate unică. O șansă să-ți depășești limitele. A fost o experiență

cumplită, dar ai ieşit din ea cu o nouă perspectivă asupra vieţii. Spune-i şi cititorului ce ai aflat.

Acum devenise mămoasă - „Ştiu că te-ai lovit rău, dar trebuie să te ridici, să mergi mai departe. Am mare încredere în capacitatea ta de a-ţi reveni".

- Nu este o experienţă despre care să vreau să spun cuiva.

- Poate nu chiar acum. Este încă prea proaspătă. Mai stai câteva zile să-ţi revii. Linişteşte-te. Ia-ţi tot timpul de care ai nevoie. Apoi, după o secundă sau două: Dar dacă aş avea textul final, să zicem până la sfârşitul lui octombrie, aş putea să-l strecor în...

- Nu o să fie un articol despre asta, Harriet. Nici în octombrie, nici altădată. Oricum, nu scris de mine. Dacă vrei să trimiţi pe altcineva...

- Nu îl poate scrie altcineva.

- Ghinion.

Auzi cum ochelarii ei se izbiră de mapa de piele de pe birou. Era nervoasă.

- Dawson, de ce-mi faci asta?

- De ce-ţi fac asta?

- E vreo răzbunare bolnavă fiindcă am fost promovată în locul tău?

El râse.

- Nu te flata, Harriet. Asta nu are nici o legătură cu tine.

- Bine, bine, înţeleg. Aha! Vrei să fii stimulat. Destul de corect. Cred că pot să conving conducerea să primeşti o primă pentru acest articol. Nu pot să garantez, dar am să încerc. Însă pot să-ţi garantez că va fi articolul de pe copertă.

- Nu va fi nici un articol.

- De acum înainte n-o să-ţi mai spun despre ce să scrii.

- Adică nu mai trebuie să scriu despre oameni orbi în baloane?

- Poţi să scrii despre orice îţi doreşte inima, iar asta e o concesie uriaşă din partea mea. În schimb, te rog să-mi dai între trei mii cinci sute şi patru mii de cuvinte.

– O să-ți dau cinci.
– Cinci mii?
– Cinci cuvinte. Vrei. Înapoi. Sticla. De Șampanie?
Ea îi închise. Nici că putea găsi un moment mai bun, fiindcă îi sosise sendvișul de la room-service. Dar când deschise ușa, nu dădu cu ochii de pâinea cu friptură.

capitolul 27

– Deja m-am făcut de râs în fața ta, spuse Amelia. Dar aș prefera să nu mă fac de râs și în fața lor, adăugă arătând cu capul într-o parte.
Dawson ieși pe hol. Puțin mai încolo, doi polițiști în uniformă îi priveau din ușa deschisă a liftului. O privi din nou pe Amelia.
– Ce s-a întâmplat?
– Nimic, dacă mă inviți înăuntru.
El se dădu la o parte. Ea le mulțumi din priviri polițiștilor care insistaseră să o însoțească atunci când își exprimase intenția de a merge la Savannah. Închise ușa și trase zăvorul, apoi se întoarse către Dawson.
– Am crezut că erau de la room-service, spuse el.
– Ești dezamăgit?
– Surprins. Unde sunt Hunter și Grant?
– I-am lăsat la casa de pe plajă pe mâini bune. S-au împrietenit cu polițista.
Conversația muri acolo. Ea înaintă în cameră și privi în jur. Când văzu găleata cu gheață și șampania, întrebă:
– Cu ce ocazie?
Complet uluit, el spuse:
– Amelia, ce faci aici?
– Cred că a fost o impoliteţe din partea mea să nu sun mai întâi, însă...
– Dă-le încolo de maniere, spuse el nerăbdător. De ce ai venit? Am crezut că sunt ultimul om de pe pământ pe care ai vrea să-l vezi după ce s-a întâmplat azi-noapte.
Se priveau în ochi, iar amintirile acelei întâlniri explozive încă erau vii pentru amândoi. Dorința, căutările

frenetice, mâinile ei, gura lui, împreunarea insistentă, extazul climaxului simultan.

Dintr-odată el se încruntă îngrijorat.

– Nu te-am rănit, nu?

– Nu.

– Atunci e bine. N-am fost prea...

– Stăpânit. Nu, nici eu.

– Voiam să spun delicat.

– Un cuvânt mai bun. Tu eşti scriitorul.

Conversaţia muri din nou.

El întoarse capul într-o parte, nevrând să o privească.

– Dacă te îngrijorează faptul că ai putea rămâne însărcinată, nu o să se întâmple. Am făcut o vasectomie la 22 de ani.

Informaţia era atât de neaşteptată, încât nu ştiu cum să reacţioneze. Într-un final spuse:

– La 22 de ani? Este o vârstă foarte fragedă pentru o asemenea decizie.

– Nu-mi pare rău.

– Atunci a fost decizia corectă pentru tine.

El o privi din nou şi păru enervat că nu se luase de el, că îi refuzase şansa de a-şi apăra decizia.

– Tot nu mi-ai spus ce cauţi aici.

– N-am de gând să te las să scapi cu ultimele cuvinte pe care mi le-ai spus azi-noapte.

El se uită lung la ea, apoi dădu încet din cap.

– Ah, înţeleg acum. Clasica discuţie de a doua zi. Femeile nu pot trăi fără ea. Nu m-aş fi aşteptat la ceva atât de banal de la tine.

Replica lui o irită pe Amelia.

– Iar eu nu m-aş fi aşteptat să te porţi ca un nemernic.

El nu o contrazise, recunoscând că exact ca un nemernic se comportase. Părând stingher nu numai faţă de ea, ci şi faţă de propria persoană, se scărpină pe ceafă. Când lăsă mâna jos şi o privi, părea resemnat.

– Vrei să-ţi spun cât de bine a fost? Dumnezeule, Amelia, nu ţi-ai dat seama? Chiar trebuie să-ţi spun?

– Atunci de ce ai plecat?

– Ţi-am spus de ce.

– Mi-ai oferit un pretext. Dar motivul nu mi l-ai spus.

– Cu alte cuvinte, sunt un mincinos.

– Te rog să nu încerci să te certi ca să eviți o problemă.

– Acum am probleme?

– Chiar tu ai spus asta!

– Da, ripostă el pe același ton. Am probleme. Așa că ar trebui să mă asculți și să stai departe de mine.

– De ce, Dawson? De ce spui că mă vrei ca pe aerul pe care-l respiri, apoi mă îndepărtezi? Vreau să știu. Spune-mi acum. *De ce?*

– Fiindcă Jeremy v-a făcut viața un calvar ție și copiilor. Nu o să le fac asta nici lor, nici ție.

– Cred că Jeremy nici măcar nu suferea de stres posttraumatic.

– Poate. Dar coșmarurile *mele* nu sunt o minciună.

– Sunt dispusă să te ajut...

– Mulțumesc, dar *eu* nu sunt dispus să o faci.

– Nu ar trebui să fie hotărârea mea?

– Nu.

Ea făcu o pauză ca să-și tragă sufletul. Observă că era hotărât să n-o privească în ochi.

– Nu coșmarurile sunt de vină, nu-i așa? Asta e încă o scuză. La fel ca ideea cu singurătatea.

– Singurătatea?

– Headly a zis că...

– Ah, Headly a spus. Ai vorbit despre mine cu Headly?

– Pari un om singuratic, dar de fapt nu ăsta e caracterul tău.

– Ce naiba? Headly se pricepe la *caracterul* meu?

– Cred că are dreptate.

– Ce te face să crezi asta?

– În primul rând, o vasectomie la 22 de ani.

– Asta n-are nici o legătură cu discuția noastră.

– Are foarte mare legătură.

– Nu ai dreptate.

– Ba am dreptate. Dacă n-ar fi o urmă de adevăr în ceea ce a spus Headly nu ai țipa.

Dawson se întoarse cu spatele la ea și trecu de la strigăte la bombăneli.

– Unde ți-e articolul?

Se răsuci din nou ca să o privească.

– Poftim?

– O altă scuză a fost goana nebunească după un articol. Nimic nu e mai important ca articolul. Faci orice, îți riști viața în mod absurd ca să scrii articolul. Deci... făcu ea un gest către laptopul închis. Unde e?

– Nu l-am scris încă.

– Te-ai apucat măcar?

– Nu.

– De ce?

– Încă nu s-au așezat lucrurile. Nu m-am hotărât din ce perspectivă vreau să-l abordez. În plus, nu se poate încheia cu Jeremy murind singur în cabana aceea. Povestea n-o să se încheie decât cu Carl prins sau mort.

– Deci asta aștepți.

– Exact. Acesta e singurul motiv pentru care încă sunt aici.

– Ah. Ai stat pe aici atâta timp numai ca să scrii articolul.

– Așa e.

– Toată relația cu mine, cu băieții, doar un mijloc ca să-ți atingi scopul?

– Adevărul?

– Da sau nu e suficient.

– Nu mă face să te rănesc și să te jignesc.

– Deci da.

El nu spuse nimic.

– Nu făceai decât să te informezi. Te-ai apropiat de noi ca să scrii articolul.

După o clipă, el dădu o dată din cap. Ea îl privi lung, apoi spuse încet:

– Minți, Dawson.

– M-ai acuzat de nu știu câte ori că am făcut asta, că v-am folosit ca să scriu articolul.

– Și tu ai negat cu vehemență. Acum n-o să mă faci să-mi schimb părerea.

– Serios? Ba sigur că pot. Vrei să știi cât de departe aș merge pentru un articol? Am să-ți spun. Dar cred că ar fi mai bine să stai jos.

Amelia găsi un scaun și se așeză. Dawson începu să se plimbe în jurul patului cu mișcări furioase și bruște.

– Găsisem niște materiale bune în Afghanistan. Articolele creau zarvă, lumea le citea. Dar nu era destul. Voiam mai mult. Voiam viață adevărată. Așa că am convins un șef din armată să mă lase să mă duc la un post de luptă de lângă granița cu Pakistan. Un post ascuns. Când apune soarele, e întuneric până ce răsare din nou. Nu sunt lumini. Ca să se miște de la o clădire la alta, oamenii aveau cu ei lanterne roșii. Un astfel de loc. Alertă permanentă la un nivel ridicat. La acest post era consemnată o trupă. Erau separați de toți ceilalți. Nu prea interacționau cu alți soldați. Niște tipi duri. Unii mici, alții deșirați, unii zvelți, alții solizi. Când nu erau în misiune, se antrenau. Se luptau unul cu altul. Tot ceea ce făceau era foarte fizic, combativ și făceau totul împreună. Ca o haită de luptători antrenați. Erau un subiect minunat, erau ceea ce-mi dorisem. Voiam să locuiesc cu ei, să ajung să-i cunosc, să aflu ce era dedesubt. Ce îi făcea să fie soldați buni? Erau patrioți? Sau erau doar niște nemernici care voiau să se bată și asta era cea mai bună – sau cea mai proastă luptă de care dăduseră? Le plăcea de mine, dar nu înțelegeau de ce eram acolo când puteam fi altundeva, oriunde altundeva în lume, unde erau femei și băutură, cinematografe, baruri, o viață normală. Le-am subliniat că articolul pe care aveam să-l scriu merita orice sacrificiu din punctul de vedere al confortului. Dormeam în barăcile lor, vorbeam prostii cu ei, jucam pocher. Nu îi puteam însoți în misiuni, fiindcă misiunile implicau găsirea și eliminarea țintelor inamice. Plecau mai multe zile în șir și se întorceau murdari, obosiți, dornici de o masă caldă, însă întotdeauna plini de adrenalină. Misiune îndeplinită. Un terorist mai puțin în lume. Vorbeau. Și vorbeau. Erau nerăbdători să-mi vorbească despre cea mai recentă bătălie. Vorbeau unul peste altul, se întreceau

în înjurături. „Scrie asta, Dawson." „Poți să citezi asta." „Nu crede prostiile astea. Dacă vrei să știi ce s-a întâmplat, vorbește cu mine." Le câștigasem încrederea. Voiau să-mi spună povestea lor.

Se opri și se așeză pe marginea patului, privind-o.

– Apoi, în mai, au plecat mai mult timp decât de obicei. Superiorii nu-mi spuneau nimic. Nici nu mă așteptam s-o facă. Misiunea era secretă, desigur, dar de data asta se simțea o tensiune în spatele oricărei confidențialități. Aveam să aflu mai târziu că motivele erau întemeiate. Un elicopter american se prăbușise. Cei doi piloți fuseseră răniți, dar supraviețuiseră. În zonă avuseseră loc multe bătălii, iar lupta era încă în toi și piloții nu puteau fi salvați imediat pe calea aerului. Lângă locul accidentului se afla un sat. Unul dintre acele sate construite în munte. Majoritatea locuințelor erau peșteri. Oamenii erau simpli, ancorați în propriile tradiții și religii, în majoritate izolați de restul lumii. Dar sătenii i-au adăpostit pe piloți. Trupa unde stăteam eu a fost trimisă acolo ca să asigure protecție până ce putea fi planificată salvarea. Însă rebelii afgani care aveau legături cu talibanii au aflat totul și au ajuns în sat înaintea trupei. I-au executat pe cei doi piloți, apoi au început să-i pedepsească pe săteni fiindcă îi adăpostiseră. Timp de zile întregi, trupa, care trebuise să își stabilească cartierul general undeva pe un platou mai jos, i-a bombardat fără încetare, însă erau prea bine adăpostiți. Când au ieșit din ascunzătoare, au făcut-o ca să omoare un civil, iar oamenii noștri nu au avut ce face decât să privească neajutorați. I-au omorât unul câte unul, câteodată câte doi sau trei. Pe cei norocoși i-au împușcat. Unii n-au scăpat așa de ușor. Bătrânii. Copiii. Femeile, care erau...

Se opri ca să-și dreagă vocea.

– E de neconceput ce au fost în stare să le facă. Într-un final, oamenii noștri au primit asistență aeriană și au dat năvală, dar a fost o bătaie sângeroasă, cum nu se mai văzuse alta. Au eliminat o parte dintre inamici, dar mulți au scăpat. Măcelul pe care l-au găsit în sat era de nedescris.

Își îndepărtă genunchii și se uită la covorul în stare bună, dar urât, de sub cizmele lui.

– Când s-au întors la post, erau terminați. Pierderile fuseseră masive. Șase oameni morți. Cinci răniți grav. Aceștia au fost duși cu elicopterul la spitalul din Bagram. Unul a murit pe drum. Ceilalți au suferit mult. În barăci, starea de spirit era la pământ. Nu mai era nici o urmă de adrenalină. Nu mai glumeau, nu se mai înjurau, nu se mai jucau. Nu vorbeau decât când era necesar. Abia dacă se priveau în ochi. Văzuseră partea cea mai urâtă a războiului și se schimbaseră. Avuseseră o înfruntare directă cu ea și fusese cumplit. Aceasta avea să fie ideea articolului meu. Ce se întâmplă cu luptătorul când războiul nu mai e nobil și se transformă în sălbăticie? Nu este neapărat o temă originală, dar speram să pot aduce o perspectivă nouă. Doar *dacă* îi puteam convinge să vorbească despre experiența asta.

Privi în continuare în podea.

– Treptat, după îmboldiri ușoare, câțiva au început să-mi povestească. Mi-au zis că o parte dintre săteni fuseseră folosiți drept scuturi umane. Le era greu să accepte că de fapt gloanțele lor fuseseră cele care sfâșiaseră trupurile bunicilor, ale băieților, ale fetelor abia trecute de pubertate, al unei femei însărcinate.

Se opri și pentru o clipă Amelia crezu că terminase. Când continuă, vocea lui era răgușită și șovăielnică.

– Unul dintre cei pe care speram să-i intervievez era un caporal pe nume Hawkins. Un tip ca lumea din Dakota de Nord. Deștept. Lider înnăscut. Prieten cu toți. Venea din misiuni fără nici măcar o zgârietură. Îi consola pe cei care pierduseră un prieten foarte aproape. Le scria rudelor celor care muriseră, lăudându-le curajul. Într-o dimineață mă întorceam la barăci după micul dejun. Hawkins era urcat pe o culme, cu spatele spre munți, care erau la vreo trei kilometri distanță. Soarele era sus, pe cer. Stătea în bătaia soarelui și a trebuit să-mi duc mâna la ochi ca să văd cine mă striga. Mi-a zis că dacă voiam un articol trebuia să vin la el. Am început să urc. Dar terenul era plin de nisip și de pietre,

vreau să spun că e locul cel mai trist, lipsit de viață, uitat de Dumnezeu de pe lume. Am urcat cu chiu cu vai. Îmi tot pierdeam aderența și alunecam. El râdea, făcea mișto de mine, îmi spunea să mă mișc mai repede.

Își încleștă mâinile între genunchi și își studie oasele din palmă.

– Într-un final am ajuns în vârf. Soarele era orbitor. Transpirația îmi înțepa ochii. Mi-am dus mâna la ochi ca să-l pot vedea pe Hawkins. Mi-a zâmbit cald. „Vrei o poveste, Dawson?" Am răspuns: „De asta sunt aici". Îți jur, îmi dau seama cât de idiot trebuie să fi părut rânjetul meu. Clipeam des ca să-mi scot transpirația din ochi și-mi doream să-mi fi dat timp să-mi iau laptopul, și căutam în buzunarul vestei după un creion și hârtie.

Își propti coatele pe genunchi, se aplecă din talie și își apăsă degetele pe ochi.

– Hawkins și-a pus un pistol în gură și a apăsat pe trăgaci.

Îndurerată pentru el, Amelia rămase nemișcată până ce el își luă mâinile de pe față și o privi. Buzele lui formau o grimasă de amărăciune.

– Îmi primisem articolul.

– Acesta e coșmarul, spuse ea încet.

– Ultimul lucru pe care îl aud înainte de propriul meu țipăt e împușcătura.

Îi șopti numele întristată.

– Să nu-ți pară rău pentru mine.

Amelia se ridică de pe scaun și se apropie de el.

– Mă îndepărtezi din nou. Sau încerci, spuse ea întinzându-se să-i mângâie obrazul.

El se smuci, evitându-i atingerea.

– Îți mulțumesc oricum, dar coșmarul n-o să dispară cu sex din milă.

– O altă îndepărtare, de data asta a fost ca și cum m-ai fi trântit la pământ. Dar nu suficient de tare, adăugă ea așezându-se între picioarele lui. Sunt încă aici, Dawson.

El își puse mâinile pe șoldurile ei ca și cum ar fi încercat s-o împingă. Dar atunci când o atinse degetele

se încleștară din instinct, vrând să o strângă mai aproape. Peste o clipă, capul lui căzu în față. Lipindu-se de pieptul ei, șopti:

– Da, ești aici.

Ea își trecu degetele prin părul lui.

– Îți mulțumesc că mi-ai spus.

– Îmi mulțumești? făcu el, uitându-se la ea.

– Cine altcineva a mai auzit povestea asta?

– Nimeni.

– Nici Headly?

– Nimeni.

– Dar mie mi-ai spus-o. Asta mă face să fiu specială.

– Erai deja specială, spuse el arțăgos.

– Să nu mă mai îndepărtezi.

El își frecă fața de sânii ei.

– Nu vreau să te îndepărtez, Dumnezeu știe asta.

– Atunci de ce o faci? întrebă ea ridicându-i bărbia. De data asta vreau motivul adevărat.

Înainte ca el să poată vorbi, se auzi o bătaie la ușă. Amelia privi în direcția aceea.

– Room-service.

– Era și timpul.

Încă o bătaie.

– Domnule Scott?

Ea oftă.

– Tare nepotrivit moment, dar nu cred că pleacă.

Dawson vru să se ridice, dar ea îi spuse să rămână pe loc. Străbătu holul mic, descuie ușa și o deschise. Se aștepta să vadă un ospătar de la room-service cu o tavă și fu surprinsă pentru o clipă de bărbatul bizar care ținea în mână un buchet de flori ofilite.

Pe care îl aruncă imediat pe jos, rămânând cu un pistol în mână. I-l propti între coaste în timp ce o împingea în cameră. Ea se întoarse și strigă către Dawson. El sări de pe pat, dar tresări când Carl îi prinse gâtul din spate și îi sprijini pistolul de tâmplă.

– Ia uite, ia uite! O mică întâlnire cu prietenii mei de pe plajă.

Dawson își încleștă mâinile.

– Dă-i drumul, spuse el apăsat.
– De ce aș face asta?
– Fiindcă dacă îi faci rău te omor.
– Greșit. Eu te omor pe tine.
Îndepărtă pistolul de ea și îl țintì către Dawson.

capitolul 28

– Aproape că am terminat pentru astăzi. Înainte să vă predau colegei mele din tura de noapte, pot să vă mai aduc ceva?

Infirmiera era una dintre preferatele lui Headly. Totuși, răspunse morocănos:

– Un cheeseburger și cartofi prăjiți.

– Nu-mi cereți ceea ce nu pot face. Încă trebuie să țineți regim.

– Știe, spuse Eva de pe scaunul pe care răsfoia o revistă. Face pe interesantul.

Infirmiera îi înfășură în jurul brațului manșonul de la tensiometru.

– Nu vreți niște lapte degresat?

– Sau niște bourbon rece?

Ea îi eliberă brațul.

– Tensiunea a scăzut. Asta e bine.

În timp ce nota valoarea pe tabel, o întrebă pe Eva dacă rămânea și în noaptea aceea la spital.

– Nu cred că patul pliant e prea confortabil.

– Nu e rău. Pacientul, însă, e o mare durere de cap.

– Nu mai vorbiți despre mine ca și cum n-aș fi aici.

Infirmiera chicoti.

– Știu cât de dificil poate fi, deci cred că e drăguț din partea dumneavoastră că rămâneți cu el, doamnă Headly. De fapt, cred că ați sughițat astăzi mai devreme.

– Poftim? De ce?

– De la cât v-am lăudat.

– Cui?

– Unui bătrânel care aștepta liftul. V-a văzut pe hol vorbind cu domnul Scott și l-a recunoscut. Mărturisesc

că v-am bârfit un pic. I-am spus că îl știați pe domnul Scott de la naștere, că era finul dumneavoastră, dar în principal v-am lăudat că ați rămas aici, în camera domnului Headly, că nu v-ați luat aproape nici o pauză. A fost impresionat, la fel ca toată lumea.

Îi aranjă mai bine perfuzia lui Headly.

- V-ați răzgândit în legătură cu laptele?

- Nu, mulțumesc.

- Atunci eu am plecat. Să vă odihniți. Ne vedem mâine.

În timp ce ușa se închidea în spatele ei, Eva observă:

- Ce fată drăguță.

- Hmm.

Headly se așeză mai bine pe pernă și închise ochii. Era mai obosit decât lăsa să se vadă. Îl văzuse mai devreme un fizioterapeut plin de vorbe de duh și de blândețe, dar care îi aplicase torturi fizice cumplite. După cele cincisprezece minute, mâinile și brațele lui Headly erau pline de furnicături. Asta era o ușurare, dar, totuși.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Eva spuse:

- Ar trebui să faci exercițiile pe care ți le-a arătat fizioterapeutul.

- Lasă-mă să mă odihnesc zece minute.

- A zis...

- Zece minute și le fac.

- Gary.

- Eva. Dacă ești femeia cea mai populară de la etajul al treilea, asta nu înseamnă că poți să îmi comanzi.

- Se pare că am admiratori.

- Un bătrânel? Pff. Aveai deja unul.

Ea oftă.

- Ai dreptate. Cred că m-am pricopsit cu tine. În plus, părea că și Dawson îl interesa la fel de mult ca mine.

Headly se pregătea să facă o glumă în legătură cu asta când, dintr-odată, își simți mintea și corpul străfulgerate.

- Eva!

Ea aruncă revista într-o parte, sări de pe scaun și fu lângă el într-o clipită.

- Ce e? Te doare ceva?

– Cheam-o înapoi.

– Poftim?

– Asistenta, cheam-o înapoi!

Nu pierdu timpul punând întrebări, ci ieşi din cameră şi peste câteva secunde o împingea pe uşă pe femeia nedumerită.

– Cum arăta? întrebă Headly.

Ea privi întrebătoare.

– Bărbatul. Bătrânelul cu care ai vorbit despre Eva şi Dawson. A pus întrebări despre ei?

Ea încuviinţă.

– L-a recunoscut pe domnul Scott.

– Cum arăta? Descrie-l.

– Era un bătrânel, spuse ea neajutorată. Bolnav de cancer.

– Sună-l pe Knutz, îi spuse Headly Evei.

Adresându-i-se din nou infirmierei o întrebă cam ce înălţime şi greutate avea bărbatul, vârsta, cum era îmbrăcat. Până ce răspunse Knutz, Headly obţinuse o descriere. Eva îi ţinu telefonul la ureche în timp ce el spunea ceea ce aflase.

– Carl s-a deghizat într-un bolnav de cancer. Ras complet pe cap. Fără sprâncene. Haine largi şi o şapcă albastră. A fost la spital, la etajul ăsta, pe la zece şi jumătate-unsprezece în dimineaţa asta. Verifică camerele de supraveghere.

Knutz începu să îi explice că era posibil să greşească, dar Headly îl întrerupse.

– La naiba, sigur că ar fi putut fi un bătrânel cu cancer, strigă el. Dar sună a ceva ce ar fi făcut Carl Wingert şi sunt convins că era el. *Simt* că era el. Da, da, aştept. Sprijini telefonul între ureche şi umăr şi îi spuse Evei: Sună-l pe Dawson! Ai numărul nou?

Ea îşi căută telefonul în geantă şi formă numărul pe care Dawson însuşi îl introdusese în memoria telefonului.

– Spune-i că e o ameninţare gravă, adăugă Headly. Să nu facă pe deşteptul.

Asistenta plângea şi îşi frângea mâinile.

– Dacă am greşit cu ceva, îmi pare rău. Doar vorbeam.

– Să nu-ți pară rău, spuse Headly.

Fetei aproape că i se făcuse rău și știa că dacă ar fi insistat așa cum ar fi dorit probabil ar fi leșinat și n-ar mai fi aflat nimic de la ea.

– Ai aflat cum îl cheamă? spuse el pe un ton mai blând.

Ea făcu semn că nu.

– Ți-a spus unde locuiește?

– Nu.

– Unde se ducea?

– Îi... îi ducea flori unui prieten bolnav și coborâse din greșeală la alt etaj.

Pe naiba prieten bolnav, se gândi Headly. Făcea recunoaștere în spital.

– Te descurci minunat, drăguțo. Acum ia-o de la început și spune-mi exact ce ai spus tu, ce a spus el, cât de bine îți aduci aminte.

Ea relată conversația de-a fir a păr, dar nu încheie.

– El... nu știu cum să descriu asta.

Headly îi observă ezitarea.

– Să descrii ce? Ce a zis?

– A tresărit cumva când i-am spus că Dawson Scott este finul dumneavoastră. Știți? Ca și cum s-ar fi aprins o lumină.

Headly se uită către Eva, care ținea în mână telefonul, la fel de speriată și de supărată ca Headly.

– Intră direct mesageria vocală.

– Ce dezamăgire, spuse Dawson, privind-o pe Amelia, dorindu-și ca ultimul lucru pe care avea să-l vadă să fie chipul ei, nu rânjetul victorios al lui Carl Wingert.

Dar Carl nu apăsă pe trăgaci. Remarca lui Dawson îi stârnise curiozitatea, așa cum, de altfel, și sperase.

– Dezamăgire?

Dawson se uită către criminal.

– La urma urmei, nu sunt sigur că meriți vreun articol.

– De asta te-ai dus la cabană? Sperând să îmi iei un interviu?

Dawson își dădu seama că ideea îl atrăgea.

– Un interviu cu celebrul Carl Wingert. A trebuit să mă mulțumesc cu un interviu cu Jeremy în schimb. Acum mă gândesc că poate el era subiectul potrivit.

– Vai. Mă simt atât de jignit.

– Nu mai ești la fel de impresionant, Carl. Mă omori pe mine, o omori pe Amelia. Ăsta e marele tău final? Îmi pare rău să ți-o spun, dar e un final prea banal pentru o carieră atât de ilustră.

Fără părul alb și sprâncenele stufoase care să-i îmblânzească chipul, zâmbetul lui Carl era unul cu adevărat plin de răutate.

– Cine spune că moartea ta o să fie finalul meu?

– Crezi că o să poți să ne împușți pe amândoi și apoi să fugi de aici?

– Da. Așa cum am și intrat, în timp ce paznicii ei flirtau cu fetele de la recepție. Nimeni nu e atent la un bătrânel bolnav.

– Inteligentă deghizare.

– Mie-mi spui.

– Dar nu prea ieșită din comun.

– Am și alte planuri care nu te includ pe tine.

– Hunter și Grant? întrebă Amelia înlăcrimată, vorbind pentru prima dată. O să-i iei și pe ei?

– Ei, pe naiba. Ce să fac cu niște copii?

– Dar am crezut... am crezut că pentru asta a fost totul. Tu și Jeremy i-ați înscenat moartea ca să-i puteți lua pe băieți și nimeni să nu creadă vreodată că i-a luat tatăl lor.

– Ăsta era scopul lui Jeremy, nu al meu.

– Ar trebui să-și iubească nepoții ca să-i vrea, Amelia, spuse Dawson. Iar el nu iubește pe nimeni.

– N-am nimic împotriva băieților. Nimic personal nici împotriva ta, îi spuse Ameliei înghiontindu-o.

Dawson prinse ideea din zbor.

– Căsătoria ei cu Jeremy, sindromul post-traumatic prefăcut, divorțul, toate erau esențiale pentru planul tău, nu-i așa?

„Vorbește în continuare. Distrage-l. Mângâie-i egoul. Roagă-te să se întâmple un miracol."

– Așa e. Tu, Amelia dragă, ai fost importantă în anumite momente. Dar nu mai am nevoie de tine. Grație confesiunii lui Jeremy de pe patul de moarte, idiotul ăla a fost exonerat de orice vină.

– Dacă totul ar fi mers bine, dacă polițistul nu l-ar fi împușcat pe Jeremy și Willard ar fi fost condamnat la moarte, tu și Jeremy ați fi fost liberi să provocați haos, spuse Dawson. Ăsta era planul, Carl?

– Bravo, ai nimerit.

– Da, dar ca să înțeleg mai bine, cum trebuia să funcționeze totul? Nu mai vezi bine, ai probleme la șolduri. Cred că tu ai fi rămas în umbră și ai fi conceput idei de a fura, de a distruge, de a omorî, în timp ce Jeremy ar fi făcut toată munca și și-ar fi asumat toate riscurile. N-am dreptate?

– Ce riscuri? Era perfect, se lăudă el. Nimeni n-ar fi bănuit că un mort, să zicem, a aruncat în aer un autobuz plin cu soldați.

– Hmm, făcu Dawson ca și cum înțelegea. Dar lucrurile au luat-o pe arătură când Jeremy a devenit nervos, nerăbdător, a omorât-o pe Stef și a lăsat o amprentă. Asta a fost o greșeală majoră. Dintr-odată, Jeremy Wesson nu mai e mort.

Carl nu spuse nimic, dar Dawson își dădu seama că atinsese un punct sensibil. Degetul de pe trăgaci tremura.

„Vorbește repede."

– Jeremy nu avea inteligența ta, Carl. A încercat să fie nemilos ca tine, dar, în cele din urmă avea o conștiință. A murit vorbind despre copiii lui. Părându-i rău pentru felul în care o tratase pe Amelia. Cu ultima suflare, și-a plâns mama.

Dawson se uită în ochii lui Carl. Rămăseseră implacabili, iar pleoapele reptiliene nu clipeau.

– Tu ai omorât-o, nu-i așa?

– Ar trebui să scrii romane polițiste. Se pare că te pricepi.

– Cum a murit, Carl?

– Pneumonie. Cred, răspunse el morocănos. Avea o tuse de care nu mai scăpa. S-a agravat. Tot scuipa. Se plângea că o doare pieptul.

– Nu ai lăsat-o să cumpere medicamente.

– Tot timpul a avut probleme la plămâni. Se mai vindecase.

– Dar nu și de data asta. Așa că ai omorât-o.

– N-am atins-o nici măcar cu un deget. Boala a omorât-o.

– Dar tu ai lăsat-o acolo, nu-i așa? Ai lăsat-o în cabană, să moară singură.

– Trebuia să mă duc după provizii. Habar n-aveam că o să fie moartă când o să mă întorc.

– Ba știai, nenorocit las. Abandonul e specialitatea ta. Când situația devine albastră, fugi.

Atinsese alt punct sensibil. Chipul lui Carl deveni mai aspru, mai rece. Și încă ceva: defensiv.

– N-am lăsat în urmă pe nimeni care ar fi putut supraviețui.

– Jeremy ar fi putut. Flora ar fi putut.

– Ai terminat?

– Încă o întrebare. De ce noi?

– Poftim?

– De ce să ne omori pe noi? De ce nu arunci în aer un autobuz plin cu soldați? Presupun că ai rămas fără puteri. Fără Jeremy, nu ai nimic. Numai vorbele sunt de tine.

– Asta crezi tu? făcu Carl cu un rânjet malițios care îl făcu pe Dawson să-i înghețe sângele în vene. Ei bine, n-ai dreptate. E perfect. Vezi tu, dacă te omor pe tine, îl strivesc pe Headly.

Lui Dawson i se strânse inima. Se gândi: „Suntem morți", dar se strădui să nu lase să se vadă.

– Gary Headly? Agentul FBI pe care l-a împușcat Jeremy?

Carl râse de indiferența prefăcută a lui Dawson.

– M-am gândit să scap de nevastă-sa, dar e prea previzibil. Headly se așteaptă la asta, doar i-a pus pază. Ideea

asta e mult mai bună, rânji el din nou. *Finul* lui. Dacă te omor, n-o să treacă niciodată peste asta.

– Ai dreptate, dacă o să mă omori, Headly o să sufere cumplit. Dar ultimul cuvânt tot el îl va avea de spus.

– Nu că m-ar interesa, dar de ce crezi asta?

– Headly te cunoaște până-n vârful degetelor, Carl.

– Mă îndoiesc.

– Pe-aproape. Te-a studiat toată viața. Dar ca să-și dea seama ce fel de om ești a avut nevoie de o singură zi. Ziua dinainte de Ziua Recunoștinței din 1976.

Carl îl privi fix.

– Da, mă gândeam că asta îți va spune ceva. Headly e pe urmele tale de la Golden Branch. În ziua aceea ți-ai dovedit adevărata fire, iar opinia lui Headly despre tine nu s-a schimbat.

– De parcă mi-ar păsa de opinia lui sau de opinia cuiva.

– Câte gloanțe a încasat pentru tine omul ăla, în timp ce tu fugeai să-ți scapi pielea?

– Ar fi murit oricum.

– Nu vom ști asta niciodată.

– El știa. Îl împușcaseră în inimă, ce naiba. Chiar el s-a oferit să le distragă atenția.

– În timp ce tu fugeai. Cât de mult a trebuit Flora să te implore ca să nu-i lași în urmă pe ea și pe Jeremy?

– Nu i-am lăsat, nu-i așa?

– Dar ai vrut.

– Abia putea merge. Sângera în ultimul hal. A trebuit s-o înfășor într-un cearșaf și chiar și-așa a lăsat urme.

Ca un narcotic puternic, o mânie lentă își făcea loc în inima lui Dawson. El o primi. Voia să o simtă în tot corpul.

– În timpul confruntării și în timp ce fugeați prin pădure, cum l-ai făcut pe Jeremy să nu plângă?

– L-am drogat. Numai așa puteam să-l fac să tacă.

– Ți-ai drogat copilul. Câți ani avea?

– Unsprezece luni.

Amelia tresări de uimire. Buzele ei se depărtară într-o exclamație nerostită. Dawson îi observă reacția, dar nu-l slăbi din ochi pe Carl.

– Nou-născutul n-a scos nici un sunet.

Carl pufni disprețuitor.

– Deci l-au găsit?

– Headly l-a găsit.

– Ia te uită.

– Când a început travaliul Florei?

– Pe la miezul nopții. Încă nu se terminase când au apărut polițiștii. Tare greu a mai fost. Am crezut că n-o să-l mai scot niciodată din ea.

– Dar ai reușit.

– A trebuit să-i bag un prosop în gură ca să nu țipe.

– De îndată ce s-a născut copilul, l-ai băgat într-o gaură din podea.

– Nici nu mi-am mai adus aminte până acum.

Felul blazat în care ignora ceea ce făcuse era la fel de șocant ca însuși acel act de barbarism. Dawson înghiți în sec și trebui să se forțeze ca să continue.

– În timp ce cercetau casa...

– Nu m-au găsit pe mine, spuse el ironic.

– Dar Headly a găsit bebelușul ascuns.

– Mare cercetaș.

– Abia mai trăia. Încă era atașat de placentă.

– Mi se rupe sufletul.

– Atunci a știut că ești un gunoi de cea mai joasă speță.

– Care acum o să te omoare.

Carl apăsă pe trăgaci, dar Dawson prevăzuse asta și se aruncă la podea. Glonțul nu îl nimeri. Carl urlă înfuriat și o azvârli pe Amelia într-o parte, ca și cum ar fi fost o păpușă de cârpe.

Asta fu greșeala lui. Ea era singurul motiv pentru ca pușcașii din echipa de forțe speciale de pe acoperișul clădirii alăturate nu trăseseră încă. Acum aveau o țintă clară. Când porni focul, spărgând geamurile, Dawson se întinse ca să o acopere și să o țină la pământ. Polițiștii dădură năvală pe ușă.

Totul dură câteva secunde.

– Te-ai lovit? o întrebă Dawson pe Amelia.

Ea clătină din cap năucită.

În timp ce camera se umplea de polițiști Dawson se apropie de Carl care era întins pe spate, privind în tavan, cu ochii deschiși, ca și cum nu-i venea să creadă. Dawson îl apucă de cămașa plină de sânge și îl trase în sus. Capul chel se bălăngănea.

Dawson îl zgudui până ce ochii dezorientați îi întâlniră privirea. Cu dinții încleștați îi spuse:

– Uită-te la mine, moșule. Când o să arzi în iad, să-ți aduci aminte de chipul meu. Eu sunt copilul pe care l-ai lăsat să moară.

Jurnalul Florei Stimel – 27 noiembrie 1977

Azi ar fi împlinit un an. M-am trezit amintindu-mi în ce zi suntem astăzi și am plâns toată ziua.

Carl m-a întrebat ce naiba s-a întâmplat și când i-am amintit că azi se împlinește un an de la Golden Branch am crezut că o să-mi frângă gâtul. S-a supărat atât de tare, încât a trântit ușa cu dușmănie când a plecat. (Suntem într-un motel mizerabil din Colorado și pe peretele camerei e atârnat un cap împăiuit de vacă.)

E chiar mai bine că a plecat Carl. Jeremy are toane, cred că e adevărat ce se spune despre copiii de doi ani și despre crizele lor. Jeremy făcea zgomot și era agitat, sărea pe pat și îl lovea pe Carl din sărite. Plânsetele mele îl enervau și mai tare. Așa că e mai bine că a plecat undeva să se liniștească. Dacă tot e plecat, mai apuc să scriu în jurnal. Sunt în urmă.

Mi se pare o zi bună să mă destăinui. Inima mea e frântă. O inimă frântă chiar doare. Nu am știut asta până ce nu a trebuit să-mi las copilul în casa aceea groaznică din Oregon. Carl mi-a spus că s-a născut mort. Nu știu dacă să îl cred sau nu, dar n-am auzit niciodată copilul plângând. Într-un fel sper să fie adevărat fiindcă atunci nu m-aș mai simți atât de vinovată fiindcă am plecat și l-am lăsat acolo. Cu siguranță aș arde în focul iadului dacă l-aș fi lăsat acolo încă viu.

Mă gândesc la asta tot timpul. Cred că se poate spune că mă bântuie.

Uneori mă întreb dacă nu cumva Carl a greşit (sau m-a minţit) şi copilul era viu când am plecat. Poate l-a găsit vreun poliţist. Unde o fi acum? O fi în vreun orfelinat? Sau o fi ajuns într-o familie bună?

Dacă într-o zi ne-am întâlni şi nici măcar nu ne-am cunoaşte? Poate l-aş recunoaşte dacă ar semăna vreun pic cu Jeremy. Sau ar putea avea părul blond, ca mine. Ce culoare or avea ochii lui?

De ce-mi fac asta? E o tortură să mă gândesc cum ar arăta şi cine oare a ajuns.

Desigur, mă uit la Jeremy şi mă întreb asta şi în ceea ce îl priveşte pe el. Ce fel de viaţă e asta pentru un copil? Eu l-am ales pe Carl. Eu am ales viaţa asta. Bietul Jeremy nu are de ales. Cred că dacă şi celălalt copil ar fi trăit, şi el ar fi trebuit să se adapteze la stilul nostru de viaţă. E un gând trist. Aproape la fel de trist ca ideea că a murit înainte să poată să respire.

Şi sunt sigură că asta s-a şi întâmplat. Carl nu ar fi atât de rău încât să-mi spună că copilul e mort dacă n-ar fi fost mort.

Oriunde ar fi celălalt copil al meu, sper că sufletul lui e în pace.

Al meu nu e. Nu va fi niciodată. Nu din punctul ăsta de vedere.

capitolul 29

– Eu o să beau ceva. Vrei şi tu?

– Te rog.

– Orice vrei, e din partea casei, spuse Dawson turnând în pahare două sticle de bourbon de la minibar. Dacă e împuşcat cineva în camera ta de hotel, conducerea face tot posibilul să se revanşeze. Ca să nu mai spun cât de rău le-a părut că au uitat de comanda mea de la room-service.

După ce Carl fusese luat, Knutz le pusese multe întrebări. După ce primise telefonul lui Headly de pe patul de spital, agentul FBI pusese oameni să verifice camerele de securitate ale spitalului. Alții fuseseră trimiși să îl avertizeze pe Dawson. Acesta nu răspundea la telefonul mobil sau la cel din cameră, însă polițiștii care o păzeau pe Amelia Nolan și care se aflau în holul hotelului confirmaseră că se află în cameră și că femeia era cu el.

Knutz nu prea dorise să deranjeze o întâlnire romantică, dar atunci când un recepționer spusese că văzuse un bărbat în vârstă cu un buchet de flori intrând în hotel și urcând în lift, Knutz mobilizase o echipă de la forțe speciale.

Între timp, etajul respectiv era evacuat în liniște, în timp ce agenții din camera alăturată camerei lui Dawson folosiseră dispozitive de ascultare și confirmaseră că infractorul avea un ostatic. Pușcașii își luaseră poziția pe acoperișul unei clădiri învecinate, de unde puteau vedea în cameră. Când Carl o împinsese pe Amelia într-o parte, erau pregătiți.

După ce forțele de ordine plecaseră într-un final, Dawson fusese informat de un director nervos că aveau să îl mute în cel mai bun apartament al hotelului. Nu era de cinci stele, dar avea o zonă de living despărțită de dormitor printr-o pereche de uși de sticlă și era mai frumos mobilată decât cealaltă cameră.

Acum îi întinse Ameliei băutura ei. Ea se ghemui într-un colț al canapelei. El se așeză pe un scaun și ridică paharul ca și cum ar fi ținut un toast.

– Noroc.

Dădu paharul peste cap și îl puse pe măsuța de cafea. O privi, știind că sosise momentul deznodământului inevitabil.

– Ei, acum știi *motivul*.

Ea încuviință.

– Nu poți să spui că nu te-am avertizat să păstrezi distanța.

Se ridică și se duse la fereastră. De la etaj, se vedea că în fața hotelului încă erau parcate câteva mașini

de poliție. Presa venise și plecase, urmându-l pe Carl la spital. Era în stare gravă.

Omul pe care FBI îl căutase zeci de ani de zile fusese prins. Acum el era povestea. Nu era de mirare că toți ziariștii veneau la Savannah. Dawson Scott avea să fie o notă de subsol într-o știre și spera că așa avea să și rămână. Nici unul dintre polițiștii care mișunaseră prin camera de hotel nu îi auzise declarația. Nu îi povestise lui Knutz despre relația lui cu Carl. În afară de soții Headly și de Amelia, nu știa nimeni. Mă rog, doar Carl.

– Polițiștii se vor retrage de pe insulă dacă nu au făcut-o deja, spuse el. Tu și copiii o să fiți în siguranță.

– Tucker o să mai lase acolo câțiva ca să descurajeze presa. Numai până se mai calmează apele. Câteva zile.

– Asta e bine. Copiii sunt în regulă?

– Am vorbit cu amândoi la telefon. Sunt veseli ca niște cintezoi. Polițista îi răsfață. Mi-a spus că nu este nevoie să mă întorc în seara asta, fiindcă oricum va trebui să vin din nou în oraș.

Knutz le ceruse să se întâlnească cu el la ora nouă a doua zi ca să încheie discuțiile. Dawson se întoarse în cameră. O privi o clipă, apoi își întinse mâinile în lateral.

– Ai aflat secretul. Alte întrebări?

Ea inspiră adânc și apoi expiră încet.

– Câți ani aveai când ai aflat?

– Treizeci și șapte.

Îl privi stupefiată.

– Ai aflat abia acum?

El se întoarse la scaun și se așeză.

– Mai exact, acum opt, ba nu, nouă zile am aflat ce s-a întâmplat cu fratele meu. Știam totul despre schimbul de focuri de la Golden Branch și despre cum m-am născut eu. Carl, Flora, toate astea. Părinții mei, părinții mei adoptivi, nu mi-au ascuns niciodată originile. De când eram mic am știut că Headly mă găsise aproape mort, dar încă respirând ca prin minune. Am petrecut câteva luni într-o unitate de terapie intensivă pentru nou-născuți, apoi am fost externat. Eram sănătos. Autoritățile

nu au informat presa despre existența mea. Știi că se țin tot felul de secrete atunci când se dorește rezolvarea unei crime. Headly și agentul responsabil din ziua aceea au ținut neapărat să mă apere, să îmi apere identitatea. Eu, abia născut de Flora, am fost singurul copil găsit în casa aceea. Dar pe păturică nu era ADN-ul meu. Timp de treizeci și șapte de ani, acesta a rămas un mister. ADN-ul fusese testat și se confirmase că Flora era mama persoanei căreia îi aparținea, dar unde era copilul? Cine era copilul? Ce se întâmplase cu el? Carl și Flora nu fuseseră văzuți niciodată cu un copil, nici măcar atunci când fuseseră supravegheați la Golden Branch. Copilul a rămas un mister. Apoi, spuse el, oprindu-se ca să respire, acum nouă zile, Headly mi-a trimis un mesaj și mi-a spus să mă duc urgent la el. M-am dus. Mi-a vorbit despre un proces de crimă în Savannah. ADN-ul presupusei victime se potrivea cu mostra aceea anonimă. Fratele meu, care, potrivit lui Carl, era cu unsprezece luni mai mare, fusese găsit. Aparent, când Carl și Flora au fugit să-și salveze viața, pe el l-au luat. Pe mine m-au lăsat.

Ridică paharul gol și îl învârti, sperând să mai fie o picătură pe fund. Văzând că n-are noroc, îl puse la loc pe măsuță și se uită la Amelia.

– Când ai crescut, te-ai simțit rău știind că fuseseși abandonat?

– Nu aveam de ce să mă simt rău. Părinții mei naturali erau niște nenorociți. Avusesem mare noroc. Headly știa cât de mult își doreau un copil prietenii lui care nu puteau avea unul. S-a ocupat de adopție de îndată ce am fost externat din spital. Părinții mei m-au iubit. Eu i-am iubit. N-aș fi putut nimeri o familie mai iubitoare și mai stabilă.

– Dar?

– Dar, spuse el încet, pe măsură ce am crescut și mi-am dat seama de importanța moștenirii genetice, m-am hotărât că nimeni nu va avea parte de-a mea. Cu atât mai puțin nu o femeie care avea să aibă ghinionul de a se îndrăgosti de mine.

– Te-ai asigurat că asta nu se va întâmpla. Nu ai avut relații pe termen lung care să ducă la o căsătorie. Nu ai avut copii.

Nu deschise subiectul. Nu îi spuse despre eprubetele de spermă pe care medicul insistase să le preleve și să le congeleze înainte să efectueze procedura de sterilizare la un pacient atât de tânăr. În momentul de față, nu avea sens ca ea să știe că ele se aflau într-o bancă de spermă... în caz că se răzgândea vreodată.

– Asta explică totul, spuse ea.

– Așa e. Deci nu trebuie să mai vorbim despre asta. Situația nu se va îmbunătăți dacă discutăm despre ea. Nu mai avem ce lămuri. Așa *stau* lucrurile și nu se vor schimba niciodată. Tatăl meu natural e Carl Wingert, un criminal recunoscut. Jeremy, fratele meu, a fost soțul tău.

– Hunter și Grant sunt nepoții tăi.

– Da, spuse el zâmbind instantaneu, involuntar. Și sunt minunați. Dumnezeule, au fost momente când...

Își dădu seama ce era pe cale să spună și se opri. Ea înclină din cap întrebătoare.

– Când ce?

– Nimic.

– Când ce?

El își mușcă buza de jos, dar apoi se hotărî. *La naiba.*

– Când voiam să-i strâng tare de tot în brațe. Erau primele rude de sânge pe care le cunoșteam.

Amelia îl privi mișcată.

– Poți să-i strângi în brațe oricând vrei.

– Nu se va întâmpla asta.

– De ce?

– Vor avea destul de furcă numai din cauza originii lor. Prezența mea în viața lor nu ar face decât să înrăutățească lucrurile.

În plus, își spuse în gând, nu putea sta în preajma lor fără să stea în preajma Ameliei și nu putea sta în preajma ei fără să o dorească, iar să o dorească fără să o aibă îl făcea deja să moară încetul cu încetul.

– Sunt cumnata ta.

– Sunt conștient de asta, spuse el crispat. Am fost conștient de asta de când ai intrat în sala de judecată și lucrurile au luat-o razna.

– Ce lucruri?

– Lucruri. Totul. Stăteam acolo, aveam nevoie de o băutură, de o pastilă, îl afuriseam pe Headly că mă trimisese acolo, îmi spuneam că nu-mi păsa de soarta unui frate pe care nu-l cunoscusem niciodată. Îmi doream să fiu oriunde altundeva, numai să nu amorțesc pe banca aia tare din sala de judecată. Apoi s-au deschis ușile din spate, tu ai trecut pe lângă mine și dintr-odată m-a absorbit totul. Tu. Jeremy. Dorința. Disperarea.

– Acum ce simți față de el?

– La naiba, habar n-am. Îl urăsc pentru ceea ce a devenit, pentru ce a făcut, dar... Îi țineam capul, mă uitam în ochii lui când a murit, Amelia, spuse el întorcându-și mâinile cu palmele în sus și întinzându-le către ea. Prima dată când mă uit la el și el *moare*.

Râse amar din cauza crudei ironii.

– I-ai spus?

El dădu din cap a negare.

– Dar a fost o clipă, nu, o *fracțiune* de clipă, în care ne-am recunoscut. Ne-am legat. A fost ceva. Sau poate mi-am închipuit doar fiindcă am vrut să văd asta. Oricum, acum nu mai contează, nu-i așa?

– Pentru Jeremy, nu. Dar cred că pentru tine contează mult.

– Am făcut bine că nu i-am spus. A murit fără să știe că străinul care i-a urmărit familia îi era frate.

– Dawson, spuse ea încet, când ne-am cunoscut noi doi, nu mai eram de mult timp soția lui Jeremy. Îl credeam mort de mai bine de un an. Te deranjează atât de mult să știi că el și cu mine... Că...?

– Că ai fost a lui mai înainte? Da. Mă deranjează oarecum. Dar nu în sensul în care crezi tu.

– Ce cred eu?

– Că e o competiție sexuală, că mi-e teamă că ne vei compara. Nu e vorba de asta.

– Atunci ce e?

– Că te-am dorit pur și simplu.

– Când ar fi trebuit să fiu tabu.

– Ceva de genul.

– Cred că ne putem ierta această atracție reciprocă.

– Tu te poți ierta, fiindcă nu știai despre relația asta. Eu știam.

Spusese că nu avea de gând să vorbească despre asta, dar iată că vorbeau. Făcu un gest nerăbdător.

– Jeremy era un obstacol minor comparativ cu celălalt.

– Cu originea ta.

– Care e otrăvită.

– Hmm, strânse ea din buze gânditoare. Cred că trebuie să-i dau și pe băieți înapoi atunci.

– Poftim?

– Sunt rude de sânge cu tine, nu-i așa? Nu înseamnă că sunt la fel de nocivi ca și tine? Dacă te resping din cauza acestui defect, e logic ca...

– Nu mai spune prostii.

– Mi-ai luat vorbele din gură.

Amelia se ridică, ocoli măsuța de cafea și îngenunche în fața scaunului lui. El încercă să se ridice, dar ea îl împinse înapoi în scaun.

– O să asculți ce am de spus. Apoi poți face ce vrei, dar n-am să te las să ieși din viața mea și să îmi pară rău pentru totdeauna că nu ți-am spus asta. N-o să mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă ți-aș fi spus.

Își așeză mâinile pe pieptul lui, vrând să îl asigure de sinceritatea ei.

– Timp de luni întregi, în timpul căsătoriei și după, nici măcar nu-mi puteam închipui că aș avea altă relație. Vreodată. Nu-mi puteam închipui că voi mai dori vreodată atingerea vreunui bărbat, a oricărui bărbat. Nu mă mai vedeam simțind dorință vreodată. După ceva timp, când rănile nu mai erau atât de recente și când nici măcar copiii nu reușeau să mă facă să nu mă mai gândesc la un anumit fel de singurătate, am început să înțeleg că era nerealist să mă aștept că-mi voi petrece singură tot restul vieții. Nu sunt programată pentru o viață

de abstinență. Nu vorbesc numai despre sex, ci și despre intimitatea emoțională. Am început să-mi doresc din nou asta. Să am nevoie de asta. Treptat, am acceptat ideea că, probabil, la un moment dat, avea să intre în viața mea un bărbat care să mă facă să trăiesc din nou, cu care să împart tot ceea ce îmi dorisem să am cu Jeremy, dar avusesem. Știam că va veni, dar nu mă grăbeam. Nu aveam de gând să-l caut. Mă mulțumeam să aștept să fiu găsită. Nu știam cu ce se va ocupa un astfel de bărbat, ce interese ar fi avut, ce personalitate. Nu știam cum va arăta... până ce te-am văzut pe tine.

Îi atinse buzele, conturându-le forma cu vârful arătătorului.

– Mi-era teamă de tine și eram cumplit de supărată pe tine, dar în tot timpul cât am țipat la tine fiindcă mă spionai nu mă gândeam decât „El e. Este aici. Și e mult mai mult decât am sperat vreodată".

Ridică ușor din umeri.

– Asta e. Asta am vrut să-ți spun.

El îi prinse între degete o șuviță de păr și o mângâie gânditor, simțindu-se prea mișcat ca să poată vorbi. Apoi spuse:

– Nimeni nu mi-a mai vorbit cu atâta sinceritate. Despre nimic și cu atât mai puțin despre ceva atât de personal. Ești incredibilă.

– Mi se pare că urmează un *dar*.

– Nu un *dar*. Un *și*, adăugă el ridicând-o în picioare în timp ce se ridica și el. Ești incredibilă *și* de data asta toate hainele dispar.

În dormitor, azvârli într-un colț cuvertura de pe pat, apoi se întoarse către ea, îi desfăcu repede bluza și i-o scoase. Se luptă cu sutienul în timp ce ea îi desfăcea în grabă nasturii de la cămașă. Se îmbrățișară strâns. Doar atât. Se strânseră în brațe și savurară apropierea, senzațiile, contrastul excitant al trupurilor lor.

– Sper că nu te deranjează părul de pe piept, șopti el într-un final.

– Să mă deranjeze? făcu ea frecându-și chipul de el.

Nu se gândise vreodată că brațele puteau fi o zonă erogenă până ce Amelia nu-l mușcă ușor. Își întinse mâinile la spatele ei și îi desfăcu fermoarul fustei, care căzu pe podea. Ea îi desfăcu blugii și i-i coborî peste șolduri împreună cu chiloții, încleștându-și mâinile pe fundul lui. El se lipi de ea mai tare și zâmbi.

– Știu că ești o doamnă, dar te rog să observi.

Nu numai că observă. El nu o lăsă să ia decât vârful, dar atenția pe care i-o acordă fu mai mult decât putea suporta. După câteva clipe, afurisind și rugându-se în același timp, o ridică sus și își introduse limba în gura ei, care îi oferise o asemenea plăcere fierbinte, umedă. Ajunseră pe pat. Uitându-se la ea, își coborî capul către sânii ei.

– Impresionant.

– Ce?

Își folosi limba ca să le testeze sensibilitatea.

– În prima zi, pe plajă...

– Știam că ți-ai dat seama, gemu ea.

– Știam că știi că mi-am dat seama, dar nu mă puteam abține. De fiecare dată când adia briza, muream de dorință să-i văd așa, spuse el necăjindu-i sfârcul cu buzele.

– Încercam să fiu modestă.

– Mă rugam să vină un vânt puternic și visam la asta.

Continuă jocul până ce nu mai știa bine dacă o făcea ca s-o chinuie pe ea sau ca să se chinuie singur. Avea efect asupra amândurora. O lăsă pe spate și săruturile coborâră din ce în ce mai jos. Apoi se îndreptă ca să privească.

– Frumos, făcu el mângâind zona din jurul buricului.

– Mulțumesc.

Observă urma vagă a unei vergeturi pe șold și o trasă cu vârful degetului.

– Care dintre ei ți-a făcut asta?

– Grant.

– Și asta? întrebă el din nou, găsind încă una în șanțul unde burta întâlnea coapsa.

– Grant.

El râse.

– De ce nu mă surprinde?

Apoi trasă conturul cicatricii firave care abia se vedea sub părul moale.

– Care dintre ei?

– Amândoi. Hunter a trebuit să se nască prin cezariană și după una...

Cuvintele ei se transformară într-un geamăt ușor atunci când el își aplecă încet capul ca să o alinte și mai jos, iar limba lui începu să exploreze cu blândețe teritoriul. Ea reacționă exact cum se aștepta el. Își desfăcu coapsele, îi prinse părul, se arcui înspre gura lui, răspunse la îndrumarea mâinilor lui care o reașezau și îi șopti numele în timp ce mișcările limbii și mâinii lui o conduseră către un orgasm copleșitor. El se reașeză deasupra ei și îi privi chipul în timp ce își revenea. Amelia deschise ochii și zâmbi amețită, iar el o sărută ușor.

– Pot să-ți mărturisesc ceva?

Ea dădu din cap aprobator.

– Am tot visat să-ți fac asta.

– Trebuie să fiu și eu la fel de sinceră, spuse ea ridicându-și capul și șoptindu-i la ureche. Și eu am visat să faci asta.

Își zâmbiră în timp ce el se așeza între picioarele ei, pătrunzând numai puțin, dar suficient cât să geamă ușor.

– Ah, e atât de bine.

– Ce ai mai visat? întrebă ea.

– Puternic și repede, lipiți de perete. Nu, stai. Chiar am făcut asta. Doar că părea un vis.

O simți râzând și făcu o grimasă, încercând să se abțină să nu intre complet în ea. Amelia îi trasă cu degetele linia coloanei vertebrale, până la fese. El începu să respire greu.

– Altceva?

Vocea ei era la fel de sexy ca mișcările suave ale degetelor.

– Tu luându-mă în gura ta minunată. Ah, ai făcut și asta. Sau aveam halucinații?

– Dacă ai avut tu, am avut și eu.

– E o fantezie care trebuie repetată, nu crezi?

– Oh, desigur. De multe ori.

El îi zâmbi ştrengar, iar ea îi răspunse.

– Deci asta a fost tot? întrebă ea provocator. Am rămas fără fantezii?

– La naiba, tocmai am început, spuse el strecurându-şi mâna pe sub fundul ei şi ridicând-o uşor. Încet, foarte încet, ca acum.

O sărută, iar limba lui alunecă în gura ei cu aceeaşi intensitate controlată cu care pătrundea în ea. Ieşi aproape complet, iar apoi se cufundă în ea puţin mai mult ca înainte. Şi din nou. Ea scoase un sunet slab de dorinţă şi îi şopti numele.

– Fantezia asta cum se numeşte?

El se îngropă complet în ea şi murmură, în timp ce o săruta din nou:

– Să faci dragoste.

Stătea pe o parte, cu spatele la el. Împlinită. Mai fericită decât se simţise... probabil vreodată. Îşi plimbă piciorul pe gamba lui.

– Ştii ce m-a atras la început?

El îşi lipi mădularul de fundul ei.

– E impresionant. Uneori chiar mă jeneză.

Ea râse.

– N-a fost asta.

– Ah.

Ea râse din nou, fiindcă el păruse foarte dezamăgit.

– Dintele strâmb.

– Dintele meu strâmb?

– E foarte sexy.

– Mă bucur că eşti de părerea asta.

– Şi mâinile tale.

– Sunt sexy?

– Sunt mari, masculine şi capabile. Şi sexy, oftă ea în timp ce o palmă se închidea posesivă peste sânul ei. O să poţi să dormi la noapte?

– Dacă tot efortul ăsta nu m-a epuizat suficient încât să dorm, nu știu ce altceva ar face-o, spuse el mușcând-o ușor de umăr. Cine ar fi crezut că ești atât de nesătulă.

Ea îl lovi în coaste cu cotul, însă, nevrând să renunțe la subiectul coșmarului, repetă întrebarea.

– Să dorm? Poate.

– Cred că dacă ai reușit să vorbești despre asta îți va fi mai bine.

– O să vedem, o strânse el mai tare. Prezența ta va fi de mare ajutor.

Mulțumită, adormită, ea murmură:

– Încă o fantezie îndeplinită. Mi-am dorit să dorm cu tine.

– O să dormi.

– O să?

– Dar nu încă.

Mâinile lui, cu atingerea lor blândă, dar pricepută, o traseră în spate, în sus, și o deschiseră pentru el. Intră în ea, fixându-și mâna între coapsele ei. Mișcându-se foarte puțin, pătrunse în ea ritmic, în timp ce, cu vorbe neașteptat de explicite, îi descria cât de bine era să fie în ea, ce plăcere simțeau degetele și gura lui atunci când îi ofereau ei plăcere. Când amândoi erau gata să explodeze, vocea lui deveni răgușită de emoție. Respirația lui deveni un curent de aer care îi mângâia gâtul. Cu o dorință profundă, el șopti:

– Strânge-mă. Mai tare.

Corpul lui se încordă, iar fiecare tremurat fu marcat de strigătul aspru, firav al unui bărbat a cărui descătușare depășea barierele fizicului. În sfârșit, când trupul lui se relaxă și îl cuprinse pe al ei, îi strigă numele ca pe o binecuvântare.

Ea adormi cu toate acele cuvinte minunate răsunându-i în suflet.

Peste câteva ore, când se trezi, simți imediat că îi lipseau căldura lui, parfumul și respirația lui, greutatea mâinii lui pe talia ei. Se ridică alarmată.

– Dawson?

Plecase.

capitolul 30

Headly o convinsese pe Eva să se ducă la hotel. Se simţea din ce în ce mai bine. Carl Wingert nu mai reprezenta o ameninţare. Nu avea sens să mai petreacă încă o noapte incomodă pe fotoliul-pat din camera lui de spital.

– Dar ştii care e motivul adevărat pentru care nu vreau să fie aici, îi spuse el lui Dawson după ce îi explică absenţa Evei.

– Acelaşi motiv pentru care şi eu am venit acum, odată cu găinile, când e prea puţină lume în preajmă.

Stătea în spatele scaunului din camera lui Headly, aşa că îşi sprijini mâinile pe spătar şi îşi privi nasul cu subînţeles.

– Presupun că ai ordonat să nu fie omorât.

– Dacă se poate evita.

– Sângera destul de rău.

– Un glonţ i-a trecut prin umărul drept, i-a atins un plămân şi a provocat daune parţiale, dar semnificative. I-au montat un tub de drenaj toracic. Alt glonţ i-a intrat în genunchi. Desigur, e şi bătrân, dar mi s-a spus că operaţia a ieşit bine. Când se va simţi suficient de bine, va intra pe mâna legii.

Trecură câteva clipe, iar ei se priviră fix. Într-un final, Dawson spuse:

– Nu putem s-o lăsăm aşa.

– Tu poţi. Eu nu pot.

– Nici eu nu pot.

– Dawson...

– Lasă-mă să reformulez. *Nu vreau.*

Probabil simţi hotărârea lui Dawson, fiindcă spuse:

– Am încercat să mă gândesc cum putem face asta. Îl păzesc poliţişti. Nu ne vor lăsa să intrăm acolo cu o armă. Dar am o idee.

Dawson ascultă în timp ce Headly îi prezenta ideea. Dădu din cap serios.

– Pot să fac asta.

– Ne vor prinde, să ştii.

– Probabil.

Headly îl studie câteva clipe, apoi, hotărât, se uită la tubul intravenos prins de mâna lui.

– Primul lucru pe care trebuie să-l faci e să scoți prostia asta.

Peste cinci minute, Dawson împinse scaunul cu rotile în lift. Reușise să îl ridice pe Headly din pat, odată deconectat de la aparate, și să îl așeze în scaunul cu rotile, dar nu-i fusese ușor. Headly își recăpăta rapid senzațiile și își putea controla o parte din mușchii de la brațe, umeri și mâini, însă tot nu prea putea face nimic. În singurătatea din lift, i se auzea clar respirația neregulată și greoaie. În bătaia luminii fluorescente, chipul îi părea și mai palid și începuse să transpire. Dawson îl întrebă dacă îl durea ceva.

– Sunt bine.

– Putem să mai așteptăm.

– Nu știu când o să-l mute. S-ar putea să nu mai avem altă șansă.

Ușile liftului se deschiseră într-un hol slab luminat.

– Mă ocup eu de agenți.

Cei doi bărbați așezați lângă rezerva lui Carl se uitară la ei curioși.

– Bună seara, domnilor, spuse Headly cu tonul cel mai autoritar. Sunt agentul special Gary Headly și am venit să îl interoghez pe prizonier.

Cei doi polițiști se priviră, apoi îl priviră pe Dawson, apoi se uitară din nou la Headly.

– Încă e în stare gravă, spuse unul din ei.

– Așa e. Ar putea să moară. Tocmai de asta trebuie să-l interoghez acum.

– Unde e agentul Knutz?

– Probabil e băgat până peste cap în hârtii. De asta mă ocup eu de interogatoriu.

– Cu tot respectul, domnule, nu arătați prea bine. Sigur sunteți în stare?

Headly se încruntă. Polițistul, descumpănit, își drese vocea și făcu un semn către Dawson.

– Și el?

– El e Dawson Scott. E omul pe care l-a amenințat Wingert ieri după-amiază.

– Știu cine e. Ce caută aici?

– El poate să dezmintă orice minciună de-a lui Wingert.

Cei doi șerifi se priviră din nou, stânjeniți, iar unul din ei își făcu destul curaj cât să-i țină piept.

– Îmi pare rău, domnule. Nu pot să vă las să intrați fără...

– Autorizație?

– Da, domnule.

– Bine.

Avea telefonul mobil în poală și le făcu un semn către el.

– Numărul procurorului general e memorat pe tasta opt. Treziți-l pe șeful vostru și spuneți-i că nu mă lăsați să intru la un fugar pe care și eu, și întregul Departament de Justiție îl vânăm de aproape patruzeci de ani. Cred că va fi încântat să vă audă vocile, mai spuse el zâmbind binevoitor.

Polițistul se hotărî în câteva clipe. Lăsă telefonul unde era.

– Sunteți înarmat, domnule?

– Cu un cateter în fund și cu plosca pentru urină. Te rog să verifici.

Făcu din nou un semn către picioarele lui, acoperite cu halatul de spital.

– Nu cred că e necesar, spuse șeriful.

– Fiule, chiar dacă aș avea o armă, nu pot să-mi mișc mâinile.

Între timp, celălalt șerif îl verificase pe Dawson.

– E în regulă.

Unul dintre ei ținu ușa deschisă în timp ce Dawson împingea scaunul lui Headly în camera unde Carl Wingert era țintuit de pat nu numai cu cătușe, ci și cu tot felul de aparate medicale.

Dawson împinse scaunul lângă pat. Carl avea ochii închiși. Headly îi spuse numele, iar atunci când bărbatul nu răspunse, îi spuse lui Dawson să-l trezească.

Dawson îl înghionti destul de tare în piciorul bandajat și ridicat la înălțime. Gemând, întredeschise pleoapele apoi făcu ochii mari când îi văzu pe amândoi.

Dawson fu cuprins de o senzație subită de claustrofobie, văzându-se din nou aproape de el. În cap îi zumzăiau o mie de albine, în ton cu piuiturile și sunetele ciudate scoase de mașinăriile la care era legat Carl. Cablurile lor formau, lângă pat, același morman complicat pe care Dawson îl remarcase și în camera lui Headly.

Carl vorbi primul:

– Ei bine, îi spuse el lui Headly. Ne întâlnim în sfârșit. Observă scaunul cu rotile și adăugă: În carne și oase nu pari așa de dur.

– Nici tu.

– Am avut și zile mai bune.

– Eu nu, rânji Headly.

– O bilă albă pentru tine. M-ai prins astăzi.

– Îmbătrânești, Carl. Nu mai ești așa de deștept cum crezi.

– Ah, nu aș fi chiar așa sigur de asta, spuse el pe un ton muzical, dezarmant, care lui Dawson îi reamintea de Bernie.

– Te doare?

– Tot corpul.

– Bine.

– De ce nu m-au omorât?

– Fiindcă eu le-am ordonat să n-o facă.

– Mă întreb de ce? Zâmbi din nou cu viclenie, apoi i se adresă lui Dawson: Spune-mi, băiete, cum te simți?

Dawson le urmărise schimbul de replici, dar studiase și colacul de cabluri de plastic de lângă patul lui Carl. Acum se uită la el.

– Adică?

– Cum e să te culci cu soția fratelui tău mort?

Avu nevoie de o stăpânire incredibilă ca să nu se arunce la gâtul lui și să nu îl strângă cu putere. În schimb, se aplecă până ce chipul i se apropie la câțiva centimetri de cel al lui Carl.

– M-ai lăsat să mor.

– Păi nu voiam să am nimic de-a face cu tine. Erai o maimuţă urâtă şi stătusem treaz toată noaptea încercând să te scot. Te-am urât dinainte să te văd. Flora parcă înnebunise.

– I-ai luat copilul.

– Greşit. I-am spus că te-ai născut mort, i-am spus că era mai bine dacă nu te vedea deloc. Te-am scos ca pe mărunţaiele de peşte şi te-am aruncat în gaura din podea, sperând că n-o să respiri şi n-o să începi să plângi.

Chiar şi acum, după tot ce aflase despre el, Dawson nu reuşea să conceapă că o fiinţă umană putea fi atât de crudă şi de lipsită de inimă.

– Cum ai putut face asta?

– Cum am putut? chicoti el ameninţător. Azi ai spus că Headly o să aibă ultimul cuvânt, dar ai greşit. *Eu* am ultimul cuvânt, zise el privindu-l pe Dawson disprețuitor din cap până-n picioare. Nu eşti copilul meu.

Dawson nu mai respiră câteva clipe, apoi şuieră:

– Ce?

– Ce ai auzit. Te-a procreat altcineva. Habar n-am cine. Ar putea fi nu ştiu câţi bărbaţi.

– Minţi, spuse Headly. Am studiat-o pe Flora la fel de mult ca pe tine. Indiferent de motiv, te-a iubit şi te-ar fi urmat şi în iad. Nu s-ar fi culcat niciodată cu alt bărbat.

– Decât dacă îi spuneam eu.

Cei doi îl priviră uluiţi de afirmaţia şocantă, de semnificaţia ei.

– Dumnezeule, murmură Headly.

Dawson rămase fără cuvinte. Îşi revenea din şoc şi nu era sigur dacă trebuia să simtă fericire sau repulsie, dacă trebuia să strige de bucurie sau să plângă jalea şi umilinţa pe care fusese nevoită să le îndure femeia ce-i dăduse naştere.

– Uneori îi lăsam pe băieţi s-o folosească ca să se descarce. Sau ca o recompensă. A rămas gravidă cu tine atunci când trei sau patru...

– Taci!

Furia lui Dawson păru să îl amuze şi mai tare.

– Poate că Flora știa care *s-a prins*, dar mă îndoiesc. Dacă știa, poate că i-a scris numele în jurnal.

Dawson tresări.

– Jurnal?

– Nenorocita era o mincinoasă, pufni el. Cred că scria în el de ani de zile. A murit cu el la piept. O dezgropi, nu? făcu el către Headly. Am aruncat caietul acolo cu ea. Probabil va fi o lectură distractivă. Sau poate că nu. Era cumplit de proastă.

Carl savura fără îndoială momentul. Îi aţâţa intenţionat, îi privea îndeaproape şi spera să aibă parte de o reacţie de revoltă. Dawson refuză să îi facă pe plac. În schimb, se uită la Headly.

– Am auzit mai multe decât aş fi vrut. Tu?

– Încă de la Golden Branch eu am avut parte de el mai mult decât aş fi vrut.

Dawson se jucase cu încrengătura de cabluri şi izolase unul de celelalte.

– Ai suficient control încât să faci asta?

– Mâna stângă. Degetul mare şi arătătorul.

Dawson înfăşură de două ori, cu grijă, o parte din cablu în jurul acelor degete, astfel încât Headly să îl poată prinde bine. În loc să fie alarmat, Carl chicoti.

– Headly, întotdeauna mi-ai făcut jocul.

– Ce vrei să spui, Carl?

– Ştiam că n-o să ai linişte până nu mă vei vedea mort. Ştiam că o să vii să mă termini personal. Şi iată că ai venit.

Carl îşi ridică capul cât de mult îl lăsa umărul bandajat şi îi trimise lui Headly un sărut.

– Mulţumesc.

– E plăcerea mea.

Chiar când Headly smulse de cablu şi-l deconectă de la un aparat, uşa se deschise. Poliţiştii intrară primii în cameră. Unul strigă numele lui Headly. Amelia îşi făcu loc pe lângă ei, cu privirea agitată şi temătoare.

– Dawson, nu!

Cei trei se opriră şi analizară scena.

Carl gâfâia la capătul cablului ce atârna din mâna lui Headly, mișcându-și buzele în neștire. În final spuse simplu:

– Nu s-a întâmplat nimic.

– Sigur că nu, spuse Dawson luând firul din mâna stângă a lui Headly și, înfășurându-l încet în jurul pumnului, trase celălalt capăt din mormanul de cabluri de pe podea. Nu e prins de nimic, vezi? adăugă el mișcând cele două capete libere în fața ochilor lui Carl. Chiar ar trebui să scoată cablurile care nu sunt în funcțiune. Dacă cineva îți scoate drenul toracic din greșeală?

Carl îl privi îngrozit pe Headly, care zâmbi.

– Carl, Carl, chiar crezi că am venit aici să te omor? Să îmi refuz plăcerea de a te vedea putrezind în lanțuri pentru tot restul vieții? În nici un caz, Carl. Sub nici o formă.

epilog

Conducea cu geamurile deschise. Aerul sărat era ușor, marea era liniștită, așa cum era uneori după răsăritul soarelui. În timp ce se apropia de casa de pe plajă a Ameliei, privirea îi fu atrasă inevitabil de cea în care Carl Wingert își petrecuse verile sub identitatea lui Bernie.

Fu singura clipă când Dawson se gândi la el și era oricum prea mult.

Nu se aștepta ca Amelia sau băieții să se fi trezit deja, dar, când coborî, o văzu pe plajă. Se plimba pe mal, ținând în mână o pereche de papuci. Era îmbrăcată în pantaloni moi de bumbac și într-un tricou fără mâneci. Probabil că dormise în ele. Avea părul prins într-un coc neglijent. Niciodată nu i se păruse mai frumoasă.

Parcursese mai bine de jumătate din distanța care îi despărțea, când îl văzu și ea. Lăsă sandalele și alergă spre el. O strânse în brațe și o sărută cu putere. Nu se dezlipiră decât peste câteva minute, iar atunci când o făcură se strânseră în continuare în brațe, ca și cum ar fi vrut să se asigure că erau din nou împreună după o despărțire de zece zile.

Ea se rezemă de brațele lui împreunate ca să-l poată privi.

– Cum a fost?

– În Dakota de Nord e frig chiar și în septembrie. Într-o dimineață aproape că înghețase apa.

Ea îi dădu la o parte o șuviță de pe obrazul neras, apoi își așeză palmele pe pieptul lui. Îl întrebă mai blând:

– Cum a fost?

– A fost bine, răspunse el la fel de serios. Sunt oameni minunați. Pâinea lui Dumnezeu. Steagul Americii atârnat cu mândrie la ușa casei. Friptură la cuptor la cină. Poze cu Hawkins în toată casa. Au vrut să afle totul.

La puțin timp de când se întorsese din Afghanistan, Dawson primise o scrisoare de la părinții caporalului Hawkins, care îl rugau să îi contacteze. Își doreau foarte mult să vorbească cu el despre fiul lor, despre ultimele lui zile. Repetaseră solicitarea în mesaje vocale, în e-mailuri, în alte scrisori. „Avea o părere foarte bună despre dumneavoastră, domnule Scott. Vă rugăm să ne sunați."

Nu fusese în stare să dea acel telefon.

Însă discuția pe care o purtase cu Amelia în legătură cu întâmplarea din Afghanistan fusese purificarea de care avea nevoie. Acum că persoana lui Hawkins nu mai era un subiect tabu, se putea gândi la el fără să se simtă sfâșiat pe dinăuntru. După ce îl dusese pe Headly acasă, în Washington, își luase un bilet către Dakota de Nord.

– Mi-a spus totul despre el. I-am cunoscut fratele, două surori, șase nepoți și nepoate. Mi-au arătat trofeele lui de la baseball și pozele de la balul din liceu. Discuțiile au fost copleșitoare, dar vindecătoare și pentru ei, și pentru mine.

– Vreau să aflu totul oricând ești pregătit să-mi spui, zise ea ridicându-se pe vârfuri și sărutându-l. Dormi mai bine?

– Două nopți la rând fără coșmar.

– Un progres adevărat.

– Mulțumită ție.

Și cele câteva întâlniri cu un psiholog în Washington îl ajutaseră foarte mult, deși tot Ameliei îi era mai recunoscător decât bărbatului cu toate diplomele înrămate pe perete.

– Ce fac Headly și Eva? întrebă ea.

– E din ce în ce mai bine. Biroul i-a cerut să se întoarcă până se închide cazul lui Carl. Dar asta va dura ceva, așa că a refuzat.

– Sunt surprinsă.

– Și eu am fost. Dar mi-a explicat că nimic nu putea depăși finalul acela dramatic din spital, cu Carl înjurând în gura mare și rugându-se să-l omoare cineva.

Își lipi fruntea de pieptul lui.

– Când m-am trezit și nu erai acolo, am crezut că...

– Și Carl a crezut asta. Asta era ideea. Dar n-avea el un asemenea noroc. Headly voia o confruntare față în față. L-am ajutat fiindcă știam cât de important e pentru el să-și înfrunte dușmanul. Niciodată nu s-ar fi mulțumit cu mai puțin.

– Nici tu nu te-ai fi mulțumit.

– Mă cunoști prea bine.

Îl sărută pe gât, iar când se îndepărtă spuse:

– Și i-a fost ușor lui Headly să refuze oferta Biroului de a-și amâna pensionarea?

– Eva i-a ușurat decizia. I-a spus că dacă se întoarce la serviciu o să-i pună Viagra în mâncare și apoi o să-l lase fără sex.

– Ar fi în stare.

– Cu siguranță. Apropo, ne-a invitat la ei de Ziua Recunoștinței. Călătoria ta în Kansas cum a fost? întrebă el, mângâindu-i părul.

– Scurtă, dar n-am vrut să-i las pe băieți la familia Metcalf decât o noapte. Slujba de înmormântare a fost cumplit de tristă.

– Sunt sigur că părinții lui Stef au fost mișcați că te-ai dus.

– Așa au zis. Cel puțin au fost ușurați că nu a fost nevoie de proces. Moartea lui Jeremy i-a scutit de asta. Ezită o clipă, apoi adăugă: L-am incinerat.

El îi luă chipul în mâini și îi căută privirea:

– Avem multe lucruri de uitat, Amelia.

– Știu.

– De-abia aștept să începem.

– Și eu.

Și pentru o clipă lungă se priviră înțelegându-se fără vorbe. După un timp, ea făcu un semn către casa pe care o ocupase Bernie.

– Mă bucur să te anunț că a fost vândută. Agentul imobiliar care s-a ocupat de tranzacție a venit ieri aici cu un constructor. Noul proprietar o să o demoleze și o să o înlocuiască cu una mai mare, mai modernă, pe care o va închiria pe termen lung. De-abia aștept să n-o mai

văd, continuă ea. De fiecare dată când mă uit în direcția aceea... Se întrerupse și își înclină capul uimită. Nu pari deloc surprins de vestea asta, spuse ea privindu-l atentă. Tu ai cumpărat-o, exclamă în cele din urmă dându-și seama de adevăr.

– Nu ai fi putut să-ți vinzi casa. Înseamnă prea mult pentru tine. Singura soluție era să scăpăm de casa cealaltă.

– Nu pot să te las să faci asta.

– Părinții mei mi-au lăsat un cont de care nu m-am atins. Mi s-a părut că e în regulă să fac asta cu o parte din bani. Carl n-a fost tatăl meu, dar a torturat-o pe mama mea, iar pe mine m-a lăsat să mor. Nu vreau să ne amintim de el când vom fi aici.

Ea se pregătea să protesteze din nou, dar el o opri.

– Decizia e luată.

– Au găsit jurnalul Florei? întrebă ea încet, cedând.

– Da. Aproape intact. Headly a citit o parte. A cerut să fie transcris ca să mi-l dea și mie.

Îl privi întrebătoare, iar el ridică din umeri.

– Nu știu dacă o să-l citesc vreodată. Poate că da. Deocamdată, am nevoie de o pauză de la toate astea.

– O să vrei vreodată să știi cine a fost tatăl tău?

– Nu. Mi-e suficient, mai mult decât suficient, să știu că n-a fost Carl. Nu l-am urât fiindcă mi-ar fi fost tată, ci fiindcă mă părăsise. Analiza de ADN a arătat că unul dintre bărbații care au murit la Golden Branch nu era tatăl meu natural. Nu văd ce rost ar avea să merg mai departe.

Brațele lui se strânseră în jurul taliei ei. Ea își odihni obrazul pe pieptul lui.

– O să scrii articolul?

– Și Harriet mă bate la cap cu asta, dar i-am zis că nu. Nu l-aș putea scrie fără să vorbesc despre tine și despre băieți. N-o să fac asta.

Își strecură mâna pe sub tricoul ei și o mângâie pe spate, uimit de cât de familiară, cât de minunată era pielea ei la atingere, nevenindu-i să creadă cât de aproape fusese să renunțe la femeia asta.

– M-am gândit să scriu despre Hawkins. Părinții lui au fost de acord. Sinuciderile în armată sunt un lucru important. E foarte grav atunci când un tânăr cu istoria lui ajunge la un asemenea grad de disperare. Tema ar fi efectele războiului chiar și asupra persoanelor foarte puternice. Ar putea fi un articol bun.

– Scris de cel mai bun jurnalist.

– Oh, mârâi el și îi îndepărtă obrazul de pe piept, ca să îl poată săruta.

Dar când încercă să o sărute de-a binelea, ea se opuse.

– Ce e?

– Ai vorbit despre casă și ai spus *când vom fi aici* și ai mai zis și că Eva *ne*-a invitat la Ziua Recunoștinței. La Ziua Recunoștinței o să mai fim împreună?

– Eu așa zic. Tu nu?

– Da. *Da*. Cu siguranță.

– E bine de știut.

– Dar cum o să funcționeze? Băieții s-au întors la școală săptămâna asta. Intenționam să cumpăr o casă cu o curte și un câine. Lui George i-a surâs ideea să deschidem la muzeu o sală dedicată sindromului post-traumatic. Dacă trece de consiliul de administrație, aș vrea să supraveghez proiectul. Vreau să mă ocup dacă vor transforma casa tatei în muzeu. Iar tu, îl privi ea tristă, locuiești în Virginia.

– Așa e. Avem niște lucruri de lămurit, dar sunt chestiuni minore. Nimic insurmontabil. Atât timp cât îmi respect termenele și mai particip la câte o întâlnire editorială, munca mea e destul de flexibilă. Poate că voi citi jurnalul Florei, poate că nu. O să scriu un articol despre Hawkins și apoi o să mă hotărăsc dacă vreau să fie publicat. Dacă nu, voi scrie despre altceva. Iar când băieții vor fi suficient de mari încât să afle despre originile lor, am să le explic. O să se împace cu ideea așa cum m-am împăcat și eu. O să-i ajutăm orice probleme vor avea. Ideea e că nu trebuie să lămurim chiar totul astăzi. Nu putem să lămurim totul astăzi.

Își lipi buzele de ale ei și șopti:

– Am trecut de ce era mai greu, Amelia. Ce urmează va fi floare la ureche. Hai să o lăsăm mai moale pentru o vreme. O să luăm hotărâri când va fi nevoie, o să ne iubim la nebunie, o să savurăm fiecare zi.

Ea zâmbi.

– Planul sună foarte bine. Îmi place mai ales partea cu iubitul la nebunie.

– Da, şi mie-mi place partea asta.

El îi prinse ceafa şi se pregătea să o sărute lung, apăsat, când ea strigă:

– Avem companie.

Hunter şi Grant, încă în pijamale, goneau către ei, alergând pe scânduri cu tălpile goale. Amelia strigă la ei să aibă grijă să nu se înţepe, dar copiii nu slăbiră ritmul. Strigau numele lui Dawson cu mare bucurie şi veneau glonţ către ei. Ea îi surâse cu îndoială.

– Eşti sigur că îi vrei în viaţa ta?

– Decizia asta deja e luată.

Îi înconjură talia cu braţele astfel încât, atunci când băieţii îl aruncară în nisip, ea căzu împreună cu el.

Dawson Scott, un jurnalist reputat, s-a întors recent din Afghanistan și a rămas profund marcat de această experiență. Lupta cu coșmarurile care îl bântuie se accentuează pe zi ce trece, transformându-i viața într-un adevărat chin. Șansa de a ieși din acest cerc vicios apare în mod neașteptat când primește un telefon de la o sursă din interiorul FBI. O nouă informație poate face lumină într-o poveste care a început cu patruzeci de ani în urmă, iar pentru Dawson este ocazia să scrie articolul pe care îl aștepta de-o viață. Astfel, jurnalistul începe să cerceteze dispariția și presupusa asasinare a fostului pușcaș marin Jeremy Wesson, fiul biologic al unui cuplu de teroriști cărora FBI nu a reușit să le dea de urmă în ultimele patru decenii. Pe măsură ce investigația dezvăluie tot mai mult ițele încurcate ale poveștii, Dawson se apropie de fosta soție a lui Wesson, Amelia, și de cei doi copii ai acesteia. Însă când bona copiilor Ameliei este ucisă, situația ia o turnură cu totul neașteptată, iar Dawson se trezește a fi principalul suspect. Bântuit de propriii demoni, Dawson începe urmărirea adevăraților criminali... și ajunge să descopere adevărul șocant despre propriul trecut.

Sandra Brown este una dintre cele mai cunoscute autoare americane contemporane. Cele peste 70 de cărți scrise de ea au fost publicate în 33 de țări, în p[illegible] 80 de milioane de exemplare.

Află mai mult
www.lira[illegible]
ISBN 978-606-741-[illegible]
9 786067 416268